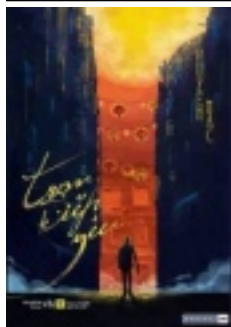

Trọn Kiếp Yêu

Contents

Trọn Kiếp Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	16
3. Chương 3	23
4. Chương 4	35
5. Chương 5	47
6. Chương 6	58
7. Chương 7	71
8. Chương 8	82
9. Chương 9	91
10. Chương 10	99
11. Chương 11	107
12. Chương 12	114
13. Chương 13	122
14. Chương 14	128
15. Chương 15	136
16. Chương 16	146
17. Chương 17	157
18. Chương 18	168
19. Chương 19	175
20. Chương 20	181
21. Ngoại Truyện: Câu Chuyện Ngày Xưa	190

Trọn Kiếp Yêu

Giới thiệu

Đây là một bộ hắc bang rất lạ của Huyền Mặc. Giới thiệu: 6 năm trước. Cô rời Kính Lan Hội với cá

1. Chương 1

Mở đầu

Bước vào mùa thu, thời tiết ở thành phố Mộc ngày càng mát mẻ.

Đã nhiều năm trôi qua nhưng trại trẻ mồ côi Huệ Sinh vẫn không thay đổi, chỉ có cánh cửa sắt đã tróc hết sơn, để lại lớp han gỉ. Dây leo mọc chằng chịt trong sân, thuận theo bức tường lan ra ngoài. Dần dần, ánh mặt trời cũng không thể lọt xuống bên dưới.

Hành lang tối mờ mờ, bọn trẻ đang ngủ trưa.

Bùi Hoan cúi xuống thu dọn đồ chơi, Viện trưởng đi theo sau giúp cô. Nước sơn bóng loáng trên móng tay rất đẹp nhưng cô không hề bận tâm. Viện trưởng có chút cảm thán: “Bùi tiểu thư, cả trại trẻ chúng tôi đều biết, cô thích trẻ con, người tốt rồi sẽ được báo đáp”.

Bùi Hoan lắc đầu, đưa mắt về phía dãy giường nhỏ xếp ngay hàng thẳng lối trong phòng.

Trong cái nghề phù phiếm này, người làm từ thiện không thiếu, quyền góp quả là một cái có hay. Có người dùng để rửa tiền, có người nhằm diễn trò trước bàn dân thiên hạ.

Chỉ riêng Bùi Hoan cô đóng góp một khoản không nhiều cũng không ít theo định kỳ. Tuy chẳng rộng rãi như những ngôi sao nổi tiếng khác nhưng cô đã kiên trì nhiều năm nay.

Là một ngôi sao nhưng người phụ nữ này hết sức kỳ lạ. Có tin đồn cô kết hôn từ lâu, nhưng lại không chịu hòa theo thị hiếu, cũng không tham gia các tiết mục giải trí, phong cách đóng phim tương đối bảo thủ. Nếu nói cô nổi tiếng, chắc cũng do hậu thuẫn của nhà chồng, chỉ là hư danh mà thôi.

Viện trưởng đã sớm nghe tin đồn về ngôi sao nữ này, nhưng sau khi tiếp xúc, bà và mọi người mới phát hiện, Bùi Hoan là một người hoàn toàn khác lạ ở trong làng giải trí hỗn loạn đó.

Cô yêu quý các em nhỏ, hễ rảnh rỗi là đến trại trẻ mồ côi tham gia hoạt động công ích. Cô không nề hà những việc quét sân, dạy bọn trẻ học và chơi cùng chúng như những người tình nguyện bình thường khác.

Bên ngoài gió rất lớn, mấy cánh cửa sổ trên hành lang đập vào tường phát ra tiếng động. Viện trưởng sợ đánh thức bọn trẻ, lập tức chạy đi đóng cửa.

Trời sắp nổi cơn mưa giông, hôm nay là một ngày bình thường như mọi ngày.

Nụ cười trên môi Bùi Hoan dần tắt. Thu dọn xong đồ chơi mà Viện trưởng vẫn chưa thấy bóng dáng, chỉ còn mình cô đứng ngoài phòng nghỉ.

Lại tới mùa thu, đây cũng là năm thứ sáu Bùi Hoan rời xa người đàn ông đó.

Đến tết Trung thu, cô cũng nên quay về thăm anh ta. Bọn họ đã nói, sáu năm sau gặp ở Lan Phường.

Chỉ là lần này, không biết liệu cô có thể sống mà rời khỏi nơi đó?

Bùi Hoan đi vào phòng nghỉ, lặng lẽ ngắm bé gái trên chiếc giường nhỏ sát tường. Bé gái khoảng bốn năm tuổi, nhìn gầy yếu hơn những đứa trẻ cùng độ tuổi khác.

Cô cúi đầu định đắp tấm chăn mỏng cho bé, nhưng tay run run. Có những chuyện, không nữ cũng buộc phải chấp nhận.

Bùi Hoan nhìn bé gái vẫn đang trong giấc nồng, giọt nước mắt từ khóe mi cô chảy xuống chăn. Bé gái ngủ rất say, không hề phát giác. Bùi Hoan chợt nhớ tới câu vừa rồi của Viện trưởng, nói cô là người tốt nên sẽ được báo đáp.

Nếu thực sự là người tốt, cô đã không bỏ con gái ruột ở trại trẻ mồ côi những năm năm trời.

Cô mới hai mươi lăm tuổi, đã là một người mẹ. Đứa bé bị bệnh tật giày vò trước mặt là con gái năm đó cô mang trong mình chín tháng mười ngày, trải qua bao gian nan vất vả mới có thể giữ lại. Vậy mà cô vẫn nhẫn tâm để con bé ở trại trẻ mồ côi.

Bùi Hoan vuốt ve gương mặt nho nhỏ của bé gái, nghẹn ngào gọi tên con: “Sên Sên...”.

Bé gái dường như cảm nhận được bàn tay ấm áp của cô, vô thức quay về bên này.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô gặp con gái.

Bùi Hoan bịt miệng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Cô ép bản thân quay người, đi từng bước ra ngoài.

Rời khỏi nơi này, cô vẫn là người phụ nữ lạnh lẽo và xinh đẹp như thường lệ.

Thành phố Mộc trong tiết trời mùa thu rất yên bình. Đây là thành phố cổ có bề dày lịch sử cả trăm năm, khu vực trung tâm có nhiều lối ngõ cổ kính ngoằn ngoèo, còn giữ lại nét trang nghiêm.

Bùi Hoan quàng khăn và đeo cặp kính râm cỡ lớn. Hôm nay cô không lái xe, đi một đoạn khá xa mới bắt được taxi. Tài xế là người bản xứ, anh ta có vẻ bức bí cả ngày nên muốn tán gẫu với cô.

Anh ta nhận ra Bùi Hoan là ngôi sao, nói với người phụ nữ lạnh lẽo này tin tức mà anh ta nhận được gần đây: “Lan Phường lại có buổi tụ họp. Cô dừng đến gần mấy con đường đó. Đó là địa bàn của Kính Lan Hội, cũng là con phố “đen”. Anh ta vừa lẩm bẩm vừa lắc đầu: “Cứ nói thời buổi bây giờ làm gì có xã hội đen, nhưng cô cũng đừng phủ nhận. Kính Lan Hội ấy à, chính là nó đấy, ai mà chẳng biết điều đó. Ha ha... Cô gái, tôi kể chuyện vui thôi, cô đừng sợ. Bọn họ là tổ chức có quy tắc, không giống xã hội đen trong các bộ phim truyền hình đâu”.

Bùi Hoan im lặng từ đầu đến cuối. Cô dõi mắt ra ngoài cửa sổ, lướt qua mặt đường đầy lá rụng.

Hôm đó cũng là một ngày như hôm nay, tiết trời vào thu, gió se lạnh, cô từ Lan Phường chạy ra ngoài, bộ dạng vô cùng thảm hại. Cô không biết đi đâu, chỉ có thể ra sức chạy về phía trước.

Cả thành phố đều trầm mặc, chỉ một mình cô ngã xuống lề đường, dưới chân là những phiến lá nát vụn.

Cô từng điên cuồng muốn rời khỏi con phố đó, nhưng mãi mãi không thể thoát ra.

Người tài xế ở phía trước vẫn lái nhai: “Cô có biết Hoa tiên sinh không? Mọi người đồn anh ta là con nuôi của Hội trưởng quá cố. Hồi đó, Hội trưởng thà giao cả sản nghiệp cho anh ta cũng không để lại cho cháu trai ruột. Chắc chắn, chẳng nói cũng biết anh ta là người thủ đoạn đến mức nào. Nghe nói Hoa tiên sinh làm nghề kinh doanh mặt hàng gỗ, nhưng trên thực tế, anh ta chính là chủ nhân Kính Lan Hội...”.

Bùi Hoan nhắm mắt. Sáu năm rồi, đã đến lúc cô nên quay về gặp anh.

Chương 1: Cô là sinh mệnh của anh

“Hoa tiên sinh, tiệc gia đình đã sắp xếp đâu vào đấy. Mấy ngày này, mọi người lần lượt đến nơi, chỉ thiếu A Thất ở miền Nam. Bên đó đang có mưa bão lớn, các chuyến bay đều hủy, anh ta khẳng định, chắc chắn sẽ có mặt vào hôm Trung thu”. Nói xong, Cố Lâm ngồi xuống cạnh người đàn ông đó.

Bởi vì trong sân có hai cây hải đường rất lớn nên mọi người gọi nơi này là Hải Đường Các. Bây giờ, lá cây đã úa vàng, rụng đầy mặt đất. Cố Lâm bảo người quét dọn sạch sẽ, chuyển chiếc ghế mây ra ngoài để Hoa tiên sinh nghỉ ngơi ở trong sân.

Lúc này, người đàn ông trong truyền thuyết đang tựa vào thành ghế đọc sách, bên tay là một lư hương, đốt hương liệu trầm hương của Brunei, mùi thơm dịu dịu lan tỏa khắp sân.

Anh chính là Hoa tiên sinh. Độ tuổi ba mươi mấy đang là giai đoạn đẹp của một người đàn ông, đáng tiếc sức khỏe của anh không tốt, gần đây hiếm khi đi ra ngoài.

Người dân của thành phố Mộc đều nghe nói đến Hoa tiên sinh. Anh là chủ nhân của Kính Lan Hội, chuyên sưu tầm đồ cổ và kinh doanh đồ gỗ, dầu vùng. Nhưng trên thực tế, Kính Lan Hội là bá chủ của giới xã hội đen nên mọi người đều biết, anh không phải là người tử tế.

Người đàn ông này mười sáu tuổi đã được giao trọng trách, bởi vì tính cách tàn nhẫn nên có biệt danh “lão hồ ly”. Hoa tiên sinh nắm cả hai giới chính trị và thương mại, chỉ cần chau mày một cái, nửa dân số thành phố Mộc có thể đi đời.

Những tin đồn kiểu này nhiều không kể xiết, Hoa tiên sinh chính là đề tài lúc trà dư tửu hậu của người dân. Trên thực tế, rất ít người biết, lão hồ ly đáng sợ đó lại là một cái “ấm sắc thuốc”[1]

[1]: “Ấm sắc thuốc” chỉ người ốm yếu bệnh tật. (Mọi chú thích là của người dịch).

Sức khỏe của Hoa tiên sinh không tốt, hơn nữa anh cũng rất lười biếng. Mấy năm gần đây, anh không nuôi đàn bà, thú vui duy nhất chính là chơi hương liệu. Hôm nay, anh mặc áo kiểu truyền thống màu trắng, nhìn rất nho nhã. Đọc sách một lúc, Hoa tiên sinh đột nhiên quay sang Cố Lâm. Ánh mắt của anh khiến cô bất giác đứng dậy.

Dù đi theo Hoa tiên sinh nhiều năm nhưng Cố Lâm vẫn không quen với ánh mắt ấy. Anh thường nhìn thẳng vào người khác, ánh mắt vô cùng sắc bén, như muốn moi hết tâm tư của đối phương mới thôi.

Cố Lâm cúi đầu đứng im, một lúc sau mới thấy Hoa tiên sinh ngồi thẳng người vận động chân tay. Anh đưa hạt tròn trên đĩa cho cô, cất giọng trầm trầm: “Mấy năm rồi?”

Cố Lâm nhìn chằm chằm vào chân mình, đáp: “Sáu năm rồi ạ”.

Hoa tiên sinh trầm ngâm một lúc, tựa hồ có chút cảm khái. Sau đó, anh cười: “Đúng vậy, cô đi theo tôi sáu năm rồi. Hiện tại, cô đã mười tám đúng không?”

Cố Lâm xúc động gật đầu.

“Mười tám, năm đó Bù Bù cũng mười tám.” Nụ cười của Hoa tiên sinh dần lạnh, anh lại hỏi Cố Lâm: “Mấy năm rồi?”

Hoa tiên sinh thỉnh thoảng hỏi câu này, tựa như anh rất quan tâm đến chuyện Cố Lâm đã đi theo anh bao nhiêu lâu. Lần nào cô cũng ngoan ngoãn trả lời như vừa rồi.

Tuy không rõ nguyên nhân nhưng Cố Lâm đoán con số này có ý nghĩa đặc biệt với Hoa tiên sinh, vậy thì chắc cô cũng là người đặc biệt đối với anh.

Nhưng hôm nay, lần đầu tiên Cố Lâm nghe thấy anh nhắc đến tên người khác, là Bù Bù?

May mà sáu năm rèn giũa không phải phí công vô ích, Cố Lâm ít nhiều cũng học được sự trầm ổn của Hoa tiên sinh, dù trong lòng đầy nghi vấn nhưng cô cũng biết cách che giấu.

Tâm trạng của Hoa tiên sinh hôm nay không tồi, anh hít một hơi sâu, cầm tay Cố Lâm, nắm ghim cô từ đầu đến chân, sau đó ngả người quan sát ở khoảng cách xa rồi lắc đầu: “Nhưng cô ngoan hơn cô ấy, Bù Bù lúc đó rất ồn ào”.

“Hoa tiên sinh...”

“Không có gì. Đúng rồi, bữa tiệc gia đình hôm nay mở cửa, không cần tra xét thân phận của người đến dự”.

Cố Lâm kinh ngạc nhìn người đàn ông đó. Tiệc gia đình là buổi tụ hội các đường chủ ở khắp nơi, mỗi năm tổ chức một lần vào dịp Trung thu, đây là chuyện giới giang hồ đều biết rõ. Vì vậy, những năm trước, Kính Lan Hội đều đề cao cảnh giác, làm sao có thể không kiểm tra kỹ lưỡng, để ai cũng có thể tùy tiện vào Lan Phường?

“Sao thế?” Hoa tiên sinh cúi đầu hít mùi hương. Thấy Cố Lâm bồn chồn như có điều muốn nói, anh liếc cô một cái.

Cố Lâm lập tức biết đây là mệnh lệnh, đành nuốt thắc mắc xuống cổ họng, đáp khẽ: “Vâng ạ”.

Thành phố Mộc giữ lại nhiều kiến trúc truyền thống. Lan Phường vốn là một con đường, sau đó có người mua cả con đường này, xây dựng khu lễ đường, dần dần phát triển thành một tổ chức, mọi người đều gọi là Kính Lan Hội.

Cho đến nay, Kính Lan Hội đã truyền qua năm sáu đời, bắt đầu phát triển mạnh mẽ trong hai mươi năm trở lại đây, từ khi Hoa tiên sinh lên làm chủ. Phân đường nằm rải rác ở khắp nơi trong cả nước. Hai năm trước, vị trí Đại đường chủ ở thành phố Mộc được Hoa tiên sinh giao cho Cố Lâm. Cố Lâm từ nhỏ không cha không mẹ, lang thang nơi đầu đường xó chợ. Trải nghiệm quá khứ và sự già dặn trước tuổi khiến cô hành sự quyết đoán và tàn nhẫn hơn cả người trưởng thành. Hoa tiên sinh nhìn trúng điểm này mới dẫn theo bên mình. Bây giờ, mọi việc xung quanh anh đều do Cố Lâm thu xếp.

Cố Lâm ra ngoài dặn dò người dưới, buổi tiệc gia đình năm nay không kiểm tra thân phận của khách tham dự. Chẳng ai dám phản bác quyết định này, bởi lời của cô chính là lời của Hoa tiên sinh.

Sau khi sắp xếp mọi việc, Cố Lâm quay lại Hải Đường Các. Người đàn ông trong sân vừa uống thuốc, trong không khí thoang thoảng mùi thuốc bắc.

Thuốc bắc truyền thống, lò hương, ghế mây, sân vườn cổ kính, người đàn ông ấy vô cùng yên tĩnh. Đây là những nét phác họa tựa như không hề liên quan tới Hoa tiên sinh trong truyền thuyết.

Dù sao cũng là con người, chẳng ai có thể thoát khỏi hỷ nộ ái lạc, sinh lão bệnh tử.

Không hiểu sao Cố Lâm đột nhiên có chút cảm khái. Cô hơi thần thờ, đi tới thu dọn bát thuốc cho Hoa tiên sinh. Không ngờ, anh đột nhiên nắm cổ tay cô.

Ngón tay trắng toát của Hoa tiên sinh thò vào trong tay áo Cố Lâm, mang theo xúc cảm lạnh giá.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cố Lâm là, tay của tiên sinh rất lạnh, rõ ràng vừa uống bát thuốc nóng nhưng vẫn không ấm hơn chút nào.

Cô mạnh dạn nhìn anh. Đôi mắt thâm trầm đó lóe lên tia sáng mà cô chưa thấy bao giờ, lạnh và tĩnh giống như những giọt nước mưa nhỏ qua kẽ lá cây hải đường vào buổi tối mấy hôm trước.

Năm nay, Hoa tiên sinh mới ba mươi sáu tuổi, dung nhan vẫn không thay đổi nhưng trái tim đã hết sức già nua.

Cố Lâm muốn nói điều gì đó nhưng Hoa tiên sinh không cho cô mở miệng. Nước thuốc đường như khiến anh buồn ngủ. Anh thuận thế ôm Cố Lâm vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô giống như đang dỗ dành bảo bối của mình. Cố Lâm không dám động đây.

Sau đó, Hoa tiên sinh để cô nằm gối đầu lên đùi anh. Anh khẽ nói: “Cô tốt hơn cô ấy, nghe lời hơn cô ấy... Cố Lâm, lúc lớn bằng cô, cô ấy đòi tôi phá hai miếng đất mới khai thác, để xây vườn hoa hồng, làm quà sinh nhật tặng cô ấy”.

Cố Lâm bình thần nói: “Hoa tiên sinh, tiên sinh sẽ không tùy tiện nghe lời một người phụ nữ”.

Cô cảm thấy người đàn ông ấy đang cười. Im lặng vài giây, anh lên tiếng: “Tôi làm theo đấy. Nha đầu ngốc nghếch đó không biết, mảnh đất kia không thể trồng hoa. Nhưng để làm cô ấy vui vẻ, tuần nào tôi cũng sai người vận chuyển hoa tươi đến cho cô ấy xem”.

Khoảng thời gian đó, cô là sinh mệnh của anh, là cái dằm trong tim anh. Nhưng dù khiến máu thịt đau đớn, anh cũng nguyện yêu thương chiều chuộng cô.

Cố Lâm cố gắng đè nén lòng hiếu kỳ. Cô không biết Hoa tiên sinh đang nói đến ai. Đây là lần đầu tiên, anh nhắc tới chuyện này với cô.

Bàn tay anh vẫn lạnh giá, anh không tiếp tục nói chuyện, chỉ ôm Cố Lâm chìm vào hồi ức.

Một lúc sau, Hoa tiên sinh đột nhiên lên tiếng: “Gọi tôi một tiếng”.

Cố Lâm cung kính mở miệng: “Hoa tiên sinh”.

“Gọi tên tôi”.

Cố Lâm giật mình, lắc đầu nhìn anh: “Hoa tiên sinh”.

Anh cười, ngược nhìn bầu trời u ám: “Các người đều quên tên thật của tôi rồi... Sau khi cô ấy bỏ đi, không còn ai gọi tên tôi nữa”.

Chớp mắt đã đến tết Trung thu. Trời mưa mấy hôm liền, mãi tới tầm chạng vạng ngày Trung thu, mưa mới ngớt hẳn.

Thời điểm này, cây hải đường trong sân đã trơ trụi. Gặp trời mưa, những phiến lá cuối cùng rơi rào rào xuống đất.

Hoa tiên sinh đập lên phiến lá rụng đi ra ngoài. Anh vẫn mặc chiếc áo lụa màu trắng, cổ tay đeo vòng hạt làm bằng gỗ trầm hương màu tối. Do có từ lâu đời nên hạt tròn bóng loáng, tựa hồ cũng có câu chuyện riêng như chủ nhân của nó.

Cổ Lâm đứng đợi ở hành lang dài phía xa xa, lặng lẽ nhìn anh đi đến. Hôm nay, khí sắc của Hoa tiên sinh không tồi. Nếu không biết thân phận của anh, chắc thiên hạ sẽ chỉ coi anh là một người đàn ông nho nhã, khí chất ung dung thông thả.

Một người đàn ông tỏa ra khí chất ung dung, tự nhiên sẽ thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Cổ Lâm mạnh dạn nhìn thẳng, vành tai nóng ran.

Hoa tiên sinh đương nhiên nhận ra vẻ si mê trong đôi mắt cô gái trẻ. Anh liếc cô một cái, Cổ Lâm lập tức cúi đầu quay người đi về phía trước.

Hoa tiên sinh cười, âm thanh rất nhẹ: “Tôi biếng nhác một tháng rồi, có gì đẹp chứ?”.

Biết anh nói đùa với mình, trong lòng Cổ Lâm bất giác có chút đắc ý. Cô đang ở độ tuổi thành niên, bình thường là tiểu nha đầu hành sự quyết đoán, nhưng vẫn không thể che giấu tâm tư.

Cổ Lâm đảo tròn mắt, bỗng trở nên to gan, ngẩng đầu đáp: “Tiên sinh đẹp trai nhất”.

Anh bị cô chọc cười: “Đẹp trai đến mấy cũng có tuổi rồi, sớm muộn cô cũng sẽ hiểu điều này”. Vì sức khỏe không tốt nên ngữ khí của anh rất nhẹ, nhưng sự mạnh mẽ bức người vẫn như bóng với hình, người đối diện không có cảm giác anh yếu thế.

Đại sảnh đã chật ních, mọi người đến từ khắp nơi trong cả nước, hiếm có dịp gặp mặt nên trò chuyện rôm rả. Vừa nhìn thấy Hoa tiên sinh xuất hiện, đám đông yên tĩnh trong giây lát. Mọi người lặng lẽ đứng sang hai bên.

Hoa tiên sinh đi vào, dừng lại ở vị trí chủ nhân, đưa mắt nhìn đám đông. Xung quanh vô cùng yên tĩnh. Anh không lên tiếng, mọi người đều cảm thấy thời gian dài dằng dặc nhưng chẳng ai dám động đậy.

Trầm mặc một lúc, Hoa tiên sinh cuối cùng cũng ngồi xuống nhưng vẫn im lặng. Cổ Lâm tiến lên phía trước một bước, ra hiệu ọi người ngồi.

Bầu không khí dường như trở nên thoải mái theo cử động của người đàn ông ở vị trí đầu tiên. Hoa tiên sinh hắng giọng, đột nhiên mỉm cười, giống như người trầm mặc vừa rồi không phải là anh.

Sau đó, anh từ tốn mở lời: “Trung thu là tết Đoàn viên nên mới mời các vị về nhà. Một mặt là để mọi người tụ họp, giao lưu tình cảm. Mặt khác, đây cũng là quy tắc”.

Nói xong hai từ “quy tắc”, Hoa tiên sinh dừng lại. Bên dưới lập tức có người toát mồ hôi lạnh.

Anh tiếp tục nói: “Thời tiết miền Nam chẳng ra sao là chuyện thường tình”. Anh còn chưa nói hết câu, một người đàn ông đầu trọc đột nhiên đứng dậy, chân bắt đầu run run.

Hoa tiên sinh phất tay, ra hiệu người đàn ông đó dừng căng thẳng, đồng thời nói tiếp: “A Thất, bên chú nổi mưa bão, đây là chuyện khó tránh, tôi không trách chú. Tuy nhiên...”.

A Thất vội lên tiếng: “Hoa tiên sinh, lần này tôi quên không chuẩn bị trước”.

Người đàn ông ngồi ở vị trí đầu tiên thông thả uống một ngụm trà, nói mà không nhướn mày: “Giông bão khó tránh, nhưng các nơi đều có dự báo trước. Nếu hôm nay mưa gió không ngừng, có phải chú sẽ không về? Miền Nam đâu chỉ có một mình chú, các đường chủ khác sợ nhỡ mất Trung thu, đến sớm cả tuần. Chỉ có một mình chú đến cuối cùng mới tới”.

A Thất run rẩy, ngồi phịch xuống ghế.

Hoa tiên sinh tiếp tục lên tiếng: “Đây là tôi vẫn còn, nếu một ngày nào đó... chẳng may chờ chú đến cứu mạng, có phải tôi cũng nên oán trách thời tiết?”.

Cổ Lâm gơ tay, lập tức có người đi tới giữ hai bên trái và phải A Thất, đợi chỉ thị của Hoa tiên sinh. Hoa tiên sinh không nói gì mà quay sang trò chuyện với các đường chủ khác. Ngoài A Thất, mọi người đều tỏ ra thoải mái vui vẻ.

Một lúc sau, khi thức ăn được bưng lên, Hoa tiên sinh cuối cùng cũng nhớ đến người bị lạnh nhạt ở bên cạnh.

Anh ngoảnh đầu, nheo mắt nhìn A Thất.

A Thất biết bản thân không thoát khỏi sự trừng phạt, một luồng khí lạnh thổi từ chân lên đầu, tầm mắt tối đen.

Sau đó, A Thất mơ hồ nghe Hoa tiên sinh nói: “Đưa người ra ngoài, để lại bàn tay phải. Hừm... địa bàn của chú ấy bây giờ, giao cho em trai chú ấy quản lý”.

A Thất gần như ngất lịm. Hoa tiên sinh vừa dứt lời, bàn tay phải của anh ta dường như cũng bị chặt đứt.

Tiếp theo, tất cả vẫn diễn ra bình thường, tựa hồ chuyện ai sống ai chết đều không liên quan đến bản thân.

Đầu bếp của Lan Phường là người làm việc lâu năm ở đây, các món ăn vừa tinh tế vừa ngon miệng. Hoa tiên sinh không thích mấy thứ chỉ được cái vẻ bề ngoài nên tiệc gia đình cũng không phô trương. Cổ Lâm lại là người thông minh, kêu nhà bếp chuẩn bị món ăn của các vùng miền, chiều theo khẩu vị của tất cả mọi người.

Mặc dù vừa xảy ra vụ của A Thất nhưng vẻ mặt mọi người không thay đổi, bọn họ nhanh chóng hòa nhập vào buổi tiệc.

Hoa tiên sinh ăn rất ít, cũng rất chậm, thỉnh thoảng uống một ngụm trà. Lúc này, anh đang trò chuyện với hai đường chủ ngồi bên trái và bên phải, họ đều là cháu ruột Hội trưởng quá cố của Kính Lan Hội. Người đàn ông nhiều tuổi hơn tên Trần Phong, ngồi gần Hoa tiên sinh nhất. Bọn họ đang báo cáo đã tìm được một mảnh rừng ở Đông Nam Á, có rất nhiều gỗ tốt, chỉ đợi đàm phán giá cả nữa là xong.

Hoa tiên sinh vừa lắng nghe, vừa sờ tay vào hạt trầm hương trên cổ tay, mắt đảo một vòng, liếc qua mấy người đàn ông đang chúc rượu và mấy nữ đường chủ ngồi một bên.

Chúng sinh mỗi người một kiểu, một bang hội lớn như vậy, tâm tư của mọi người thế nào đều phải dựa vào suy đoán.

Thiên hạ nói anh tàn nhẫn, nhưng anh đã sống cuộc sống này hai mươi năm nay, có thể ngồi yên ở vị trí này, không chỉ dựa vào sự tàn nhẫn.

Đang báo cáo đến vấn đề then chốt nhất, vị đường chủ tên Trần Phong đột nhiên phát hiện Hoa tiên sinh không tập trung nghe anh ta nói. Anh ta nhất thời dừng lại, không biết làm thế nào. Ở giây tiếp theo, Hoa tiên sinh đột nhiên hướng ánh mắt về Trần Phong, gật đầu với anh ta: “Không tồi, nhưng về phương diện giá cả, nếu không tính nhầm, A Phong, chú bớt ít nhất hai mươi phần trăm trong đó”.

Đôi đũa trong tay Trần Phong rơi xuống bàn, anh ta lắp bắp: “Vâng... tôi... khi nào về tôi sẽ tính toán lại kỹ càng rồi đưa số liệu cụ thể cho anh sau”.

Hoa tiên sinh cười: “Không sao. Tôi đâu nói chú giấu giếm, chỉ sợ chú hồ đồ mà thôi”.

Nụ cười của Hoa tiên sinh nửa thật nửa giả, chẳng biết đường nào mà lần. Nhưng ánh mắt thâm trầm của anh cũng đủ khiến Trần Phong nổi da gà, xin tự chịu phạt.

Hoa tiên sinh nắm cánh tay đối phương, để anh ta đỡ căng thẳng rồi mới từ tốn mở miệng: “Số tiền đó là chuyện nhỏ, các anh em đều có gia đình có sự nghiệp, tự nhiên sẽ muốn kiếm thêm một ít. Là con người ai cũng ích kỷ, là sổ sách giấy tờ thế nào cũng không “sạch”, chỉ có điều phần tôi chia cho các chú đã tính đến yếu tố không “sạch” đó rồi. Mọi người phải thông cảm cho nhau, mới có thể giữ hòa khí”.

Giọng Hoa tiên sinh vốn không lớn nhưng mọi người đều vểnh tai lên nghe anh nói. Quả nhiên, anh vừa dứt lời, đại sảnh trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Thấy Hoa tiên sinh lại bắt đầu gấp thức ăn, Cố Lâm ra hiệu ọi người tiếp tục ăn. Sau đó, cô đi kính rượu các đường chủ, đại sảnh lại khôi phục sự ồn ào náo nhiệt.

Nhưng Cố Lâm còn chưa uống hết ly rượu, bên ngoài bỗng có tiếng hét lớn, sau đó cánh cửa đại sảnh bị đập tung.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, nhất định có kẻ muốn chết mới gây chuyện trong bữa tiệc gia đình ở Lan Phường. Nhưng khi nhìn thấy hình bóng xuất hiện ở cửa, bọn họ đều ngây ra.

Người đó là một cô gái rất trẻ. Cô mặc bộ áo váy đen bình thường, trên người dính nước mưa, giống như cô đi bộ một đoạn đường dài hoặc ở bên ngoài trời mưa gió.

Mấy thân tín của Hội trưởng quá cố đều nhìn ra điều bất thường, có người đột nhiên lên tiếng: “Tam tiểu thư?”.

Phản ứng đầu tiên của Cố Lâm là rút súng chĩa vào kẻ vừa đột nhập, rồi bảo thuộc hạ nhanh chóng bao vây đối phương, nhưng Hoa tiên sinh đã kéo tay cô lại.

Hoa tiên sinh đảo mắt một vòng, tất cả mọi người lập tức lùi lại phía sau. Trong đại sảnh rộng lớn chỉ còn một mình anh ngồi bất động.

Tiếp theo, anh thong thả cầm khăn lau sạch ngón tay, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn người phụ nữ xuất hiện ở cửa, miệng mỉm cười: “Bùi Bùi, trở về là tốt rồi”.

Cố Lâm giật mình. Đây chính là... Bùi Bùi mà tiên sinh nhắc tới?

Cô liền quan sát đối phương. Người phụ nữ này có gương mặt vốn rất xinh đẹp nhưng giờ đã bị nước mưa làm ướt đến mức nhợt nhạt tiêu tụy. Cố Lâm đột nhiên phát hiện, người phụ nữ này nhìn rất quen, hình như là một ngôi sao.

Cô còn chưa kịp nghĩ sâu hơn, Hoa tiên sinh đã lên tiếng: “Mọi người lùi lại cả đi”.

Anh vừa dứt lời, người phụ nữ vừa đột nhập bất chợt rút súng, chĩa thẳng vào Hoa tiên sinh.

Tình hình xảy ra hết sức bất ngờ. Từ trước đến nay chưa có ai ngông cuồng tới mức tấn công chủ nhân của Kính Lan Hội ngay trước mặt mọi người. Các phân đường chủ vội vàng rút súng định lao về phía người phụ nữ vừa xuất hiện. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hoa tiên sinh thốt ra một câu với đám đông: “Bỏ hết súng xuống cho tôi. Ai động đây, tôi sẽ khiến kẻ đó chết trước”.

Không một ai dám ra tay, ngay cả Cố Lâm cũng phải lùi ra sau lưng anh.

Hoa tiên sinh vẫn ngồi yên, đôi mắt về phía trước, thản nhiên nghênh đón hòng súng của người phụ nữ kia. Anh bình tĩnh mở miệng: “Bùi Bùi...”.

“Câm miệng!”

Đây là lần đầu tiên Bùi Hoan gặp lại người đàn ông này sau sáu năm xa cách. Sức khỏe của anh có vẻ sa sút hơn trước, tựa hồ khoảng thời gian sáu năm qua đã mài mòn sự kích động và niềm tin cuối cùng của anh. Chỉ ngồi bất động ở đó, nhưng phong độ của anh vẫn không thay đổi, ánh mắt thâm trầm như nước.

Lòng bàn tay Bùi Hoan rịn đầy mồ hôi. Cô ra sức nắm chặt khẩu súng, ép bản thân phải bình tĩnh: “Hoa Thiệu Đình, chính miệng anh nói, hôm nay tôi có thể giết anh”.

Nghe câu này, người đàn ông được gọi là lão hồ ly kia đột nhiên bật cười thành tiếng.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, vì có kẻ dám gọi thẳng tên Hoa tiên sinh. Hoa Thiệu Đình lẩm bẩm: “Bùi Bùi, chỉ có lần này em nghe lời tôi. Được thôi, em đã giữ lời hứa quay về, vậy thì hãy ra tay đi”.

Anh không né tránh, cũng không cho phép bất cứ người nào ngăn cản.

“Hoa tiên sinh!” Cố Lâm mặt biến sắc, định lao đến che chắn cho anh. Hoa Thiệu Đình trừng mắt với cô, Cố Lâm liền cứng đờ tại chỗ. Cô lại quay sang người phụ nữ khả nghi kia: “Nhưng chị ta...”

Nói đến đây, Cổ Lâm ngậm miệng, đè nén mọi thắc mắc và chấn động.

Giữa đám đông ồn ào, hình bóng những người khác tựa như mờ dần, chỉ còn lại cô và anh.

Bùi Hoan nhìn chăm chăm vào đôi mắt không lộ vẻ vui buồn hay sợ hãi của Hoa Thiệu Đình. Nỗi hận tích tụ trong sáu năm qua chỉ chờ ngày bùng nổ, lồng ngực cô đau đến mức không thể khống chế. Anh ở ngay trước mặt, tất cả chỉ là cơn ác mộng mà thôi.

Đây chính là Hoa Thiệu Đình, người đàn ông cô yêu hơn mười năm, yêu không oán hận. Anh là anh trai của cô, từng bảo vệ, chiều chuộng cô đến tận trời xanh.

Nhưng hôm nay, cô quay về để trả thù anh.

Mắt Bùi Hoan đỏ hoe. Hoa Thiệu Đình nhìn cô, thở dài: “Bùi Bùi, đừng khóc, em cần gì tôi cũng nhận lời em. Em muốn giết tôi, tôi sẽ không né tránh”. Anh nói thật lòng, nhấn nại dỗ dành cô: “Ngoan, em mau nổ súng đi”.

“Hoa Thiệu Đình... Câm miệng, anh câm miệng cho tôi!” Nước mắt chảy giàn giụa trên gò má Bùi Hoan. Từng câu từng chữ của anh đều khiến cô quay về phòng phụ sản giá lạnh buổi tối ngày hôm đó.

Rất nhiều người ấn tay cô, còn cô chỉ có thể mơ to mắt nhìn mũi kim chứa thuốc an thần. Bọn họ bắt cô từ bỏ đứa bé trong bụng, muốn chặt đứt mọi tia hi vọng của cô. Cô đau đớn giãy giụa khẩn cầu, nhưng không ai cứu cô. Vào thời khắc đó, Bùi Hoan muốn giết sạch tất cả. Ý nghĩ điên cuồng và nỗi hận khiến cô nghẹt thở.

Lúc đó, Bùi Hoan nghĩ, sớm muộn cũng có một ngày, cô sẽ bắt Hoa Thiệu Đình nếm trải sự đau đớn và mối hận ấy.

Giết anh ta, cô nhất định sẽ giết anh ta.

Bùi Hoan nhắm mắt, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Cô không còn sự lựa chọn nào khác, hai tay nắm chặt khẩu súng.

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng đạn lên nòng, tiếp theo là tiếng súng nổ giòn giã.

Bốn bề trở nên náo loạn trong giây lát, vô số người hét lên, bàn ghế lật nhào, không khí thoang thoảng mùi máu tanh.

Trung thu là tết Đoàn viên, chẳng ai có thể ngờ, bữa tiệc gia đình ở Lan Phường lại bị một người phụ nữ phá hỏng.

Bùi Hoan ngồi sụp xuống đất, tay vẫn cầm khẩu súng. Có người lao đến vạy tay cô, dùng chính khẩu súng đó chĩa vào gáy cô rồi kéo cô ra ngoài.

Không biết bao lâu sau, Bùi Hoan vẫn không dám mở mắt.

Cuối cùng cô cũng nổ súng. Vào thời khắc này, nhịp tim, hơi thở, mọi cảm xúc đều không thuộc về cô. Cô không còn cảm thấy đau, không còn lạnh, không còn khổ sở nữa.

Tất cả đều theo người đàn ông đó mà đi, giống như trong cuộc đời này, mọi nỗi yêu và hận đều bị thiêu rụi.

Cho tới ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng hiểu một điều: Nếu Hoa Thiệu Đình chết, Bùi Hoan cũng sẽ chết.

Có câu “người tốt không trường thọ, kẻ xấu sống ngàn năm”. Bởi vậy, lão hồ ly không dễ dàng đi chào ông bà ông vải như vậy.

Người nói câu này chính là Tùy Viễn, bác sĩ riêng của Hoa Thiệu Đình. Tùy Viễn là thiên tài y học, nhưng giữa thiên tài và kẻ điên chỉ cách nhau một lần ranh, càng là người thông minh thì càng cực đoan. Mấy năm trước, Tùy Viễn không được giới y học chính thống dung nạp nên gia nhập Kính Lan Hội, trở thành bác sĩ chữa trị chính của Hoa Thiệu Đình.

Ngày thứ ba sau biến cố hôm Trung thu. Tùy Viễn đóng cửa phòng, nhìn người đàn ông nằm trên giường. Mắt trái của anh băng miếng vải trắng, hơi thở bình ổn hơn nhiều. Thấy căn bệnh trong người Hoa Thiệu

Đình không tái phát, Tùy Viễn mới yên tâm phần nào, nhưng cũng thầm thở dài, ăn một bữa cơm sao lại ra nông nổi này?

Vừa rồi, Cố Lâm mới nghe lời anh ta về phòng nghỉ ngơi. Cô gái Đại đường chủ trẻ tuổi này trông có vẻ kiên cường, nhưng khi tận mắt nhìn thấy gương mặt đầy máu của Hoa tiên sinh, viên mắt cô vẫn đỏ hoe, tâm trạng có chút kích động.

Tất cả đều là tai bay vạ gió, không biết bắt đầu từ đâu.

Hải Đường Các vốn là một phòng bệnh cao cấp. Vì Hoa tiên sinh không đi bệnh viện nên Tùy Viễn đành lấp đặt thiết bị y tế tại nhà.

Người đàn ông trên giường động dậy, tựa hồ muốn ngồi dậy. Tùy Viễn lại thấy bức bối, cảnh cáo anh: “Mấy ngày này anh ở nguyên một chỗ cho tôi. Sở dĩ anh có thể bảo toàn mạng sống là do Tam tiểu thư nhắm mắt nỏ súng. Bằng không, anh có mấy cái mạng cho cô ấy chơi?”

Hoa Thiệu Đình cười khế, bình ổn hơi thở xong mới hỏi anh ta: “Bùi Bùi đâu rồi?”

“Tôi có thể khuyên Cố Lâm về phòng, nhưng không khuyên nổi cô ấy. Cô ấy ở trong sân không chịu rời đi. Hai ngày qua trời lại đổ mưa mà cô ấy không chịu đi trú. Cố Lâm muốn gây khó dễ cho cô ấy nhưng tôi đã ngăn lại. Anh mà không giải thích rõ chuyện này, người ở Lan Phường sẽ không bỏ qua cho cô ấy”.

Người đàn ông trên giường trầm mặc một lúc rồi giơ tay chạm vào mắt trái đang bị băng bó của mình: “Mắt này của tôi còn có thể kiên trì bao lâu?”

Tùy Viễn đang xem bệnh án, ngáp ngừng vài giây. Sự do dự của anh ta bị Hoa Thiệu Đình phát giác, anh lắc đầu: “Cậu hãy nói thật”.

“Sẽ không lâu lắm, tôi đã cố gắng hết sức. Đạn bay sượt qua chỗ đó... nhiều khả năng có thể chống đỡ một thời gian, nhưng anh hãy chuẩn bị tâm lý, vòng mạng có thể bị bong bất cứ lúc nào”.

“Tôi hiểu rồi, gọi Bùi Bùi vào đây”.

Bùi Hoan không rời khỏi Lan Phường. Sau này nghĩ lại mới thấy, cô nỏ súng trong khi nhắm mắt nên người đó không dễ dàng chết như vậy.

Đây là cơ hội trả thù duy nhất của cô, nhưng khi thật sự nhìn thấy máu của Hoa Thiệu Đình, trong lòng cô không xuất hiện một chút vui mừng hay an ủi nào.

Bùi Hoan thừa nhận, có những người, những việc là thuốc độc, ăn sâu vào tận trong xương tủy của cô. Cô và nó tồn tại song song, đã sớm không thể dứt bỏ. Nếu bỏ nó, bản thân cô cũng không sống nổi.

Bùi Hoan chậm rãi đi vào phòng của Hoa Thiệu Đình. Sáu năm trước, đây là nơi cô thường ra vào. Sáu năm sau, căn phòng này vẫn không có gì thay đổi.

Bùi Hoan ngồi cạnh giường bệnh, không nói một lời. Hoa Thiệu Đình vẫn nhắm mắt, lần mò nắm tay cô.

Cô nấc nghẹn nhưng không bật ra tiếng khóc. Cô dùng hết sức, chỉ hận không thể bóp nát tay người đàn ông này vậy mà anh vẫn không buông lỏng.

Nhà cửa Lan Phường luôn thoang thoảng mùi trầm hương, bây giờ pha lẫn mùi thuốc. Hai người im lặng mặt đối mặt một lúc lâu, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh. Hoa Thiệu Đình từ từ ngồi dậy, Bùi Hoan bắt giác giơ tay lên đỡ anh.

Cô thừa nhận, lần này, cô đã không thể giết Hoa Thiệu Đình.

Viên đạn sượt qua mắt trái của anh, tạo thành vết thương nằm ngang. Sau khi vết thương lành sẽ để lại một vết sẹo khó coi, nhưng anh không bận tâm.

Mặc dù bộ dạng khá thảm hại, Hoa Thiệu Đình vẫn vòng tay qua vai Bùi Hoan, ôm cô như trước kia.

Cuối cùng, cô cũng ngã vào lòng anh mà rơi lệ. Vòng ôm này đã xa cách nhiều năm, vật còn nhưng người không còn như xưa.

Anh nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô: “Bùi Bùi”.

Cô cười, nhắc nhở anh: “Anh cả, em đã lấy chồng rồi”.

Quả nhiên, bàn tay Hoa Thiệu Đình hơi động đậy, nhưng anh vô thức càng siết chặt vai cô. Bùi Hoan ngẩng đầu, ngấm nhìn gương mặt luôn xuất hiện trong giấc mơ của mình. Cô tiếp tục mở miệng, thần sắc bình tĩnh như một người em gái về thăm nhà ngoại: “Tóc còn chưa bạc, nhưng anh đã già rồi”.

Hoa Thiệu Đình đúng là già rồi. Khoảng thời gian sáu năm đã mài mòn con người anh. Trước kia, anh chỉ yên tĩnh, bây giờ hoàn toàn trống rỗng. Giờ đây, anh thờ ơ với tất cả.

Bùi Hoan giờ tay vuốt tóc anh. Cô ôm anh, sau đó tựa vào vai anh, thở một cách khó nhọc, giống như cá rời nước.

“Anh cả, em đã lấy Tưởng Duy Thành. Đó không phải là tin đồn mà là sự thật”. Cô cuộn người trong lòng anh: “Em thừa nhận, em không thể giết anh. Anh hãy nói cho em biết tung tích của chị gái em. Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi, em sẽ không bao giờ quay về Lan Phường, được không anh?”.

Hoa Thiệu Đình vỗ lưng cô. Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, mỗi khi Bùi Hoan gây chuyện, chỉ người đàn ông này mới có thể giải quyết. Chỉ cần anh vỗ lưng cô, cô liền biết anh cả đã tức giận, lập tức ngoan ngoãn vâng lời.

Nhiều năm trước, Bùi gia cũng tương đối có tiếng tăm ở thành phố Mộc, nhưng xảy ra một biến cố khiến nhà tan cửa nát, chỉ còn lại hai chị em. Hội trưởng quá cố của Kính Lan Hội nể tình huynh đệ, cứu hai chị em Bùi Hoan về Lan Phường. Hai năm sau, Hội trưởng qua đời, Hoa Thiệu Đình liền nhận hai người em gái này, chịu trách nhiệm nuôi bọn họ lớn khôn. Hoa Thiệu Đình lớn hơn Bùi Hoan mười một tuổi. Mấy năm đầu, anh thật sự coi mình là anh trai của cô.

Hoa Thiệu Đình cũng không nhớ rõ, anh nảy sinh tình cảm khác lạ với cô từ lúc nào. Năm đó, Bùi Hoan trẻ trung xinh đẹp, không sợ trời không sợ đất. Cô muốn gì, anh đều cho cô. Cô gây chuyện cũng vậy, giày vò anh cũng thế. Ở Lan Phường có ai mà không biết, Tam tiểu thư là sinh mệnh của Hoa tiên sinh. Động đến Hoa Thiệu Đình không sao, động đến Bùi Hoan coi như xong đời.

Năm xưa người người hâm mộ, ngày nay uyên ương thành băng. Sao hai người lại đi đến mức không thể không đổ máu thể này?

Bùi Hoan muốn giết anh, đúng là cô đã nổ súng trước mặt bao nhiêu người.

Hoa Thiệu Đình không rời mắt khỏi cô. Bây giờ, cô không còn là đứa trẻ, không còn vẻ ngạo mạn như trước. Bùi Bùi của anh đã thay đổi rất nhiều, cô trưởng thành và đã lấy chồng rồi.

Anh lẩm bẩm, lặp lại một câu: “Em lấy chồng rồi ư?”.

Bùi Hoan đột nhiên cảm thấy căng thẳng, muốn thoát khỏi vòng tay anh. Hoa Thiệu Đình dù ốm yếu, nhưng sức lực từ đôi tay vẫn khiến cô không thể động đậy. Anh nói tiếp: “Vậy thì ly hôn đi”.

Bùi Hoan nhắm mắt, đây đúng là nghiệt duyên.

Cô ra sức lắc đầu, nhưng ngay cả lắc đầu, Hoa Thiệu Đình cũng không cho phép. Anh cúi xuống hôn cô, cô đánh mạnh vào người anh. Tăm vãi băng trên mặt đã thấm máu nhưng anh vẫn không buông tay. Cuối cùng, Bùi Hoan đành bỏ cuộc, không tiếp tục vùng vẫy.

“Không thể nào”. Cô lên tiếng, gọi thẳng tên anh: “Hoa Thiệu Đình, anh hãy tỉnh lại đi. Chúng ta không thể quay lại như trước kia”.

Anh không còn ánh mắt sắc bén tựa lưỡi dao. Trước mặt cô, anh không thể kiềm chế tâm trạng, anh không còn là Hoa tiên sinh mà mọi người nể sợ.

Thật ra, anh cũng rất buồn.

Bên trong và ngoài phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Tùy Viễn đi loanh quanh hai vòng, cuối cùng cũng quay về chỗ cũ. Anh không yên tâm, chỉ lo hai người ở trong phòng xảy ra xung đột. Bệnh cũ của Hoa Thiệu Đình có dấu hiệu tái phát, không thể quá xúc động. Mang tâm niệm “lương y như từ mẫu”, Tùy Viễn quyết định gõ cửa nhắc nhở.

Chiều này quả nhiên hiệu nghiệm, không khí trong phòng dịu đi ngay tức khắc.

Bùi Hoan bình thần ngồi cạnh giường, nhìn Hoa Thiệu Đình nằm xuống, cô giơ tay sờ qua vết thương của anh: “Em gặp cô bé đó rồi, tên Cổ Lâm phải không? Cô bé giống em... tính cách chẳng khác em năm mười tám tuổi là bao”.

Nghe cô nói xong, Hoa Thiệu Đình cảm khái gật đầu: “Bùi Bùi, em cậy tôi yêu em”.

Cô chính là như vậy, từ nhỏ được anh chiều chuộng nên không biết cúi đầu. Bây giờ nhìn thấy bên cạnh Hoa Thiệu Đình có người khác, cô khẳng định ngay, anh muốn tìm hình bóng của cô trên người đối phương.

Đây cũng là điểm Bùi Hoan thu hút Hoa Thiệu Đình nhất. Cô được yêu thương cưng chiều, luôn biết làm thế nào để phụng phĩ. Bướng bỉnh cao ngạo là khuyết điểm, nhưng cũng là điểm đẹp nhất của con người cô.

Bùi Hoan đứng dậy cầm lư hương đi thay hương, thao tác không thành thạo nhưng cô vẫn nhớ các bước. Hoa Thiệu Đình nằm yên, dõi theo hình bóng của cô qua làn khói, ngơ ngẩn như quay về quá khứ.

Thời trẻ, anh cũng có nhiều bạn gái. Dù sao cũng là người đàn ông trong chốn giang hồ, loại phụ nữ nào chưa từng gặp qua, phần lớn chán rồi thì cắt. Cũng không hiểu tại sao, Hoa Thiệu Đình chỉ yêu chiều cô bé ở nhà. Con gái mười mấy tuổi như đóa hoa dại đang trưởng thành, sinh động đẹp dễ đến rung động lòng người. Dù tâm tư thâm sâu đến mấy, Hoa Thiệu Đình cũng là đàn ông, anh không thể kìm nén, cuối cùng phóng túng quá độ. Lúc bấy giờ, anh còn tưởng những ngày tháng cảm kích và vui vẻ đó không bao giờ chấm dứt.

Trong cuộc đời, con người cũng chỉ có từng ấy nhiệt huyết, nhưng từ trước đến nay, thời gian không bao giờ đợi người, sôi nổi qua đi, chỉ còn lại chút tàn dư hôm nay, nói gì cũng đã muộn.

Bùi Hoan không vội rời đi. Dù sao cũng gặp lại cố nhân sau sáu năm xa cách, hơn nữa Lan Phường là nơi cô lớn lên nên cô cũng có nhiều tâm tư.

Bùi Hoan ở bên cạnh chăm sóc Hoa Thiệu Đình mấy ngày liền. Ngoài Tù Viên và hai bác sĩ đông y, Hoa Thiệu Đình không cho phép bất cứ người nào bước vào Hải Đường Các.

Bên ngoài, mọi người bàn tán xôn xao, nhưng mãi đến lúc các phân đường chủ sắp phải về địa bàn của mình, người đàn ông trong Hải Đường Các mới nói rõ với mọi người.

Cổ Lâm bị gọi vào phòng. Lúc này, Hoa Thiệu Đình đang tựa vào thành giường chơi mấy hạt vòng gỗ trắc. Vết thương trên mặt anh vẫn chưa tháo chỉ nhưng khí sắc tốt hơn nhiều. Một bụng đầy nghi vấn nhưng Cổ Lâm che giấu rất tốt. Vừa định đi đến đỡ Hoa Thiệu Đình, cô chợt nhìn thấy người phụ nữ nằm trên giường của anh.

Người đó... chính là Bùi Hoan.

Đối phương dường như mới chớp mắt, thân thể hơi co lại, tấm chăn trên người rõ ràng vừa được đắp lên. Bên tay chị ta còn một đồng hạt vòng, tựa hồ mới chọn xong nên tạm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cổ Lâm đột nhiên cảm thấy bản thân dư thừa. Căn phòng lớn như vậy nhưng cô đứng đâu cũng không thích hợp. Cảnh tượng trước mắt ám áp đến mức cô chẳng biết nói gì, thắc mắc lại nổi lên, cứ vương vấn quanh trái tim cô.

Cổ Lâm mới liếc người phụ nữ đó một cái, ánh mắt Hoa Thiệu Đình liền trở nên sắc lạnh. Cô lập tức biết bản thân đã vượt quá giới hạn.

Anh vẫn về hạt vòng, cất giọng từ tốn: “Tam tiểu thư đã trở về. Từ nay về sau, mọi người hãy quan tâm đến cô ấy”.

Một câu nói ngắn gọn nhưng có ý nghĩa to lớn.

Người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này chính là em ba của Hoa tiên sinh?

Cổ Lâm chấn động, câu nói của Hoa tiên sinh càng chứng thực suy đoán của cô. Mấy ngày qua, cô đã hỏi những người sống lâu năm ở Lan Phường, được biết khi đó cô chưa đến đây, Hoa tiên sinh đúng là có hai cô

em gái, cô ba là Bùi Hoan. Không biết sáu năm trước xảy ra chuyện gì mà hai người trở mặt, quyết định không gặp nhau. Không một ai rõ nguyên nhân, hoặc người biết nội tình đều chẳng dám tiết lộ.

Sáu năm qua không ai nhắc tới một từ, trong khi Lan Phường đông người, nhiều miệng như vậy. Xem ra, đây là bí mật chết người ở Kính Lan Hội, tiết lộ một từ, có khi liên lụy cả nhà ấy chứ.

Cố Lâm lấy lại tinh thần, gạt đầu.

Hoa Thiệu Đình nói tiếp: “Chuyện xảy ra ở bữa tiệc gia đình, không một ai được phép lan truyền ra ngoài, cũng không được nhắc tới. Vết thương của tôi không sao, nghỉ ngơi hai ngày là được. Cố Lâm, cô hãy theo sát vụ này. Nếu để người ngoài biết được, bảo các phân đường chủ có mặt tại buổi tiệc hãy tự xử lý”.

Ngữ khí của Hoa Thiệu Đình vẫn bình thản như thường lệ, hạt gỗ trắc trong tay anh bóng loáng. Nhìn từ bên này, hạt tròn đó giống như đôi mắt sắc bén.

Cố Lâm bắt giác hít một hơi sâu, nghiêm chỉnh gạt đầu: “Vâng, tôi sẽ thông báo với bọn họ”.

“Còn nữa, hai ngày nay Hắc Tử vẫn chưa lột hết da nên khá hung dữ. Cô nhớ nhắc Tùy Viễn và mọi người, không có việc gì đừng trêu chọc nó. Bị nó cắn không phải chuyện đùa đâu”.

Cố Lâm ngoảnh đầu về phía cửa ra vào. Ở phía đối diện, một bên là hòn non bộ, một bên là hồ nước nông có trải cát bên dưới. Đó là nơi Hắc Tử thích nhất. Hắc Tử là loài rắn đen Mamba có nọc độc, từ nhỏ đã được Hoa Thiệu Đình đem về nuôi, bây giờ đã lớn không ít. Ban đầu, người trong Lan Phường đều né tránh, nhưng sau đó mọi người phát hiện rắn độc cũng chẳng có gì đáng sợ, nếu không động đến nó, nó sẽ không cắn người. Lâu rồi mọi người cũng quen với sự tồn tại của nó.

Hoa Thiệu Đình còn nhắc tới một số việc vặt khác, Cố Lâm ghi nhớ trong đầu. Người trên giường đột nhiên trở mình, Hoa Thiệu Đình lập tức im bật. Cố Lâm biết quan sát sắc mặt, vội nói mình đi ra ngoài giao nhiệm vụ ọ người.

Lúc khép cửa, cô kịp nhìn thấy Hoa Thiệu Đình di chuyển tới mép giường, bởi người phụ nữ đó định ngồi dậy. Tiếp theo, người đàn ông không bao giờ nhìn chính diện kẻ khác cố tình cúi thấp xuống tìm giày cho cô ta.

Cố Lâm đi ra đại sảnh phía trước, Trần Phong cùng người em trai không nổi bật của mình tên Trần Dữ đang lướt lờ ở bên ngoài. Bọn họ rất thân với Cố Lâm, thấy cô đi ra, liền nhẩn nhở tiến lại lấy lòng: “Sao sắc mặt cô tệ thế?”.

Gió mùa thu thổi qua, Cố Lâm ngược mắt nhìn bầu trời, đột nhiên cười: “Trở trời rồi”.

“Cô nói thế nghĩa là sao?”

“Hoa tiên sinh thông báo, Tam tiểu thư đã trở về”.

Thông tin nhanh chóng lan truyền, chỉ trong nửa ngày người cũ và mới ở Lan Phường đều nắm rõ.

Lại vài ngày bình lặng trôi qua. Vết thương của Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng được tháo chỉ. Vết thương nhất định để lại sẹo, nhưng Tùy Viễn nói sau này bôi thuốc, chắc sẽ không quá rõ. Chỉ là vết thương hơi buồn cười, viên đạn sượt qua, vừa vụn nát gọn một mảng lông mày của anh.

Hoa Thiệu Đình đứng trước gương, tự giễu: “Lông mày đứt, chứng tỏ bạc mệnh”.

Chỉ là một đường nhỏ nhưng vẫn là “tác phẩm” của cô.

Bùi Hoan nhìn chăm chăm vào vết thương của anh, nghĩ bụng, sáu năm trước cô ngốc nghếch, sáu năm sau vẫn nhu nhược, không thể ra tay.

Vào bữa tối, Hoa Thiệu Đình hiếm có dịp nói đùa, phải ăn nhiều một chút để chúc mừng anh bị mất lông mày. Anh đặc biệt dặn nhà bếp làm thêm mấy món. Đầu bếp vẫn nhớ khẩu vị của Bùi Hoan trước kia, nấu mấy món rất hợp với cô. Bùi Hoan cũng không khách sáo, ăn ngon lành như trước.

Cố Lâm đứng dưới gốc cây bên cạnh, suy nghĩ trôi dạt tận phương nào, bị một câu nói của Hoa Thiệu Đình kéo về thực tại.

Hoa Thiệu Đình chỉ vào Cổ Lâm, nói với Bùi Hoan: “Em xem, đứa trẻ này cũng mười tám tuổi, nhưng em lúc đó gầy hơn con bé nhiều”.

Cũng có lẽ đồ ăn vào bụng khiến con người thoải mái hơn, Bùi Hoan cười, gật đầu tán thành. Tạng người cô tương đối gầy, ăn uống đồ bổ nhiều đến mấy cũng vô dụng.

Hoa Thiệu Đình tiếp tục trò chuyện với Bùi Hoan. Nhìn từ bên ngoài, hai người giống cổ nhân lâu ngày gặp lại, tất cả vẫn không thay đổi, cũng giống cô em gái đã lấy chồng về nhà thăm anh trai, không khí hòa thuận.

Nhưng cảnh máu me ở bữa tiệc còn sờ sờ ra đấy.

Cổ Lâm nhìn chằm chằm Bùi Hoan, trong đầu nghĩ thầm, người phụ nữ này có gương mặt xinh đẹp, thảo nào có thể gia nhập làng giải trí. Không chỉ đơn thuần xinh đẹp, chị ta còn có vẻ kiêu ngạo của một người luôn được che chở, không phải trải qua phong ba bão táp. Lúc cười, chị ta lại tỏa ra sức sống không sợ trời, không sợ đất. Người phụ nữ như chị ta có sức cuốn hút nhất, cô làm sao có thể sánh bằng?

Số mệnh của Bùi Hoan tốt hơn cô nhiều.

Một cô gái một khi bắt đầu so sánh bản thân với người khác, trong lòng cô ta sẽ mãi mãi không yên bình.

Đêm khuya, Hoa Thiệu Đình đưa Bùi Hoan ra sân xem Hắc Tử. Bùi Hoan quả nhiên không sợ nó. Hoa Thiệu Đình tỏ ra đắc ý: “Không hổ danh là nha đầu do tôi nuôi lớn khôn, tính cách giống hệt tôi”.

Bùi Hoan định bế Hắc Tử, Hoa Thiệu Đình liền ngăn cô lại: “Hôm nay không được, nó vừa lột xác xong. Một thời gian nữa em đến thăm nó, nó sẽ quen em liền”.

Lúc này trời tối đen, trong sân chỉ bật một ngọn đèn ở phía xa. Bùi Hoan hỏi: “Một mình anh cũng như vậy à? Sao không thắp đèn sáng hơn?”.

Hoa Thiệu Đình trả lời dứt khoát: “Bình thường, buổi tối chỉ có Hắc Tử ở bên tôi, hai chúng tôi đều là động vật máu lạnh. Tôi quên mất em đã trở về, em luôn thích nơi có ánh sáng”. Nói xong, anh liền gọi người bật hết đèn từ trên xuống dưới, không gian sáng sủa, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn.

Câu nói này có sự ám chỉ rõ ràng, Bùi Hoan biết anh đang vạch rõ ranh giới với Cổ Lâm. Cô bất chợt gơ tay vuốt ve vết thương trên mặt anh. Hoa Thiệu Đình không động đậy, chỉ thở dài một tiếng.

Bùi Hoan cười, cất giọng nhần nại: “Anh không cần giải thích với em. Ngày mai em đi rồi, anh có Cổ Lâm chăm sóc cũng tốt. Hôm nay trong lúc ăn cơm em đã quan sát con bé, nó thông minh hơn em, có chừng mực hơn em, anh không cần bận tâm”.

Câu nói mang tác phong của người lớn. Nhưng chỉ bằng một câu, Hoa Thiệu Đình đã khiến Bùi Hoan lộ nguyên hình. Anh vừa cảm nhận sự ám áp từ lòng bàn tay cô, vừa từ tổn mở miệng: “Bùi Bùi, ai đau người đó biết”.

Đôi mắt từng chứng kiến biết bao cảnh mưa máu gió tanh tỏa ra một vẻ ảm đạm khó diễn tả, đôi mắt ấy kiên định không rời khỏi thân ảnh của Bùi Hoan. Trong lòng đột nhiên dâng tràn nỗi chua xót, cô liền rút tay về.

Hoa Thiệu Đình nói đúng, thế giới này là như vậy, ai đau người đó biết.

Hai người đi dạo quanh sân. Khí hậu ở thành phố Mộc tương đối ôn hòa, thích hợp cho cây cối sinh trưởng. Vật liệu dùng để xây dựng Lan Phường khá cầu kỳ. Những cây cột trên hành lang dài đều được làm bằng gỗ lim, tỏa ra ý vị cổ kính an lành trong đêm tối. Ngày xưa, loại gỗ này đều là vật liệu chuyên dụng của hoàng gia. Chủ nhân đời đầu tiên của Kính Lan Hội đã dùng rất nhiều gỗ lim để xây Lan Phường. Đến đời Hoa Thiệu Đình, anh không thích nên mấy lần định dỡ bỏ, nhưng Bùi Hoan đều ngăn lại.

Sau nhiều năm, Bùi Hoan không ngờ mình vẫn còn có thể cùng anh đi dạo ở nơi này. Làn gió thổi qua khoảng sân yên tĩnh của Lan Phường, tất cả vẫn không thay đổi, trùng khớp với hình ảnh trong kí ức của cô, bao gồm cả những cây cột gỗ màu vàng này.

Hoa Thiệu Đình im lặng hồi lâu. Sau đó, anh tựa người vào lan can, hỏi cô: “Mấy năm nay, cậu ta đối xử với em có tốt không?”.

Bùi Hoan gật đầu: “A Thành đối với em rất tốt. Người nhà họ Tưởng cũng không tồi”. Ngừng vài giây, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Em chỉ là một người phụ nữ, không muốn bị ức hiếp. Em cần anh ấy”.

Sau khi tham gia một đoạn quảng cáo được mọi người yêu thích, cô đặt chân vào làng giải trí. Nghề này “nước sâu lửa nóng”, lúc đó cô mới chấp chững vào nghề, cuộc sống thay đổi quá lớn, cộng thêm tính cách bướng bỉnh khiến cô gặp không ít phiền phức. Nếu không có một đức lang quân có thể lực chống lưng, người phụ nữ vừa trẻ trung vừa không chịu cúi đầu như cô đã bị những cuộc giao dịch bẩn thỉu nuốt trôi từ lâu.

Hoa Thiệu Đình gật đầu, đáy mắt vụt qua sự xao động khó phát giác: “Tôi sẽ cảm ơn cậu ta, coi như cảm ơn sự chăm sóc của cậu ta với em trong sáu năm qua”.

Câu nói nhẹ nhàng, giống như đó chỉ là một quyết định đơn giản.

Bùi Hoan bị anh chọc giận nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Anh chẳng thay đổi chút nào”. Anh vẫn luôn tự mình là đúng, tự mình là thần của tất cả mọi người. Cô sẽ không để anh đạt được nguyện ước.

Nghĩ đến đây, Bùi Hoan nói lãnh đạm: “Tưởng Duy Thành là chồng em, em sẽ không rời xa anh ấy”.

Hoa Thiệu Đình không cắt ngang lời cô. Sau đó, anh chậm rãi gơ tay đan vào ngón tay Bùi Hoan, lướt qua thắt lưng cô. Tuy anh đã kiềm chế nhưng sức lực vẫn thật đáng sợ, ngón tay lạnh lẽo như mạng nhện dày đặc bao trùm lên người cô. Bùi Hoan rõ ràng nhận ra ý đồ của Hoa Thiệu Đình, nhưng bị anh vịn tay ra sau không thể phản kháng. Cho đến khi tay anh cuối cùng dừng lại sau lưng cô, khiến cô bị nhốt trong lòng anh.

Trên người Hoa Thiệu Đình luôn có mùi gỗ nhàn nhạt, Bùi Hoan nhớ mãi không quên. Thậm chí, cô dường như còn ngửi thấy mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc, trong lòng càng trống rỗng.

Bị người mình yêu sâu sắc giày vò là một cảm giác rất đáng sợ, giống như một loại bệnh mãn tính, không ngừng phát tác. Vậy mà cô đã chịu đựng suốt sáu năm trời.

“Ly hôn với cậu ta”. Hoa Thiệu Đình lặp lại lời nói.

Bùi Hoan không phản kháng, ngoan ngoãn ở trong lòng anh. Cô nói nhỏ: “Hôm giả cho anh ấy, em đã khóc rất nhiều. Em không khá lên được, em yêu anh”.

Hoa Thiệu Đình cười khẽ, hôn lên đỉnh đầu cô: “Tôi biết”.

Bùi Hoan đột nhiên có chút kích động, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nói ai đau người đó biết. Vậy lúc bấy giờ anh đang ở đâu?”. Cô hít một hơi thật sâu để bình ổn tâm trạng. Nhìn hai chiếc bóng quần quýt ở dưới đất, cô nở nụ cười tự giễu: “Đừng nói là đau, anh có tin... cho dù bây giờ có người lột da em, em cũng có thể chịu đựng?”.

Hoa Thiệu Đình xiết chặt vòng tay, Bùi Hoan quay đi chỗ khác không nhìn anh. Anh đột nhiên xoay người, đè cô vào cây cột trên hành lang rồi cúi xuống cắn môi cô, như một sự trừng phạt. Bùi Hoan ra sức vùng vẫy nhưng không có tác dụng, cô thở hắt ra, trừng mắt với người đàn ông này, đồng thời nhắc nhở anh: “Anh cả, em là người của Tưởng Duy Thành”.

Câu nói này như một mũi dao sắc nhọn nhưng Hoa Thiệu Đình không tức giận. Anh ngẩng đầu nhìn Bùi Hoan, khóe miệng nhếch lên. Vừa nãy vẫn còn là Hoa tiên sinh trầm tĩnh, vậy mà giờ khắc này, anh đột nhiên kéo toạc cổ áo cô.

Bùi Hoan không còn đường lui. Cô bị anh ấn người vào cây cột, bờ vai trần để lộ ra ngoài. Cảm giác lạnh giá đến bất tỉnh linh khiến cô hoảng loạn, vô thức đẩy người Hoa Thiệu Đình. Người đàn ông này tuy bệnh tật nhưng ánh mắt luôn khiến người đối diện nể sợ.

Bùi Hoan dần cảm thấy lạnh, Hoa Thiệu Đình kéo áo cô xuống dưới, cất giọng nhàn nhạt: “Vậy thì tôi sẽ cho em thấy... rốt cuộc em là người của ai”.

Vải áo bị xé tan, âm thanh đó toát ra sự tàn nhẫn. Hoa Thiệu Đình lặng lẽ đảo mắt qua từng tác da của cô, tựa như sắp bắt đầu trừng phạt cô.

2. Chương 2

Chương 2: Người không còn như xưa

Hành lang ở Lan Phường hiếm có nơi tối hoàn toàn, bởi cách một đoạn lại có ngọn đèn chiếu sáng. Ngoài ánh sáng, nơi này nhiều khả năng còn có người khác.

Hoa Thiệu Đình rời tay khỏi chiếc áo đã bị xé rách của Bùi Hoan, lên tiếng: “Em tự mình cởi”.

Bùi Hoan lập tức giơ tay tắt bóp một cái. Hành động phản kháng điên cuồng của cô lập tức dẫn đến hậu quả, một bóng đen đột ngột xông đến Hoa Thiệu Đình, chìa súng vào Bùi Hoan.

Tay cô bị Hoa Thiệu Đình túm chặt, mảnh vải trước ngực đã bị rách toang, để lộ áo lót đen bên trong, tạo thành hình ảnh phong tình đẹp đẽ.

Bùi Hoan đương nhiên biết, bên cạnh Hoa Thiệu Đình kiểu gì cũng có người đi theo bảo vệ, cô mà tiếp tục động đậy chắc sẽ bị bắn bể sọ. Cùng lúc đó, Hoa Thiệu Đình chau mày, giơ tay che ngực Bùi Hoan, đồng thời nắm lấy mũi súng của người vừa xuất hiện.

Đối phương là vệ sĩ của Hoa Thiệu Đình, thấy ông chủ đích thân ra tay, anh ta không dám nhúc nhích.

Dạn đã lên nòng, nhưng Hoa Thiệu Đình lại giơ tay bịt mũi súng. Người đàn ông ban ngày nhàn nhã đọc sách, trong đêm tối phản ứng vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Người vệ sĩ không biết bản thân làm sai chuyện gì, anh ta nín thở, bàn tay run rẩy.

Hoa Thiệu Đình nhẹ nhàng đoạt khẩu súng, chìa vào trán anh ta.

Toàn thân đối phương mềm nhũn, anh ta không biết làm sao, vội vàng quỳ xuống hét lên: “Hoa tiên sinh!”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, ho hai tiếng, nói khẽ: “Cậu đã xuất hiện không đúng lúc, nhìn thấy thứ không nên nhìn.”

“Hoa tiên sinh... Là cô ta, cô ta...”

Bàn tay cầm súng của Hoa Thiệu Đình di chuyển xuống dưới: “Theo luật lệ, mắt phạm lỗi sẽ để lại mắt, có điều...”.

Không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng súng nổ, theo sau là tiếng kêu thảm thiết. Trong tiếng kêu đau đớn của đối phương, Hoa Thiệu Đình thông thả nói tiếp: “Hôm nay tâm trạng của tôi không tốt nên không muốn nhìn thấy máu.”

Viên đạn bắn ra rất chuẩn, sượt qua trán bên trái của người vệ sĩ, tạo thành một vết thương dài.

Cả quá trình chỉ diễn ra trong vài giây, người vệ sĩ thoát khỏi cánh cửa địa ngục, sợ đến mức cứng đờ người. Cho tới khi máu chảy xuống mặt, anh ta mới có phản ứng, lập tức ngã xuống đất.

Hoa Thiệu Đình ném khẩu súng, không khí thoang thoảng mùi máu tanh. Anh hơi chau mày, bên cạnh có người chạy đến lôi người vệ sĩ nằm dưới đất đi chỗ khác. Anh vỗ lưng Bùi Hoan, để cô thả lỏng tinh thần. Động tác của anh rất dịu dàng, giống như người đàn ông tàn nhẫn vừa rồi không phải là anh.

Nghe thấy tiếng súng, Đại đường chủ Cổ Lâm chạy vội tới. Cô vừa bị đánh thức, trên người vẫn mặc váy ngủ, chỉ khoác thêm áo choàng lụa bên ngoài. Thấy Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan đứng cùng nhau, xung quanh không có gì bất thường, cô mới mở miệng: “Hoa tiên sinh?”.

Hoa Thiệu Đình không trả lời Cổ Lâm mà liếc qua áo choàng trên người cô. Anh đột nhiên đi tới, Cổ Lâm không kịp lùi lại phía sau, chỉ tròn mắt nhìn người đàn ông đang tiến lại gần, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

Đây là người đàn ông kỳ lạ. Vừa rồi mới làm ra chuyện đáng sợ nhưng trên người anh không có mùi tàn nhẫn mà chỉ có mùi hương của cây cỏ. Sức khỏe của anh không tốt nên lúc nào cũng có vẻ biếng nhác.

Anh... anh đã cách cô rất gần. Dù ở bên anh sáu năm nhưng những lúc như thế này, Cố Lâm vẫn quên cả hô hấp. Đầu óc cô vụt qua nhiều ý nghĩ, cô biết bản thân coi như xong.

Người đàn ông ở phía đối diện không một chút biểu cảm. Anh đi đến lấy chiếc áo choàng trên vai Cố Lâm, sau đó khoác lên người Bùi Hoan.

Cố Lâm chờ vài giây rồi nhanh chóng rời mắt đi chỗ khác. Gió đêm mùa thu khá lạnh, thứ duy nhất chắn gió của cô đã bị Hoa Thiệu Đình lấy đi cho người khác, còn cô để lộ đôi vai trần đứng đó.

Khóe mắt Cố Lâm bắt gặp Hoa tiên sinh đang ôm Bùi Hoan. Người phụ nữ đáng chết kia còn ra sức giãy giụa. Cuối cùng, anh dùng tay áo trói tay của người phụ nữ đó, đồng thời thở dài bất lực.

Cố Lâm vẫn đứng yên. Bởi vì Hoa tiên sinh không có mệnh lệnh khác nên cô không thể bỏ đi cũng không thể nhúc nhích. Vào thời khắc này, Cố Lâm muốn giết chết người phụ nữ đó.

Từ nhỏ, Cố Lâm đã phải chịu nhiều khổ cực, chứng kiến nhiều cảnh sinh ly tử biệt, gặp nhiều thói đời đen bạc nên cô không trông chờ tấm chân tình gì đó.

Nhưng lúc Bùi Hoan chưa trở về, trong mắt Hoa tiên sinh còn có cô. Sau khi người phụ nữ kia xuất hiện, bản thân cô còn không bằng cái áo đó.

Hoa Thiệu Đình bế Bùi Hoan đi về Hải Đường Các. Anh quay người rất dứt khoát, chẳng nhớ bên cạnh còn có cô gái trẻ đang đứng im chờ anh dẫn dờ.

Cố Lâm đứng ở đó một lúc lâu. Mãi tới khi có người đi qua hành lang, cô mới động dậy. Nhìn thấy cô ngây ra ở đó, đối phương rất kinh ngạc. “Đại đường chủ, muộn như vậy rồi cô còn chưa đi ngủ sao?”.

Là Tùy Viễn.

Cố Lâm gạt đầu, ánh mắt vô cùng băng giá. Bắt gặp thần sắc của cô, Tùy Viễn giật mình so vai, giơ tay khua khua trước mặt cô. Sau đó, anh thuận theo ánh mắt của Cố Lâm, hướng về đầu hành lang, chợt hiểu ra vấn đề trong giây lát.

Nhìn thấy bờ vai trần của cô gái trẻ, Tùy Viễn liền cởi áo khoác lên người cô, nói nhỏ: “Cô còn không hiểu sao, đây là chuyện của hai người họ”.

Cố Lâm nhướng mày nhìn anh: “Anh biết bao nhiêu sự thật?”.

Tùy Viễn vội lắc đầu: “Tôi đương nhiên chẳng biết gì cả, cô đừng hỏi tôi”. Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mới đi vài bước, anh không yên tâm, quay đầu về phía Cố Lâm, cuối cùng “xuống nước”: “Tôi chỉ biết một điều, Tam tiểu thư nói ngày mai sẽ đi. Vì vậy, tối nay tốt nhất đừng ai đến Hải Đường Các làm phiền bọn họ”.

Cố Lâm gạt áo khoác của Tùy Viễn xuống đất, ôm vai bước đi. Biết cô đang bức mình, Tùy Viễn có ý tốt nói đưa cô về phòng, bị cô trừng mắt nên không dám đi theo.

Cố Lâm một mình đi về khu nhà của mình. Một lúc sau, cô ngó nghiêng xung quanh. Phát hiện không có ai đi theo, lập tức quay người chạy về hướng cũ. Cô rẽ sang đường nhỏ, lao thẳng đến Hải Đường Các.

Nơi đó vô cùng yên tĩnh, thậm chí không có ánh đèn. Cố Lâm đứng ngoài gian nhà xa nhất phía bắc, cách cánh cửa căn phòng kia khoảng hai mét. Bên trong loáng thoáng vang lên tiếng động dè dặt. Cố Lâm nghe không rõ, nhưng cô hiểu hết mọi chuyện.

Bên trong có tiếng người ngã xuống, sau đó lại bị một người khác kéo lên, do không kịp bật đèn nên căn phòng tối đen.

Bùi Hoan bị Hoa Thiệu Đình ném xuống giường. Do tay vẫn bị trói nên cô đập lung tung. Người đàn ông ở trên nói rành rọt từng từ từng chữ một: “Tôi đã từng nói, em có thể quay về trả thù. Em có thể nổ súng trước mặt mọi người”.

Bùi Hoan chỉ lơ mơ nhìn thấy đường nét cơ thể của Hoa Thiệu Đình. Trong bóng tối, anh giống cơn ác mộng không thể xóa tan, khiến toàn thân cô run rẩy. Cô cảm nhận ngón tay anh di chuyển trườn trên xuống dưới, cô ra sức giãy giụa nhưng bị anh giữ chặt.

Hoa Thiệu Đình hôn lên khoe môi Bùi Hoan. Nghe tiếng nắc ngeh của cô, anh hít một hơi sâu rồi lên tiếng: “Sự dung túng của tôi cũng có giới hạn. Bùi Bùi, tôi đã sớm nói với em điều đó từ lâu đúng không?”.

Bùi Hoan dần mất hết sức lực, mềm nhũn người trong lòng anh. Cảm giác đụng chạm quen thuộc như trong quá khứ khiến cô bắt đầu sợ hãi. Cô vô thức hét lên: “Anh...”.

Bàn tay Hoa Thiệu Đình sờ soạn ở thắt lưng cô. Bùi Hoan biết anh đang tìm thứ gì, vừa giãy vừa nói: “Nó bị đứt rồi”.

Nơi đó vốn có một món quà thành niên mà anh tặng cô.

Mấy năm đó là khoảng thời gian hai người điên cuồng nhất. Hoa Thiệu Đình không tặng Bùi Hoan dây chuyền hay nhẫn, mà tặng một dây đeo ở thắt lưng vô cùng đặc biệt. Đó là chuỗi hạt phỉ thúy Đế Vương Lục rất nhỏ, có thêm mười tám hạt kỳ nam trắng vô cùng quý hiếm. Chuỗi hạt này là thứ chưa từng xuất hiện nên không ai dám định giá. Nó được đặt theo số đo vòng eo của Bùi Hoan, không sai một ly. Hai đầu được thiết kế một cái khóa hình hai trái tim nhỏ.

Vòng eo mảnh mai mang sợi dây ngọc toát nên vẻ đẹp khó diễn tả. Năm đó, hai người chìm đắm trong biển tình, chỉ muốn trọn đời trọn kiếp bên nhau. Hoa Thiệu Đình tự tay đeo sợi dây vào người cô. Khóa trái tim không có chìa, một khi đóng vào cả đời sẽ không thể mở ra.

Vậy mà bây giờ, Bùi Hoan lại nói với anh: “Nó bị đứt rồi”.

Nghe cô nói thế, Hoa Thiệu Đình càng không buông tha. Lúc anh tiến vào, Bùi Hoan co người theo phản xạ. Anh làm thế nào cũng không thể khiến cô thả lỏng bản thân. Phản ứng xa lạ của cô càng làm anh phát điên.

Động tác lặp đi lặp lại khiến Bùi Hoan bắt đầu cảm thấy đau. Cô vừa khóc vừa ra sức né tránh theo bản năng nhưng bị Hoa Thiệu Đình giữ chặt người. Lần này, anh đã mềm lòng, bắt đầu dễ dàng cô. Anh nhẹ nhàng hôn lên khoe mắt cô như năm đó, khiến cô cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Không gian tối om khiến cảm quan của con người càng phóng đại. Một ngọn lửa bùng cháy từ đầu đến chân, Bùi Hoan thở hổn hển, vẫn không quên phản kháng: “Không được...”.

Hơi thở của Hoa Thiệu Đình ở ngay sau tai cô, mang lại cảm giác nhồn nhột.

Lúc bấy giờ, Bùi Hoan vẫn là một cô bé. Cô sợ tiếng sấm nên chỉ cần trời chuẩn bị mưa, Hoa Thiệu Đình bận đến mấy cũng sẽ quay về Lan Phường dỗ cô ngủ. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ở phía sau anh.

Còn hiện tại, Bùi Hoan lắc đầu bất lực. Anh không nói một lời nào cũng có thể khiến cô mất kiểm soát.

Cô mê đắm tiếng thở bình ổn của Hoa Thiệu Đình. Bởi vì dục niệm được đốt cháy, toàn thân cô hơi run rẩy.

Điều này khiến nước mắt bất giác tuôn ra như suối. Hoa Thiệu Đình dần phát hiện, dù lau thế nào cũng không hết, cuối cùng anh thở dài, giơ tay che mắt cô.

Hai tay Bùi Hoan không thể động đậy, cả người chỉ có thể theo tiết tấu của anh, lên thiên đường hay xuống địa ngục vẫn không được giải thoát. Toàn thân cô nóng bỏng đến mức sắp chết, làn da dưới bàn tay anh lại rất lạnh.

Người đàn ông này có đôi tay lạnh giá, bất kể lúc nào cho dù là khoảnh khắc triền miên dây dưa.

Cũng giống như động vật máu lạnh mà anh thuần hóa. Hoa Thiệu Đình vĩnh viễn chính là anh, không thay đổi vì bất cứ người nào.

Nhưng Bùi Hoan biết anh yêu cô sâu đậm.

Bàn tay anh trên thân thể cô giống như một loại nghi thức nào đó, khiến Bùi Hoan dần thả lỏng bản thân. Cô giơ tay túm người anh, nói ngắt quãng: “Mau cởi trói cho em... anh... hãy cởi ra đi...”.

Ngón tay giá lạnh của Hoa Thiệu Đình lướt qua bờ vai trần của cô lên trên, cuối cùng cởi trói cho cô. Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm.

Cô sờ lên mặt anh, bên mắt bị thương của anh, cuối cùng nắm cổ tay anh.

Cô biết anh đang tức giận, bởi động tác rất thô lỗ. Cô cầm tay anh đưa vào miệng, dùng hết sức cắn mạnh, chỉ hận không thể cắn đứt da thịt anh.

“Bây giờ em đã nhớ, em là người của ai chưa?” Hoa Thiệu Đình đột nhiên hỏi.

Bùi Hoan lập tức ngoảnh mặt đi chỗ khác. Anh liền xoa mặt cô lại: “Hả?”.

Bùi Hoan nhìn anh, nghiêng răng nói: “Em đã gả cho người khác, có cần em... lại nhắc anh một lần nữa hay không?”.

Hoa Thiệu Đình nhìn cô chằm chằm, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Anh rõ ràng là người đàn ông trầm tĩnh, vậy mà chỉ một câu nói của cô cũng có thể khiến anh phát điên. Hoa Thiệu Đình quả nhiên bị chọc giận, thân dưới càng chuyển động mạnh hơn, khiến Bùi Hoan hét lớn.

Căn phòng tối om bị bao trùm bởi không khí điên cuồng.

Hoa Thiệu Đình dần chậm lại. Anh mỉm cười, hôn lên vành tai Bùi Hoan, đồng thời cất giọng nói thường xuất hiện trong giấc mơ của cô: “Sáu năm rồi, phải mất sáu năm tôi mới thông suốt một chuyện. Nếu một ngày nào đó tôi chết, tôi nhất định sẽ giết em trước”.

Động tĩnh trong phòng còn tiếp tục đến đêm khuya.

Cổ Lâm đã đông cứng người, cuối cùng cũng chịu quay về.

Lúc cô chưa tới Lan Phường, rốt cuộc Hải Đường Các xảy ra chuyện gì? Cả Lan Phường nổi thông nơi này nên chắc chắn có vô số con mắt dõi theo, nhưng không người nào nhắc tới chuyện đó.

Cổ Lâm thất thểu bước đi trong đêm tối. Cô ôm hai vai, đi rất nhanh, cuối cùng gần như chạy về phòng mình. Sau khi đóng cửa, cô ngồi phịch xuống đất, lồng ngực giống như vang lên tiếng khóc òa nén.

Hoa tiên sinh, người đàn ông cô một lòng một dạ sáu năm trời rốt cuộc có bao nhiêu điều bí mật.

Ngày hôm sau, Hải Đường Các vẫn yên tĩnh như thường lệ, tựa hồ tối qua không hề xảy ra chuyện gì.

Bùi Hoan đi mà không từ biệt. Trời còn chưa sáng, cô từ cửa sau rời đi. Hoa tiên sinh đã thừa nhận cô là Tam tiểu thư nên chẳng ai dám ngăn cản.

Hoa Thiệu Đình biết cô đi lúc nào.

Đêm qua anh ngủ rất say. Nhiều năm qua anh chưa có một giấc ngủ yên ổn như vậy. Lúc trời gần sáng, Hoa Thiệu Đình có cảm giác người ở trong lòng ngồi dậy. Ý thức đã tỉnh táo nhưng anh cố tình không mở mắt.

Dù nhắm mắt, anh vẫn biết Bùi Hoan ngồi bên mép giường nhìn anh một lúc. Cuối cùng, cô vẫn bỏ đi.

Tùy Viễn đẩy cửa vào phòng, chau mày nói: “Sao anh không ngăn cô ấy lại?”.

Hoa Thiệu Đình ngồi xem người làm quét dọn tàn hương bị đổ vào buổi tối hôm qua. Anh không tỏ ra tức giận mà cất giọng bình thản: “Nha đầu của tôi thích bày trò thì tôi nhường nhịn.”.

Tùy Viễn không thèm đáp lời, quan sát kỹ khí sắc của Hoa Thiệu Đình. Cuối cùng mới yên tâm nói: “Anh cũng nên nghĩ tới người khác nữa. Tối qua không có mệnh lệnh của anh, Đại đường chủ phải đứng ngoài gió lạnh. Lúc đi qua, tôi mới bảo cô ấy về nghỉ”. Nói xong, Tùy Viễn chợt nhớ ra điều gì, liền bỏ cốc trà xuống bàn, ngồi sang một bên.

Hoa Thiệu Đình nhướng mày nhìn Tùy Viễn một lúc, mỉm cười: “Tối qua bị Bùi Bùi chọc giận đến đau cả đầu nên quên mất cô bé đó”.

Tùy Viễn hơi ngượng ngùng, cúi xuống lau mắt kính. Thật ra, anh không cần nhưng thích đeo kính trắng.

Hoa Thiệu Đình tự pha trà uống một ngụm. Tùy Viễn có lời muốn nói nhưng cuối cùng không thốt ra miệng. Anh ta ở trong phòng một lúc, chẳng có việc gì để làm nên đi chơi với con rắn.

Hoa tiên sinh có một tật xấu là luôn lấp liếm sai trái của mình.

Thấy Tùy Viễn chuẩn bị rút nọc độc của Hắc Tử, Hoa Thiệu Đình xót xa không chịu nổi, cuối cùng đứng dậy đi tới, cướp Hắc Tử quần vào tay mình rồi lên tiếng: “Có gì thì cậu nói thẳng ra đi, đừng lấy Hắc Tử ra làm thí nghiệm”.

Tùy Viễn không một chút khách sáo: “Rốt cuộc anh coi Cổ Lâm là gì?”.

Hoa Thiệu Đình cười. Anh thích mặc áo màu trắng, bây giờ trên tay anh lại có con rắn đen kịch độc tạo thành sự tương phản rõ rệt. Anh nheo mắt: “Cổ Lâm tuổi còn nhỏ nhưng tính cách rất cứng rắn. Tôi thích những đứa trẻ cứng rắn, tương lai giao Lan Phường cho con bé cũng không tồi”.

“Đừng chơi trò này với tôi.” Tùy Viễn tỏ ra sốt ruột.

“Bùi Hoan trở về... Thời gian anh dùng Cổ Lâm để an ủi cũng chấm dứt. Cô ấy trung thành như vậy... Hơn nữa, ai mà chẳng nhìn ra tâm tư của cô ấy đối với anh. Sau này nếu cô ấy phạm sai lầm, anh hãy chừa con đường sống cho cô ấy.”

Tùy Viễn nói rất nhanh nhưng Hoa Thiệu Đình hiểu ý anh ta: “Tôi không coi Cổ Lâm là thể thân của ai hết. Cô bé hiểu chuyện hơn Bùi Bùi nhiều”.

Nói xong, Hoa Thiệu Đình giữ cánh tay của Tùy Viễn. Hắc Tử thuận theo tay anh bò lên người anh ta.

Tùy Viễn đột nhiên lạnh buốt sống lưng. Anh ta nhìn Hoa Thiệu Đình, muốn nói điều gì đó nhưng người đàn ông trước mặt tựa hồ không muốn nghe. Hoa Thiệu Đình cất giọng lãnh đạm: “Từ trước đến nay, tôi và Cổ Lâm chẳng có gì cả”.

Tùy Viễn thờ phào nhẹ nhõm.

Hoa Thiệu Đình dõi mắt theo Hắc Tử đang trườn về hồ nước, ngữ khí có chút cảm khái: “Cậu muốn thay Cổ Lâm đòi tôi món nợ ân tình, tôi đồng ý. Ai mà chẳng có đối tượng mình yêu thương. Sau này, bất kể Cổ Lâm phạm sai lầm gì, tôi cũng sẽ tha thứ cho con bé một lần”.

Tùy Viễn có chút ngượng ngập. Vấn đề anh nín nhịn mấy ngày nay bị Hoa Thiệu Đình thản nhiên nói ra, khiến anh không biết tiếp lời thế nào.

Hoa Thiệu Đình liếc qua Tùy Viễn, từ tốn bổ sung một câu: “Cậu đừng vui mừng quá sớm, tôi cũng có điều kiện. Cậu không được nói cho Bùi Bùi biết mọi chuyện ở Tây Uyển”.

Tùy Viễn hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức gạt đầu: “Được thôi, dù sao người khác cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ của anh, tôi coi như không biết”.

Mắt Hoa Thiệu Đình bị thương, nhìn ánh sáng lâu là khó chịu, anh giơ tay che mắt, nhấn mạnh: “Trừ khi ngày nào đó tôi chết vì bệnh tật, cậu có thể trực tiếp nói với Bùi Bùi, coi như... di sản tôi để lại cho cô ấy”.

Tùy Viễn trầm mặc. Mọi người bảo Hoa tiên sinh là quái nhân, anh cũng từng nghiên cứu, nhưng vẫn không hiểu nổi người đàn ông này.

Hoa Thiệu Đình phớt lờ một chút, trong lòng thoải mái, sắc mặt cũng tốt hơn. Anh vừa đi vào nhà vừa nói: “Tôi có khả năng không tỉnh lại vào bất cứ lúc nào. Tôi cần cô ấy hận tôi”.

Như vậy nếu anh thật sự ra đi, cô sẽ không quá khổ sở.

Hận một người luôn dễ hơn yêu một người.

Ở một đầu thành phố, Bùi Hoan đi mua bộ quần áo mới rồi tự mình đi đặt phòng khách sạn.

Cô rời khỏi Lan Phường tương đối vội vàng nên trang phục không mấy chỉnh tề. Cô ngâm mình trong bồn tắm một lúc lâu, cuối cùng gọi chai rượu, uống hết ly này đến ly khác.

Về chuyện xảy ra tối qua, Bùi Hoan cố gắng không nghĩ tới. Cô ép bản thân tỉnh táo nhưng bất giác lại uống quá nhiều. Cho đến khi miễn cưỡng xuống trả phòng, bước chân cô nhẹ hẫng, đi loạng choạng, quên cả cài cúc áo khoác.

Cậu thanh niên gác cửa khách sạn nhận ra cô đang say, vội giơ tay đỡ cô: “Tiểu thư?”.

Bùi Hoan bức bối trong lòng, liền đẩy cậu thanh niên chạy ra ngoài cửa lớn. Toàn bộ rượu whisky như dồn lên đại não, Bùi Hoan chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cả người ngã xuống đất.

Bùi Hoan chưa kịp chạm đất, có người kịp thời túm cánh tay cô, dùng sức kéo cô đứng dậy.

Trước mắt Bùi Hoan tối đen, dạ dày bắt đầu khó chịu. Cô bịt miệng, ngẩng đầu, nhướn mày quan sát một lúc mới nhìn rõ là ai. Đáng tiếc chưa kịp mở miệng, cô lùi lại phía sau vài bước rồi cúi xuống nôn ọe.

Người đi qua đi lại chỉ chỉ trỏ trỏ Bùi Hoan.

Bùi Hoan nôn sạch sẽ, ôm đầu gối ngồi xuống đất. Bất gặp bộ dạng thảm hại của cô, người đàn ông kia cười nhạt: “Em không cần thể diện thì mặc xác em, nhưng đừng làm mất mặt tôi, đứng lên đi”.

Bùi Hoan nhìn chằm chằm anh ta. Sau đó, cô giơ tay lau mặt, miễn cưỡng bám bờ tường đứng dậy, chân nam đá chân chiêu.

Gần đó có một chiếc ô tô đậu bên đường. Người đàn ông kia tỏ ra mất kiên nhẫn, kéo Bùi Hoan đi về phía ô tô rồi nhét cô vào ghế sau xe.

Bùi Hoan dỗi mắt ra ngoài cửa sổ, không nói một lời. Bộ quần áo trên người là đồ sáng nay cô mới mua. Trung tâm thương mại vừa mở cửa, cô tùy tiện lấy hai cái, mặc không vừa người, còn là màu vàng nhạt cô ghét nhất.

Mất tích mấy ngày, khách sạn, say khướt, tạm thời thay quần áo...

Đầu Bùi Hoan đau như búa bổ, cô cũng chẳng thèm che giấu. Tưởng Duy Thành lạnh lùng quan sát cô từ đầu đến chân, không khí trong xe như bị kết băng.

Bùi Hoan nói với anh: “Tưởng Duy Thành, bây giờ anh chê em không biết xấu hổ cũng đã muộn rồi”.

Xe ô tô chạy dọc con đường bên bờ sông của trung tâm thành phố, đi theo hướng đông tới khu thành cổ.

Nhà họ Tưởng nằm ở khuôn viên số Tám thành Đông. Khuôn viên có diện tích rộng lớn, yên tĩnh giữa chốn phồn hoa đô hội. Cách đó mấy trăm mét là con phố trung tâm sầm uất nhất. Nhưng nơi này có rừng cây rậm rạp và đường sông nên đã ngăn chặn được phần lớn sự ồn ào náo nhiệt đó.

Khuôn viên ở phía sau khu rừng luôn được coi là nơi ở của quan chức hay danh gia vọng tộc, nhưng rất ít người biết, nó thật sự thuộc về ai.

Xe ô tô của Tưởng Duy Thành chạy thẳng vào trong sân, dừng lại ở ngôi nhà phía nam. Bùi Hoan đẩy cửa xe, trong người vẫn rất khó chịu.

Thím Lâm đi tới để mở cửa xe cho bọn họ. Nhìn thấy bộ dạng của Bùi Hoan, bà lập tức chạy đến hỏi: “Thiếu phu nhân sao vậy?”.

Tưởng Duy Thành nhanh hơn thím Lâm một bước, đi tới đỡ cánh tay Bùi Hoan. Sau đó, anh đột nhiên vòng tay qua eo cô, bế ngang người cô lên.

Thím Lâm cũng nhìn ra Bùi Hoan uống rượu, liền sai người đi nấu canh giải rượu. Bà cần nhắc: “Thiếu phu nhân suốt ngày một mình ở nhà, thiếu gia cũng không thường về...”.

Bùi Hoan giãy giụa nhưng không có sức lực, bị Tưởng Duy Thành bế lên phòng ở trên tầng. Phòng ngủ chính rất rộng, bên trong có giường của cô. Anh đặt Bùi Hoan xuống giường, cô vô thức trùm chăn. Anh đứng bên cạnh nhìn cô chăm chú.

Lúc này, Bùi Hoan đã tỉnh rượu ít nhiều. Cô xoay lưng về phía anh, mở miệng nói: “Chắc anh rất bận rộn? Anh cứ đi trước đi”.

Giọng nói tức giận của Tưởng Duy Thành từ phía sau truyền tới: “Mấy ngày qua em đi đâu?”.

Bùi Hoan nhắm mắt lặng thinh.

“Một người bạn của tôi tình cờ nhìn thấy em ở khách sạn, sợ em xảy ra chuyện nên gọi điện cho tôi. Bùi Hoan, em hèn hạ như vậy sao?”

Giọng nói của Tưởng Duy Thành càng lúc càng gần. Bùi Hoan vừa quay người định trả lời, liền thấy anh đang áp sát.

Bình thường, Tưởng Duy Thành ít khi về nhà. Dù thỉnh thoảng ở bên nhau, hai người cũng rất khách sáo. Tưởng Duy Thành có nhiều tình nhân ở bên ngoài, đủ khiến anh đau đầu nên lúc ở nhà, anh hiếm khi nổi nóng. Nhưng hôm nay, anh đã thật sự tức giận.

Bùi Hoan hơi kinh ngạc, vô thức định ngồi dậy, nhưng đầu óc choáng váng. Chỉ một giây không tập trung, Tưởng Duy Thành đã túm tay cô, đẩy cô nằm xuống giường. Sau đó anh kéo áo cô lên kiểm tra dấu vết.

Bùi Hoan sốt ruột, vội vàng cài cúc áo: “Có liên quan gì đến anh chứ?”.

“Em bước vào ngôi nhà này, có nghĩa em là người của Tưởng Duy Thành tôi. Có cần tôi tìm giấy đăng ký kết hôn... để em mang về cho anh ta xem hay không?”

Bùi Hoan kéo áo choàng ngủ đắp lên người, cuối cùng cũng lấy lại bình tĩnh. Cô mất tích mấy ngày mà không để lại tin tức, Tưởng Duy Thành chắc chắn biết cô đi đâu.

“Dù sao em cũng có quyền về thăm nhà ngoại chứ?” Cô hỏi anh.

Tưởng Duy Thành cười nhạt, nói rành rọt từng từ một: “Về thăm nhà ngoại ư? Được thôi, về thăm anh cả của em, thăm tận trên giường cơ đấy”. Nói xong, anh đột ngột cúi thấp người, đôi mắt hoa đào vốn dịu dàng để lộ tia sắc bén: “Anh ta vẫn chưa chết sao?”.

Nghe câu này, tim Bùi Hoan như bị bóp nghẹt. Cô hoảng hốt buột miệng nói: “Anh câm miệng!”.

Ý cười nơi khóe miệng Tưởng Duy Thành càng sâu hơn, anh quyết không buông tha: “Bệnh của Hoa Thiệu Đình không thể chữa dứt điểm, chết sớm hay chết muộn có khác gì nhau? Em lo làm gì? Em đã quên những chuyện anh ta gây ra cho em năm đó? Còn chị gái em nữa? Sáu năm rồi, em đừng tự lừa dối bản thân nữa... Chị gái em đã bị anh ta hại chết từ lâu rồi”.

Sắc mặt Bùi Hoan trắng bệch. Tưởng Duy Thành tiếp tục nhắc nhở cô: “Anh ta là loài súc sinh. Năm đó, ngay cả con mình, anh ta cũng không tha. Bây giờ em còn dám tự tìm đến anh ta...”

Bùi Hoan gơ tay bịt tai, cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng Tưởng Duy Thành cứ lấy vết thương trong lòng cô để phát tiết sự phẫn nộ. Cô dần dần mất kiểm soát, la hét, kêu anh câm miệng. Nhìn cô như sắp phát điên, Tưởng Duy Thành đột nhiên vung tay tát vào mặt cô.

Bùi Hoan bị tát mạnh, ngã xuống giường. Tiếng loảng xoảng vang lên, bát canh giải rượu rơi xuống đất.

Căn phòng trở nên yên tĩnh trong giây lát.

Thím Lâm vừa vặn mang đồ vào phòng. Chứng kiến cảnh tượng này, bà sợ đến mức đỡ người. Nửa phút sau, bà mới có phản ứng: “Thiếu gia! Thiếu gia đừng...”.

Tưởng Duy Thành quay đầu gầm lên: “Cuốn xéo!”.

Thím Lâm vội vã lui ra ngoài, không còn ai dám bén mảng đến nơi này.

Bùi Hoan ôm mặt ngồi dậy, cuối cùng cũng thoát khỏi kí ức đáng sợ. Cô từ từ trượt người xuống nền nhà. Cô ngồi đờ đẫn ở đó, huyết thái dương giật giật, trong lòng như bị cắt từng miếng.

Cô cảm thấy nơi nào đó rất đau, khiến cô đặc biệt muốn khóc nhưng cổ họng khô rát đến mức không thể thốt ra âm thanh.

Cuối cùng, Bùi Hoan cất giọng khàn khàn: “Tưởng Duy Thành, em biết anh muốn tốt cho em. Em luôn biết điều đó”.

Người đàn ông đang phẫn nộ kia lùi lại phía sau hai bước, tựa vào tường.

Bùi Hoan cúi đầu nói nhỏ: “Nhưng không còn kịp nữa rồi”.

Tưởng Duy Thành lập tức quay người đi ra ngoài, đóng sập cánh cửa.

Bùi Hoan ngồi bất động đến mức thân thể cứng đờ, cuối cùng được thím Lâm dìu lên giường nằm một lát.

Thím Lâm ngoài năm mươi tuổi. Kể từ sáu năm trước khi Bùi Hoan và Tưởng Duy Thành kết hôn, bà sống cùng họ ở tòa nhà phía nam. Bao năm trôi qua, bà chưa một lần gặp tình cảnh như ngày hôm nay.

Đám người giúp việc đều sợ hãi, thím Lâm đành ở bên cạnh Bùi Hoan, vì lo cô nghĩ không thông.

Lúc này, Bùi Hoan đã hoàn toàn tỉnh táo. Cô xuống giường đi thay quần áo. Thấy thím Lâm vẫn đứng trong phòng, cô cười: “Không sao đâu, thím không cần lo cho cháu”.

Viễn mắt thím Lâm đỏ hoe: “Thiếu gia nóng tính, đánh người là không đúng. Nhưng thiếu phu nhân... cô cũng biết, bất kể thiếu gia ở ngoài có nhiều tin đồn đến mức nào, đó cũng không phải là sự thật”. Bà cảm thấy xót xa thay Bùi Hoan. Tưởng Duy Thành nổi tiếng phong lưu, đối xử với phụ nữ hết sức dịu dàng tử tế. Anh chỉ nóng tính với mỗi người vợ ở nhà. Hôm nay anh ra tay đánh vợ, sau này Bùi Hoan sẽ rất khó sống.

Thím Lâm lí nhí, không dám nhìn Bùi Hoan, mãi mới nói một câu: “Mấy ngày nay cô đi đâu vậy? Thiếu gia... rất sốt ruột... Chắc cậu ấy lo lắng chết đi được ấy”.

Trước khi rời nhà, Bùi Hoan để di động trong ngăn kéo, rồi khóa lại. Cô lục tủ tìm chìa khóa, thái độ như không có chuyện gì xảy ra. Thím Lâm thở dài, thấy một bên má cô sưng húp, bà vội đi cầm túi nước đá cho cô. Bùi Hoan vừa chườm đá vừa quay người soi gương, cô đột nhiên mỉm cười: “Thời đại học, tôi và bạn học đánh nhau, cánh tay bị sứt da chảy máu... Vết thương rất nhỏ nhưng anh cả của tôi nhìn thấy, liền bảo người chặn hai con đường. Vụ đó âm ỉ báo chí nói là cưỡng chế phân tử xấu”.

Bùi Hoan dịch chiếc túi ra một chút. Vừa rồi Tưởng Duy Thành không một chút nề tính, tát cô thẳng tay, đến mức cô không thể ra ngoài gặp thiên hạ.

Bùi Hoan chỉ vào người phụ nữ sưng vù một bên mặt ở trong gương, nói với thím Lâm: “Thím có biết không? Trước kia cô ấy không phải chịu một chút thiệt thòi nào, trời sập cũng có người chống đỡ”.

Nói xong, cô thoa chút son, đáng vẻ lại có sinh khí, giống bông hồng rực rỡ. Đúng là còn trẻ tuổi nên có vốn để khoe khoang.

Thím Lâm ngậy ra, sáu năm nay, thiếu phu nhân trong mắt bà là người phụ nữ hiền lành nhẫn nhịn. Người trong nhà đều không thích cô. Dù thái độ của Tưởng Duy Thành không rõ ràng nhưng chỉ dựa vào anh, cô mới có thể sống qua ngày đoạn tháng. Nhưng vừa rồi, thím Lâm tựa hồ nhìn thấy một người hoàn toàn khác.

Đó là một vẻ ngang ngược, ngông cuồng. Thì ra Bùi Hoan cũng từng có thời oanh liệt như vậy.

3. Chương 3

Chương 3: Tâm tình khó yên

Bùi Hoan sặc pin di động, vừa mở máy không bao lâu đã có cuộc gọi tới. Cô vội vàng nhận điện thoại rồi cho biết buổi chiều cần đi ra ngoài. Thím Lâm không yên tâm, vì dù sao mặt cô vẫn còn sưng húp.

Lúc Bùi Hoan xuống nhà ăn chút đồ, thím Lâm ngập ngừng muốn nói điều gì đó, cô đành giải thích: “Cháu còn bận công việc. Nghỉ nhiều bọn họ ở sau lưng lại chửi cháu giở thói ngôi sao, mà cháu đâu có bản lĩnh đó”.

Sau khi ăn no, Bùi Hoan đội mũ và đeo kính râm đi đến trường quay. Trên đường, điện thoại kêu không ngừng, cô nhận hai cuộc gọi, đều bị chị Kính mắng té tát. Thế là cô lập tức cúp máy, nhưng đối phương lại gọi, tựa như cố tình gây khó dễ cho cô.

“Cô tưởng mình là sao hạng nhất đấy à? Nửa tháng trước đã thông báo với cô, bảo cô cần phải quay bổ sung hai cảnh, vậy mà cô còn chơi trò mất tích với tôi.”

Bị mắng xối xả, Bùi Hoan không thể xen ngang giải thích. Trước đó, trong đầu cô chỉ nung nấu chuyện quay về Lan Phường, làm gì có thời gian nghĩ đến điều này. Bây giờ, cô đành giải thích, nhà có việc gấp. Chị Kính cất cao giọng: “Nhà? Chỗ cô ở cũng được gọi là nhà ư? Người ta gả cho nhà giàu ba năm ôm hai đứa con, còn cô thì ngược lại. Cô thử hỏi thiên hạ xem, có ai tin cô gả cho Tưởng Duy Thành? Cô đúng là kém thật... làm “chính phòng” cũng không có thể diện bằng con bé tình nhân. Cô có biết con bé Alice mới ký hợp đồng không? Mấy ngày nay, nó bò lên giường chồng cô nên mới vênh vênh vào vào đến thế.”

Bùi Hoan tựa đầu vào cửa sổ, cô không tìm thấy tai nghe, đành kê điện thoại trên vai. Hôm nay tinh thần mệt mỏi nên cô ngồi xe ô tô của nhà họ Tưởng. Trong xe rất yên tĩnh, dù Bùi Hoan che ống nghe nhưng tiếng phê bình của người quản lý vẫn vang vọng.

Người tài xế ở ghế trước thỉnh thoảng lại liếc Bùi Hoan qua kính chiếu hậu, cô đành nhắm nghiền hai mắt.

Hai tháng trước, Bùi Hoan vừa quay xong một bộ phim truyền hình. Cô chỉ đóng vai phụ, không mấy quan trọng. Hai năm nay, dường như cô muốn trốn tránh điều gì nên càng ít xuất hiện trước công chúng. Chị Kính tức đến mức nghiền răng ken két, suốt ngày mắng Bùi Hoan không có tiền đồ. Khó khăn lắm mới kiếm được một dự án lớn, cô lại không chịu nhận, cứ ngày qua ngày đợi cho đến khi hết thời hạn.

Bùi Hoan đến phim trường để quay bổ sung mấy cảnh. Địa điểm ở tầng trên cùng của một tòa trung tâm thương mại chưa khai trương. Đêm đã về khuya, chị Kính mặc bộ váy cực ngắn, đi giày cao gót nên còm cệp xuống nền nhà. Chị kéo Bùi Hoan sang một bên, vừa định mở miệng chợt nhìn thấy gương mặt bất thường của cô.

Chị Kính chờ người trong giây lát: “Bà tổ tông, mặt cô...”

Bùi Hoan cúi đầu, tháo kính râm: “Trang điểm đậm hơn một chút là có thể che khuất”.

Chị Kính ngơ ngẩn giơ tay sờ mặt cô, hạ giọng hỏi: “Ai đánh cô vậy? Là Tưởng Duy Thành tát cô?”

Bùi Hoan im lặng, coi như mặc nhận. Về mặt của chị Kính từ kinh ngạc chuyển sang dè dặt, cuối cùng trở nên phẫn nộ. Chị cất giọng vô cùng nghiêm túc: “Đây chính là bạo lực gia đình, vậy mà cô còn nhẫn nhịn? Cô có biết cậu ta nuôi bao nhiêu con đàn bà ở bên ngoài không? Về nhà còn dám đánh cô? Cô mau chia tay cậu ta đi”.

Bùi Hoan xoa mặt, nhắc nhở chị Kính: “Bọn em kết hôn rồi”.

Cuộc hôn nhân của cô chỉ là tin đồn trên mấy tờ báo lá cải, bởi vì với địa vị của Tưởng gia, Tưởng Duy Thành không thể lẳng lẽ lấy vợ mà không tổ chức tiệc cưới. Năm đó, Bùi Hoan chỉ là một cô gái trẻ không danh không phận, tự dưng nhận đóng mấy bộ phim liên tiếp, nhưng báo chí điều tra không ra lai lịch của cô. Có phóng viên nhìn thấy xe của nhà họ Tưởng đưa đón Bùi Hoan, Tưởng Duy Thành thường tiếp xúc với cô nên dần mới xuất hiện tin đồn này.

Cho đến bây giờ, Tưởng Duy Thành vẫn giữ nguyên cuộc sống phong lưu của mình, cặp kè hết diễn viên này đến người mẫu khác, trong khi Bùi Hoan và anh không còn cùng nhau xuất hiện công khai. Do đó, báo chí lá cải cũng không còn đăng tin đồn về cuộc hôn nhân bí mật của hai người.

Bùi Hoan biết mọi người không tin cô và Tưởng Duy Thành đã kết hôn nhưng cũng chẳng bận tâm. Hiện tại, cô có một chút tiền tiết kiệm, có thể quyền góp định kỳ cho trại trẻ mồ côi. Tiền viện phí của Sênh Sênh tạm thời không cần gấp nên mỗi năm cô chỉ nhận đóng mấy bộ phim truyền hình, không tham gia phim điện ảnh. Ngay cả xe ô tô đưa đón của nhà họ Tưởng, cô cũng hạn chế dùng đến.

Bùi Hoan cúi đầu nghịch chiếc kính râm. Chị Kính ở bên cạnh chỉ hận sắt không rèn thành thép, mắng Bùi Hoan thế nào cũng vô dụng. Người phụ nữ này hình như đã tê liệt cảm xúc, bị ức hiếp cả ngày cũng không khóc lóc ầm ĩ.

Chị Kính thật sự không thể hiểu nổi. Năm chị chọn Bùi Hoan, cô gái này mới mười tám tuổi. Đó là cuộc tuyển chọn nữ chính ột quảng cáo. Quảng cáo đó được đầu tư rất nhiều tiền, tuyên truyền rộng rãi, có tới cả ngàn người tham gia. Đạo diễn yêu cầu khắt khe, bỏ ra mấy tháng để tuyển chọn một cô gái không có kinh nghiệm, sống trong nhung lụa và có tính kiêu ngạo ngang ngược trời sinh, giống một tiểu ma nữ xinh đẹp.

Đối với người con gái thời nay, định nghĩa này quá khó, bởi vì cuộc sống rất thực tế, con người đều có mục đích và sự tư lợi riêng.

Những người tham gia tuyển chọn đa phần nuôi ước mơ trở thành ngôi sao, hoặc là diễn quá giả tạo hoặc là quá khoa trương. Cuối cùng, chị Kính chọn Bùi Hoan.

Quảng cáo đó gây tiếng vang rất lớn, nhưng Bùi Hoan không gia nhập làng giải trí mà bỗng dưng biến mất hai năm. Lúc quay lại tìm chị Kính xin việc, tâm tình của cô đã thay đổi hoàn toàn. Không ai rõ trong khoảng thời gian hai năm, cô đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại, Bùi Hoan vẫn trẻ trung xinh đẹp, chỉ cần cô chịu nghỉ thoáng hơn một chút, tương lai vô cùng rộng mở. Tưởng gia đối xử với cô chẳng ra sao, không hề giúp ích cho công việc của cô. Rốt cuộc tại sao cô phải nhẫn nhịn như vậy?

Càng nghĩ càng thấy Bùi Hoan ngu ngốc, chị Kính chỉ vào mũi cô cảnh cáo: “Cô nghe cho rõ, tôi luôn cho cô rất nhiều không gian riêng, không can thiệp vào chuyện cá nhân của cô. Bây giờ tôi nói cho cô biết, cô phải ly hôn với Tưởng Duy Thành. Trên đời này đâu chỉ có một mình Tưởng gia, dù trong lòng có ý đồ riêng, cô muốn tiền bạc hay danh tiếng, tôi cũng có thể tìm cho cô. Đi theo cậu ta để chịu nhục rồi bị đánh? Ở chỗ chị Kính này không có đạo lý đó”.

Nghe người quản lý nói xong, Bùi Hoan im lặng đi vào phòng hóa trang. Cô hít một hơi sâu, bày ra vẻ mặt chuyên nghiệp không thể công kích, có khả năng khóc hay cười bất cứ lúc nào. Chị Kính nện giày cao gót cồm cộp đi theo cô. Chị còn định nói tiếp, Bùi Hoan mỉm cười, giơ tay ôm người chị, đồng thời hạ giọng nói nhỏ: “Không phải như chị nghĩ đâu, Tưởng Duy Thành có ơn với em, gả cho anh ấy là cách báo đáp duy nhất em có thể làm”.

Chị Kính im lặng, đứng yên nhìn Bùi Hoan đi trang điểm. Xung quanh có nhiều người đi qua đi lại, ai nấy đều nhìn chằm chằm vào bên má bị đánh của cô, nhếch mép cười nhạo nhưng Bùi Hoan vẫn thản nhiên như không.

Chị Kính thở dài, châm một điếu thuốc.

Chị hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp Bùi Hoan. Cô bé trẻ trung rạng rỡ đến mức mặt trời cũng phải ghen tị, nổi bật giữa đám con gái trang điểm lộng lẫy. Cô kiêu ngạo ngẩng cao gương mặt không son phấn, tay còn cầm chai coca.

Hôm đó trường quay rất đông người, thời tiết hơi nóng bức, trán Bùi Hoan lấm tấm mồ hôi. Dù cô chẳng làm gì nhưng cũng khiến người đối diện tự dưng muốn tặng cả thế giới cho cô.

Chị Kính ngồi ở bàn giám khảo, hỏi cô gái trẻ: “Trong tương lai, nếu nổi tiếng, cô có mục tiêu phát triển gì không? Nếu có thử trình bày xem nào.”

Bùi Hoan chớp mắt: “Tôi chỉ đi ngang qua đây”.

Cũng không biết có phải do đã già, chị Kính theo đuổi ngành này mười mấy năm, chuyện gì cũng từng gặp qua, hôm nay là lần đầu tiên cảm thấy xót thương người khác.

Đều là phụ nữ, chị từng gặp Bùi Hoan ở giai đoạn rực rỡ nhất, vì vậy chị cảm thấy buồn cho bản thân cô bây giờ.

Chị rất muốn hỏi Bùi Hoan ngọn nguồn nhưng cô không chịu nói. Chị cũng không biết gia cảnh của cô thế nào, nợ nần gì Tưởng Duy Thành? Người đàn ông đó tung hoành tình trường, phong lưu có tiếng, một khi đã chịu kết hôn tại sao không đối xử tốt với cô?

Bùi Hoan không muốn nói, chị Kính cũng không truy vấn. Trực giác mách bảo với chị, càng hỏi nhiều chuyện của cô sẽ càng phiền phức.

Lúc đứng trước máy quay, trạng thái của Bùi Hoan không tốt lắm. Đạo diễn tức giận nhưng vì nể mặt chị Kính, ông ta không trực tiếp mắng Bùi Hoan mà nhanh chóng kết thúc công việc, bảo cô sáng hôm sau đến quay lại.

Bùi Hoan tìm nhà vệ sinh thay quần áo. Bởi vì trung tâm thương mại này chưa kinh doanh nên nhà vệ sinh vừa rộng vừa sạch sẽ. Cô ngồi ở gian trong một lúc, không muốn ra ngoài.

Bên ngoài có tiếng động, là diễn viên khác đi vào tẩy trang. Bùi Hoan đành cúi đầu đi ra ngoài, nhưng bỗng bị chặn lại.

Nữ diễn viên chính Thịnh Linh là ngôi sao mới nổi trong thời gian gần đây. Cô ta tầm tuổi Bùi Hoan, xét về vai vế thì chỉ là bậc đàn em của cô. Tuy nhiên, người nổi tiếng chẳng cần kiêng dè điều gì, cô ta luôn ra vẻ ta đây.

Lúc Bùi Hoan đi đến sau lưng Thịnh Linh, đối phương đang soi gương, ngắm nghía lông mày của mình. Bùi Hoan chào cô ta, chuẩn bị đi ra ngoài, Thịnh Linh như không nhìn thấy cô, cất giọng thờ ơ với hai diễn viên bên cạnh: “Muốn bán cũng phải xem bán cho ai, không có vốn thì đừng trèo cao. Trước đây bày ra bộ dạng phu nhân gả cho nhà giàu, bây giờ bị đánh cũng phải chịu”.

Hai cô gái bên cạnh cười phụ họa: “Đây cũng là cái phúc của cô ta. Được Tướng thiếu đánh, chắc cô ta cũng thỏa mãn rồi”.

Thịnh Linh đột nhiên trừng mắt: “Nói vớ vẩn, dựa vào bộ dạng thảm hại của cô ta mà đòi Tướng thiếu thích? Đó chỉ là tin đồn nhảm, mấy tờ báo lá cải viết lăng nhăng, vậy mà các cô cũng tin? Tôi thấy, người ta đã sớm quên cô ta là ai, có quý mới biết cô ta bị ai đánh ra nông nổi này, vậy mà còn mặt mũi ra đường”.

Bùi Hoan hít một hơi sâu, không nói một lời, đẩy cửa đi ra ngoài.

“Linh Linh, chẳng phải hôm qua cậu tiết lộ, cậu và Tướng thiếu...”

Bùi Hoan đóng sập cánh cửa. Bên ngoài nhân viên đoàn phim đang thu dọn đồ, nền nhà ngổn ngang. Bùi Hoan đi nhanh, giẫm vào sợi dây điện suýt ngã. Hai nhân viên hậu trường bực dọc xua tay: “Đi mau lên, không nhìn thấy chỗ này còn đang bận hay sao?”.

Chị Kính không biết đi đâu mất, Bùi Hoan bị đẩy mạnh sang một bên, cô vội ôm đồ chạy ra ngoài.

Thang máy rất đông người, Bùi Hoan không muốn đi cùng bọn họ, vì hay phải nghe những lời bịa đặt đồn nhảm. Bây giờ trong lòng cô phiền muộn, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thế là Bùi Hoan đi cầu thang bộ. Sau khi đóng cánh cửa thoát hiểm, cô ngồi xổm xuống cầu thang.

Tất cả trở nên yên tĩnh trong giây lát, Bùi Hoan vui mặt xuống đồng quần áo đang cầm trên tay. Cô không biết sau này sẽ thế nào. Cô muốn trả thù nhưng không giết nổi Hoa Thiệu Đình. Cô cũng muốn tiếp tục quay về cuộc sống cũ nhưng lại không có cách nào đối diện Tướng Duy Thành.

Người chị gái ruột duy nhất tên Bùi Hi đã mất tích sáu năm. Cô không tìm ra tung tích của chị gái, thậm chí không biết chị ấy còn sống hay đã chết.

Bùi Hoan ngồi đó suy nghĩ một lúc lâu, muốn khóc mà không khóc nổi. Ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cô gọi điện cho trại trẻ mồ côi Huệ Sinh.

Viện trưởng nhận điện thoại. Nghe ra vẻ bất thường từ giọng nói của cô, bà tưởng cô có việc gấp. Bùi Hoan cho biết vừa quay phim xong nên hơi mệt, chỉ muốn nghe bọn trẻ nói chuyện.

Viện trưởng cầm di động đi tới phòng nghỉ của bọn trẻ. Chúng đang cất cao tiếng hát, Bùi Hoan lặng yên nghe một lúc, đột nhiên yêu cầu Viện trưởng đưa Sênh Sênh nghe máy.

Sênh Sênh còn nhỏ, sức khỏe không tốt nên ngữ điệu yếu ớt: “Dì Bùi, Sênh Sênh nhớ dì”.

Bùi Hoan chảy nước mắt. Cô có nhiều điều muốn nói nhưng không thể thốt ra lời.

Cô cầm điện thoại, âm thầm rơi lệ. Cô nghĩ, đứa trẻ mà cô không thể nhận này chính là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này.

Thấy Bùi Hoan mãi vẫn không lên tiếng, Sênh Sênh hơi sợ hãi, không ngừng gọi cô. Viện trưởng lại cầm điện thoại, Bùi Hoan cố cất giọng bình tĩnh: “Sức khỏe của con bé gần đây thế nào rồi Viện trưởng?”.

“Con bé đã ổn định hơn, bác sĩ vừa khám xong. Nhưng tình trạng của Sênh Sênh khá nguy hiểm, tiến hành phẫu thuật cũng có rủi ro. Bây giờ các bác sĩ đang thảo luận phương án hợp lý.”

“Tôi không muốn để con bé phẫu thuật vào lúc này, tôi biết rủi ro rất lớn.”

Viện trưởng cảm thấy hơi kỳ lạ vì Bùi Hoan dường như khẳng định điều này. Bà biết cô đặc biệt thích Sênh Sênh, bác sĩ cũng là do Bùi Hoan mời và thanh toán mọi chi phí. Vì vậy, phía trại trẻ thường thương lượng với cô mọi điều liên quan đến Sênh Sênh.

“Bệnh tim bẩm sinh lúc còn nhỏ làm phẫu thuật sẽ tốt hơn. Sênh Sênh đã năm tuổi rồi, để đến lớn sẽ càng nguy hiểm. Hơn nữa, tình trạng của Sênh Sênh phức tạp hơn các bệnh nhân khác, nhiều khả năng liên quan đến vấn đề di truyền. Mọi người đều đoán, cũng vì điều này nên bố mẹ mới bỏ rơi con bé.” Viện trưởng nói.

Nghe những lời này, trong lòng Bùi Hoan càng buồn. Cô không phải vì căn bệnh của con gái mới làm vậy, cô phải hy sinh rất nhiều mới có thể bảo vệ con bé. Nhưng bây giờ, cô chỉ có thể nghe Sênh Sênh gọi cô là “dì”.

“Tôi sẽ nghĩ cách lo vấn đề phẫu thuật và điều trị sau ca mổ.” Bùi Hoan cố giữ giọng bình tĩnh. Cô sắp không thể gắng gượng, Sênh Sênh chính là lý do duy nhất để cô tiếp tục kiên trì.

Sau khi cúp máy, Bùi Hoan ép bản thân đứng dậy, rời khỏi nơi này.

Tưởng Duy Thành vẫn chưa về nhà.

Bình thường, anh rất hiếm khi về nhà ngủ. Nhưng hôm nay Bùi Hoan ngồi ở phòng đọc sách, cố tình đợi anh. Đến mười hai giờ đêm, cô nhìn đồng hồ, biết Tưởng Duy Thành thật sự không về.

Thím Lâm không dám đi nghỉ sớm. Bà khuyên Bùi Hoan mấy lần, cuối cùng đành nhắc nhở: “Hay là cô gọi điện cho thiếu gia hỏi xem sao?”

Bùi Hoan lắc đầu: “Muộn như vậy rồi, anh ấy không về chắc chắn bên cạnh có người khác. Cháu gọi điện không tiện lắm.”

Thấy cô thản nhiên nhắc đến chuyện phong lưu của chồng, thím Lâm an ủi: “Thiếu gia bận rộn công việc ấy mà, cô đừng nghĩ ngợi lung tung.”

Bùi Hoan cười: “Hôm nay cháu có chuyện muốn thương lượng với anh ấy, không về thì thôi vậy”.

Thím Lâm cảm thấy ảm ức thay cô. Bà thở dài, hạ giọng trách móc: “Thiếu gia cũng thật là... không biết trân trọng thiếu phu nhân”.

Vài ngày sau đó, Bùi Hoan đến trường quay đúng giờ. Má cô đã hết sưng, trạng thái cũng tốt hơn. Tuy nhiên không biết có phải do trùng hợp, đạo diễn đột nhiên tăng thêm cảnh cãi nhau. Nhân vật nữ chính tức giận, hai người phụ nữ giằng co, cuối cùng nữ chính cho cô một cái tát.

Thịnh Linh và mấy nữ diễn viên cười hớn hở. Lúc trang điểm, cô ta còn cố ý chạy đến chỗ Bùi Hoan, cười nói: “Hôm nay, cô có cơ hội chường cái mặt ra... nhưng thật ngại quá, đạo diễn đòi hỏi hiệu quả, bảo tôi phải tát thật. Nhưng cô yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ nhẹ tay”.

Chị Kính đến muộn, vừa nghe tin này liền nói với Bùi Hoan: “Cảnh này không quay nữa, chúng ta đi thôi”.

Thịnh Linh ở bên cạnh ngắm nghía móng tay vừa sơn xong, vô tình mà hữu ý thở dài: “Người đã hết thời rồi còn giả thối ngời sao. Chỉ tham gia mấy cảnh mà dám đắc tội đạo diễn, sau này còn muốn sống không?”.

Chị Kính quay đầu lườm cô ta, bị Bùi Hoan ngăn lại.

Bùi Hoan khoác áo xem kịch bản, đồng thời mở miệng nói với Thịnh Linh: “Lát nữa mong cô chiếu cố cho”.

Chị Kính tương đối coi thường Thịnh Linh. Phụ nữ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi trong làng giải trí không phải là trẻ trung. Vài năm nữa đến tuổi tìm chỗ dựa kết hôn, vậy mà cô ta vẫn suốt ngày ra vẻ ngây thơ.

Chị Kính khoanh tay dò xét Thịnh Linh, lạnh mặt nói: “Đừng ở đây giở trò đê tiện với tôi. Cô không đi tìm hiểu xem, Bùi Hoan gia nhập làng giải trí sớm hơn cô bao nhiêu năm. Cô ấy không chấp nhận với cô là nhường nhịn cô rồi. Nếu thích thì chúng ta tính sổ từ đầu”.

Thịnh Linh tức tối bỏ đi. Bùi Hoan thầm kêu khổ: “Lát nữa em lại chịu khổ rồi. Cô ta tức chị, chắc chắn sẽ nặng tay với em”.

Bùi Hoan quả nhiên đoán không sai, Thịnh Linh nhập vai chưa từng thấy, cô ta dùng cảnh cãi nhau để trút giận, diễn hết sức mình, gào thét đến mức cổ họng khản đặc.

Chị Kính ở bên cạnh tranh luận với đạo diễn. Trước ống kính, Thịnh Linh đã túm tóc Bùi Hoan. Bởi vì đạo diễn vẫn chưa hô ngừng nên cô ta dặc ý, giờ tay định tát Bùi Hoan.

Tất cả mọi người đều xúm lại. Thật ra chuyện này chẳng có gì mới mẻ, bộ phim nào chẳng có vài cảnh tương tự. Điều khác biệt mà ai cũng biết, gần đây Thịnh Linh và Tưởng Duy Thành tương đối gần gũi, Bùi Hoan lại là người phụ nữ duy nhất xảy ra tin đồn kết hôn với anh ta, bây giờ cô ta lại có cơ hội ra oai với Bùi Hoan. Một màn sống động như vậy, mọi người muốn xem Thịnh Linh có dám đánh Bùi Hoan thật không.

Đáng tiếc là cảnh tượng hấp dẫn không thể tiếp tục, bởi đạo diễn đột nhiên hô “Cut!” một tiếng rồi chạy đến giữ tay Thịnh Linh, trước khi tay cô ta giáng xuống.

Chị Kính ngậy ra. Ở giây tiếp theo, tự dưng chị bị đẩy sang một bên, trường quay xuất hiện rất nhiều người. Dẫn đầu là “Anh Phong” mà giới giải trí ai cũng biết, cũng chính là Trần Phong.

Trần Phong chủ yếu buôn đồ gỗ, nhưng có đầu tư vào lĩnh vực giải trí. Hơn nữa, nghe nói anh ta xuất thân từ giới xã hội đen. Làng giải trí sợ nhất loại người này, ông chủ các công ty đều gọi anh ta là “Anh Phong”.

Thấy nhà đầu tư đích thân đến đây, đạo diễn lắp bắp nói không ra lời, chỉ cố gắng giải thích: “Đây là cảnh tăng thêm, tình tiết yêu cầu... tình tiết yêu cầu, ban đầu... vốn không có trong kịch bản”.

Nhìn thấy Trần Phong, Bùi Hoan lập tức cúi đầu, trốn sang một bên.

Cả trường quay im lặng như tờ, đèn chiếu sáng cũng đã tắt, tất cả mọi người đứng nguyên tại chỗ.

Trần Phong không thèm để ý đến những nhân vật tầm thường đó. Anh ta đi qua đám đông, cuối cùng dừng lại trước mặt Bùi Hoan, cúi thấp đầu cất giọng cung kính: “Tiên sinh bảo chúng tôi đến thăm Tam tiểu thư”.

Biết bản thân không thể trốn tránh, Bùi Hoan hạ giọng nói nhỏ: “Các anh cứ về trước đi. Anh ấy như vậy, bảo tôi sau này làm sao có thể tiếp tục công việc?”.

Trần Phong không chịu bỏ qua, bởi anh ta đã chứng kiến cảnh tượng vừa rồi. Anh ta là cháu trai Hội trưởng quá cố, cùng Bùi Hoan lớn lên ở Lan Phường. Anh ta là người biết rõ chuyện của cô nhất nên Hoa Thiệu Đình mới bảo anh ta đến đây.

Đạo diễn và hai nhà chế tác đi theo sau Trần Phong. Bên cạnh đã có người thăm nhắc bọn họ về Kính Lan Hội.

Lúc này, người của đoàn phim sợ đến chân tay bủn rủn. Không ai biết tại sao đoàn phim nhỏ này lại dính đến Kính Lan Hội, hơn nữa tự dưng có nhiều người xuất hiện như vậy.

Thấy sắc mặt của Trần Phong không được hòa nhã, nhà sản xuất lập tức chạy đến lấy lòng.

Trần Phong bực bội hỏi anh ta: “Con bé vừa nãy định đánh người đâu rồi?”.

“Anh muốn tìm nữ chính của chúng tôi phải không? Thịnh Linh, nhanh lên... Linh Linh mau mau ra đây, anh Phong tìm cô kia kìa.”

Thịnh Linh vô cùng căng thẳng nhưng vẫn giả bộ trấn tĩnh. Cô ta tự an ủi bản thân, có lẽ đây là cơ hội tốt. Thế là cô ta uốn éo đi tới, chỉ hận vẩy không thể ngắn hơn một chút.

Trong mắt Thịnh Linh, Trần Phong là người đàn ông quá xa vời. Nếu có thể bám lấy đối phương, sau này cô ta tha hồ vùng vẫy trong làng giải trí.

Kết quả, Thịnh Linh vừa đứng trước mặt Trần Phong, anh ta mở miệng hỏi: “Đạo diễn nói, là cô yêu cầu tát thật?”.

“Hả? Tôi...” Thịnh Linh cảm thấy có điều gì đó bất thường. Nhưng người phụ nữ mờ nhạt như Bùi Hoan sao có thể dính dáng đến Trần Phong? Thế là Thịnh Linh quyết tâm đánh cược một phen, mạnh dạn đáp: “Đúng vậy, chỉ vì hiệu quả mà thôi. Chúng tôi đều là diễn viên, mức độ này là cơ bản nhất. Người diễn viên giỏi cần phải kinh nghiệm, có đúng không Bùi Hoan?”.

Đợi cô ta nói xong, Trần Phong giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ. Trong khi đoàn phim chưa kịp phản ứng, bất thành linh có người tiến lên một bước, tát bốp vào mặt Thịnh Linh.

Thịnh Linh chảy nước mắt, sợ đến mức ngồi bệt xuống đất. Cô ta ôm mặt, thần sắc chưa hết ngỡ ngàng.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, không ai dám mở miệng.

Sợ gây âm ỉ, Bùi Hoan liền đi đến đẩy Trần Phong: “Được rồi, anh mau đi đi, đưa người của anh đi đi”.

“Tam tiểu thư...”

“Anh đã gọi tôi là Tam tiểu thư, vậy thì hôm nay hãy nghe lời tôi, dẫn người của anh rời khỏi nơi này.”

“Nhưng hôm nay...” Trần Phong hất cằm về phía thang máy: “Hôm nay tôi không thể quyết định, tiên sinh đích thân đến đây, sợ âm ỉ nên mới bảo tôi đến xử lý trước. Vừa rồi, con tiện nhân này mà nhận lỗi thì ột bài học là xong, nhưng nó cố tình muốn chết”.

Bùi Hoan đưa mắt về phía thang máy, quả nhiên nhìn thấy cả đám người. Một người đàn ông đứng ở chỗ tối, tay chậm rãi nghịch chuỗi vòng hạt.

Bùi Hoan lạnh toát người trong giây lát.

Bởi vì hiểu rõ thủ đoạn của Hoa Thiệu Đình, Bùi Hoan lập tức tiến lên hai bước, chắn trước Thịnh Linh. Người phụ nữ ngồi dưới đất vừa âm ỉ sợ hãi, khóc sục sùi, không hề giữ hình tượng.

Cô nói với người ở trong bóng tối: “Đánh cũng đánh rồi, em vốn không sao cả, anh mau về đi”.

Người đó hôm nay mặc áo khoác dài, chỉ chăm chú nghịch vòng hạt, không nói một lời.

Bùi Hoan sốt ruột, vội cầu xin Trần Phong: “Tôi thật sự không muốn gây ồn ào. Vụ này vốn chẳng có gì, anh mau giúp tôi nói một tiếng, coi như tôi thay Thịnh Linh cầu xin các anh bỏ qua chuyện ngày hôm nay có được không?”.

Trần Phong hơi khó xử, Bùi Hoan nói tiếp: “Anh hãy giúp tôi một lần. A Phong, sau này tôi còn phải làm việc nữa, nếu bây giờ xảy ra chuyện, tương lai còn ai dám mời tôi đóng phim?”.

Cuối cùng Trần Phong cũng gật đầu, đi về phía Hoa Thiệu Đình.

Người đàn ông đó từ đầu đến cuối không bước ra khỏi bóng tối, lời nói cũng rất nhẹ nhàng, không bày ra khí thế này nọ. Nhưng dù lặng lẽ đứng ở đó, mấy chục con người ở phim trường cũng không ai dám ho he.

Một lúc sau, người đàn ông trong bóng tối chậm rãi đi về bên này.

Cả đoàn phim đều không biết người đàn ông đó là ai, bởi rất ít người từng gặp Hoa Thiệu Đình. Nhìn anh có vẻ ốm yếu bệnh tật, sắc mặt nhợt nhạt.

Anh vẫn chưa già, nhưng có một vẻ trầm ổn và ung dung được tôi luyện qua năm tháng. Áo khoác lông cừu màu xám đậm và vòng hạt bóng loáng trên tay khiến anh mang một vẻ hoa lệ kì dị.

Mặc dù khuôn mặt nhợt nhạt nhưng người đàn ông đó có đôi mắt sắc bén đáng sợ. Anh không để ý xung quanh, giống như đám đông không tồn tại. Từ đầu đến cuối, anh chỉ dán mắt vào Bùi Hoan.

Bùi Hoan lùi lại phía sau, cho đến khi hết đường lùi, chỉ có thể đứng chắn trước Thịnh Linh.

“Anh cả, em không còn là trẻ con nữa.” Cô nói nhỏ.

Hoa Thiệu Đình giơ tay, cô vội ngăn anh lại: “Đừng!”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, vỗ nhẹ vào tay cô, ý bảo cô yên tâm. Sau đó, anh ra hiệu thuộc hạ kéo Thịnh Linh đứng dậy. Hai chân cô ta mềm nhũn, người lão đảo chực ngã.

Hoa Thiệu Đình cất giọng lạnh nhạt: “Bùi Hoan xin tha cho cô, lần này tôi bỏ qua. Cô mau quỳ xuống xin lỗi cô ấy, chuyện này sẽ chấm dứt ở đây”.

Ngữ khí của anh thản nhiên như đang nói chuyện thời tiết. Anh cũng chẳng thèm để ý đến người khác, nhẹ nhàng thốt ra một câu cũng đủ khiến đối phương khiếp sợ.

Thịnh Linh tròn mắt. Cô ta không biết người đàn ông trước mặt là ai, hơn nữa... dựa vào cái gì mà đối phương bắt cô ta quỳ gối?

Trần Phong nghiêm nghị nhắc lại một lần. Thịnh Linh trào nước mắt, đau khổ nhìn xung quanh cầu xin sự giúp đỡ. Người quản lý của cô ta bị nhà sản xuất ngăn lại. Hai người nháy mắt ra hiệu cho cô ta rồi nhanh chóng lùi lại phía sau đám đông.

“Các anh... các anh... tôi là người của Tưởng thiếu... Tưởng thiếu có biết chuyện này không? Các anh dám động đến người của Tưởng thiếu...” Đầu óc Thịnh Linh hỗn loạn, chợt nhớ tới Tưởng Duy Thành, người đàn ông mới kết thân trong thời gian gần đây, cô ta lập tức buột miệng. Cô ta tin, một khi nhắc đến cái tên này, đám người kia sẽ không dám làm càn.

Ai ngờ, vừa nhắc đến Tưởng Duy Thành, ánh mắt Hoa Thiệu Đình tối sầm. Bên cạnh lập tức có người đi tới, vả mạnh vào miệng Thịnh Linh.

Lần này, Thịnh Linh sợ đến mức không dám khóc.

Hoa Thiệu Đình ho vài tiếng, kéo Bùi Hoan lùi lại phía sau, không cho cô rời khỏi anh. Trần Phong tiến lên, cất cao giọng: “Tưởng Duy Thành là cái thá gì?”. Một thuộc hạ của Trần Phong liền rút súng và lên đạn. Âm thanh đó khiến những người có mặt nín thở, mở to mắt nhìn hòng súng chĩa vào gáy Thịnh Linh.

Đây không phải đóng phim.

Thịnh Linh kêu gào lớn tiếng. Cô ta chưa từng gặp phải tình huống này, hoàn toàn đánh mất lý trí, chỉ biết cầu xin như kẻ điên.

Người của đoàn phim vô cùng sợ hãi. Bọn họ không biết người đàn ông kia là ai nên đành quay sang cầu xin Trần Phong: “Anh Phong thông cảm... Chúng tôi không hiểu quy tắc trong giới, nếu có gì không phải xin hãy bỏ qua cho chúng tôi. Con bé này là người mới, không hiểu chuyện, sau này chúng tôi sẽ không để nó lộ diện nữa. Các anh đừng gây chuyện lớn, vì cô ta mà xảy ra án mạng thì không đáng chút nào”.

Bùi Hoan định mở miệng nhưng Hoa Thiệu Đình siết chặt cổ tay cô. Cô hiểu rõ cử chỉ này của anh. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi tâm trạng không vui, anh đều kéo tay cô như vậy. Điều đó có nghĩa là, tất cả để anh giải quyết, cô không được phép tham gia. Bùi Hoan ngậm miệng theo bản năng, trong lòng vô cùng sốt ruột. Cuối cùng, cô gọi một tiếng: “Anh...”.

Hoa Thiệu Đình thở dài, lắc đầu với Trần Phong. Trần Phong lập tức hiểu ý, cất cao giọng nhắc lại: “Quỳ xuống xin lỗi”.

Thịnh Linh bị mũi súng thúc vào đầu, sợ đến mức đờ đẫn. Người quản lý của cô ta vội đi đến, đỡ cô ta rồi nói nhỏ: “Linh Linh... Đám người này cô không gây chuyện được đâu. Thôi thì cô chịu thiệt một lần, tương lai còn dài...”.

Cuối cùng, Thịnh Linh lau nước mắt, quỳ xuống trước mặt Bùi Hoan, cất giọng nghẹn ngào: “Chị Hoan, em xin lỗi. Hôm nay là do em không hiểu chuyện”.

Bùi Hoan không nhìn người phụ nữ dưới đất, cũng không đáp lời, thậm chí không nói câu tha thứ. Thật ra ban nãy không phải cô cầu xin cho Thịnh Linh, mà là cho bản thân. Cô biết, hôm nay người của Kính Lan Hội can thiệp, sau này cô đừng mơ sống yên ổn.

Khẩu súng rời khỏi gáy Thịnh Linh, cô ta được người quản lý dìu đi mất.

Đoàn phim không dám ở lại quay tiếp, nhanh chóng rời khỏi nơi đó, quên cả thu dọn đồ.

Lúc rời đi, Trần Phong đứng ở cửa thang máy, chỉ nói một câu ngắn gọn nhưng ý tứ rõ ràng: “Chuyện ngày hôm nay, nếu có người dám tiết lộ cho giới truyền thông một chữ, sẽ tự gánh chịu hậu quả”.

Người của Kính Lan Hội xuống xe ô tô đợi trước.

Cả tầng lầu trống trải chỉ còn lại Bùi Hoan và Hoa Thiệu Đình.

Anh cầm tay cô: “Sáu năm qua... Tưởng Duy Thành để mặc em bị người khác ức hiếp, tôi sẽ tìm cậu ta thanh toán món nợ này”.

Bùi Hoan cúi đầu lặng thinh, cùng anh đi một đoạn mới mở miệng: “Anh bảo em sau này làm ăn thế nào, cho dù không ai tiết lộ nhưng trong giới kiểu gì cũng sẽ lan truyền tin đồn”.

“Tôi vốn định đến thăm em.” Ngữ khí của Hoa Thiệu Đình có chút tự giễu: “Bùi Bùi, bao nhiêu năm qua tôi không nỡ để em chịu cực khổ dù chỉ một phút. Bây giờ em hành hạ bản thân để trả thù tôi đúng không?”.

Ai cũng có thể nhìn ra, Bùi Hoan là nhân vật không được coi trọng nhất trong đoàn phim. Thái độ của những người đó không phải ngày một ngày hai. Cô chịu bao nhiêu ầm ức, bị chửi bao nhiêu lần, đã đếm không xuể từ lâu.

Bùi Hoan muốn giải thích, nhưng tâm trạng của Hoa Thiệu Đình hôm nay không được tốt, hô hấp có vẻ không ổn định nên cô chẳng dám nói linh tinh, sợ kích động đến anh. Cô đành để anh nắm tay đi ra thang máy, giống như trong quá khứ.

Bùi Hoan không nhớ rõ bộ dạng của Hoa Thiệu Đình khi đi ra ngoài. Đã từ lâu anh hiếm khi rời khỏi Lan Phường, thỉnh thoảng ra ngoài cũng là vào lúc thời tiết ấm áp.

Liếc qua áo khoác trên người Hoa Thiệu Đình, Bùi Hoan cười: “Kính Lan Hội nghèo đến mức này ư? Áo khoác từ bảy, tám năm trước mà anh còn mặc?”.

Đó là kiểu dáng từ xưa, cũng may trang phục của đàn ông vốn đơn giản nên bây giờ vẫn có thể mặc. Áo khoác này là quà sinh nhật Bùi Hoan mua tặng Hoa Thiệu Đình khi cô lần đầu tiên kiếm được tiền nhờ đóng quảng cáo.

Hoa Thiệu Đình cười: “Tôi lười động chân động tay, lâu lắm không ra ngoài. Tùy Viên cần nhàn cả buổi sáng, kêu không được để nhiệm lạnh. Tôi bảo người đi tìm, chỉ tìm thấy cái này là còn dày một chút”.

Cửa thang máy mở ra, anh đi vào trước. Cánh cửa vừa khép lại, anh liền ôm Bùi Hoan, biếng nhác tựa vào người cô: “Đợi em mua áo mới cho tôi”.

Trên người Hoa Thiệu Đình có mùi trầm hương, một mùi thơm trầm trầm được tạo ra từ loại gỗ có độ tuổi cả trăm năm.

Bùi Hoan rất quen thuộc với vòng ôm của anh. Cô không phản kháng, ngược lại gơ tay ôm Hoa Thiệu Đình. Thấy môi anh khá nhợt nhạt, cô không nhịn được nói: “Anh hãy bảo trọng”.

Sắc mặt Hoa Thiệu Đình không tốt lắm nhưng ánh mắt rất thư thái. Anh cúi đầu hôn Bùi Hoan, không cho cô né tránh: “Em sợ tôi chết sao? Mặc căn bệnh này mà còn sống đến bây giờ đã là một kỳ tích”.

Bốn bức tường trong thang máy đều bằng kính. Bùi Hoan bị anh áp người vào một bên, phản chiếu vô số bóng hình.

Tình yêu thật kỳ lạ, chuyện gì cũng không bận tâm, lỗi lầm nào cuối cùng cũng có thể tha thứ.

Bùi Hoan nghĩ, cuộc đời của cô coi như xong. Dù nản lòng thoái chí nhưng cô vẫn yêu anh, yêu không kém thời thiếu nữ ngu ngơ là mấy. Lúc Hoa Thiệu Đình hôn cô, trong lòng cô dâng tràn vô số nỗi ầm ức, tựa hồ bao mệt nhọc tủi nhục tích lũy trong mấy năm qua đều bùng phát, không thể kiềm chế.

Ngoài Hoa Thiệu Đình, chẳng ai có thể khiến Bùi Hoan yếu đuối như vậy. Cô có thể nhẫn nhịn mọi sự trách mắng và ức hiếp. Kể cả khi bị Tưởng Duy Thành đánh, cô cũng coi như không có chuyện gì xảy ra. Bởi vì cô không quen khóc trước mặt người khác.

Bùi Hoan nhớ lại thời học cấp ba. Lúc đó cô còn nhỏ tuổi nhưng đã có tâm tư tình cảm nên tìm đủ lý do bám lấy Hoa Thiệu Đình. Hoa Thiệu Đình lúc rảnh rỗi thường ra ngoài tìm đàn bà, Bùi Hoan giận dữ, suýt

nửa phóng hỏa đốt Hải Đường Các. Buổi chiều cùng ngày, Hoa Thiệu Đình đuổi người đàn bà đó khỏi Lan Phường.

Anh lớn hơn cô mười một tuổi, đương nhiên biết rõ tâm tư của cô. Năm đó, anh tỏ ra bất lực: “Sớm muộn cũng có ngày anh bị em làm cho tức chết”.

Bùi Hoan đắc ý nhảy lên vỗ má anh: “Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Tại anh dung túng nên tính cách của em mới tệ như vậy. Anh chết rồi, em đi đâu tung hoành?”.

Nghĩ đến đây, Bùi Hoan không nhịn được cười. Cô gơ tay vỗ vỗ má Hoa Thiệu Đình như năm xưa. Anh tựa hồ cũng đoán ra suy nghĩ của cô, nắm tay cô nói nhỏ: “Theo tôi về nhà đi”.

Bùi Hoan cúi đầu lặng thinh. Hoa Thiệu Đình nhấn mạnh: “Được không?”.

Thấy Bùi Hoan không chịu, anh liền buông người cô mà không cưỡng ép.

Thang máy đã xuống tầng một. Hoa Thiệu Đình đột nhiên bấm nút đóng cửa. Cửa thang máy vừa mở ra lại khép vào.

Anh cúi xuống nói nhỏ bên tai cô: “Bùi Bùi, tối hôm đó... em đã uống thuốc chưa?”.

Bùi Hoan như rơi xuống vực thăm ngay tức thì, cô mở to mắt nhìn Hoa Thiệu Đình: “Ý anh là gì?”.

Hoa Thiệu Đình giữ vẻ mặt vô cảm, nhắc nhở cô bằng ngữ khí kiên quyết: “Tôi không muốn có con”.

Bùi Hoan cứng đờ người, mọi nỗi xúc động và kí ức đẹp đẽ bị dập tắt trong giây lát. Cô cố gắng duy trì lòng tự trọng đáng thương và đáng buồn của mình: “Anh yên tâm đi, cùng một sai lầm tôi sẽ không phạm phải lần thứ hai. Anh đã không muốn có, tôi cũng chẳng dễ tiện đến vậy”.

“Bùi Bùi...”

“Hôm nay anh đến đây, thật ra chỉ vì quan tâm chuyện này phải không?” Bùi Hoan buột giá trong lòng, lắc đầu: “Tôi nên sớm nhận ra mới phải, con người anh rất tàn nhẫn, năm xưa có thể ra tay, bây giờ cũng thế thôi”.

Hoa Thiệu Đình luôn cho rằng anh là Thượng đế của cô, có quyền bắt cô sống hay chết. Nhưng anh chưa chắc đã coi cô là con người. Anh nuôi cô lớn lên tựa như một thói quen, chiều chuộng cô là một thú vui. Anh nói yêu cô, nhưng kết quả cuối cùng rất thảm khốc. Anh yêu cô mà không chấp nhận đứa con của cô.

Bùi Hoan từ từ đẩy ngón tay lạnh giá của anh ra. Cô chợt thấy sự cảm động của mình vừa rồi rất nực cười.

“Hoa Thiệu Đình, tôi sẽ không tha thứ cho anh.” Bùi Hoan cất giọng run run: “Những việc anh làm... không phải là con người...”.

Cửa thang máy mở ra, Bùi Hoan quay người đi ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Bùi Hoan bỏ đi một lúc lâu, Trần Phong mới thấy Hoa tiên sinh từ trung tâm thương mại đi ra ngoài.

Mọi người đều đợi anh lên xe, nhưng anh lại nói muốn đi bộ một đoạn.

Hơn mười giờ, đường phố đã rất đông người. Hoa Thiệu Đình dõi mắt về ngã tư phía trước. Bất chấp ánh mắt kinh ngạc của đám thuộc hạ, anh hòa vào dòng người đi bộ trên hè phố. Thậm chí lúc đợi đèn xanh ở ngã tư, anh còn lấy đồng xu, mua tờ báo ở quầy bên cạnh.

Đám người của Kính Lan Hội trở mắt nhìn.

Trần Phong lặng lẽ dõi theo bóng Hoa tiên sinh, đột nhiên cảm thấy tình hình bây giờ rất buồn cười.

Rõ ràng người đàn ông này đi giữa đám đông cũng chẳng có ba đầu sáu tay, vậy mà tại sao ai nấy đều tin, anh không phải người bình thường.

Kết quả của việc Hoa Thiệu Đình muốn đi bộ là, một mình anh vừa đi vừa đọc báo, còn đằng sau là một đoàn xe con màu đen dài, giữ tốc độ rất chậm đi theo anh.

Đoàn xe nhanh chóng khiến giao thông bị ách tắc. Tiếng còi đình tai nhức óc cuối cùng cũng tác động đến Hoa Thiệu Đình. Anh chau mày quay đầu, Trần Phong lập tức phanh gấp, suýt nữa đâm vào người qua đường.

Đó là một người phụ nữ dắt một bé gái chưa đến mười tuổi. Hai mẹ con giật mình bởi tiếng còi xe, người mẹ trẻ ôm con lúng túng giữa đường.

Trần Phong định xuống xe đuổi bọn họ đi chỗ khác, Hoa Thiệu Đình đã đi tới, dùng ánh mắt ra hiệu anh ta im miệng.

Đứa trẻ rất hoảng sợ. Người và xe ở xung quanh tắc nghẽn, tạo thành một đồng hồ hỗn loạn.

Chỉ có người đàn ông sắc mặt tái nhợt ấy vẫn đứng yên lặng, nhìn chăm chăm bé gái.

Sau đó Hoa Thiệu Đình mỉm cười, nói với người mẹ: “Tôi xin lỗi”.

Người mẹ hơi sợ hãi trước đôi mắt thâm trầm của anh, ôm chặt con gái vào lòng theo bản năng: “Không... không có gì”.

Ánh mắt Hoa Thiệu Đình lại dừng ở cô bé, anh cất giọng dịu dàng: “Vừa rồi làm cháu sợ phải không? Đều là lỗi của bọn họ, bảo chú kia mua quà nhận lỗi với cháu nhé?”.

Nói xong, anh liền ra hiệu Trần Phong đến xin lỗi. Rõ ràng là ý tốt, anh chỉ muốn đứa trẻ đừng sợ hãi.

Nào ngờ con bé liếc qua anh, đột nhiên ôm chặt tay mẹ, cúi gằm mặt xuống.

“Không cần đâu.” Người mẹ nhận ra bầu không khí bất thường, đám người này chiếm đường không chịu rời đi, nhất định không phải người tốt. Thế là cô vội vàng bế con gái bỏ chạy.

Hoa Thiệu Đình dõi theo bóng hai mẹ con, thất thần một lúc. Trần Phong lại mời anh lên xe. Anh gật đầu, đứng giữa phố xá đông người, đột nhiên hỏi Trần Phong: “Con bé sợ tôi phải không?”.

Trần Phong mù mờ, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Hoa tiên sinh, anh là chủ nhân”.

“Ý tôi là, tôi khác mọi người ở điểm nào? Tại sao khi tôi làm những chuyện của người bình thường, đều không đạt được kết quả tốt đẹp?”.

Trần Phong nhanh chóng tiếp lời: “Tiên sinh không làm điều gì sai trái”.

Hoa Thiệu Đình im lặng, quay người lên xe của mình. Trên đường về Lan Phường, Trần Phong ngồi ở ghế lái phụ, trầm nghĩ, hôm nay Hoa tiên sinh có thái độ bất thường, chắc chắn bởi vì Tam tiểu thư không làm theo ý anh.

Trần Phong muốn tìm những lời nói dễ nghe để làm dịu bầu không khí, nhưng Hoa tiên sinh ngồi ở ghế sau có vẻ trầm tư suy nghĩ, khiến anh ta không biết mở miệng thế nào. Một lúc lâu sau, anh ta mới lên tiếng: “Chắc là Tam tiểu thư thất vọng vì chuyện năm đó”.

“Tôi biết. Giống ngày hôm nay, nếu là người khác, tùy tiện đi lại trên phố cũng không phiền phức như vậy.” Hoa Thiệu Đình bóp trán, thở dài: “Năm đó cũng thế, tôi là một người đàn ông, vì yêu cô ấy, không muốn cô ấy khổ sở nên mới gánh chịu tất cả. Điều này là sai lầm hay sao?”.

“Tiên sinh nên nói chuyện thẳng thắn với Tam tiểu thư.”

“Bùi Hi là chị gái ruột của cô ấy. Nếu tôi nói ra, cô ấy sẽ sống không bằng chết. A Phong, tôi không muốn thấy cô ấy đau lòng. Dù sao tôi cũng chỉ còn vài năm nữa, nếu cô ấy muốn hận tôi...” Nói đến đây, anh đã thấm mệt, thanh âm như bị hụt hơi: “Vậy thì để cô ấy hận đi”.

Buổi tối hôm đó, Trần Phong kiếm có lẳng vẳng ở Hải Đường Các.

Sau bữa tối, Cố Lâm mới xuất hiện. Nhìn thấy đối phương, cô hiểu ý đi về phía hành lang dài tối tăm.

Trần Phong đi theo cô tới chỗ không người, Cố Lâm hỏi: “Anh không đưa người về hay sao?”.

“Năm đó Bùi Hoan chịu khổ cực như vậy, bây giờ chắc cô ta không dễ dàng cúi đầu.”

“Xem ra anh biết rõ mối quan hệ giữa người đàn bà đó và Hoa tiên sinh?” Cố Lâm nghiêng rằng, nhìn Trần Phong chăm chăm: “Anh là cháu trai của Hội trưởng quá cố, chắc chắn biết rõ nội tình. Mọi người đều nói với tôi, chị ta là em gái của Hoa tiên sinh. Họ coi tôi là con ngốc hay sao? Nếu là em gái thật sự... sao có thể ngủ cùng nhau?”

“Chú tôi nhận cô ta về nuôi, mọi người đều gọi cô ta là Tam tiểu thư. Chú tôi hồ đồ, giao Lan Phường cho lão hồ ly. Lúc bấy giờ chúng tôi còn là trẻ con. Sau này Bùi Hoan lớn lên, bọn họ như vậy... Ai dám nói nửa lời”. Trần Phong “hừ” một tiếng, nhưng không tiếp tục.

Cố Lâm tiến lên một bước: “Hoa tiên sinh làm tất cả vì người đàn bà đó, tại sao còn ép chị ta bỏ đi?”

Trần Phong im lặng.

Cố Lâm cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Ai cũng có thái độ tương tự, ngậm miệng rất chặt, cây cũng không hé môi.

Cô cười cười, giơ tay vỗ vai Trần Phong: “Tôi biết các anh sợ gặp phiền phức. Nhưng chắc anh cũng hiểu, một khi chị ta không quay về, tương lai ai mới là người ở bên cạnh tiên sinh”.

Bây giờ Cố Lâm mới là người ở bên Hoa tiên sinh, mọi việc trong bang hội đều qua tay cô.

Trần Phong hơi dao động, nhưng vẫn mím môi dò xét Cố Lâm.

Cố Lâm rộng lượng phát tay: “Tôi chỉ hiếu kỳ mà thôi, anh không muốn tiết lộ, tôi cũng không trách anh”.

Trần Phong ngập ngừng muốn nói, nhưng cuối cùng lại hỏi sang chuyện khác rồi rời đi.

Cố Lâm đứng yên suy tư một lúc, trong lòng quyết tâm làm rõ chuyện quá khứ của Hoa tiên sinh. Khi cô quay người đi về lối cửa chính, chợt phát hiện một người đứng cách đó hai mét.

“Ai đấy?” Cố Lâm giật mình. Nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi giữa cô và Trần Phong để người khác nghe thấy thì không hay lắm.

Người đó rất thẳng thắn, tiến lên hai bước tới chỗ có ánh sáng.

Nhìn thấy Tùy Viễn, Cố Lâm thở phào nhẹ nhõm: “Sao anh lại đứng ở đó?”

Sắc mặt Tùy Viễn tương đối nặng nề, anh lờ Cố Lâm xềnh xệch. Cô giãy giụa, anh liền làm động tác suyt.

Tới một góc, Tùy Viễn lên tiếng: “Cô điên rồi sao? Đừng bao giờ nhắc tới chuyện đó. Nếu có người tìm hiểu, kết cục sẽ... Cô biết rõ thủ đoạn của Hoa Thiệu Đình còn gì”.

Cố Lâm biết Tùy Viễn đã nghe thấy tất cả, nhưng vì đối phương là anh nên cô không cảm thấy lo lắng. Cố Lâm trấn tĩnh lại, nói nhỏ: “Tôi muốn làm rõ vấn đề. Tôi hầu hạ tiên sinh sáu năm nay, nhưng tiên sinh vẫn giấu tôi. Người đàn bà đó là ai? Tại sao chị ta vừa quay về, tiên sinh liền thay đổi hoàn toàn thái độ?”.

Tùy Viễn không thể giải thích, cuối cùng sốt ruột, trừng mắt với Cố Lâm: “Dù sao cũng không liên quan đến cô, cô đừng làm chuyện dại dột. Từ trước đến nay, Hoa Thiệu Đình chưa bao giờ thích cô”.

Cố Lâm ngăn người, đưa mắt quan sát Tùy Viễn, trong lòng chợt ngộ ra một vấn đề.

Tùy Viễn luôn ngăn cản cô dò hỏi bí mật đó, vậy thì chỉ có hai khả năng, anh vì Hoa tiên sinh hoặc vì lo lắng cho cô. Nhưng bây giờ... Tùy Viễn cứ xoắn xuýt chuyện cô thích Hoa tiên sinh.

Vậy thì dễ hiểu hơn nhiều.

Sau khi thốt ra lời, Tùy Viễn có chút hối hận, liền đưa mắt đi chỗ khác. Dẫu sao anh cũng chỉ là một bác sĩ, không phải người trong giới giang hồ suốt ngày đề phòng, nghi kỵ, tính kế lẫn nhau như Kính Lan Hội.

Cố Lâm đã khôi phục tâm trạng. Sáu năm ở bên cạnh Hoa tiên sinh giúp cô rèn luyện được không ít bản lĩnh. Về mặt tâm tư, cô đâu không lại Hoa tiên sinh, còn giải quyết Tùy Viễn thì thừa sức.

Thế là cô tiến lại gần Tùy Viễn, nở nụ cười buồn bã: “Hoa tiên sinh chỉ coi tôi là thể thân của chị ta”.

Tùy Viễn mềm lòng, không biết nói gì để an ủi Cố Lâm, cuối cùng đặt tay lên vai cô: “Cố Lâm, thật ra Hoa Thiệu Đình cũng chẳng đáng sợ như vậy, lại đối xử với người của mình rất tốt. Chỉ cần cô có chừng mực, đừng động đến giới hạn của anh ta, anh ta sẽ không hại cô”.

Cố Lâm lắc đầu, quay người bước đi. Tùy Viễn lặng lẽ đi theo. Cố Lâm đột nhiên quay đầu, cười với anh: “Tôi không phải là Bùi Hoan, chẳng có người bảo vệ. Sau này, tôi mà khiến Hoa tiên sinh tức giận, kết cục chỉ có con đường chết”.

Ngọn gió đêm nhẹ nhàng thổi qua.

Tùy Viễn cảm thấy nụ cười của Cố Lâm khiến anh đặc biệt xót xa.

Lan Phường là một thế giới tàn khốc. Bọn họ bước qua cánh cửa này, nhận được thứ mình muốn, nhưng từ đây phải tuân thủ quy luật sinh tồn của nơi này.

Vào giây phút đó, Tùy Viễn chợt có ý nghĩ, Cố Lâm chỉ là cô gái mười tám tuổi. Người khác ở độ tuổi này còn được bố mẹ nâng niu trong tay, còn cô đã cùng đám đàn ông vào sinh ra tử.

Tùy Viễn đột nhiên thấu hiểu tâm trạng của lão hồ ly kia, tâm trạng đối với người phụ nữ mình yêu. Muốn bảo vệ cô, che mưa chắn gió cho cô, muốn cô làm một cô gái nhỏ không phải va chạm với đời.

Vì vậy Tùy Viễn đã phạm một sai lầm lớn, mà mãi sau này anh mới hiểu, trái tim con người là căn bệnh khó chữa nhất trên thế gian.

Trống ngực đập thình thịch, anh cất cao giọng, nói với Cố Lâm: “Không sao, tôi sẽ giúp cô”.

4. Chương 4

Chương 4: Từng là biển xanh

Bùi Hoan đợi ba tối liên tiếp, Tưởng Duy Thành cuối cùng cũng lộ diện.

Tầm chạng vạng, thím Lâm chạy vào nói với cô: “Tối nay thiếu gia sẽ về nhà”.

Bùi Hoan “vâng” một tiếng, lên mạng tìm kiếm một hồi, cuối cùng in ra hai tờ thực đơn, ở trong bếp chuẩn bị mất hai tiếng đồng hồ.

Nữ chủ nhân ở tòa nhà phía nam lần đầu tiên đích thân xuống bếp, thức ăn bày đầy một bàn, khiến căn nhà lạnh lẽo bỗng trở nên có sức sống trong giây lát.

Thím Lâm lăng xăng bên cạnh, sắc mặt mừng rỡ. Bà lẩm bẩm: “Thế này mới gọi là nhà chứ. Thiếu phu nhân, thật ra đàn ông đều như nhau cả thôi, cô đừng giận đối thiếu gia rồi ngủ riêng. Khụ khụ... Nếu hai người có con, chắc chắn thiếu gia sẽ không ra ngoài”.

Tưởng Duy Thành đã xuất hiện ở cửa. Anh vốn kinh ngạc khi nhìn thấy bàn thức ăn, nhưng nghe câu nói của thím Lâm, ánh mắt anh liền tối sầm.

Bùi Hoan vờ như không thấy, mỉm cười nói với anh: “Em không biết nấu cơm, vừa mới học làm mấy món. Nếu anh không muốn ăn, bảo thím Lâm gọi đầu bếp nấu”.

Tưởng Duy Thành và Bùi Hoan dù sao cũng đã kết hôn sáu năm, anh đương nhiên biết cô chẳng rành việc nấu nướng.

Nhưng Tưởng Duy Thành chỉ nhìn chằm chằm đồ ăn có màu sắc đáng ngờ rồi chẳng nói chẳng rằng ngồi xuống ăn cơm.

Bùi Hoan lặng lẽ cùng anh ăn tối. Thím Lâm cảm động đến sắp khóc, lập tức lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Ăn một lúc, Tưởng Duy Thành không còn bộ dạng công tử nho nhã thường ngày mà và từng miếng cơm lớn. Bùi Hoan cố cất giọng bình thản: “Anh vội làm gì chứ?”.

Tưởng Duy Thành không ngẩng đầu: “Chắc chắn em có chuyện, tôi không muốn bản thân chịu ảm ức, ăn bữa cơm còn tức giận. Tôi ăn nhanh để em có gì thì mau nói”.

Bùi Hoan buông đũa, mở miệng: “Bọn họ nói Sênh Sênh phải phẫu thuật, nhưng em không muốn đánh cược, anh có thể giúp em...”.

Tưởng Duy Thành đột nhiên ngược mắt nhìn cô.

Bùi Hoan khó tiếp lời, đành thở dài: “Được, anh cứ ăn cơm trước đi. Tình hình của Sênh Sênh gần đây tương đối ổn định, chuyện này không cần nóng vội”.

Tưởng Duy Thành vẫn trầm mặc, bàn tay vô thức cầm thìa trộn lẫn cơm với đồ ăn. Bùi Hoan không ăn tiếp, chỉ lặng lẽ nhìn anh. Tưởng Duy Thành thừa hưởng gương mặt hoàn hảo từ mẹ mình, cộng thêm gia thế hoành tráng, nên anh là người đàn ông trong mộng của biết bao cô gái.

Lúc đầu tiên Bùi Hoan gặp Tưởng Duy Thành là năm anh hai mươi hai tuổi, còn cô mới lên cấp ba. Giai đoạn đó cô hết sức ngỗ nghịch, thường chống đối Hoa Thiệu Đình. Có lần, cô tìm mọi cách thoát khỏi vệ sĩ của Lan Phường, hẹn mấy người bạn lái xe đi chơi. Nào ngờ trên đường gây ra tai nạn, đâm vào xe của Tưởng Duy Thành.

Khi đó Tưởng Duy Thành mặc áo sơ mi ca-rô đen trắng, từ chiếc Maserati bước xuống, khiến mấy cô thiếu nữ đều tròn mắt.

Bùi Hoan chợt nhớ đến một câu thơ trong sách: Cưỡi ngựa tựa bên cầu. Áo hồng vậy khắp lầu.

Anh là chàng công tử khá nổi tiếng ở thành phố Mộc, được nhiều người biết đến.

Số phận là thứ con người thường không để tâm, đến khi vận đổi sao dời, bạn mới nhớ tới nó.

Bùi Hoan quên mất mình từng uy hiếp Tưởng Duy Thành không được truy cứu trách nhiệm như thế nào, cũng quên mất mình đã nói gì với anh. Lúc bấy giờ, cô vừa ấu trĩ vừa ngông cuồng. Đó chỉ là cuộc gặp gỡ hết sức tình cờ, không ngờ nhiều năm sau, cô lại sống chung với anh.

Bắt gặp bộ dạng cầm cúi ăn cơm của Tưởng Duy Thành, Bùi Hoan chua xót trong lòng. Cô gơ tay ngăn anh lại: “Em xin lỗi, em biết đồ ăn không ngon, anh đừng ăn nữa”.

Tưởng Duy Thành hất tay cô: “Bảo tôi ăn là em, bảo tôi đừng ăn cũng là em. Tôi làm gì thì em cũng chỉ bày ra bộ mặt đưa đám đó. Bùi Hoan... đối với em, tôi chỉ có chút giá trị lợi dụng thôi đúng không? Khi nào Sênh Sênh bị ốm, em mới nhớ tới tôi”.

Bùi Hoan im lặng.

Tưởng Duy Thành nhìn cô đăm đăm, một lúc sau mới mở miệng: “Lần này cần tôi giúp em làm gì?”.

“Xin anh hãy giúp em hẹn tìm mấy chuyên gia khoa tim mạch. Sênh Sênh không giống bệnh nhân tim bẩm sinh khác, con bé có yếu tố di truyền. Hơn nữa, em biết phẫu thuật tồn tại rủi ro lớn, liệu có thể tìm một phương án điều trị truyền thống không? Em thật sự đánh cược không nổi, nếu mất con bé, em...” Bùi Hoan không thể tiếp tục che giấu bản thân, cô nhìn Tưởng Duy Thành bằng ánh mắt khẩn thiết, nói càng nhanh hơn: “Sênh Sênh là sinh mạng của em. Em chỉ còn một mình nó mà thôi”.

Lửa giận trong mắt Tưởng Duy Thành dần chỉ còn lại sự chế nhạo.

Anh nhắc lại câu nói của Bùi Hoan: “Em chỉ còn một mình nó?”. Tưởng Duy Thành rút giấy ăn lau tay, nhìn bàn đầy thức ăn, cười lớn: “Bùi Hoan, em không hổ danh là người Hoa Thiệu Đình nuôi dạy, trái tim cũng tàn nhẫn y như hần”.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng nói chuyện, thím Lâm đi vào, kêu phu nhân ở nhà chính bảo người mang đồ sang bên này: “Có lẽ phu nhân nghe nói thiếu gia về, bảo mang sang cho thiếu gia”.

“Gần đây mẹ tôi có ở nhà không?” Tưởng Duy Thành nhìn túi giấy khá dày, không biết bên trong đựng đồ gì.

Thím Lâm gạt đầu: “Có ạ, phu nhân ở nhà suốt, nói trời lạnh nên không muốn động đây”.

Tướng Duy Thành lại đảo mắt qua túi giấy rồi ra hiệu người giúp việc đi ra ngoài.

Bố Tướng Duy Thành qua đời từ lâu, mẹ anh rất ghét Bùi Hoan, càng căm ghét phụ nữ trong làng giải trí, năm đó sống chết không đồng ý chuyện của hai người. Sau khi kết hôn, bọn họ sống trong ngôi nhà độc lập nằm ở phía nam, tách khỏi khu nhà chính.

Bình thường Tướng Duy Thành không về nhà, Bùi Hoan và mẹ anh cũng chẳng qua lại, thậm chí hai, ba năm không gặp mặt một lần.

Đã là đồ mẹ anh cho con trai mình, Bùi Hoan cũng không để tâm. Nhưng vừa định đi ra ngoài, cô liền bị Tướng Duy Thành giữ chặt cổ tay.

Bùi Hoan hơi đau, cúi đầu đẩy anh.

Tướng Duy Thành cầm chiếc túi dốc ngược ngay trước mặt cô. Bên trong đều là tạp chí, rơi tung tóe xuống đất.

Đây là các tờ báo liên quan đến làng giải trí. Trên mặt báo đều là hình ảnh thảm hại của Bùi Hoan, ngồi xổm nôn ọe trước cổng khách sạn.

Ảnh chụp ở góc độ rất khéo, cô biến thành người phụ nữ phong trần dễ tiện say khướt, cả đêm không về. Có hình ảnh làm chứng, chắc chắn Bùi Hoan sẽ biến thành trò cười cho người dân ở thành phố Mộc.

Tin tức còn cố ý nhắc đến cô và nhà họ Tướng, nói Tướng Duy Thành và cô thật sự kết hôn. Lần này, Tướng Duy Thành đã bị “cắm sừng”.

Bùi Hoan đứng yên, cúi đầu nhìn đồng báo, không nói một lời.

Tướng Duy Thành cầm một tờ lên đọc cho Bùi Hoan nghe, sau đó cười nhạt hỏi cô: “Đến mức này mà em còn mặt mũi cầu xin tôi giúp em?”.

Bùi Hoan không nhìn anh: “Anh đương nhiên có cách khiến tin tức không lan truyền ra ngoài”.

Tướng Duy Thành siết chặt tờ báo, không thể khống chế sự phẫn nộ: “Tôi đã tận tình tận nghĩa với Sênh Sênh. Bao nhiêu năm qua, ai đã đổ tiền quyên góp cho Huệ Sinh? Ai cử bác sĩ khám bệnh cho Sênh Sênh? Tôi đối xử với em thế nào, bản thân em rõ nhất”.

Bùi Hoan vẫn im lặng, không muốn tranh cãi với anh.

Về mặt bình tĩnh của cô ngược lại càng chọc giận Tướng Duy Thành. Anh đột nhiên đứng dậy, ném tờ báo vào mặt Bùi Hoan. Cô lùi lại phía sau theo phản xạ, tay quờ vào chiếc tủ bên cạnh, đẩy hai khay đựng nến rơi xuống đất, thủy tinh vỡ tung tóe.

Tướng Duy Thành trừng mắt với cô: “Muốn cầu người khác giúp đỡ thì nên có đáng về cầu xin. Lần này đừng mơ tôi giúp em”.

Về mặt Bùi Hoan cuối cùng cũng có chút xao động. Thấy Tướng Duy Thành đập lên tờ báo định đi ra ngoài, cô vội kéo tay anh: “A Thành!”.

Tướng Duy Thành dừng bước, bực tức hét cô ra, động tác rất mạnh. Anh không quay đầu, gầm lên: “Em quá đáng thật đấy. Hoa Thiệu Đình không dạy em cúi đầu, tôi sẽ dạy em.” Nói xong, anh chỉ tay vào tờ báo: “Nhặt từng tờ lên cho tôi!”.

Bùi Hoan bị anh đẩy ngã xuống đất, cánh tay hình như bị thủy tinh vỡ đâm vào, nhưng trong lòng cô tĩnh lặng một cách kỳ lạ.

Cô thậm chí không tức giận. Cảm giác duy nhất của cô bây giờ là sốt ruột, cô không thể để Sênh Sênh mạo hiểm phẫu thuật, không thể để Huệ Sinh mất đi nguồn viện trợ.

Nhìn mặt đất bừa bãi lộn xộn, trong đầu Bùi Hoan chỉ nghĩ đến một chuyện, chỉ cần Tướng Duy Thành nhận lời giúp cô, bất cô làm gì cũng được.

Bùi Hoan đỡ cánh tay ngồi dậy, gạt đồng thủy tinh vỡ rồi nhặt mấy tờ báo đó.

Tưởng Duy Thành không rời mắt khỏi Bùi Hoan. Bị ức hiếp nhưng cô không khóc, không náo loạn, thậm chí không tranh cãi với anh. Anh cố ý nhục mạ cô, bắt cô đi nhặt mấy tờ báo có những tấm ảnh kinh khủng đó, vậy mà cô cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Anh thấy tay Bùi Hoan đang chảy máu. Cô chỉ mặc váy len màu tím nhạt, để lộ cánh tay mảnh mai. Cô ngồi bó gối dưới đất, chậm rãi nhặt từng tờ báo.

Trong lòng Tưởng Duy Thành như có thứ gì đó vỡ vụn, khoét thành một cái洞. Đầu óc anh kêu ù ù. Hình ảnh Bùi Hoan nằm đó lại ủa về.

Lúc bấy giờ, cô là thiếu nữ xinh đẹp ngạo mạn. Rõ ràng là thủ phạm gây ra vụ tai nạn nhưng cô không nhận lỗi. Bùi Hoan năm mười mấy tuổi giống động vật hoang dã, gương mặt vuốt không chịu khuất phục, nhưng khiến anh hoàn toàn bị thu hút.

Vì vậy, Tưởng Duy Thành không truy cứu bất cứ trách nhiệm nào. Xe ô tô anh thích nhất bị đâm móp một bên mà anh còn bỏ tâm tư dỗ Bùi Hoan, khiến cô gái nhỏ hài lòng lái xe phóng đi. Anh đứng đó cười rất lâu, dám cá cô chẳng có bằng lái.

Tưởng Duy Thành nhớ số xe của Bùi Hoan, tìm kiếm một thời gian dài mới mò ra lai lịch của cô. Anh không ngờ Bùi Hoan xuất thân từ gia tộc xã hội đen, chứng tỏ cô được bảo vệ rất tốt.

Bây giờ thì sao?

Tưởng Duy Thành dõi theo Bùi Hoan. Sau đó, anh cầm tờ báo quét sạch mảnh vụn thủy tinh xung quanh cô, rồi ngồi xổm xuống sau lưng cô.

Bùi Hoan không quay đầu, nói nhỏ: “Chuyện gì em cũng nghe anh, chỉ cần anh chịu giúp em cứu Sênh Sênh”.

Tưởng Duy Thành giơ tay ôm cả người cô từ phía sau.

Mặt anh áp vào tai cô. Bùi Hoan để mặc anh ôm. Tưởng Duy Thành định túm cánh tay cô để xem vết thương nhưng cô không cho: “Không sao cả, chỉ bị xước một chút”.

Tưởng Duy Thành ôm chặt cô vào lòng, Bùi Hoan bất động.

Anh cất giọng trầm trầm: “Tôi có thể như Hoa Thiệu Đình, chỉ cần em đối xử với tôi tốt một chút... chỉ một chút thôi, tôi sẽ làm bất cứ việc gì vì em”.

Bùi Hoan vẫn im lặng.

Tưởng Duy Thành cúi đầu định hôn cô. Cô giật mình, đứng bật dậy né tránh. Tưởng Duy Thành ôm eo cô, thuận thế kéo người cô xuống đất, giữ chặt hai tay cô.

Mặt đất vẫn còn mảnh vụn thủy tinh, Bùi Hoan vừa động dậy liền cảm thấy lưng nhói đau, làm cô không dám giãy giụa. Hai người nhìn nhau một lúc, Tưởng Duy Thành nhếch miệng cười lạnh lùng: “Có phải chỉ cần tôi cứu Sênh Sênh, việc gì em cũng nhận lời? Hay là em đề tiện đến mức... hôm nay bất kể là người hay là ma, chỉ cần giúp em là được?”. Anh thò tay vào trong váy cô: “Em hãy thực hiện nghĩa vụ của người vợ. Ngày mai tôi sẽ cho toàn thành phố biết em là Tưởng phu nhân, đảm bảo từ nay về sau không ai dám gây khó dễ cho em, em thấy thế nào?”.

Bùi Hoan đã bắt đầu sợ hãi, bất giác cuộn chặt bàn tay: “A Thành, em chỉ còn chút tự trọng cuối cùng...”. Cô nhìn anh, toàn thân run rẩy, cất giọng khô khốc: “Bỏ em ra... coi như em cầu xin anh...”.

Nghe câu này, Tưởng Duy Thành ngẩn ra một lúc. Cuối cùng anh ngồi dậy, kéo Bùi Hoan lên, phủi mảnh vụn thủy tinh trên lưng cô, sau đó ôm cô vào lòng.

Anh cười khổ, áp mặt vào lưng cô: “Bùi Hoan, rốt cuộc em có lương tâm không?”.

Bùi Hoan nắm tay anh: “Em xin lỗi”.

Tối hôm đó, thành phố Mộc đổ cơn mưa lớn. Đến nửa đêm, mưa gió gào thét ngoài cửa sổ, gió thổi lá cây tạo thành âm thanh thê lương dị thường, khiến người ta không tài nào ngủ nổi.

Phòng ngủ chính ở tòa nhà phía nam rất yên tĩnh.

Tướng Duy Thành ngồi bên mép giường đến nửa đêm, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Alice gọi cho anh mấy cuộc điện thoại. Hai người vốn hẹn gặp nhau, anh thay quần áo định đi ra ngoài, xe đã đậu sẵn dưới nhà, nhưng khi thấy trời mưa, anh liền quay lên. Anh nói với Alice hôm nay công ty bận việc không đi được, mấy hôm nữa sẽ bù đắp cho cô.

Bên ngoài, mưa mỗi lúc một nặng hạt, cuối cùng sấm chớp đùng đùng.

Tướng Duy Thành đứng dậy bật đèn tìm chìa khóa. Lâu rồi không về nhà, anh nhất thời không nhớ nhét chìa khóa vào chỗ nào. Cuối cùng, anh cũng tìm thấy trong túi áo ngủ trước đây. Do dự một lát, anh vẫn nhẹ nhàng mở cánh cửa của phòng ngủ chính.

Quả nhiên, người phụ nữ trên giường trùm kín chăn, trốn vào tận mép giường, đến mức không còn chỗ để lùi.

Tướng Duy Thành nhìn không ra Bùi Hoan thức hay ngủ, chỉ thấy cô run lẩy bẩy.

Anh chậm rãi đi đến sờ vào người cô, Bùi Hoan động dậy nhưng dường như không tỉnh giấc. Tướng Duy Thành cẩn thận bỏ chăn ra khỏi đầu cô. Quả nhiên, anh vừa gỡ tay. Bùi Hoan giống như người rơi xuống nước, cuối cùng cũng vớ được cây gỗ nổi, túm chặt cánh tay anh.

Tướng Duy Thành vỗ nhẹ lên lưng cô: “Không sao đâu”.

Bùi Hoan rất sợ tiếng sấm, sợ đến mức không có sức tỉnh dậy. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ nhắc tới chuyện này, cũng không hề biểu lộ ra ngoài. Sau khi kết hôn nửa năm, Tướng Duy Thành mới tình cờ phát hiện.

Nửa đêm trời sấm chớp, cô sợ đến mức như bị kéo vào cơn ác mộng, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, gào thét ầm ĩ.

Hôm nay cũng vậy, Tướng Duy Thành muốn cô dễ chịu hơn một chút, nhưng toàn thân Bùi Hoan run rẩy. Tiềm thức của cô đang trốn tránh thứ đáng sợ nhất, cuối cùng không biết mơ thấy điều gì, cô lẩm bẩm, lặp đi lặp lại câu nói: “Hãy cho em tùy hứng lần này thôi... lần cuối cùng. Hãy để em giữ lại đứa bé, em xin anh...”.

Cô đã lặp lại câu nói này trong suốt sáu năm nay. Những đêm sấm chớp là lúc cô yếu đuối nhất.

Tướng Duy Thành ngồi bên giường, cố gắng giúp Bùi Hoan nằm thẳng người. Phía đối diện anh là bức tường kính, thời khắc này dường như chỉ còn lại cơn mưa xối xả ở bên ngoài.

Tướng Duy Thành biết rõ, Bùi Hoan lại mơ thấy cơn ác mộng đã hủy hoại cô. Đó là lần đầu tiên cô bị dồn vào đường cùng, bắt buộc phải cầu xin người khác. Mà lần thứ hai, là mấy tiếng đồng hồ trước, cô cầu xin anh buông tha cô.

Hóa ra trong lòng cô, việc sống cùng anh đáng sợ như cơn ác mộng đó.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, ngoài trời không còn tiếng sấm, mưa nhỏ dần, Bùi Hoan cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh.

Tướng Duy Thành lặng lẽ rời khỏi căn phòng, thuận tay nhét chìa khóa vào túi áo ngủ mới, như những lần trước đây.

Cơn mưa đến nhanh, đi cũng nhanh, cuối cùng chỉ còn vài hạt lất phất. Thành phố Mộc đã qua mùa thu, sau trận mưa, lá rụng đầy sân ở Lan Phường.

Cổ Lâm đợi bên ngoài Hải Đường Các, chờ Tùy Viễn đến kiểm tra bệnh tình của Hoa tiên sinh như thường lệ.

Bệnh của anh lúc tốt lúc xấu, là bệnh cũ, về lý mà nói có thể dựa vào phẫu thuật Tây y để chữa trị. Nhưng lúc Hoa tiên sinh còn nhỏ, điều kiện không cho phép nên lần chần mãi. Sau khi trưởng thành, không biết vì nguyên nhân gì, anh không chịu tiến hành phẫu thuật. Cuối cùng quen biết Tùy Viễn, anh mới thử phương

pháp Đông Tây y kết hợp. Căn bệnh này không động dao kéo sẽ không khỏi hẳn, uống thuốc Đông y chỉ có thể khống chế, không thể trừ tận gốc.

Bởi vì Hoa Thiệu Đình sinh ra đã bị bệnh tật uy hiếp, các bác sĩ đoán anh sống không quá hai mươi lăm tuổi. Tùy Viễn đúng là bậc kỳ tài, dùng câu nói của anh ta chính là “nổi giáo cho giặc”. Anh ta không có cách chữa dứt điểm căn bệnh của Hoa Thiệu Đình, nhưng có thể khiến người đàn ông này kéo dài sự sống, tiếp tục gây đau khổ cho người đời.

Cố Lâm đứng một lúc, chợt nhìn thấy đầu kia hành lang thấp thoáng bóng người, cô vội có lấy đồ, đi sang lối nhỏ ở bên cạnh.

Cố Lâm và Trần Phong đi từ hai hướng khác nhau, cuối cùng dừng lại ở một góc. Trần Phong nở nụ cười đầy ý tứ sâu xa, đi thẳng vào vấn đề: “Đại đường chủ, tôi có một tin, chắc cô sẽ có hứng thú”.

“Anh mau nói đi.”

“Hoa tiên sinh bảo chúng tôi chú ý đến nhà họ Tưởng. Chắc cô cũng biết, Tưởng gia chuyên về lĩnh vực thời trang, chẳng liên quan đến chúng ta. Bao nhiêu năm không động chạm, xem ra Hoa tiên sinh có ý xử lý bọn họ trong thời gian tới. Hơn nữa còn tiến hành từ từ... chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến làm ăn chân chính của người ta sao?”

Cố Lâm không có hứng thú: “Chuyện này tôi biết rồi, anh cứ làm theo là được”.

“Ồi giời, bà cô của tôi ơi, tự nhiên động đến Tưởng gia, cô có biết là vì ai không? Bên trong có rất nhiều khúc mắc đấy.”

Cố Lâm ngẩng đầu nhìn Trần Phong: “Ý anh là liên quan đến người đàn bà đó? Tôi đã điều tra, báo chí lá cải đoán chị ta gả cho Tưởng Duy Thành, nhưng thông tin này chưa được chứng thực”.

“Còn phải chứng thực sao? Cô xem thái độ của vị ở trong nhà mà không hiểu à? Bao nhiêu năm qua, anh ta không động đến Tưởng gia, bây giờ tự dưng trả thù, tất cả là vì Bùi Hoan.” Trần Phong cố tình tung hỏa mù, đột nhiên nhếch miệng cười. Anh ta quan sát phản ứng của Cố Lâm rồi nói nhỏ: “Tóm lại, nếu Lan Phương bị sụp đổ bởi người đàn bà đó... Đại đường chủ vất vả bao năm chẳng phải phí công vô ích sao?”.

Sắc mặt Cố Lâm trở nên lạnh lùng trong giây lát.

Trần Phong không biết cô nghĩ gì. Đang định nói tiếp, Cố Lâm đột nhiên rút súng. Trần Phong hoảng sợ, lùi lại phía sau hai bước, ra hiệu cho cô dừng làm điều xằng bậy: “Cô có ý gì vậy? Cô gia nhập bang hội muện, sợ cô chịu thiệt nên tôi có lòng tốt nhắc nhở cô... Lão hồ ly chưa đưa được Bùi Hoan về, mọi người đều có thể nhìn ra anh ta không vui. Bữa tiệc gia đình xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng mọi người đều biết rõ. Trước kia, Bùi Hoan suýt khiến Hoa Thiệu Đình...”.

Biết mình nhiều lời, Trần Phong liền ngậm miệng.

Cố Lâm chìa súng vào anh ta: “Nếu nghe thấy một lần nữa, tôi sẽ phết anh trước, để anh đỡ làm Hoa tiên sinh tức giận”.

Trần Phong tức đến sùi bọt mép, vừa cúi đầu chửi thề vừa bỏ đi. Đi vài bước, anh ta quay người cảnh cáo Cố Lâm: “Nhà đầu chết tiệt, cô đúng là bị lão hồ ly đó nuôi thành chó giữ nhà rồi. Cô có tin, sớm muộn cô cũng chịu thiệt, rồi sẽ có ngày bỏ đi tìm tôi?”.

Bên ngoài Hải Đường Các có động tĩnh, Tùy Viễn đi ra ngoài. Cố Lâm nhanh chóng lấy lại tâm trạng bình tĩnh, quay người đi về nơi đó. Cho đến khi đối diện Tùy Viễn, cô liền nở nụ cười hiểm hắc.

Tùy Viễn ngây ra vài giây, hỏi nhỏ: “Cô... cô định làm gì vậy?”.

“Tôi đáng sợ như vậy sao?” Cố Lâm quyết định không nhiều lời với anh. Người đàn ông này không thích nhẹ nhàng thì thôi.

Cô lại làm mặt lạnh với Tùy Viễn, sau đó quay người đi chuẩn bị bữa sáng cho Hoa tiên sinh, để lại một mình Tùy Viễn đứng ngẩn ngơ trong sân.

Anh vốn đang viết bệnh án, nhưng giờ quên mất mình định viết gì, trong đầu toàn là hình ảnh nụ cười của Cổ Lâm.

Cô nên cười nhiều hơn mới phải.

Hoa tiên sinh đang mở cuộc họp trực tuyến ở trong phòng. Đối phương tranh luận với anh về lợi nhuận của một lô hàng nào đó, nói hơi lớn tiếng, trong khi anh thờ ơ mở sách ra xem.

Bất kể Hoa Thiệu Đình làm gì, nơi có anh đều đặc biệt yên tĩnh.

Cổ Lâm đứng bên cạnh chờ anh uống hết thuốc rồi thu dọn đồ, đốt hương cho anh. Hoa Thiệu Đình dõi theo bóng lưng của Cổ Lâm, hỏi: “Sao thế, mới sáng sớm cô đã để tâm trí đi đâu rồi?”

Cổ Lâm dừng động tác, cung kính trả lời: “Tối qua tôi ngủ không ngon giấc, mưa lớn quá”.

Hoa Thiệu Đình đóng màn hình, tựa vào thành ghế nghịch hai viên Oanh Ca Lục[1]. Nghe cô nói vậy, anh “ờ” một tiếng: “Tiếng sấm rất lớn, cô theo tôi lâu như vậy, tôi chưa từng hỏi cô, cô có sợ sấm không?”.

[1] Oanh ca lục: một loại trầm hương.

Cổ Lâm lắc đầu: “Tám tuổi tôi đã bị bán vào chợ đen, từng nhìn thấy xác người chết. Nếu sợ sấm chớp, tôi làm sao có thể sống đến ngày hôm nay để phục vụ tiên sinh”.

“Vậy cô sợ hãi điều gì? Người nào mà chẳng có nỗi sợ”. Hôm nay Hoa Thiệu Đình dường như có hứng thú tán gẫu với cô: “Ví dụ có người sợ rắn, có người sợ rết. Còn cô thì sao, cô sợ điều gì?”.

Cổ Lâm xúc tàn hương, ngẫm nghĩ một lúc mới đáp khê: “Tôi sợ bị bỏ rơi, giống một thứ đồ vật bị vứt đi. Năm đó, bố mẹ tôi bị bọn cho vay nặng lãi truy đuổi nên họ đã bỏ rơi tôi”.

Cô nói vắn tắt, không muốn giải thích thêm.

Hoa Thiệu Đình cười, nhưng nụ cười của anh không hề có chút thương hại.

Cổ Lâm bắt đầu căng thẳng. Trò chuyện với Hoa Thiệu Đình, mỗi câu mỗi chữ đều phải thật lòng.

Anh lên tiếng: “Tôi sẽ không tùy tiện vứt đồ, nhưng với điều kiện là, đồ vật đó biết chủ nhân của nó là ai”.

Nghe câu này, Cổ Lâm chệch tay, khiến chiếc dập hương bằng vàng ròng bị ép lệch, làm hình hoa sen in bằng bột hương lẹm một bên. Cô vội thu dọn. Đoán Hoa tiên sinh đã nghe thấy gì đó, cô buộc phải nói một câu để lấp liếm. Thế là Cổ Lâm mạnh dạn tiếp lời: “Hôm nay tiên sinh muốn giáo huấn tôi đúng không?”.

Về mặt Hoa Thiệu Đình dụ đi, anh vừa ngấm hai viên gỗ màu xanh lục vừa nói đùa: “Tôi làm gì có bản lĩnh giáo huấn cô. Rõ ràng cô có tâm sự, thấy Bù Bù trở về, trong lòng cô không thoải mái”. Mặt trái của anh dường như ngày càng sợ ánh sáng, anh dịch người sang một bên, tiếp tục lên tiếng: “Cô còn trẻ, có những việc chỉ là nhất thời xúc động. Nhưng thứ con người muốn, không có nghĩa có thể giành được. Nhiều lúc phải trả cái giá rất đắt mới hiểu được điều đó”.

Cổ Lâm yên lặng đốt hương. Xong xuôi, cô mới quay người lên tiếng: “Tiên sinh, tiên sinh nói tôi còn trẻ... nhưng tiên sinh cũng bảo tôi giống chị ấy năm mười tám tuổi”.

Hoa Thiệu Đình đột nhiên dừng động tác, hơi cúi đầu che mắt. Một hạt tròn trong tay rơi xuống đất, lăn đi rất xa.

Cổ Lâm đi tới định đỡ anh, anh lắc đầu: “Tôi không sao”, đồng thời bảo cô đi nhặt hạt tròn. Có lẽ cảm thấy câu vừa rồi của Cổ Lâm thú vị, anh ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Có phải bọn họ bảo tôi chỉ thích mấy cô gái nhỏ? Là ai nói, Tùy Viên ư? Câu này xem ra không phải phong cách của cậu ta. Hừm, chắc là anh em Trần Phong? Họ mới là người của Trần gia, Lan Phường vốn thuộc về bọn họ”.

Nghe Hoa Thiệu Đình vô duyên vô cớ nhắc tới Trần Phong và chuyện thừa kế Lan Phường, Cổ Lâm giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không hứng thú: “Tôi nói sai rồi, tiên sinh cứ trách phạt”.

Hoa Thiệu Đình không trách cô, vừa cười vừa lắc đầu: “Tôi lớn hơn cô ấy nhiều tuổi nên mọi người mới dễ hiểu nhầm”.

Cuối cùng, anh nhượng mảy liếc Cổ Lâm. Cô vô thức lùi lại phía sau một bước, giả bộ đi rót trà để tự giải vây.

Hoa Thiệu Đình kéo vạt áo khoác, biếng nhác tựa vào thành ghế.

Anh không nhìn cô, cất giọng từ tốn: “Cổ Lâm, ai mà chẳng thích những đứa trẻ nghe lời. Tôi không tùy tiện xử lý đồ vật của mình. Nhưng có một điều cô hãy ghi nhớ, chủ nhân của Lan Phường là ai, chủ nhân của mọi người là ai”.

Toàn thân Cổ Lâm cứng đờ, nước trà nóng đổ cả ra tay. Cô dừng động tác, gần như khụy xuống: “Tiên sinh, tôi... tôi chỉ muốn biết...”.

Hoa Thiệu Đình hơi nhô người về phía trước, gơ tay sờ mặt Cổ Lâm. Ngón tay lạnh lẽo của anh bắt giắc khiến cô rùng mình.

Cổ Lâm chỉ mở to mắt nhìn anh, Hoa Thiệu Đình cũng không mở miệng. Cuối cùng cô mềm nhũn người, ngồi phịch xuống đất.

Sự dịu dàng của Hoa tiên sinh khiến cô sợ hãi. Anh nói chậm rãi: “Những điều có thể nói cho cô biết, tôi tuyệt đối không giấu cô. Những điều tôi không muốn nói, cô đừng tò mò”.

Cổ Lâm cúi đầu không dám nhìn anh. Hoa Thiệu Đình vẫn vuốt ve mặt cô, thông thả bổ sung một câu: “Còn nữa, không có việc gì đừng tự ý đi tìm Trần Phong”.

Cổ Lâm sợ đến mức sắp chảy nước mắt, vội vàng ôm tay Hoa tiên sinh.

Cả ngày hôm đó, Cổ Lâm như ngồi trên lò lửa. Tuy nhiên, Hoa tiên sinh không hề dả động tới.

Cổ Lâm có cảm giác, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Sáu năm trước khi người phụ nữ đó rời đi, Lan Phường chỉ còn là vũng nước chết, giống như chủ nhân của nó. Sau khi đốt cháy hết sự nhiệt tình và ngông cuồng, cuối cùng Hoa Thiệu Đình chỉ còn lại sự thờ ơ và lạnh nhạt. Tình cảm cuồng nhiệt trước kia đã biến mất hoàn toàn.

Tình cảm đó đã ngủ quên quá lâu nên một khi bị kích thích sẽ khiến con người nảy sinh lòng tham. Ai cũng biết, kể từ giờ phút Bùi Hoan trở về, Kính Lan Hội sẽ không còn yên bình.

Buổi tối hôm đó, Trần Phong bị thương.

Anh ta cùng mấy người bạn đến câu lạc bộ do chính mình đứng tên vui chơi. Nơi đó là hang ổ của anh ta, là địa bàn của Kính Lan Hội, người bình thường không thể vào trong. Vì vậy, Trần Phong không dẫn theo thuộc hạ. Trời gần sáng, nhóm người giải tán, Trần Phong một mình đến nhà xe lấy ô tô. Anh ta bất thành lĩnh bị tấn công, vùng bụng trúng một phát đạn.

Ngày hôm sau mọi người mới nghe tin này. Cổ Lâm lơ mơ đoán ra phần nào nên không cho phép thuộc hạ đi thăm hỏi.

Người sống ở Lan Phường kị nhất hai chuyện, quá thông minh hoặc quá mồm mép. Dính vào một trong hai điều đó đều dễ gây thị phi.

Hoa tiên sinh giữ hai anh em Trần Phong ở lại Lan Phường bao nhiêu năm, coi như đã tận tình tận nghĩa.

Khi tin tức lan truyền, mọi người đều đoán là A Phong nói linh tinh, Hoa tiên sinh đưa ra cảnh cáo lần cuối với anh ta.

Trần Phong xuất thân từ gia tộc xã hội đen, tốt xấu gì cũng sống gần ba mươi năm. Anh ta không bị thương vào chỗ hiểm, ở bệnh viện quan sát một thời gian là ổn.

Điều khiến mọi người bận tâm là vợ Trần Phong đang mang thai tám tháng, đúng lúc này anh ta xảy ra chuyện. Đối với gia đình anh ta, quả là hơi tàn nhẫn.

Nhưng đây là quy tắc của Lan Phường.

Người em trai Trần Dĩ đứng ngồi không yên, tự mình đi Hải Đường Các thăm dò tin tức. Lúc đó, Hoa Thiệu Đình đang đọc sách, dường như rất nhập tâm nên không để ý đến anh ta.

Trần Dữ ra sức bày tỏ lòng trung thành với Hoa Thiệu Đình. Mặc dù ngoài miệng anh ta không “đao to búa lớn” nhưng ý tứ rất rõ ràng, rằng hai anh em anh ta thỏa mãn với cuộc sống hiện tại, không có suy nghĩ khác. Trần Dữ thậm chí vô tình mà hữu ý nhắc đến chị dâu của anh ta và đứa trẻ chưa chào đời, mong Hoa tiên sinh thông cảm.

Anh ta ở chỗ Hoa Thiệu Đình hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng chỉ nhận được một câu: “Chú về đi”.

Cố Lâm khịt mũi khinh bỉ hành động của Trần Dữ, trong lòng nghĩ thầm: Hoa tiên sinh cho người cảnh cáo Trần Phong, tiếp theo thì thế nào? Chuyện này liệu có êm xuôi?

Cô nghĩ đến nhiều khả năng. Người đàn ông ngồi sau bàn đọc sách không hề nhìn cô, anh đột nhiên ném cuốn sách sang một bên: “Hai anh em nhà này đã thành gia lập nghiệp, tôi tưởng bọn họ thông minh hơn một chút...”. Anh giơ tay che mắt trái bị thương theo thói quen, nhướn mày nhìn Cố Lâm: “Vụ Trần Phong, không phải do tôi làm”.

Cố Lâm hết sức kinh ngạc.

Hoa Thiệu Đình cười: “Nếu muốn tôi tìm người để trút giận, cô cho rằng... hẳn còn có thể sống hay sao?”.

“Thế thì là ai?”

Trong đầu Cố Lâm vụt qua vô số khả năng nhưng nghĩ mãi vẫn không có manh mối. Cô chợt ý thức được một chuyện, bất kể là ai làm, đối phương đã đạt được ý đồ. Người nào là chủ mưu không quan trọng, quan trọng là cái dằm đã ngày càng cắm sâu hơn.

Gây xích mích và ly gián mới là điều đáng sợ nhất.

Sớm muộn cũng có ngày cục diện mà Hoa Thiệu Đình lao tâm khổ tứ duy trì sẽ bị phá vỡ.

Cố Lâm càng nghĩ càng bất an, nhưng Hoa Thiệu Đình dường như đã quên chuyện đó. Anh chuyển đề tài: “Vừa rồi Trần Dữ nhắc tôi chị dâu của cậu ta sắp sinh, tôi mới chợt nhớ ra. Cô hãy chuẩn bị quà mừng cho gia đình A Phong. Đúng rồi, cô có thích trẻ con không?”.

Cố Lâm không nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Tôi không thích, trẻ con vừa ồn ào vừa phiền phức”.

Hoa Thiệu Đình có chút tiếc nuối, tựa vào thành ghế phía sau, để mặc con Hắc Tử bò lên tay mình. Anh lẩm bẩm: “Dựa vào tính cách của A Phong, chắc chắn chú ấy muốn có con trai. Chẳng thú vị gì cả... nuôi con gái mới có phúc”.

Cố Lâm còn ít tuổi, chưa từng nghĩ đến chuyện này. Cô thuận theo lời Hoa Thiệu Đình, lên tiếng: “Tiên sinh đối xử tốt với Tam tiểu thư như vậy, nếu có con chắc sẽ rất cưng chiều”.

Cô chỉ buột miệng nói ra, nhưng ánh mắt Hoa Thiệu Đình đột nhiên lạnh ngắt. Cố Lâm vội tiếp lời: “Tôi tưởng tiên sinh thích trẻ con?”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, cất giọng ngọt ngào: “Làm sao không thích cơ chứ? Nếu tôi có con gái, nó muốn phóng hỏa tôi sẽ giúp nó châm lửa”.

Sau vụ Thịnh Linh, Bùi Hoan không còn gặp người của Kính Lan Hội nữa. Cô bận rộn liên hệ bác sĩ giúp trại trẻ mồ côi Huệ Sinh. Nhờ mối quan hệ của Tưởng Duy Thành, mọi việc đều tiến hành thuận lợi.

Chị Kính kiểm được kịch bản phim ngắn Thời gian không gấp gòm bảy tập cho Bùi Hoan. Nội dung phim đơn giản, thời gian quay tương đối ngắn, chỉ một tháng là hoàn thành, rất thích hợp với cô. Xem xong kịch bản, Bùi Hoan tỏ ra rất thích bộ phim này.

Chị Kính hiếm có dịp chứng kiến Bùi Hoan tập trung tinh thần vào công việc như vậy. Dường như kịch bản hợp khẩu vị nên cô hoàn toàn phối hợp, còn chủ động xin diễn lại đến khi nào hoàn hảo mới thôi.

“Sang trái, sang trái một chút nữa, đi đến vị trí đó.” Đạo diễn cầm tập kịch bản làm mẫu, một động tác nhỏ cũng không bỏ qua.

Bùi Hoan từ từ tìm vị trí, điều chỉnh ánh sáng theo lời đạo diễn. Khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, cô đợi các diễn viên khác đến khớp lời thoại.

Gần đây không ai dám gây phiền phức cho Bùi Hoan, nhưng cũng không ai chịu mời cô. Bùi Hoan cảm thấy vô cùng thoải mái, định kết thúc bộ phim ngắn này sẽ nghỉ ngơi một thời gian.

Không rõ Trần Phong dùng thủ đoạn gì, sau vụ ở trung tâm thương mại, Bùi Hoan không còn nhìn thấy bóng dáng Thịnh Linh. Công ty quản lý tuyên bố, cô ta ra nước ngoài bồi dưỡng kiến thức. Người phụ nữ đó biến mất khỏi tầm mắt của mọi người từ đây.

Nổi tiếng cũng vậy, thành danh cũng thế, loáng một cái đã không còn ai nhớ đến.

Ngành giải trí thật sự tàn khốc. Năm xưa chị Kính đã từng nhắc nhở Bùi Hoan, nhưng cô không hề bận tâm. Chị Kính tưởng cô muốn dựa vào Tưởng Duy Thành để leo cao. Cho tới ngày hôm nay, cuối cùng chị cũng hiểu, lời nói của Bùi Hoan năm đó là sự thật.

Cô đúng là chỉ đi ngang qua chứ không có ý định gia nhập làng giải trí.

Thật ra Bùi Hoan đợi chị Kính chủ động gặp hỏi về vụ ở trung tâm thương mại, nhưng người quản lý của cô có phản ứng ngoài dự liệu.

Lúc Bùi Hoan đi tìm, chị Kính vừa hút thuốc vừa đưa cốc nước cho cô rồi mắng cô lười biếng. Chị liệt kê tật xấu của Bùi Hoan, cuối cùng ném mẩu thuốc, trừng mắt với cô: “Đừng tưởng tôi sẽ sợ cô như đám phế nhân đó. Con bé chết dẫm này... dù cô có bản lĩnh đến mấy cũng do tôi dẫn dắt, tôi có mắng chửi cô, cô cũng phải nghe theo”.

Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm, khoác tay chị Kính dù bị chị hắt ra. Hai người cùng đi thay quần áo.

Chị Kính khó chịu một lúc, cuối cùng nói với Bùi Hoan: “Được rồi, tôi biết cô sẽ không nói thật. Nếu muốn nói, cô đã tiết lộ với tôi từ mấy năm trước. Chị đây là người từng trải nên không chấp nhận cô”. Chị vỗ tay Bùi Hoan, có chút cảm khái: “Chúng ta không cần khách khí, nói một câu thật lòng, tôi đã bỏ biết bao tâm huyết vào người cô, tôi sẽ không bỏ rơi cô. Tuy nhiên, cô mà không ra gì, tôi vẫn cứ mắng như thường”.

Bùi Hoan rất cảm động. Biết chị Kính không thích những lời lấy lòng giả dối, do đó cô không nói câu cảm ơn. Cô vừa đi vừa dỗ chị: “Em biết chị là người đối xử với em tốt nhất, khi nào về em sẽ dâng phong bao được chưa?”.

Chị Kính ngạo mạn hắt tay cô, dù suýt trượt chân vì đôi bốt cao gót nhưng chị vẫn giữ dáng vẻ của nữ hoàng: “Bây giờ thù lao của cô tăng lên, nếu phong bao không đủ sáu chữ số, tôi sẽ “đóng băng” cô”.

Bùi Hoan tỏ ra phối hợp, gật đầu lia lịa. Vừa thay xong trang phục đóng phim, Bùi Hoan chợt nhìn thấy chị Kính quay về, đứng chắn ở cửa: “Người đó lại xuất hiện rồi”.

“Ai cơ?”

“Tôi đâu dám dò hỏi. Đừng nhiều lời nữa, hôm nay anh ta một mình đến đây, cô muốn nói chuyện với anh ta thì nhanh lên. Bên ngoài đông người, cô đợi ở đây, tôi sẽ canh chừng cho cô.”

Bùi Hoan bị chị Kính bắt quay lại phòng thay đồ. Phòng thay đồ vốn là kho đựng đồ lặt vặt, diện tích không lớn. Trong phòng chỉ có mình cô, chị Kính đóng cửa đi mất.

Bùi Hoan tự nhiên bị bỏ lại đây. Trang phục đóng phim hôm nay là bộ váy dài, thời tiết tương đối lạnh nên cô mặc thêm áo khoác ngoài của mình. Cô vừa định ra ngoài xem thế nào, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Nhìn thấy người đàn ông xuất hiện ở cửa, Bùi Hoan hết sức kinh ngạc: “Anh... một mình anh sao?”.

Không ngờ Bùi Hoan hỏi vậy, Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Tôi không thể ra ngoài một mình à?”.

“Anh không dẫn theo người, ngộ nhỡ...” Nhớ ra nơi này người đông phức tạp, Bùi Hoan liền đi đóng cửa. Cô tựa vào cánh cửa nhìn anh.

Hoa Thiệu Đình giơ tay: “Lại đây”.

Bùi Hoan cúi đầu, bất động.

“Bùi Bùi, ngoan nào.”

Bùi Hoan vẫn không nhúc nhích, Hoa Thiệu Đình đành đi tới chỗ cô. Bùi Hoan không còn đường lùi, cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Anh yên tâm đi, hôm đó quay về tôi đã uống thuốc rồi. Có cần tôi chứng minh không?”.

Hoa Thiệu Đình dường như không nghe thấy lời cô nói. Anh liếc qua bộ váy trên người Bùi Hoan: “Tôi đã cử người chăm sóc em, bọn họ chăm sóc như vậy sao?”.

Sau đó, anh ôm cô vào lòng theo thói quen. Ngọn lửa phần nộ mà Bùi Hoan đè nén trong lòng bị thái độ của anh đốt cháy trong giây lát: “Hoa Thiệu Đình, rốt cuộc anh coi tôi là gì hả?”.

Bệnh tình của anh không ổn định, gần đây thời tiết tương đối tệ, vậy mà anh vẫn đến đây, Bùi Hoan biết rõ điều này nhưng vẫn không chịu cúi đầu.

Cũng tại vì mỗi khi Bùi Hoan dao động, Hoa Thiệu Đình luôn có cách khiến lòng cô nguội lạnh.

Bao nhiêu năm trôi qua nhưng cô vẫn không rút kinh nghiệm. Hễ nhìn thấy anh là cô nghĩ, khí sắc của anh có vẻ không tốt, sao anh có thể một mình đi ra ngoài, cô luôn nghĩ... nếu cô có thể trốn sau lưng anh như trước kia, mặc kệ tất cả thì tốt biết mấy.

Bùi Hoan trầm mặc ở trong lòng Hoa Thiệu Đình, thầm mắng bản thân chẳng ra sao. Trên thực tế, cô chẳng có tâm trạng giận hờn anh.

Hoa Thiệu Đình xoa mặt cô, thở dài rồi cúi xuống cài cúc cổ áo khoác cho cô: “Mặt em đông cứng rồi. Lát nữa mới ra ngoài, khi nào diễn thì cởi ra sau”.

Bùi Hoan ngoan ngoãn để người đàn ông này chăm sóc mình. Sau đó, cô đột nhiên giơ tay ôm cổ anh. Hoa Thiệu Đình cúi đầu nhìn nhưng cô không cho, lặng lẽ vùi mặt vào vai anh.

Hoa Thiệu Đình vỗ lưng cô: “Theo tôi về đi, Bùi Bùi. Em còn không theo tôi quay về, tôi già mất rồi”.

Bùi Hoan ngẩng đầu nhìn anh. Cô dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Hoa Thiệu Đình buông tay, nhích ra xa một chút để quan sát cô. Anh nói khẽ: “Tôi vốn nghĩ, em bỏ đi thì bỏ đi. Nếu Tưởng Duy Thành thật sự đối xử tốt với em, tôi sẽ bỏ qua cho cậu ta. Bùi Bùi, sáu năm qua tôi sống rất tệ. Tôi cũng chỉ là người bình thường, từng thử rộng lượng buông tay nhưng tôi không làm được”.

Bùi Hoan mấp máy môi. Cô muốn hỏi tung tích của chị gái Bùi Hi, muốn hỏi anh món nợ năm đó tính thế nào. Nhưng Hoa Thiệu Đình đã sớm biết cô định nói gì, anh hôn lên ngón tay cô: “Sẽ không lâu đâu, có thể sống đến bây giờ tôi đã thỏa mãn rồi. Chỉ còn mấy năm nữa... Em trở về, sớm muộn cũng có ngày tôi để em tùy ý xử lý”.

Bùi Hoan lơ mơ nghe ra ý tứ trong câu nói của Hoa Thiệu Đình. Cô sợ nhất anh nhắc đến cái chết, sốt ruột đến mức không thể thốt ra lời. Giọt lệ không báo trước, cứ thế trào ra nơi khóe mi.

Mỗi khi thấy Bùi Hoan khóc, Hoa Thiệu Đình vô cùng xót xa. Anh vội dỗ cô: “Được rồi, em đừng khóc nữa. Em không muốn về, tôi sẽ tiếp tục đợi, đợi cho đến khi em nhớ nhà rồi tính sau”.

Anh giúp cô lau nước mắt: “Lớn như vậy rồi còn búng bình quá đi thôi”.

Bùi Hoan cắn môi không lên tiếng. Hoa Thiệu Đình thở dài, ôm cô vào lòng. Cô hít một hơi, do dự trong giây lát rồi hỏi anh: “Tùy Viễn nói gì với anh phải không?”.

“Cậu ta không nói gì cả, mấy ngày trước khuyên tôi phẫu thuật. Từng tuổi này mới mổ, có đến năm mươi phần trăm xác suất là không sống mà ra khỏi phòng mổ.”

Bùi Hoan túm tay Hoa Thiệu Đình: “Dù cuối cùng quyết định thế nào, anh cũng phải hứa với em, không được bỏ cuộc”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, một lúc sau mới lên tiếng: “Đều do tôi tạo nghiệp chướng, cuộc đời này chuyện gì tôi cũng từng nhúng tay nên không sợ báo ứng. Tôi chỉ sợ cuối cùng còn lại mình em”. Anh buông người Bùi Hoan, quay đi lấy túi đồ tùy thân của cô, dùng giấy ăn lau sạch lớp trang điểm đã nhoe nhoẹt trên mặt cô. Sau đó, anh lục tìm thỏi son. Bùi Hoan dõi theo động tác của anh, cảm thấy hơi buồn cười nhưng không cười nổi.

“Tôi mà ra đi, bọn họ sẽ không tha cho em.” Hoa Thiệu Đình lẩm bẩm.

Anh nâng mặt cô, ngón tay lạnh giá, ánh mắt đăm say. Dù sao anh cũng lớn hơn cô mười một tuổi, sát phạt quyết đoán một đời nên toàn thân toát ra vẻ trầm ổn, ung dung, khác hoàn toàn những người đàn ông trẻ tuổi chỉ có mã ngoài.

Bùi Hoan nhắm mắt. Hoa Thiệu Đình tô son cho cô: “Để thế này đẹp nhất”.

Ngón tay Hoa Thiệu Đình chạm vào khóe môi Bùi Hoan khiến cô ngẩn ngơ như quay về thời niên thiếu.

Lúc đó mới mới mấy tuổi, Bùi Hoan học theo những người bạn gái của anh, trang điểm đậm, khiến gương mặt nhỏ của cô trông rất khó coi. Anh để mặc cô bày trò hai ngày, cuối cùng bực bội ôm cô vào lòng, lau sạch lớp phấn son lòe loẹt trên mặt cô.

Tiếp theo, Hoa Thiệu Đình chỉ tô son cho Bùi Hoan, anh chọn màu đỏ rực, khiến cô nổi bật vô cùng.

Sau này Bùi Hoan rời khỏi Lan Phường ra ngoài sống một mình. Cô vẫn trẻ trung xinh đẹp, gặp nhiều cảm dỗ nhưng cô không để vào mắt.

Cuối cùng cô hiểu Hoa Thiệu Đình đáng sợ ở điểm nào. Anh nâng cô lên tận trời cao rồi đích thân đẩy cô ngã xuống, nhưng cô vẫn không thể buông tay.

Con người với con người gặp nhau quá sớm, nhiều khi cũng không phải điều tốt lành. Bởi bất kể cô đi đâu, ở cùng ai, sống như thế nào, cô cũng vĩnh viễn chỉ có một con đường về.

Hoa Thiệu Đình chính là đường về của cô.

Bùi Hoan không thể quên ngày hôm đó, anh nhìn cô từ trên cao, chậm rãi lau vết máu ở khóe miệng cô. Anh nói: “Bùi Bùi, em đi đi. Sáu năm sau quay lại giết tôi”.

Chỉ vì câu nói này, cô mới có thể nhẫn nhịn mọi sự ức hiếp, lườm nguýt, khinh thường của thiên hạ, không ngại bí mật kết hôn với Tưởng Duy Thành, ra sức làm việc.

Bùi Hoan giơ tay vuốt ve vết sẹo trên mặt Hoa Thiệu Đình: “Anh đã sớm biết em không có cách nào hận anh nên mới dám bảo em quay về trả thù. Luận về mưu kế, em mãi mãi không thể sánh bằng anh”.

Bên ngoài vang lên giọng nói của chị Kính, giục Bùi Hoan mau ra chỗ đoàn phim.

Hoa Thiệu Đình im lặng, Bùi Hoan lấy lại tâm trạng bình tĩnh.

Anh vẫn đợi một câu nói của cô, nhưng Bùi Hoan lắc đầu: “Em sẽ không quay về. Đây là việc duy nhất em có thể quyết định”.

Bùi Hoan đi ra ngoài, nhanh chóng hòa vào đám đông. Không biết Hoa Thiệu Đình rời đi lúc nào, cô thần thờ đi về bàn trang điểm. Tiếp theo là cảnh nam nữ chính chia tay, rất đau khổ và đè nén. Cô phải thể hiện sự đấu tranh dữ dội trong nội tâm.

Tuy nhiên, Bùi Hoan không thể tập trung, đọc lời thoại không trôi chảy. Sau mấy lần NG[1], đạo diễn nhấn mạnh với cô: “Cô phải thể hiện sự ám ức, chứ không chỉ làm mặt lạnh. Cô hãy nghĩ đến chuyện cãi nhau với bạn trai, cô đòi chia tay, nhưng trong lòng cô ám ức. Cô phải tìm ra cảm giác đó. Dù bề ngoài nổi nóng, nhưng trên thực tế, nội tâm cô đã chịu thua”.

[1] NG: Viết tắt của từ “No Good” có nghĩa diễn không tốt.

Bùi Hoan ngẩng đầu nói với đạo diễn: “Tôi xin lỗi”, sau đó yêu cầu quay lại một lần.

Cô đã quên mất thế nào gọi là ám ức. Kể từ lúc phải hạ mình và từ bỏ tôn nghiêm, Bùi Hoan không còn biết thế nào là ám ức.

Ánh đèn rơi vào mặt cô, xung quanh rất đông người theo dõi. Bùi Hoan đọc lời thoại, nhưng trong đầu đột nhiên nhớ tới ngày hôm đó.

Buổi tối hôm đó trời mưa rất to, cô hấp tấp xông vào Hải Đường Các, khổ sở cầu xin Hoa Thiệu Đình. Cô dùng mọi cách để khiến anh mềm lòng, nhưng anh không hề nhìn cô.

Anh thậm chí thản nhiên ngồi uống trà, đồng thời nói với cô: “Em còn nhỏ, Búi Búi, em không hiểu chuyện, tôi phải có trách nhiệm với em”.

Tiếp theo, anh không hề do dự, thốt ra câu: “Tôi không muốn đứa con này”.

5. Chương 5

Chương 5: Chỗ vui nay còn đâu

Bây giờ Búi Hoan đã không còn nhớ, lúc nghe câu nói đó, trong lòng cô có cảm xúc gì?

Năm đó cô đột nhiên phát hiện mình mang thai, hoảng hốt che giấu một tuần liền, không biết mở miệng ra sao. Cảm giác đó khiến cô đứng ngồi không yên, vừa vui mừng cũng sợ hãi. Đến khi không nhịn nổi, Búi Hoan tiết lộ với chị gái Búi Hi trước. Hai cô gái đều chưa từng trải qua chuyện này, vô cùng bối rối.

Cuối cùng, Búi Hoan lấy hết dũng khí thẳng thắn bày tỏ với Hoa Thiệu Đình. Cô nghĩ, dù sao mấy tháng nữa mình cũng đến độ tuổi luật pháp cho kết hôn. Đối với anh mà nói, đây là tin tức tốt lành.

Nhưng Hoa Thiệu Đình thay đổi thái độ trong chớp mắt.

Búi Hoan chưa bao giờ chứng kiến anh tức giận như vậy. Cô sợ đến mức bỏ trốn vài ngày. Để tìm cô, người của Kính Lan Hội đã lục tung cả thành phố Mộc, khiến dư luận xôn xao bàn tán.

Cuối cùng cô vẫn bị bắt về. Từ nhỏ đến lớn, Búi Hoan chưa bao giờ thoát khỏi bàn tay người đàn ông đó.

Lúc bấy giờ, bên ngoài trời đổ cơn mưa lớn, cô thất thủ đẩy cửa Hải Đường Cúc đi vào, toàn thân ướt sũng.

Búi Hoan khỏ sở cầu xin Hoa Thiệu Đình. Anh không nhắc đến chuyện này, chỉ bảo cô đi thay quần áo trước. Ánh mắt lạnh lẽo của anh khiến cô bất giác rung mình.

Cổ họng Búi Hoan đắng chát. Cô không ngờ Hoa Thiệu Đình lại có thái độ này. Đó là con của anh, dù anh máu lạnh đến mức nào, thì đây cũng là một sinh mạng.

Cô còn quá trẻ nên không biết xử trí ra sao. Cô tuyệt vọng đến mức chân không đi nổi, ngồi phịch xuống đất. Cuối cùng, cô bò đến, cầu xin anh: “Hãy cho em tùy hứng lần này thôi... lần cuối cùng. Hãy để em giữ lại đứa bé, em xin anh...”.

Cô chẳng còn gì cả, từ thể diện, lòng tự trọng đến tính cách cao ngạo được anh tạo ra. Chỉ vì tình yêu mà bản thân tự cho là đúng, cô đã từ bỏ tất cả. Dù anh không muốn cưới cô, dù anh không thật lòng yêu cô cũng chẳng sao.

Lúc đó, Búi Hoan vô cùng ngốc nghếch, chỉ muốn chứng minh rằng cô rất yêu anh. Đứa trẻ chính là nhân chứng, là kết tinh của tình yêu đó. Cô yêu không hối hận, không oán hờn.

Nhưng Hoa Thiệu Đình lại nói: “Chuyện gì tôi cũng có thể đồng ý, chỉ riêng chuyện này không thể chiều theo ý em.”

Tối hôm đó, Hoa Thiệu Đình ngồi ở chiếc ghế gỗ trắc nhìn cô. Đôi mắt anh không lộ vẻ vui buồn. Tuy nhiên, sự tàn nhẫn của anh khiến tim cô buốt giá.

Búi Hoan từng mong mình mau trưởng thành để gả cho anh. Đứa trẻ đến bất thành linh mang lại niềm vui vô bờ cho cô, cuối cùng chỉ đổi lại sự phủ định tàn nhẫn của anh. Cô không biết trái tim Hoa Thiệu Đình cứng rắn đến mức nào mới có thể hoàn toàn trấn tĩnh trước nỗi đau của cô. Kể từ giây phút đó, đau khổ và cảm hận đã cắm rễ trong lòng cô.

Sau này còn xảy ra một chuyện, khiến Búi Hoan như chết đi sống lại.

Thế gian có bao tình và hận, chung quy đều phải trả lại, muốn tham lam cũng vô ích.

Trải qua bao tủi nhục ảm ức, Bùi Hoan cũng chẳng còn nhớ rõ. Bây giờ bảo cô diễn xuất, không phải Bùi Hoan chưa từng trải qua, mà đã hoàn toàn tê liệt.

Bùi Hoan ngẩng đầu đối mặt với nam chính, đọc lời thoại trôi chảy. Trước mắt cô đều là hình ảnh Hoa Thiệu Đình năm đó.

Nước mắt dâng tràn bờ mi nhưng cô không khóc nổi. Toàn thân cô run rẩy. Cuối cùng, từng giọt lệ chảy xuống, cô chậm rãi nói ra sự khổ sở trong lòng nữ chính: “Anh tưởng nghe lời tôi chính là đối xử tốt với tôi? Nhưng anh vĩnh viễn không hiểu, chỉ vì yêu anh, đến lòng tự trọng cuối cùng của người phụ nữ tôi cũng không còn”.

Câu này vốn được đạo diễn yêu cầu thể hiện sự phẫn nộ, phát tiết, lên án, nhưng Bùi Hoan thốt ra một cách bình tĩnh. Ánh mắt cô không phải là nỗi căm hận, mà là sự tiếc nuối.

Tiếc nuối bản thân vẫn còn yêu đối phương, đến nay không hối hận.

Tất cả mọi người đều nín thở trước sự bùng nổ của Bùi Hoan. Phim trường không tiếng động, ngay cả khi đạo diễn hô dừng lại, mọi người dường như vẫn chìm đắm trong nỗi bi thương của cô.

Một lúc sau, chị Kính mới có phản ứng, vỗ tay hoan hô.

Buổi quay phim nhanh chóng kết thúc, mọi người hồ hởi kéo Bùi Hoan đi chơi. Cô từ chối, đi thẳng về nhà nghỉ ngơi. Nhưng cửa vừa mở, Bùi Hoan liền nhìn thấy Tưởng Duy Thành ngồi ở phòng khách đợi cô.

Tưởng Duy Thành vẫn mặc áo khoác chỉnh tề, Bùi Hoan tưởng anh sẽ lập tức ra ngoài. Nhưng vừa đi ngang qua, cô chợt nghe thấy giọng nói tức giận của anh: “Vụ Thịnh Linh là em cố ý phải không?”

Bây giờ Thịnh Linh đã bị “đóng băng”, Bùi Hoan cũng chẳng nhiều lời mà chỉ đáp: “Em không gây khó dễ cho cô ta, cũng không tìm người giúp đỡ, hôm đó chỉ là trùng hợp”.

“Trùng hợp? Lão hồ ly mang theo bao nhiêu người như vậy mà em nói là trùng hợp? Khí thế quá còn gì, bây giờ em có thể vênh váo được rồi.” Tưởng Duy Thành đứng dậy nhìn cô chằm, ánh mắt như loài rắn rết: “Thịnh Linh chẳng qua chỉ cùng tôi ăn hai bữa cơm, vậy mà em tìm người đối chọi tôi. Bùi Hoan, em thật sự khiến tôi bất ngờ đấy. Tôi còn tưởng em và anh ta đến chết cũng không qua lại. Kết quả mới có mấy ngày, vừa lên giường với anh ta xong em lập tức đi tìm anh ta chống lưng rồi.”

Bùi Hoan cất giọng chán ghét: “Anh ăn nói tử tế một chút đi”.

Tưởng Duy Thành như nghe thấy chuyện nực cười: “Đừng đóng kịch nữa. Sáu năm nay, lúc này em cũng bày ra bộ dạng thanh cao, nhưng khi gặp lão hồ ly đó thì sao cũng được”. Anh quan sát gương mặt Bùi Hoan, đột nhiên có hứng thú với son môi của cô: “Em dùng thương hiệu gì vậy, màu sắc không tồi. Tôi sẽ mua tặng Alice”.

“Tùy anh”. Bùi Hoan không biết tại sao Tưởng Duy Thành đột nhiên về nhà gây chuyện. Cô quay người đi lên tầng trên, chợt nghe anh nói: “Bộ phim Thời gian không gặp gì đó không thành đâu, em đừng phí công vô ích”.

“Tại sao?” Bùi Hoan quay người về phía anh. Tưởng Duy Thành đã đi đến cửa, ngoảnh đầu cười cười với cô: “Bởi vì tôi đã rút vốn đầu tư, các nhà đầu tư khác cũng sẽ làm theo tôi. Alice gần đây ngoan ngoãn nghe lời, tôi đã hứa sẽ đầu tư cho bộ phim mới của cô ấy”.

Bùi Hoan im lặng, đứng bất động ở chân cầu thang.

Tưởng Duy Thành quay hẳn người nhìn cô, ánh mắt đặc biệt dịu dàng tình cảm. Anh hỏi bằng giọng quan tâm: “Em tức giận à?”

“Anh biết rõ em thích bộ phim này, em đã bỏ nhiều tâm huyết vào kịch bản”.

Tưởng Duy Thành nghiêm túc gật đầu, tỏ ra khổ não: “Nhưng Alice trẻ trung hơn em, nghe lời hơn em. Tôi bảo cô ấy chơi kiểu gì cô ấy cũng đều đáp ứng.... Phu nhân, nếu em khiến tôi vui vẻ hơn cô ấy, em muốn đóng phim nào tôi cũng sẽ đầu tư cho em. Rộng lượng một chút đi em yêu. Đúng rồi, nếu tức giận, cùng lắm em lại đi tìm lão hồ ly, bảo anh ta xử Alice là được”. Nói xong, Tưởng Duy Thành đi vào hôn lên má Bùi Hoan: “Ngủ sớm đi, tôi yêu em”.

Anh vì Thịnh Linh nên trong lòng không thoải mái, mới kiếm có giày vò cô.

Bùi Hoan ép bản thân nhẫn nhịn. Tưởng Duy Thành cuối cùng cũng hài lòng bỏ ra ngoài tìm vui.

Thím Lâm xuống cầu thang, không nghe thấy cuộc trò chuyện trước đó của bọn họ, chỉ bắt gặp Tưởng Duy Thành và Bùi Hoan có cử chỉ thân mật. Bà ngại ngần nhắc nhở: “Thiếu phu nhân, cô nên nhân cơ hội này giữ thiếu gia ở nhà mới phải”.

Bùi Hoan không đáp lời, lên phòng rửa mặt. Dòng nước lạnh lẽo cuối cùng cũng giúp cô tỉnh táo, trong lòng dễ chịu hơn một chút. Bây giờ, cô thường xuyên quên mất, Tưởng Duy Thành năm xưa là người thế nào.

Đó là giai đoạn Bùi Hoan thảm hại nhất. Khi cô tức giận rời khỏi Lan Phường, bởi vì không thể xuất hiện ở nơi liên quan đến Kính Lan Hội nên suýt nữa cô phải ngủ ở đầu đường xó chợ. Lần đầu tiên một mình đi thuê khách sạn, Bùi Hoan bị kẻ xấu lừa gạt, may mà Tưởng Duy Thành xuất hiện kịp thời, giúp cô giải vây.

Lúc bấy giờ, anh vô cùng chói sáng, không hổ danh là “con ông trời”.

Tưởng Duy Thành đứng ở đại sảnh khách sạn, chào cô: “Trùng hợp thật đấy, chúng ta lại gặp nhau rồi. Xe của tôi còn đợi em sửa kia kìa”.

Mấy ngày đó Bùi Hoan giống hệt con nhím, toàn thân xù đầy gai nhọn. Cô nghi ngờ và cảnh giác với tất cả mọi người. Nhưng chỉ một nụ cười của Tưởng Duy Thành, cuối cùng cô cũng thả phào nhẹ nhõm.

Anh giúp Bùi Hoan thuê phòng để cô nghỉ ngơi, còn mua đồ ăn đêm cho cô. Cô được chiều chuộng từ nhỏ nên chẳng biết làm gì. Tưởng Duy Thành lần đầu tiên trong đời làm cảm thấy bản thân giống một bảo mẫu, suy nghĩ chu toàn cho cô, ngay cả bữa sáng hôm sau cũng đặt trước đầu vào đấy.

Ban đêm, Bùi Hoan cuộn mình nằm trong chăn. Tưởng Duy Thành bảo cô ngủ một giấc. Khi anh chuẩn bị ra về, cô mở miệng hỏi: “Tại sao anh lại đối xử với em tốt như vậy?”.

“Tôi muốn cưới em về làm vợ”. Tưởng Duy Thành nửa thật nửa đùa. Anh đứng tựa vào cánh cửa, dáng vẻ vô cùng thu hút.

Bùi Hoan mắng anh, đồng thời kéo chăn trùm kín mặt.

Nụ cười trên môi Tưởng Duy Thành càng sâu hơn.

Cô nằm trong chăn, lên tiếng: “Em có thai rồi”.

Tưởng Duy Thành im lặng một lúc lâu. Cuối cùng, anh dường như hiểu lý do tại sao Bùi Hoan lại bỏ nhà ra đi. Anh quay lại kéo chăn ra khỏi mặt cô, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút, xác định cô không bị lạnh mới ngồi xuống mép giường: “Em ngủ đi, tôi không đi đâu hết”.

“Anh ... Anh muốn làm gì?”

“Tôi lo em sợ hãi. Em mới bao nhiêu tuổi đã gặp phải chuyện ...” Tưởng Duy Thành có chút thương xót, giơ tay xoa đầu cô: “Em yên tâm, kiểu gì cũng có cách giải quyết”.

Anh nói rất dịu dàng, khiến Bùi Hoan muốn khóc. Cô lẩm bẩm: “Em sắp hai mươi tuổi rồi”.

Tưởng Duy Thành thở dài, ngồi sang chiếc ghế bên cạnh giường nghịch điện thoại: “Em vẫn còn là một đứa trẻ”.

Đêm hôm đó, Bùi Hoan ngủ không yên giấc, còn mơ thấy ác mộng, kêu khóc ầm ĩ. Tưởng Duy Thành lại gần dỗ cô.

Anh có đôi mắt hoa đào rất đẹp, lúc cười đặc biệt đa tình, nhìn không rõ thật giả. Anh nói: “Đừng sợ, tôi sẽ giúp em giữ đứa trẻ. Em mau ngủ đi”.

Bùi Hoan không để câu nói này trong lòng. Dù ngốc nghếch nhưng cô hiểu, đây chẳng qua chỉ là lời nói chót lưỡi đầu môi, Tưởng Duy Thành dùng để dỗ phụ nữ mà thôi.

Cô không coi là thật, nhưng cảm thấy may mắn, bởi vì đêm tối là thời điểm cô rất sợ hãi, may mà anh không bỏ đi.

Ngày hôm sau, nhân lúc Tưởng Duy Thành ra ngoài mua đồ, Bùi Hoan âm thầm đi mất. Bởi vì trốn tránh người của Kính Lan Hội, mỗi nơi cô đều không thể ở lại quá lâu.

Cô và Tưởng Duy Thành chỉ là tình cờ gặp gỡ. Cô bỏ nhà ra đi, anh lịch sự giơ tay giúp đỡ, chỉ có vậy mà thôi.

Sau đó, việc Tam tiểu thư bỏ trốn khiến Hoa tiên sinh tức giận, Lan Phường trở thành địa ngục trần gian. Cuối cùng, Bùi Hoan vẫn không thoát khỏi người của Kính Lan Hội, nhanh chóng bị đưa về nhà.

Không ai biết sau khi quay về, Bùi Hoan đã qua những chuyện gì. Còn Bùi Hoan cũng không nhớ đến lời hứa mà Tưởng Duy Thành buột miệng nói ra.

Trong cuộc đời này, Tưởng Duy Thành từng thốt ra nhiều câu hỏi giả dối nhưng phụ nữ đều tưởng thật. Chỉ duy nhất một lần anh nói lời thật lòng, người nghe lại cho là đùa cợt.

Thì ra, hồi ức không dài như Bùi Hoan tưởng, một khi không nghĩ đến sẽ cảm thấy chỉ là thoáng chốc. Cuốn sách đã từng lật giở, bây giờ xem lại, tự nhiên cô không thấy đau khổ, cũng không còn rơi lệ vì những người đó, chỉ còn lại sự hụt hẫng.

Bùi Hoan lau khô mặt, nhìn người phụ nữ trong gương rồi tô son lên môi mình.

Bao nhiêu năm sống chung, vậy mà cô không có cơ hội hỏi Tưởng Duy Thành, liệu anh có hối hận hay không?

Buổi tối, di động của Bùi Hoan liên tục đổ chuông, đều là cuộc gọi từ chị Kính. Chắc chị đã nghe phong thanh thông tin bị rút vốn đầu tư nên mới gọi điện.

Ban đầu Bùi Hoan không nghe máy, sau đó bị quấy nhiễu đến mức không thể chợp mắt, cuối cùng cô đành ngồi dậy tiếp nhận sự la lối của nữ hoàng.

Chị Kính quả nhiên khuyên cô nhượng bộ Tưởng Duy Thành: “Đừng bướng bỉnh quá, dẫu sao cũng là chồng cô. Nếu thực sự coi cô không ra gì, cậu ta đã ly hôn từ lâu. Bùi Hoan, hãy nghe tôi lần này, tôi là người từng trải hơn cô nhiều”.

Bùi Hoan không chịu, chỉ nói: “Thứ năm mới ngừng quay, còn hai ngày nữa. Em thích bộ phim này, dù không thành cũng chẳng sao cả”.

“Bà cô ơi, cô dỗ ngọt cậu ta một chút không được sao? Đàn ông đều như vậy cả, chỉ cần cô thuận theo ý của bọn họ, họ sẽ lập tức mềm lòng. Điều này tốt cho tất cả mọi người, cô bỏ nhiều tâm tư vào bộ phim, tôi cảm thấy đáng tiếc thay cô. Alice hay chó mèo gì đó đều không quan trọng.”

Bùi Hoan im lặng một lúc mới lên tiếng: “Nếu anh ấy thật sự thích Alice, em cũng không muốn cản trở”.

Chị Kính tức đến mức muốn mắng cô nhưng không thể thốt ra lời. Cuối cùng chị ném bộp điện thoại.

Nhưng sự việc đến thứ Năm lại có chuyển biến tốt lành.

Sau khi nhà đầu tư tuyên bố rút vốn, công ty của anh Phong lập tức nhúng tay vào. Nhà đầu tư mới đã tiến hành đàm phán với đoàn phim nên bộ phim tạm thời không bị ngừng quay.

Chị Kính nhìn Bùi Hoan bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Bùi Hoan giải thích, nhà đầu tư mới không liên quan đến mình, cô chẳng đi tìm ai cả. Tuy nhiên chị Kính không tin lời cô.

Đoàn phim cũng không tin, ngay cả đạo diễn cũng bắt đầu đặc biệt chăm sóc Bùi Hoan, nói chuyện với cô ngày càng khách sáo, còn bảo người thuê phòng nghỉ ột mình cô sử dụng.

Bùi Hoan hết cách, đành phải chấp nhận. Lúc ở phòng nghỉ đợi chị Kính đi lấy trang phục, Bùi Hoan chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô mở cửa, nhưng người xuất hiện không phải là chị Kính.

Đó là một cô gái trẻ. Cô ta mặc bộ đồ công sở màu đen, nhìn rất đứng đắn, không giống con gái ở độ tuổi đó.

Bùi Hoan ngẫm nghĩ tên cô ta, không mấy chắc chắn: “Cố Lâm?”.

Cố Lâm cười nhạt một tiếng, không hề tỏ ra khách khí mà ra hiệu Bùi Hoan đi theo mình: “Hoa tiên sinh đang ở quán trà Minh Hạc phía đối diện. Tiên sinh bảo tôi đón Tam tiểu qua bên đó”.

Bùi Hoan nhìn đồng hồ, đoàn phim vẫn đang điều chỉnh ánh sáng, còn một tiếng nữa mới bắt đầu. Cô nói với Cố Lâm: “Cô hãy giúp tôi nói với anh ấy, hôm nay tôi bận, bảo anh ấy về đi”.

Khóe mắt Cố Lâm vụt qua tia chế nhạo: “Từ trước đến nay không người nào dám để tiên sinh chờ đợi”. Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện mấy người, đều cúi đầu nói: “Tam tiểu thư đừng gây khó dễ cho chúng tôi”.

Bùi Hoan bất động. Khi nhìn Cố Lâm, trong lòng cô có chút cảm khái.

Lúc bằng tuổi Cố Lâm, cô cũng một lòng một dạ thích Hoa Thiệu Đình như vậy.

Bùi Hoan mỉm cười, ngồi xuống ghế ngay trước mặt Cố Lâm, vừa vẽ lông mày vừa lên tiếng: “Cô xem, tôi có thể bắt anh ấy đợi đây”.

Cố Lâm cuộn bàn tay thành nắm đấm, đứng ở cửa đợi Bùi Hoan trang điểm. Tưởng rằng Bùi Hoan sẽ theo mình, ai ngờ cô đưa ánh mắt ra ngoài rồi nói: “Đợi tôi quay xong đã, giờ tôi không thể rời khỏi nơi này”.

Đều là phụ nữ, Bùi Hoan có thể nhìn ra Cố Lâm ghét mình. Cố Lâm vô cùng tức giận, nhưng chỉ nghĩ rằng nhẫn nại.

Bùi Hoan thay áo khoác ngoài. Lúc đi ngang qua Cố Lâm, cô đột nhiên mở miệng hỏi: “Cô thích anh ấy đúng không?”

Cố Lâm lạnh mặt gật đầu.

Bùi Hoan cười. Vừa rồi cô chỉ trang điểm nhẹ, nhưng đôi môi tô màu son rực rỡ, khiến cô rất nổi bật.

Cô hạ giọng nói cho Cố Lâm biết kinh nghiệm mà mình dùng nửa cuộc đời trước để đánh đổi: “Vậy thì đừng sợ anh ấy”.

Đến khi Bùi Hoan quay phim xong đã gần tám giờ, bên ngoài trời tối đen.

Chị Kính vốn đợi Bùi Hoan để lái xe đưa cô về nhà. Chị nhanh chóng phát hiện có mấy người đi theo Bùi Hoan. Dẫn đầu là cô gái trẻ mặt mũi lạnh lùng.

Bùi Hoan không cần chị Kính đưa về, chị tò mò hỏi: “Đó là ai vậy? Trông cứ như thù hận sâu sắc với cô vậy?”

Bùi Hoan không biết giới thiệu thế nào, chỉ mơ hồ lắc đầu. Cố Lâm và đám thuộc hạ đứng ở bờ đối diện đợi cô thay quần áo.

Chị Kính không vội ra về, châm một điếu thuốc bắt đầu bình phẩm đối phương: “Con bé trông cũng xinh đấy, cô tìm ở đâu ra vậy? Tính cách nó có vẻ chừng chặc, đứng đợi cô cả ngày mà chẳng nói năng gì... Bộ dạng giống hệt cô năm xưa. Bảo nó đi theo tôi, tôi đảm bảo nó sẽ nổi tiếng”.

Bùi Hoan nhíu mày: “Chị cứ thử xem cô ta có rút súng chĩa vào đầu chị không?”

“Đừng đừng, bà cô, cô lại dây vào xã hội đen rồi?” Chị Kính hạ giọng, quay đầu hỏi Bùi Hoan: “Ánh mắt con bé đó nhìn cô rất không bình thường, kiểu như chỉ hận không thể bóp chết cô.”

Bùi Hoan cười, liếc qua Cố Lâm: “Ai cũng nói con bé đó giống em, nhưng nó thông minh hơn em nhiều, tương lai chắc chắn không bị thiệt thòi.”

Chị Kính tấm tắc gật đầu, thở dài vỗ vai Bùi Hoan, dặn dò: “Tôi không tiễn cô nữa, cô hãy cẩn thận, có chuyện gì nhớ gọi điện cho tôi, nghe rõ chưa?”.

Quán trà Minh Hạc nằm ở đối diện bên kia đường.

Khi Bùi Hoan đẩy cửa đi vào, Hoa Thiệu Đình đang ngồi ở chiếc ghế nằm giả cổ. Hình như anh đang xử lý công việc, nhưng màn hình trước mặt đã tối đen.

Anh nhắm nghiền hai mắt, bộ dạng có vẻ mệt mỏi. Bùi Hoan xuất hiện mà anh không hay biết.

Bùi Hoan đi tới gọi anh, Hoa Thiệu Đình không có phản ứng.

Bùi Hoan nhìn chằm chằm người đàn ông ấy, xung quanh đặc biệt yên tĩnh. Lòng cô chùng xuống, vội vàng lay người anh: “Anh cả?”.

Cuối cùng Hoa Thiệu Đình cũng mở mắt. Bất gặp thần sắc căng thẳng của cô, anh giơ tay sờ mặt cô: “Mất tôi hơi khó chịu, định nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc, tự nhiên ngủ mất ... Sao thế?”.

Bùi Hoan ngồi xuống cạnh anh, cảm thấy hơi bất thường. Hoa Thiệu Đình không bao giờ thiếu cảnh giác như vậy, cô biết giấc ngủ của anh không sâu, chỉ một tiếng động nhẹ cũng tỉnh. Nhưng cô không dám hỏi thẳng.

Bầu không khí dịu đi trong giây lát. Bùi Hoan nắm tay anh, miễn cưỡng nở nụ cười: “Hôm nay em hơi bận, giờ mới xong công việc. Sao anh còn chưa đi?”.

Hoa Thiệu Đình đứng dậy vận động xương cốt, sau đó lại biếng nhác nằm xuống ghế, thuận tay kéo Bùi Hoan vào lòng. Anh vừa tỉnh dậy, ánh mắt hơi mệt mỏi nhưng vẫn đầy vẻ nguy hiểm, như thể cô là con mồi của anh.

Bùi Hoan nằm sấp trên người Hoa Thiệu Đình, bỗng dưng cảm thấy ngượng ngùng. Không hiểu tại sao, cái nhìn của anh khiến vành tai cô nóng ran.

Bùi Hoan bắt đầu giãy giụa. Rõ ràng vừa rồi còn lo lắng cho anh, bây giờ lại không tình nguyện, bộ dạng của cô y hệt năm xưa, khiến Hoa Thiệu Đình rung động trong lòng. Anh cắn vành tai cô, cất giọng trầm trầm: “Em không đến, tôi đâu dám bỏ đi.” Nói xong anh nâng cằm Bùi Hoan, cố ý nghiêm giọng: “Hôm nay, em đáng bị phạt”.

Ngoài áo khoác, trên người Bùi Hoan chỉ mặc váy thun dài. Bàn tay lạnh lẽo của anh từ tay áo của cô thò sâu vào bên trong. Cảm giác mờ ám vì điều đó khiến Bùi Hoan đờ người, không thể thốt ra lời. Cuối cùng, cô chỉ nói: “Bên ngoài có nhiều người”. Nói xong, cô kéo tay anh ngồi dậy.

Động tác của Hoa Thiệu Đình còn nhanh hơn. Anh ôm eo cô, kéo cô nằm xuống ghế. Bùi Hoan “hừm” một tiếng, chặn tay anh lại: “Đừng, anh tìm em là vì...”.

Áo váy của cô nhanh chóng bị anh cởi ra. Hoàn cảnh xung quanh khiến Bùi Hoan đặc biệt nhạy cảm nhưng không dám kêu lớn tiếng, chỉ có thể cong người né tránh anh. Bộ dạng yếu thế của cô khiến Hoa Thiệu Đình hài lòng, càng không chịu bỏ qua. Khi anh tiến vào, Bùi Hoan mềm nhũn người, đến hô hấp cũng khó khăn.

Trong lúc ý loạn tình mê, Bùi Hoan vẫn nhớ họ đang ở bên ngoài. Cô ngượng ngùng cắn vai Hoa Thiệu Đình, anh thủ thủ dễ dàng cô. Cô không dám giãy giụa quá mạnh, sợ người bên ngoài nghe thấy tiếng động. Cuối cùng, cô sốt ruột, mím môi nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp.

Hoa Thiệu Đình cười khẽ một tiếng, hài lòng hôn cô: “Phạt em không được kêu thành tiếng”.

Hoa Thiệu Đình không chịu tha cho Bùi Hoan, hỏi đi hỏi lại cô và Tưởng Duy Thành đã đến bước nào.

Bùi Hoan không trả lời. Anh hơi tức giận, giày vò cô chết đi sống lại. Cuối cùng, anh lại xót xa, mặc áo váy cho Bùi Hoan rồi ôm cô vào lòng vỗ về.

Bùi Hoan nhìn anh, cố ý chọc tức người đàn ông này: “Em và anh ấy đã kết hôn sáu năm... Chuyện này còn phải hỏi sao?”.

Hoa Thiệu Đình nhếch miệng, nhưng thái độ của anh khiến Bùi Hoan rùng mình. Năm xưa khi không cho cô giữ đứa bé, anh cũng có nụ cười tàn nhẫn như vậy.

“Cậu ta dám động vào người của tôi, kết cục chỉ có một mà thôi”, Hoa Thiệu Đình lên tiếng.

Bùi Hoan bình tĩnh nhắc nhở: “Tưởng Duy Thành là chồng em. Anh ấy mà xảy ra chuyện, em cũng không sống nổi”.

Hoa Thiệu Đình thật sự bị câu nói này chọc giận.

Dường như cuộc ái ân vừa rồi chỉ là một giấc mơ. Sau khi tỉnh mộng, cô đã trưởng thành, còn anh không thể giữ cô bên mình.

Hoa Thiệu Đình thả lỏng đôi tay, Bùi Hoan mệt mỏi ngồi sang một bên. Anh thở dài: “Bùi Bùi, em muốn làm tôi tức chết đúng không?”

Trong lòng Bùi Hoan như bị thủng một lỗ, khiến cô càng ngày càng đau đớn. Cô cố ý dùng chuyện này chọc tức anh: “Bây giờ anh còn trách em? Năm đó để có thể sống tiếp nên chuyện gì em cũng nhận lời. Anh ấy muốn em, em đồng ý gả cho anh ấy, đổi lại sáu năm yên ổn”. Tâm trạng cô trở nên kích động: “Anh có tư cách gì trách em? Buổi tối hôm đó, em suýt nữa chết ở bệnh viện...Lúc bấy giờ em còn chưa đến hai mươi tuổi. Hoa Thiệu Đình, anh đối xử với em như vậy, không gả cho Tưởng Duy Thành, liệu em còn còn đường khác không?”.

Hoa Thiệu Đình giơ tay vuốt những sợi tóc lòa xòa ra sau tai Bùi Hoan, nhẹ nhàng nói với cô: “Tôi không trách em, em hãy ly hôn với cậu ta. Tôi cho em hai tuần. Hai tuần sau, tôi đến đón em về nhà”.

Bùi Hoan hất tay anh: “Không bao giờ”.

Hoa Thiệu Đình im lặng nhìn cô. Một lúc sau, anh đột nhiên đứng dậy đi lấy một thứ đưa cho Bùi Hoan. Vừa nhìn thấy tấm ảnh, Bùi Hoan liền sững sờ, bởi người trong ảnh là chị gái Bùi Hi đã mất tích sáu năm nay.

Ánh sáng trong bức ảnh không tồi, Bùi Hi đang ngồi đọc sách. Thời gian hiển thị là tháng trước.

“Chị ấy vẫn còn sống.” Bùi Hoan túm tay anh, xúc động hỏi: “Chị ấy đang ở đâu?”.

Hoa Thiệu Đình vỗ vai Bùi Hoan, ánh mắt hết sức dịu dàng: “Em về ly hôn với Tưởng Duy Thành, tôi sẽ trả chị gái cho em”.

Bùi Hoan ngẩn người nhìn anh, mở miệng một cách khó nhọc: “Anh thật sự muốn chúng ta biến thành như vậy sao? Anh dùng chị gái để uy hiếp em, ra điều kiện với em. Anh làm vậy... khác nào Tưởng Duy Thành?”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Là em đang ép tôi, Bùi Bùi”. Anh gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, nói rành rọt từng từ một: “Hãy ly hôn với cậu ta”.

Nghe ám hiệu của Hoa tiên sinh, người bên ngoài liền đẩy cửa đi vào.

Cổ Lâm liếc Bùi Hoan, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt. Cô ta đặt đồ xuống bàn rồi lui ra ngoài.

Nhìn thấy viên thuốc và cốc nước trên mặt bàn, lòng Bùi Hoan nguội lạnh. Đã đến nước này, tất cả cũng không còn ý nghĩa.

Cô hất tay anh ra, loạng choạng đi lấy thuốc, uống theo ý anh. Cô siết chặt tấm ảnh, nở nụ cười thê lương: “Hoa Thiệu Đình, rồi anh sẽ bị báo ứng”.

Anh vẫn không coi cô là phụ nữ như thường lệ. Hoặc giả ... đối với anh mà nói, phụ nữ vĩnh viễn chỉ là một món đồ chơi.

Anh coi cô là vật sở hữu của mình, vì vậy mới đối xử tốt với cô. Còn cô mãi mãi chỉ có thể chờ anh “lâm hạnh”^[1] và quyết định số phận.

[1] Lâm hạnh: Vua đến với các phi tần.

Bùi Hoan nhìn ảnh chị gái, tinh thần gần như suy sụp, chân không đứng vững, đầu óc choáng váng.

Hoa Thiệu Đình giơ tay về phía cô: “Tôi đã bị báo ứng từ lâu rồi”. Anh muốn đỡ Bùi Hoan nhưng cô không cho. Ở giây tiếp theo, cô cầm cốc nước ném vào người anh.

Chiếc cốc không trúng Hoa Thiệu Đình nhưng nửa cốc hắt vào mặt anh.

Bùi Hoan tuyệt vọng nhìn anh: “Tôi sẽ không ly hôn với Tưởng Duy Thành. Anh muốn động đến anh ấy...cùng lắm tôi sẽ chết theo anh ấy.”

Nghe thấy tiếng động, người bên ngoài phòng lên tiếng: “Hoa tiên sinh?”

Bùi Hoan mở cửa chạy ra ngoài. Cổ Lâm lạnh lùng dõi theo bóng dáng thất thểu của cô. Vừa quay người, cô sững sờ trong giây lát.

Hoa tiên sinh bị người đàn bà đó hắt nước vào mặt, cốc thủy tinh vỡ vụn ở dưới đất.

Cổ Lâm lập tức rút súng định chạy đuổi theo, Hoa Thiệu Đình đập bàn, nghiêm giọng: “Cô dám!”.

Người ở bên ngoài cúi đầu, không dám ho he.

Cổ Lâm đi theo Hoa Thiệu Đình sáu năm, lần đầu tiên chứng kiến anh tức giận đến vậy.

Hoa tiên sinh im lặng, đám thuộc hạ không dám nhúc nhích, thậm chí nín thở.

Cổ Lâm lấy tờ giấy ăn đưa cho anh. Hoa Thiệu Đình hít một hơi sâu, giơ tay nhưng không cầm nổi, giấy rơi hết xuống đất.

Sắc mặt anh tái nhợt. Cổ Lâm phát hiện ra điều bất thường, vội lao tới đỡ anh: “Hoa tiên sinh”.

Sau đó, cô quay đầu hét lớn: “Bảo Tùy Viễn đến Hải Đường Các ngay!”. Nói xong, cô giơ tay đóng cửa.

Hô hấp của Hoa Thiệu Đình đứt quãng, miệng không thể thốt ra lời. Cổ Lâm đỡ anh ngồi xuống ghế. Cô luôn mang theo thuốc của anh bên mình, bình tĩnh cho anh uống, tạm thời ổn định bệnh tình. Sau đó, cô đưa Hoa Thiệu Đình lên xe, quay về Lan Phường.

Buổi đêm, mấy vị bác sĩ túc trực ở Hải Đường Các, đề phòng căn bệnh của Hoa tiên sinh tái phát.

Tùy Viễn chau mày đứng bên giường. Tình trạng của Hoa tiên sinh đã ổn định nhưng anh không chịu chợp mắt. Chỉ nhìn anh, Tùy Viễn cũng cảm thấy mệt mỏi. Rõ ràng mới từ cõi chết trở về, vậy mà anh không chịu buông tha cho bản thân, thần sắc tái nhợt như đang trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Tùy Viễn “hừ” một tiếng: “Cũng chỉ có Tam tiểu thư mới có thể khiến anh tức giận như vậy. Cô ấy nói gì mà anh giận đến mức bệnh cũ tái phát?”

Hoa Thiệu Đình nở nụ cười nhàn nhạt: “Cô ấy nói, nếu tôi dám động đến Tưởng Duy Thành, cô ấy sẽ chết theo cậu ta”. Nói xong, anh bắt đầu ho mấy tiếng. Tùy Viễn xoa tay, ra hiệu Hoa Thiệu Đình bình tĩnh: “Được rồi, cô ấy bực tức nên mới nói vậy, sinh mạng quan trọng hơn. Anh phải sống mới có thể đưa cô ấy về bên mình, anh nghe rõ chưa? Bây giờ nằm ngủ một giấc đi”.

Hoa Thiệu Đình gượng cười, nói với Tùy Viễn: “Cậu cũng đừng quan trọng hóa vấn đề. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, không còn tức giận nữa”.

Nói xong, anh quay người về phía cửa sổ. Bên ngoài vẫn cây hải đường năm đó, vẫn những con người ấy nhưng bọn họ thật sự không thể quay lại như xưa.

Tùy Viễn khoác áo ngồi ở chiếc ghế trong phòng Hoa Thiệu Đình rồi chợp mắt lúc nào không hay.

Không biết bao lâu sau, Tùy Viễn dè người vào cánh tay nên tỉnh giấc. Vừa định đổi tư thế, anh ta mơ hồ nhìn thấy Hoa Thiệu Đình đang đứng bên cửa sổ.

Tùy Viễn giật mình, ngồi thẳng người. Bên ngoài trời tối đen, không biết Hoa Thiệu Đình định làm gì?

Người đàn ông đó đứng bất động bên cửa sổ, chỉ hiện lên đường nét mờ mờ. Ánh trăng chiếu vào, khiến hình bóng anh như trong mộng ảo.

Tùy Viễn không có tố bẩm nghệ thuật, nên phản ứng đầu tiên của anh ta là: Trông giống cô hồn dã quỷ.

Nhưng con quỷ này là chủ nhân của Kính Lan Hội, là vị thần của Lan Phường, trải qua hai mươi năm sát phạt, đưa bọn họ đến đỉnh cao.

Tuy nhiên, quy luật ở đời là sau khi lên hết đỉnh sẽ phải xuống dốc, bất kể là Lan Phường hay Hoa tiên sinh.

Mặc kệ anh là người hay quỷ, thế nào cũng bị lộ nguyên hình.

Phát giác ra động tĩnh, Hoa Thiệu Đình liền quay người. Tùy Viễn giật mình, bắt đầu hoài nghi khoa học, do dự vài giây mới đứng dậy hỏi: “Anh... anh còn sống sao?”.

Hoa Thiệu Đình bị anh chọc cười: “Không ngờ cậu cũng sợ ma. Tôi không ngủ được nên mới dậy.”

Tùy Viễn mò mẫm định bật đèn nhưng bị Hoa Thiệu Đình ngăn lại. Tùy Viễn hơi kỳ lạ, chợt hiểu vấn đề, đi đến định kiểm tra mắt đối phương nhưng Hoa Thiệu Đình né tránh.

“Nhìn thấy ánh sáng là khó chịu.”

“Tổn thương bên ngoài khiến đồng tử giãn ra, chắc chắn sẽ nhạy cảm với ánh sáng.” Tùy Viễn biết khuyên bảo cũng vô ích nên quyết định cùng Hoa Thiệu Đình đứng bên cửa sổ. Anh ta không rõ đối phương đang nhìn gì. Bên ngoài là sân sau, chỉ có mấy thân cây trơ trụi cành lá.

Hoa Thiệu Đình nhẹ nhàng lau hơi nước trên cửa sổ kính rồi đẩy cánh cửa, bất chấp thời tiết lạnh giá: “Trước đây cánh cửa này mở suốt, không có khóa. Lúc Búi Búi mười tuổi, bày trò với tôi, trốn ở sân sau, định từ ô cửa sổ này vào phòng để dọa tôi”. Anh mỉm cười: “Không ngờ con bé bị va trúng đầu. Lúc tôi bế vào phòng, nha đầu ngốc đó vô cùng sợ hãi, tưởng mình bị vỡ đầu, ôm tôi khóc cả buổi tối. Ngày hôm sau, tôi sai người lắp khóa an toàn”.

Tùy Viễn im lặng lắng nghe.

Anh nói tiếp: “Sau đó Búi Búi lớn lên, giấu tôi cùng bạn học đi tham gia tuyển chọn người mẫu quảng cáo. Tôi không cho, con bé liền giận dữ, đứng ở bên ngoài ô cửa này không chịu vào nhà. Nhìn thấy con bé đứng dưới trời nắng, tôi liền mềm lòng. Búi Búi muốn làm gì tôi cũng đồng ý”.

Tùy Viễn nghe ra nỗi đau từ ngữ khí của Hoa Thiệu Đình. Anh ta muốn an ủi đối phương nhưng tìm không ra từ ngữ thích hợp.

Hoa Thiệu Đình yên lặng một lúc, quay sang Tùy Viễn: “Tôi tưởng... tôi nuôi Búi Búi lớn khôn, nha đầu đó sẽ không bao giờ rời xa tôi. Vì vậy, tôi mới kéo dài hơi tàn, không chịu làm phẫu thuật. Ngộ nhỡ tôi bị thua trong phòng mổ đám lang sói ở Lan Phường sẽ xâu xé nha đầu đó. Cuộc đời này tôi đã sống đủ, tôi nợ nần bao nhiêu, báo ứng bao nhiêu đếm không xuể, chết sớm mới được giải thoát. Sở dĩ tôi muốn sống thêm vài năm, là sợ bỏ mặc Búi Búi một mình. Tôi có thể bảo vệ nha đầu đó ngày nào hay ngày ấy”.

Tùy Viễn vỗ tay Hoa Thiệu Đình: “Búi Hoan chắc sẽ hiểu tình cảm của anh dành cho cô ấy”.

Hoa Thiệu Đình đóng cửa kính, thở dài: “Búi Búi không còn cách nào khác mới kết hôn với Tưởng Duy Thành. Tôi nói hai tuần sau sẽ đón nha đầu đó về. Vậy mà con bé nói với tôi, sẽ chết theo cậu ta”.

Tùy Viễn biết tại sao anh tức giận. Thật ra đây không hẳn là tức giận, mà là thất vọng mới đúng.

Bởi vì hai tuần sau là sinh nhật của Hoa Thiệu Đình. Trước kia còn ở Lan Phường, Búi Hoan năm nào cũng cùng anh đón sinh nhật. Với tình trạng sức khỏe của anh, trải qua mỗi năm cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khoảng thời gian đẹp đẽ không bao giờ trở lại, chốn vui vẻ năm xưa giờ đã vắng lặng cô liêu.

Hoa Thiệu Đình nhắm mắt, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

Tùy Viễn đột nhiên cảm thấy Hoa Thiệu Đình hơi đáng thương. Rất nhiều người hận anh ta, sợ anh ta, nhưng không ai coi anh ta là một người bình thường. Không ai có thể nhìn mọi điều thấu đáo hơn Hoa tiên sinh, cũng không người nào có thể an ủi anh ta. Vì vậy anh ta không có cách nào làm một người bình thường. Người bình thường lúc buồn thì uống rượu giải khuây, tìm người tâm sự, dù sao cũng tốt hơn nhiều. Hoa tiên sinh mà buồn cũng chỉ có thể cất giấu trong tim, bởi vì đây là chuyện cười, sẽ không ai tin điều đó.

Tùy Viễn không phải là người tâm tư sâu xa. Cảm khái một lúc, anh nhanh chóng lấy lại tâm trạng thoải mái. Bệnh tình của Hoa Thiệu Đình đã ổn định, anh không cần ở lại Hải Đường Các nữa.

Tùy Viễn vừa ra cửa vừa có lòng tốt nhắc nhở: “Anh mau đi ngủ đi. Trời sáng rồi, anh muốn dụ dỗ ma nữ cũng đã muộn”.

Lúc anh đẩy cửa đi ra. Hoa Thiệu Đình đột nhiên lên tiếng: “Tùy Viễn, cậu hãy trân trọng người trước mặt”.

Bởi vì đời người cũng chỉ có từng ấy năm.

Tùy Viễn đưa mắt về phía hành lang dài tối mờ mờ. Nơi đó có một người chưa ngủ, cố chấp ngồi ngoài gió lạnh suốt một đêm.

Lúc Tùy Viễn tiến lại gần, Cố Lâm đã đông cứng người. Cô bám cây cột đứng dậy: “Sao anh lại ra đây, Hoa tiên sinh thế nào rồi?”

“Chưa chết được, loại yêu quái già như anh ta nếu đắc đạo thành tiên, chẳng phải trời đất sẽ thay đổi hay sao?”

“Tùy Viễn.” Cố Lâm không có tâm trạng nói đùa với anh.

Tùy Viễn xòe hai tay, nhún vai: “Được rồi, cô đừng căng thẳng nữa. Chứng kiến tình hình bệnh tật của anh ta trong nhiều năm liền, tôi cũng quen rồi...”. Tùy Viễn là bác sĩ nên thản nhiên trước sự sống chết, Cố Lâm ngược lại không thể bình tĩnh như anh.

Trong lòng cô vô cùng hoảng hốt. Rõ ràng trước mặt Hoa tiên sinh, cô luôn là người thông minh và giỏi giang, khi anh phát bệnh cũng bình tĩnh xử lý. Nhưng lúc chỉ còn lại một mình, cô cứ thấp thỏm không yên.

Tùy Viễn thu lại nụ cười, nhìn Cố Lâm chăm chú. Sau khi đưa Hoa tiên sinh về Hải Đường Các, cô ở bên ngoài từ tối đến giờ, thậm chí còn không về phòng thay bộ quần áo dày hơn một chút.

Thấy Cố Lâm ôm vai vì lạnh, Tùy Viễn đột nhiên nhớ tới câu nói của Hoa Thiệu Đình.

Anh liền cầm tay cô. Cố Lâm ngây ra, bị Tùy Viễn kéo về phía trước: “Anh...”.

Nhân lúc đối phương còn chưa định thần, Tùy Viễn đã lôi cô ra khỏi Hải Đường Các. Trời vẫn còn chưa sáng, Cố Lâm không tiện âm ỷ nên không động thủ với anh. Cô chỉ hất tay Tùy Viễn: “Anh làm gì vậy?”

Tùy Viễn chỉ về hướng gian phòng của Cố Lâm: “Cô về tắm nước nóng rồi ngủ một giấc đi. Bên ngoài phòng Hoa tiên sinh có bao nhiêu người túc trực, trời có sập anh ta cũng không chết được.”

Cố Lâm không để ý đến Tùy Viễn, anh lãnh đạm bổ sung thêm một câu: “Tay cô bị nứt nẻ rồi kia kìa, về phòng nhớ dùng vitamin E, đừng sử dụng mấy đồ dưỡng da linh tinh, có thể ngâm nước nóng rồi bôi sau...”.

Cố Lâm cúi đầu nhìn tay mình. Từ nhỏ cô đã lang bạt nơi đâu đường xá chợ, không ai quan tâm hay thương xót, tay bị đông cứng nên để lại mầm bệnh. Trời vừa lạnh là tay bị nứt toác.

Từ trước đến nay chưa từng có người nào chú ý đến bàn tay của Đại đường chủ, ngay cả bản thân cô cũng không để ý.

Cố Lâm ngược mắt nhìn Tùy Viễn. Anh tưởng cô sẽ nói điều gì nhưng cô đột nhiên quay người bỏ đi mất.

Tùy Viễn đứng yên dõi theo bóng Cố Lâm. Cho đến khi cô đi tới chỗ quẹo, anh không nhận được gọi: “Cố Lâm!”.

Cô dừng bước. Xung quanh không một bóng người, bọn họ đứng cách nhau một đoạn, trời vẫn còn tối nên họ không nhìn rõ về mặt đối phương.

Tùy Viễn còn đang ngập ngừng, Cố Lâm chợt lên tiếng trước: “Sắp đến sinh nhật của Hoa tiên sinh, tôi định bày tỏ với tiên sinh”

“Bày tỏ... gì cơ?”

“Tôi không chỉ muốn làm Đại đường chủ của tiên sinh.” Ngữ khí của Cố Lâm nhẹ nhõm: “Vì vậy nếu tiên sinh không vui, nhiều khả năng anh sẽ không còn nhìn thấy tôi nữa”.

Tùy Viễn im lặng.

Cố Lâm nói tiếp: “Tôi không có họ hàng người thân. Coi như tôi nhờ anh, đừng để tôi bị ném xuống biển. Anh nhất định đi tìm xác tôi, tùy tiện tìm một chỗ chôn là được... Tôi không muốn khi sống chẳng ai quan tâm, chết không ai nhớ xác”.

Nói xong câu này, cô đi thẳng, đầu cũng không ngoảnh lại.

Cuối cùng Tùy Viễn cũng hiểu, tại sao Hoa Thiệu Đình lại đứng bên ô cửa sổ đó cả đêm.

Năm nay thời tiết biến đổi thất thường, cuối tháng Mười mà thành phố Mộc vẫn còn mưa rào.

Cả tuần liền bầu trời u ám. Đến hôm sinh nhật Hoa tiên sinh, cuối cùng cũng có ánh nắng.

Mấy năm nay Hoa Thiệu Đình không thích tổ chức sinh nhật. Năm nào cũng đợi người trong nhà hỏi đi hỏi lại, anh mới miễn cưỡng sắp xếp.

Năm nay cũng vậy, lần chần đến cuối cùng nhưng anh vẫn không muốn bày vẽ, chỉ làm một bữa cơm gia đình.

Trần Phong đã xuất viện nên cũng dự tiệc sinh nhật. Từ đầu đến cuối đều là Trần Dữ dìu anh ta đi lại, tựa hồ phát đạn đó không bao giờ khỏi.

Hoa tiên sinh chỉ mời mấy đường chủ ở thành phố Mộc, cộng thêm đám thân tín sống ở Lan Phường, tất cả chưa tới hai mươi người. Đàn ông tụ tập thường uống rượu, nhưng bởi vì Hoa tiên sinh không uống rượu nên mọi người mang quà mừng đến, trò chuyện vài câu với anh. Tuy nhiên, đến cuối cùng, mọi người vui vẻ ở dưới, không khí rất náo nhiệt, Hoa tiên sinh một mình ngồi ở vị trí chủ nhân. Chiếc ghế trạm khắc hình long phượng, làm từ loại gỗ có độ tuổi mấy trăm năm, màu sắc tối thẫm, bên trên phủ tấm lông chồn màu trắng. Hoa tiên sinh ngồi ở đó, lặng lẽ uống trà, dáng vẻ lạnh lẽo cô quạnh.

Nhìn đám đàn ông vô tư, Cố Lâm càng nghĩ càng bức. Thật ra hôm nay ai cũng biết Tam tiểu thư không tham dự tiệc sinh nhật, trong lòng Hoa tiên sinh không vui, người nào dám đi sai một bước, kết cục sẽ như Anh Thất hôm Trung thu. Do đó, ai nấy đều giả bộ ngốc nghếch.

Cả đại sảnh chỉ có Tùy Viên thoải mái nhất. Anh nói đùa với Trần Dữ, cá cược lúc nào Hắc tử mới ngủ đông. Sau đó, đám huynh đệ bị khơi gợi hứng thú. Trần Dữ rút viên đá mang theo bên mình, mọi người xúm lại, Hoa tiên sinh dường như cảm thấy không tồi, đi đến xem bọn họ đánh cược.

Trần Dữ bảo Hoa tiên sinh đặt cược. Anh đảo mắt qua đám đông, miệng mỉm cười nhưng không lên tiếng. Mọi người bắt đầu hô ầm lên.

Trong lúc ồn ào náo nhiệt, Cố Lâm đột nhiên cầm ly rượu, đứng bên cạnh chiếc ghế chủ nhân. Thấy Đại đường chủ chuẩn bị phát biểu, mọi người đều im lặng như tờ.

Cố Lâm chỉ hứng ánh mắt về một người: “Hoa tiên sinh ...”.

Hoa Thiệu Đình cướp lời cô: “Hôm nay cô còn chưa tặng quà cho tôi, tôi đang chờ đây”

Mọi người phụ họa: “Đại đường chủ chu đáo nhất, chắc chắn sẽ tặng tiên sinh món quà tiên sinh thích”.

Tùy Viên chợt biến sắc, đi về phía Cố Lâm nhưng cô đã ngẩng đầu uống cạn ly rượu, dốc chiếc ly trống không, cười nói: “Món quà tôi tặng, chắc tiên sinh không để vào mắt”.

“Cố Lâm, cô từng nhớ tôi từng nói gì với cô không?” Hoa Thiệu Đình chăm chú quan sát viên đá, đột nhiên hỏi một câu. Mọi người không dám thở mạnh.

Tùy Viên kéo tay Cố Lâm.

Đám đông đều đổ dồn ánh mắt về phía Cố Lâm, mặt cô nóng ran. Không biết có phải do chất cồn kích thích hay vì nguyên nhân khác, trong đầu cô toàn là câu nói của người đàn bà đó.

Bùi Hoan từng nhắc cô, đừng sợ Hoa Thiệu Đình. Kể từ hôm đó, Cố Lâm luôn muốn đánh cược một lần. Cô muốn biết, rốt cuộc Bùi Hoan dựa vào cái gì mà không sợ Hoa tiên sinh.

Cô cũng có thể làm được điều đó.

Cố Lâm thấy Hoa Thiệu Đình đối xử với Bùi Hoan chẳng khác gì những người phụ nữ khác, cũng không cho chị ta mang thai. Vì vậy, Cố Lâm nhận định... có lẽ do người đàn bà đó ở bên Hoa tiên sinh quá lâu, lâu đến mức trở thành thói quen, giống như Hoa tiên sinh thích trầm hương vậy.

Con người bị mất món đồ vốn luôn ở bên mình sẽ canh cánh trong lòng một thời gian.

Đối với Hoa tiên sinh, Bùi Hoan chưa chắc đã quan trọng như mọi người tưởng.

N ngọn lửa từ đáy lòng Cố Lâm theo chất cồn bốc cháy ngùn ngụt. Cô yên lặng nhìn Hoa tiên sinh, từ tốn mở miệng: “Hoa tiên sinh, món quà của Cố Lâm là một lời nói thật lòng. Từ nay về sau... Cố Lâm nguyện ở bên Hoa tiên sinh suốt đời”.

Đám đông sững sờ, không ai ngờ Cố Lâm dám bày tỏ tình cảm trước bao nhiêu người như vậy.

6. Chương 6

Chương 6: Gặp dịp thì chơi

Hoa Thiệu Đình vẫn dán mắt vào viên đá trên tay. Nghịch một lúc, anh quay sang người bên cạnh: “Chú đi đánh bóng viên này xem có bao nhiêu phần trăm là nước ... Theo tôi, đừng mở viên này thì hơn”.

Vừa nói, anh vừa đưa viên đá cho Trần Dữ. Trần Dữ bị chấn động bởi câu vừa rồi của Cố Lâm, ngẩn ra một lúc mới có phản ứng, Hoa tiên sinh đang nói với anh ta về viên đá. Anh ta vội cầm lấy.

Cố Lâm vẫn nhìn chăm chăm Hoa Thiệu Đình, không một chút e ngại.

Hoa Thiệu Đình không để ý đến cô, cười cười với những người khác: “Các chú cứ uống đi”.

“Hoa tiên sinh!”

Tùy Viễn không thể ngăn cản Cố Lâm. Anh liếc qua gương mặt của Hoa Thiệu Đình, bắt gặp ánh mắt đối phương đã tối sầm.

Viên mắt Cố Lâm đỏ hoe. Cô và Hoa tiên sinh cách nhau một chiếc bàn dài, cô muốn đi về phía anh nhưng tay bị Tùy Viễn túm chặt. Cô sốt ruột lên tiếng: “Anh bỏ tôi ra!”.

Tùy Viễn nhất quyết không buông Cố Lâm. Hoa Thiệu Đình nhếch miệng, nhưng vẻ mặt của anh khiến người đối diện lạnh toát sống lưng. Tùy Viễn kéo cô ra đằng sau mình: “Anh muốn phạt cô ấy thế nào, tôi sẽ chịu thay cô ấy”.

Hoa Thiệu Đình đi tới, đứng tựa vào thành ghế, ngón tay anh nhẹ vuốt hoa văn của tấm da trên lưng ghế. Cố Lâm lùi lại phía sau, cô bị ánh mắt của Hoa tiên sinh ép đến mức không có chỗ dung thân.

Sau khi uống cốc trà nóng, sắc mặt Hoa Thiệu Đình hồng hào hơn một chút. Dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm của anh khiến người khác giật mình thon thót.

Anh từ tốn mở miệng: “Cố Lâm, tôi đã từng nói, thứ con người muốn không có nghĩ là anh ta có thể giành được”.

“... Tôi không muốn khiến bản thân hối hận.”

“Nhưng cô đã phá hỏng quy tắc.”

Tùy Viễn đứng chắn trước mặt Cố Lâm, nói xen ngang: “Hôm nay Đại đường chủ uống hơi nhiều nên mới nói năng bừa bãi”.

Hoa Thiệu Đình chau mày nhìn anh ta. Tùy Viễn tỏ ra kiên định: “Tôi biết Kính Lan Hội rất coi trọng quy tắc. Anh muốn phạt thế nào, tôi sẽ chịu thay Đại đường chủ”.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tốt xấu gì Tùy Viễn cũng là bác sĩ tư của Hoa tiên sinh. Bao nhiêu năm qua, Tùy Viễn có công rất lớn, chắc chắn Hoa tiên sinh sẽ nể mặt anh ta.

“Được thôi.” Hoa tiên sinh lại cúi xuống, Hắc Tử từ trong tay áo anh thò đầu ra ngoài, sau đó trườn ra, quấn vào cổ tay anh.

“Trần Dữ, chú lại đây.” Hoa Thiệu Đình cất giọng trầm trầm.

“Hoa tiên sinh ...”

“Tùy Viễn muốn chịu phạt thay Đại đường chủ, vậy thì hãy làm theo luật đi.”

Cổ Lâm vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, nghe Hoa tiên sinh nói vậy, cô càng ý thức được anh thật sự tức giận. Cô vội đẩy Tùy Viễn: “Anh ta chỉ là bác sĩ, làm sao chịu đựng nổi... Là tôi làm sai, là tôi mộng tưởng hão huyền... Tiên sinh hãy trừng phạt tôi, chuyện này không liên quan đến Tùy Viễn”.

Hoa Thiệu Đình không nhìn cô: “Trần Dữ, đánh”.

Bên cạnh có người đi tới, kéo Tùy Viễn đến bên bờ tường, giữ chặt hai tay anh ta.

Trần Dữ sợ đến mức lắp bắp: “Hoa tiên sinh! Tùy Viễn không giống chúng ta... sẽ không chịu nổi trận đòn... Hơn nữa, anh ta còn từng cứu mạng tiên sinh...”.

Con rắn độc trên tay Hoa Thiệu Đình đột nhiên thè lưỡi, phát ra âm thanh ghê rợn. Trần Dữ hoảng sợ lùi lại phía sau một bước, lập tức ngậm miệng. Anh ta nhìn anh trai bằng ánh mắt khẩn cầu, nhưng Trần Phong cúi đầu lặng thinh.

Những người có mặt hít một hơi sâu, nhìn chằm chằm con rắn độc đó.

Đây chính là Hoa tiên sinh.

Dù Tùy Viễn chỉ là một bác sĩ, lại từng cứu mạng anh, nhưng anh vẫn nghiêm phạt đối phương, không một chút nể tình.

“Đánh.”

Trần Dữ nghiêng rằng, đi lên đâm Tùy Viễn thùm thụp. Cổ Lâm muốn lao tới ngăn cản nhưng bị kéo lại. Cô phủ phục trước mặt Hoa Thiệu Đình: “Tôi đã biết lỗi rồi, xin tiên sinh hãy tha cho Tùy Viễn. Tiên sinh phạt tôi thế nào cũng được, chỉ cần tha cho anh ta... anh ta từng cứu tiên sinh...”

Cuối cùng, cô ghen ngào rơi lệ.

Hoa Thiệu Đình vuốt ve Hắc Tử, im lặng từ đầu đến cuối. Dù đang thay Hoa tiên sinh dạy dỗ người khác nhưng Trần Dữ sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, anh ta dừng ta hỏi nhỏ: “Tiên sinh ... phải đánh tới khi nào?”.

“Đánh đến lúc Đại đường chủ biết sợ mới thôi.”

Cổ Lâm sắp phát điên. Cô không dám nhìn Tùy Viễn, quỳ trước mặt Hoa Thiệu Đình nói: “Tiên sinh, tôi sợ rồi, tôi thật sự sợ rồi.”

Hoa Thiệu Đình đứng, còn cô quỳ dưới đất, giống như quỳ trước thượng đế của mình. Giọt nước mắt hèn mọn chảy giàn giụa trên gương mặt Cổ Lâm.

Hoa Thiệu Đình chạm tay vào mặt Cổ Lâm. Anh nhìn vào mặt cô rồi nói rành rọt từng từ một: “Cổ Lâm, người sợ tôi đều là kẻ thông minh”.

Cô ra sức gạt đầu. Cuối cùng anh cũng mỉm cười, cất giọng dịu dàng: “Được rồi, đừng khóc nữa”.

Toàn thân Cổ Lâm run lấy bẫy. Cô đột nhiên túm tay áo Hoa Thiệu Đình, cất giọng khản đặc: “Tiên sinh, tôi cầu xin tiên sinh...”.

Hoa Thiệu Đình nhíu mày, chợt nhớ tới năm xưa cũng từng có người khóc lóc cầu xin anh như vậy.

Anh thở dài, quay người đi ra đại sảnh.

Trần Dữ như trút được tảng đá nặng ngàn cân, vội vàng dừng tay. Cổ Lâm lao đảo đứng dậy, cùng Trần Dữ đi ra phía sau rồi gọi người đến xem xét vết thương của anh ta.

Hoa Thiệu Đình đi qua cánh cửa phía sau đại sảnh, đi dọc theo hành lang. Về đến Hải Đường Các, anh giơ tay bóp trán rồi đẩy cánh cổng. Trong sân xuất hiện một bóng hình quen thuộc.

Ánh đèn chiếu sáng, tất cả vẫn như sáu năm trước.

Nhìn thấy người phụ nữ ấy, Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Bùi Bùi, em vẫn nhớ ngày hôm nay”.

Bùi Hoan đưa chiếc hộp cho anh: “Hôm nay là sinh nhật anh nên tôi mới đến đây”.

Hoa Thiệu Đình nhận quà. Chiếc hộp không nặng, anh không mở ra xem mà đợi cô nói tiếp.

“Chị gái tôi đang ở đâu?” Bùi Hoan hỏi.

“Tôi đã nói rồi, em hãy ly hôn với Tưởng Duy Thành.”

“Bùi Hi mất tích sáu năm, bây giờ tôi đã có manh mối tìm ra chị ấy. Nếu cảnh sát tham dự, sẽ không có lợi cho Kính Lan Hội.”

Hoa Thiệu Đình không tỏ ra bất ngờ: “Là Tưởng Duy Thành nói với em phải không? Thế thì bảo cậu ta cứ thử đi. Tôi có thể khiến chị gái em sống sót, cũng có thể khiến cô ta... thật sự biến mất”.

Bùi Hoan nhìn vào đôi mắt không thể xuyên thấu của anh. Đã đến nước này, nói nhiều cũng vô ích, cô từ từ lùi lại phía sau: “Anh cả, bảo trọng”.

Bùi Hoan đi vài bước, Hoa Thiệu Đình không giữ lại. khi cô quay đầu, anh vẫn đứng ở nơi tối mờ. Cảm giác chua xót dội lên, khiến viên mắt cô cay cay.

Niềm vui ở chốn nhân gian chẳng bao giờ dài lâu. Tình cảm từng sâu đậm, giờ giá lạnh như băng tuyết.

Lúc còn nhỏ, Bùi Hoan vô tình lật giở một cuốn sổ chép tay mà Hoa Thiệu Đình sưu tầm trong thư phòng. Cô đọc được câu: Xuân vị lục, mẫn tiên ti, nhân gian biệt cửu bất thành bi. Thủy giáo tuế tuế hồng liên dạ, lưỡng xứ trầm ngâm các tự chỉ[1].

[1] Hai câu thơ nằm trong bài từ Giá cô thiên – Nguyên tịch hữu sở mộng của tác giả Khương Quý thời Nam Tống. Dịch nghĩa: Ngọn cỏ mùa xuân vẫn chưa mọc, hai bên tóc mai của tôi đã bạc dần, sự già nua đến thật nhanh. Chúng ta biệt ly quá lâu, mọi nỗi đau dần bị thời gian quên lãng. Nhưng không biết là ai, khiến tôi ngày đêm mong ước tới đêm đoàn viên. Cảm giác này, chỉ có anh và tôi thấu hiểu.

Bùi Hoan không hiểu nghĩa câu này, Hoa Thiệu Đình vừa thu cuốn sổ vừa nói với cô, có những thứ không hiểu mới tốt.

Cô luôn cho rằng, Hoa Thiệu Đình giúp cô gánh vác mọi nỗi đau khổ của cuộc đời. nhưng đến cuối cùng, cô mới phát hiện, anh chính là nỗi khổ của cô.

Một lúc lâu sau khi Bùi Hoan ra về. Hoa Thiệu Đình mới mở hộp quà.

Trong hộp là sợi dây phỉ thúy đã bị đứt. Đây chính là sợi dây đeo ở thắt lưng có hạt bạch kỳ nam trong truyền thuyết mà Hoa Thiệu Đình tặng Bùi Hoan. Sợi dây do lực bên ngoài làm đứt, khóa trái tim ở đầu dây đã biến mất, hạt tròn tung tóe trong hộp.

Hoa Thiệu Đình chậm rãi bước đi. Con rắn trên cổ tay anh lặng lẽ bò lên vai. Hoa Thiệu Đình không để ý đến nó. Đêm nay chỉ còn lại chuỗi hạt bị đứt, anh cô đơn một mình quay về Hải Đường Các.

Xung quanh nơi Tùy Viễn ở tụ tập rất đông người. Tâm trạng của Cố Lâm dường như vẫn còn xúc động. Trần Phong và những người khác đều lặng thinh, không dám bày tỏ thái độ.

Lúc đi gặp Hoa tiên sinh, Cố Lâm đã lau sạch nước mắt, khôi phục trạng thái bình thường. Cô không vào phòng, Hoa Thiệu Đình đích thân ra mở cửa, mỉm cười hỏi cô: “Cô giận dữ sao? Người bị đánh đâu có phải là cô”.

Anh đã thay áo khoác, áo màu xám mềm mại, cả người toát ra vẻ ôn hòa. Tuy nhiên, Cố Lâm vẫn rất sợ anh.

“Tùy Viễn thế nào rồi?”

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi ạ.”

Hoa Thiệu Đình thở dài giống như đang lo lắng cho Tùy Viễn. Tính cách hai mặt như vậy chỉ anh mới làm được, Cố Lâm không nhìn thấu, ngập ngừng vài giây rồi cất giọng khàn khàn: “Tôi đã thông suốt rồi, hôm nay cũng hiểu rõ ý của tiên sinh, sau này tôi sẽ không ăn nói bừa bãi... Mong tiên sinh đừng gây khó dễ cho Tùy Viễn. Anh ta là bác sĩ, bệnh của tiên sinh cần dựa vào anh ta”.

Hoa Thiệu Đình coi như không có chuyện gì xảy ra. Ngẫm nghĩ một lúc, anh đột nhiên cầm áo khoác, nói với Cổ Lâm: “Đi, cô cùng tôi đi thăm một người.”

Trong lòng Cổ Lâm vẫn chỉ nghĩ đến Tùy Viễn, lại nghe anh nói tiếp: “Đi thăm A Hi”.

“Bùi Hi?” Cổ Lâm vô cùng kinh ngạc. Qua Trần Phong, cô biết được, Bùi Hi là chị gái của Bùi Hoan. Nhưng đôi phương đã mất tích sáu năm nay, không một ai còn trông thấy chị ta.

Trên thực tế, người không ai tìm ra này đang bị nhốt ở Tây Uyển của Lan Phường.

Tây Uyển nằm ở đầu phía tây Lan Phường. Người của con phố này chuyện gì cũng làm, ban ngày đáng sợ đến mức nào, buổi tối sẽ càng khó ngủ ngon giấc. Hội trưởng quá cố mê tín, mời địa sư xem bói. Địa sư nói, ông ta không được đi đến khu nhà phía tây, bằng không sẽ gặp tai họa đổ máu. Vì vậy, Hội trưởng quá cố sai người đóng cửa khu nhà này. Bây giờ nơi đó bỏ hoang, người của Kình Lan Hội chẳng ai qua lại.

Thậm chí, mọi người còn không nhớ đến khu nhà đó, con đường đã bị cây cối bao phủ. Cổ Lâm đi bộ theo Hoa Thiệu Đình nửa tiếng đồng hồ mới đến nơi. Ngoài cửa không có người canh gác, Hoa Thiệu Đình gọi điện thoại bảo người ra mở cửa đón bọn họ.

Trên đường đi, Cổ Lâm nghĩ tới vô số khả năng. Trần Phong nói với cô, Bùi Hi đã chết từ lâu. Sáu năm không thấy người, nói mất tích chỉ là muốn an ủi Tam tiểu thư, chẳng ai tin vào điều đó.

Nhưng khi đến Tây Uyển cô mới phát hiện, Bùi Hi quả nhiên vẫn còn sống.

Cổ Lâm đứng bên ngoài bức tường kính, phát hiện kiến trúc ở đây giống như những nơi khác ở Lan Phường. Rõ ràng sáu năm qua luôn có người sống và quản lý nơi này, trong sân còn trồng mấy chậu hoa.

Dưới ngọn đèn ấm áp, Bùi Hi ngồi tựa vào cửa sổ, tay áo dài buộc lên người, không cho chị ta dây dụa. Dường như chị ta đang lẩm nhẩm câu gì đó, không ngừng nói chuyện, nhưng trong phòng lại chỉ có một mình chị ta.

Sau đó, Bùi Hi đứng dậy đi quanh giường. Đầu tóc chị ta lòa xòa, Cổ Lâm không nhìn rõ mặt, chỉ thấy chị ta ngậm và nhai đuôi tóc của mình.

Đây chính là Nhị tiểu thư của Lan Phường, chị gái của Bùi Hoan.

Cổ Lâm chợt bừng tỉnh, lập tức quay sang Hoa tiên sinh, đồng thời lùi lại phía sau theo phản xạ.

“Chị ta... chị ta bị điên rồi?”

Hoa Thiệu Đình gật đầu, vẻ mặt vô cảm.

“Tại sao lại như vậy?”

Hoa Thiệu Đình tựa vào cửa sổ, hồi tưởng một lúc mới trả lời: “Bị tôi bức đến phát điên”.

Lúc nói câu này, sắc mặt anh không hề xao động, bình tĩnh tới mức khiến người đối diện nổi da gà.

Trong cuộc đời, Cổ Lâm từng gặp nhiều chuyện đáng sợ hơn, nhưng dáng vẻ của Bùi Hi hôm nay khiến cô không dám hỏi nguyên nhân. Trong lòng cô rất khó chịu, nhưng không biết tại sao. Người phụ nữ điên loạn ở trong phòng kia khiến cô cảm thấy ... có lẽ đây mới chính là điều Hoa tiên sinh thật sự muốn truyền tải ngày hôm nay.

Người đi theo anh, kết cục chỉ có vậy mà thôi.

Người phụ nữ trong phòng đột nhiên dừng lại bên tường, dùng móng tay cạy tấm đệm bảo vệ. Cổ Lâm rùng mình, quay sang hỏi Hoa Thiệu Đình: “Tam tiểu thư có biết chuyện này không?”

“Cô ấy không biết.”

Tối nay xảy ra nhiều chuyện, tinh thần Cổ Lâm thật sự mệt mỏi. Cô không dám nhìn vào trong phòng, lui ra ngoài sân.

Hoa Thiệu Đình gọi người giúp việc đến nói chuyện. Nhưng chỉ yên tĩnh một lúc, trong phòng lại vang lên tiếng động. Bùi Hi dường như nổi cơn điên, đập người vào tường. Mọi người lập tức giữ lấy chị ta, đồng

thời gọi bác sĩ. Dạ dày Cố Lâm cuộn trào, cảm giác kinh ngạc và hoảng hốt pha trộn khiến cô buồn nôn. Cô vội nói với Hoa tiên sinh, mình sẽ đợi ở bên ngoài.

Một lúc lâu sau, Hoa Thiệu Đình mới đi ra. Anh hỏi Cố Lâm: “Cô sợ rồi à?”

“Không ạ.” Cố Lâm cố gắng nhẫn nhịn cảm giác khó chịu trong lòng, “Tôi chỉ hơi bất ngờ. Mọi người đều nói Nhị tiểu thư chết rồi”.

“Ừ, rất nhiều người đoán cô ấy không còn sống.” Hoa Thiệu Đình đi rất chậm, “Cố Lâm, cô luôn hiếu kỳ về chuyện năm xưa nên hôm nay tôi dẫn cô đi xem”.

Cố Lâm im lặng.

“Chỉ cần chị gái của cô ấy còn ở trong tay tôi, cô ấy nhất định sẽ quay về.”

Cố Lâm kéo vạt áo khoác, không dám nhìn anh.

Hoa Thiệu Đình nhẹ nhàng cầm tay cô, khoe mắt thấp thoáng ý cười. anh kéo Cố Lâm đi qua rừng cây tối om, tới nơi có ánh sáng: “Tôi là người như vậy nên Bùi Bùi mới bỏ trốn, còn cô lại muốn nhảy vào hố lửa”.

Cuối cùng, Cố Lâm cũng nhận ra bản thân nực cười biết bao.

Hoa Thiệu Đình vỗ lưng Cố Lâm, giống như muốn an ủi cô: “Cố Lâm, nghe lời”.

Cố Lâm nhắm mắt gật đầu.

Động tác của anh hết sức dịu dàng, nhưng cô cảm nhận một cách rõ ràng, anh chỉ đang vỗ về... một con chó trong tay mà thôi.

Ba ngày sau, Tùy Viễn ra khỏi phòng. Ngoài miếng băng trắng trên trán, toàn thân anh dường như không bị thương.

Chẳng ai dám nói chuyện với Tùy Viễn, bởi bọn họ không biết anh còn có thể ở lại Lan Phường hay không. Nhưng nếu anh bỏ đi, nơi đây chắc chắn sẽ xuất hiện một cơn phong ba bão táp.

Tùy Viễn trực tiếp đi tìm Hoa tiên sinh.

Anh thoải mái ngồi xuống chiếc ghế nằm trị giá cả triệu NDT của Hoa Thiệu Đình, xị mặt không lên tiếng.

Hoa Thiệu Đình cười: “Cậu định tìm tôi tính sổ đấy à?”.

“Tôi đã sớm biết anh là con sói mặt trắng không nhận họ hàng.” Tùy Viễn lạnh lùng “hừ” một tiếng, “Nói không tức giận là giả dối. Anh cứ đợi đấy, khi nào điều chế thuốc, tôi sẽ thêm một vài thứ, đầu độc chết anh cho hả giận”.

“Trần Dữ là người nhất gan, không tàn nhẫn độc ác như anh trai cậu ta. Cậu ta đâu dám nặng tay với cậu. Tôi đã tính toán cả rồi.”

Tùy Viễn bỏ chân lên ghế: “Anh lấy tôi để ra oai, tôi còn phải cảm ơn anh nữa sao? Con người anh chắc là không thích sống lâu nên cứ đắc tội hết thiên hạ”.

Hoa Thiệu Đình im lặng, đẩy một cốc trà về phía Tùy Viễn. Tùy Viễn mặc kệ anh, nhưng cuối cùng vẫn thở dài, uống hết cốc trà: “Được rồi, lão hồ ly, nếu tôi mà so đo với anh, anh đã không sống đến bây giờ”.

Trong phòng vẫn đốt trầm hương, không khí thoang thoảng hương thơm dễ chịu.

Tùy Viễn không nhịn nổi, nói nhỏ: “Cố Lâm sợ chết khiếp, anh nên yên tâm rồi. Cô ấy dù ghê gớm đến mức nào cũng chỉ là một người phụ nữ. Anh thông cảm cho cô ấy một chút, bỏ qua chuyện này đi”.

“Đại đường chủ là người bác sĩ Tùy nhìn trúng, vì mạng sống của mình nên dù muốn tôi cũng không dám động đến con bé. Đúng rồi, nghe nói mấy hôm nay con bé ngày nào cũng đến thăm cậu.” Hoa Thiệu Đình thần nhiên nói đùa với Tùy Viễn, khiến đối phương mất tự nhiên.

Tùy Viễn ho khan một tiếng, đánh trống lảng: “Lần sau còn dùng trò “khổ nhục kế” này, phiền anh báo trước tôi một tiếng. Bây giờ đầu tôi bị thương, coi như tai nạn lao động đấy nhé”.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười.

Mấy ngày nay, Cổ Lâm hết sức buồn bực. Người ở Lan Phường không biết ý của Hoa tiên sinh thế nào. Từ trước đến nay, Hoa tiên sinh luôn coi trọng Đại đường chủ, sau khi xảy ra chuyện đó, không hiểu Hoa tiên sinh có thay đổi thái độ với Cổ Lâm hay không. Vì vậy trên dưới chẳng ai dám nhìn cô.

Mãi tới khi Hoa tiên sinh cho gọi Cổ Lâm, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Thiệu Đình đưa tập giấy tờ cho cô: “Vụ khu rừng ở Nam Á, cô có biết hai khoản tiền này đi đâu không?”

Cổ Lâm hiểu ý, lên tiếng: “Tôi sẽ điều tra rõ ràng tôi báo cáo với tiên sinh”.

“Hãy điều tra từ Trần Phong.”

“Vâng ạ.”

Vừa ra khỏi Hải Đường Các, Cổ Lâm liền nhận được tin nhắn của Trần Dữ.

Hai người hẹn gặp trong thành phố, Trần Dữ nói muốn mời cô uống cafe. Đến chỗ hẹn, Cổ Lâm chẳng thêm vòng vo với anh ta: “Anh trai anh bảo anh đến gặp tôi?”

“Đại đường chủ, ai cũng rõ một sự thật, Hoa tiên sinh không yên tâm về hai anh em chúng tôi. Hai khoản tiền đó sớm muộn cũng bị tiên sinh phát hiện. Anh trai tôi nói, Đại đường chủ sẽ hiểu ý.”

“Tiên sinh bảo điều tra ai, tôi sẽ điều tra kẻ đó, anh tìm tôi cũng vô dụng. Mấy năm nay, các anh giấu tiên sinh bao nhiêu vụ, anh tưởng tiên sinh không biết sao? Tiên sinh nể mặt Hội trưởng quá cố nên mới nhẫn nhịn đến bây giờ.” Hôm nay Cổ Lâm mặc áo lông thú, vẻ mặt phớt đời giống hết người ở Hải Đường Các, khiến Trần Dữ ở phía đối diện thấp thỏm bất an.

Cổ Lâm cười nhạt, trầm nghĩ, hai anh em nhà này muốn xin cô nghĩ cách. Cô còn đang chuẩn bị mắng bọn họ một trận ấy chứ.

Nào ngờ Trần Dữ nói nhỏ: “Ý của anh trai tôi là, Đại đường chủ nên điều tra thế nào thì cứ làm vậy đi”.

“Anh ta không muốn sống nữa à?”

“Không, Hoa tiên sinh nghi ngờ, bảo Đại đường chủ đi điều tra nhằm mục đích thăm dò mối quan hệ của chúng ta. Đại đường chủ nói thật sẽ càng khiến tiên sinh yên tâm.”

Cổ Lâm quan sát anh ta, nhếch miệng cười: “Không ngờ các anh cũng có đầu óc”.

Hiệu suất giải quyết công việc của Đại đường chủ đương nhiên rất cao.

Hai ngày sau, Hoa Thiệu Đình nhận được kết quả điều tra đâu ra đấy, Cổ Lâm không hề nường tay.

“Trần Phong rửa tiền sạch sẽ, chia thành hai đợt, đầu tư vào một bộ phim, chính là bộ phim do Tam tiểu thư đóng vai chính cách đây không lâu. Vì vậy, anh ta mới chẳng sợ gì cả.” Cổ Lâm cất giọng lãnh đạm: “Hoa tiên sinh, đây không phải lần đầu tiên anh ta tự động rửa tiền, lần này thừa dịp đem Tam tiểu thư làm bia đỡ đạn. Ngộ nhớ tương lai Trần Phong bị dung túng quen rồi, gây ra chuyện lớn, tiên sinh không lo lắng hay sao?”

Hoa Thiệu Đình đeo găng tay, trước mặt là một cái hộp Cổ Lâm chưa thấy bao giờ. Anh lau từng hạt phấn trong hộp, thần nhiên nói: “Tôi coi như đây là món quà tặng con trai cậu ta, lần này tôi sẽ bỏ qua cho bọn họ”.

“Tiên sinh.”

“Cổ Lâm, dùng người không nghi ngờ, nghi ngờ sẽ không dùng. Tôi biết rõ hai anh em bọn họ là loại người nào nên tôi chẳng lo. Điều khiến tôi thật sự lo lắng chính là những người tôi không biết rõ.”

Vừa rồi, anh vừa ngược mắt nhìn đối phương.

Cổ Lâm chờ người, bị ép nhìn thẳng vào mắt Hoa Thiệu Đình. Cuối cùng, cô nói nhỏ: “Tiên sinh biết cả rồi”.

Hoa Thiệu Đình cười. Hôm nay khí sắc của anh hồng hào, bộ dạng rất có tinh thần. Anh cất giọng từ tốn: “Tôi không hiểu cô lắm. Cô đi theo tôi sáu năm, lần đầu tiên mới biết to gan như vậy”.

Nghe anh nói câu này, Cổ Lâm mới nhận ra Hoa tiên sinh không phải nhắc đến vụ giữa cô và hai anh em họ Trần. Cô thở phào nhẹ nhõm, đi đến tựa vào bàn cất giọng nhỏ nhẹ: “Tiên sinh đừng nhắc đến chuyện ngày hôm đó nữa”.

Tựa hồ cảm thấy bộ dạng ngoan ngoãn của Cổ Lâm rất thú vị, Hoa Thiệu Đình giơ tay vén tóc ra sau vành tai cô, đầu hơi ngả ra sau ngắm nghía: “Ừm, cô đã trưởng thành, có thể lấy chồng được rồi”.

“Tiên sinh!”

“Tùy Viên không tồi. Tuy EQ không cao lắm lại vô tâm vô tư nhưng cậu ta rất thông minh, không cần lo cho đời sau, chắc chắn sinh con ra sẽ là thiên tài.”

Cổ Lâm còn ít tuổi, bình thường không có người nào dám nói với cô chuyện này. Nghe Hoa Thiệu Đình nhắc đến, cô ngấy ra rồi xấu hổ cắt ngang lời anh: “Ai lo lắng đến đời sau chứ”.

Không khí giữa hai người rất thoải mái, có thể tùy tiện nói đùa. Cổ Lâm không nghĩ ngợi nhiều, nhưng ý cười trong mắt Hoa Thiệu Đình chợt biến mất. Anh lặng lẽ xâu từng hạt phỉ thúy, cầm lên ngắm nghía rồi cất giọng nhàn nhạt: “Người làm cha làm mẹ đều thương yêu con mình. Nếu biết đứa bé số khổ, chi bằng không cần... Cô xem, cô cũng từng hận bố mẹ cô, vì họ không thể chăm sóc nhưng cứ sinh ra cô”.

Cổ Lâm đột nhiên hiểu ra điều gì đó, nhưng khi đào sâu suy nghĩ lại không ra manh mối.

Hoa Thiệu Đình không nói tiếp. Anh im lặng ngắm sợi dây trên tay. Đây là loại Đế Vương Lục cực phẩm, không bật đèn sáng cũng tuyệt đẹp, trong màu xanh ánh lên màu đen. Đáng tiếc là hình dáng của sợi dây rất hiếm gặp, độ dài và hạt to hạt nhỏ trông tương đối kỳ quái.

Cổ Lâm nhìn không ra sợi dây sẽ đeo vào chỗ nào nên mở miệng hỏi: “Đây là gì vậy?”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, nhẹ nhàng đặt nó vào hộp, nửa thật nửa đùa nói với cô: “Mệnh”.

Ở chốn phồn hoa danh lợi, thứ không thiếu nhất chính là tin tức.

Việc bộ phim của Bùi Hoan gặp trắc trở nhanh chóng thành tâm điểm. Để thu hút sự chú ý, các tờ báo liên tục tiết lộ thông tin hậu trường, khiến công ty chế tác hết sức đau đầu.

Dư luận đột nhiên thay đổi trong chốc lát.

Bùi Hoan chẳng phải ngôi sao nổi tiếng, trước đây từng qua hai công ty quản lý cũng là do đi theo chị Kính. Sau đó vì chuyện riêng tư, cô biệt tăm một thời gian. Khi quay lại cô ký hợp đồng với công ty RS nhưng họ cũng chẳng đầu tư công sức vào cô. Cho tới gần đây, Bùi Hoan dính đến tin đồn ghen tuông với nữ nghệ sĩ khác, do từ trước đến nay cô không chịu công khai chuyện đã lấy chồng hay chưa nên nhiều người suy đoán, chỉ vì bộ phim Thời gian không gặp mà cô dính dáng đến thành phần nguy hiểm.

Mỗi thành phố đều có quy tắc ngầm của nó, Lan Phường chính là vết sẹo trên mặt thành phố Mộc. Tuy bề ngoài không ai nhắc tới nhưng một khi đã dính vào người của Kính Lan Hội, thế nào cũng lắm thị phi, nghi ngờ, phiền phức. Bình thường, ai cũng biết làng giải trí chẳng có người nào trong sạch, nhưng khi bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió sẽ càng dễ bị “bôi đen”, nhất là đối với nữ nghệ sĩ như Bùi Hoan.

Trong một tuần liền, trên mạng lan tràn thông tin cô bị ông trùm bao nuôi, làm tình nhân, tiểu tam... Nữ diễn viên từ trước đến nay vốn mở nhạt đột nhiên trở thành tâm điểm chú ý, danh tiếng và sự nỗ lực bao năm cũng không bằng một tin lá cải.

Tuy nhiên, nhân vật nữ chính của tin lá cải này lại không hề bày tỏ thái độ.

Thời gian không gặp tiến hành thuận lợi, chuẩn bị đóng máy. Trước đó, Bùi Hoan ký một hợp đồng quảng cáo, vừa vặn quay trong mấy ngày này. Lịch trình vô cùng bận rộn, cô cũng giả cảm giả điếc.

Bùi Hoan có thể nhẫn nhịn nhưng chị Kính không nhịn nổi. Buổi sáng, Bùi Hoan phải đi quay quảng cáo, chị Kính lái xe đưa cô tới công ty trước.

Hai người vào phòng hội nghị, chị Kính châm điếu thuốc nhưng không lên tiếng.

Trạng thái tinh thần của Bùi Hoan chẳng ra sao. Không biết có phải do tối qua ngủ muộn, hôm nay cô lơ đã lơ đã, trang điểm cũng qua loa.

Bắt gặp bộ dạng này của cô, chị Kính hết cả tức giận, bỗng hỏi một câu không đầu không cuối: “Cậu ta ở ngoài suốt không về nhà à?”

“Ai cơ?” Ở giây tiếp theo, Bùi Hoan mới ý thức được chị đang hỏi đến Tưởng Duy Thành. Cô lắc đầu: “Anh ấy không thể giúp em. Có người muốn bôi nhọ, giẫm chết em, em cũng hết cách”.

Chị Kính lạnh mặt. Xem ra thông tin Tưởng Duy Thành gần đây đặc biệt say mê con bé Alice là thật.

“Chắc cô cũng biết, vụ của Thịnh Linh khiến lãnh đạo cấp cao của công ty cô ta vô cùng bức tức. Tuy không phải do chúng ta làm, nhưng cô nên hiểu, người ngoài nhìn vào, chính là RS chúng ta gây ra, chúng ta cố ý lật đổ nó. Con bé đó được nhiều người lăng xê, bây giờ đột nhiên bị kéo xuống bùn, đằng sau là bao nhiêu tiền của và thể diện của nhiều người. Bây giờ cô như vậy, anh chàng nhà cô lại không tỏ thái độ. Hơn nữa...”, chị Kính vắn vế điều thuốc, gõ xuống mặt bàn: “Cô có thân thể gì đáng để công ty bảo vệ? Chồng cô không hòa hợp với cô, danh phận cũng chẳng có. Ông chủ Phong giúp cô, nhưng bây giờ chuyện này thành đề tài soi mói, trong khi chúng ta không thể công khai ra bên ngoài”.

Không biết đang nghĩ đến điều gì, Bùi Hoan nhìn chăm chăm vào chậu hoa cảnh trên bàn. Chị Kính nói một thôi một hồi, cuối cùng cô cũng đáp lời: “Em hiểu, cái nghề này cần dựa vào các mối quan hệ. Vì vậy nhiều năm qua, em mới không muốn xuất đầu lộ diện”.

“Sáng nay lãnh đạo muốn tìm cô nhưng tôi ngăn lại. Thật ra, tin tức lan truyền trong thời gian gần đây là do công ty quản lý cũ của Thịnh Linh không nuốt trôi cục tức nên mới muốn giẫm chết cô. Người ta bỏ bao nhiêu tiền để lăng xê con bé đó, giờ chẳng làm ăn được gì, đương nhiên bọn họ cũng không thể để RS chúng ta sống dễ chịu.”

Chị Kính càng nói càng hăng. Phòng hội nghị không mở cửa sổ, khói thuốc lá mù mịt. Bùi Hoan cảm thấy khó thở. Mấy ngày qua tâm trạng của cô thấp thỏm không yên, trong đầu toàn là hình ảnh về bức hình kia của Bùi Hi và lời uy hiếp của Hoa Thiệu Đình.

Cô chẳng có thời gian rảnh rỗi quan tâm đến thanh danh. Ban đầu, cô hoàn toàn vô tâm vô tư khi gia nhập làng giải trí. Sau đó là vì bệnh của Sênh Sênh, cô cần một công việc kiếm được nhiều tiền mà thôi. Bây giờ, cô phải tìm cho ra Bùi Hi. Không biết Kính Lan Hội giấu chị gái cô ở nơi nào. Sáu năm trôi qua, một người sống sờ sờ sao có thể biệt tăm biệt tích?

Bùi Hi nhất định xảy ra chuyện, nhưng chị ấy vẫn còn sống. Như vậy mới đáng sợ, Bùi Hoan không biết sau khi cô trốn khỏi Lan Phường, chị gái mang vạ gì. Mỗi lần nhìn tấm ảnh, Bùi Hoan cảm thấy bản thân sắp suy sụp đến nơi.

“Bùi Hoan, cô có nghe tôi nói không đấy?” chị Kính sốt ruột, cầm bao thuốc lá ném vào người cô. Bùi Hoan giật mình: “Chị đừng nói nữa, em biết cả rồi”.

“Cô đúng là đồ không có đầu óc. Cô thử nhìn người khác xem, ai mà chẳng là đàn bà, sao người ta lấy chồng tốt hơn cô? Phụ nữ đã lợi bần thì đừng có ra vẻ làm thánh nữ.” Chị Kính nghiêng rằng: “Tôi nói cho cô biết, cô mà không nghĩ cách bảo chồng cô đứng ra dẹp yên vụ Thịnh Linh, thanh danh của cô sẽ mất sạch. Cô không biết mấy tin lá cải đó buồn nôn đến mức nào hay sao? Đến nước này cô còn bày ra vẻ thanh cao với Tưởng Duy Thành làm gì?”.

Chị Kính thuận tay kéo đồng báo lại gần. Đầu óc Bùi Hoan vô cùng hỗn loạn, cô không nhìn được, đẩy đồng báo xuống đất: “Em đã nói rồi, anh ấy sẽ không quan tâm đến em nữa”.

Chị Kính không ngờ Bùi Hoan lại hùng hổ như vậy. Chị nổi giận chỉ tay vào mặt cô: “Được được, cô giỏi lắm. Tôi chỉ muốn tốt cho cô, vậy mà từ trước đến nay cô chưa bao giờ thật lòng. Người bên anh Phong là thế nào? Sự việc này mà làm lớn, bị cuốn vào vụ rửa tiền là chúng ta sẽ rất phiền phức”.

Bùi Hoan nhắm mắt, một lúc sau mới khôi phục lại tâm trạng. Bởi vì không thể giải thích rõ ràng nên cô quay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Chị Kính trừng mắt, dõi theo bóng cô: “Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, giết người không thấy máu. Đám lang sói hổ báo ở ngoài kia đang chờ ăn thịt cô đấy”.

Bùi Hoan dừng bước. Bên ngoài là bức tường kính, phòng hội nghị của công ty ở tầng mười tám, bây giờ là buổi sáng sớm, mọi người còn chưa đến, cả khu văn phòng rộng lớn tràn ngập ánh ban mai.

Bùi Hoan đột nhiên cảm thấy không mở nổi mắt.

Cô không thể đi tiếp, cũng không thể quay đầu. Đã nhiều năm, cô không thể dừng bước, hồi tưởng hay lùi lại phía sau.

Miệng lưỡi con người thật đáng sợ, cô đã không còn chỗ nào để trốn tránh.

Thấy Bùi Hoan đứng ngây ra ở đó, sống mũi chị Kính đột nhiên cay cay. Chị liền chạy đến nắm tay cô. Dù sao bọn họ vẫn phải làm việc, chị Kính định mở miệng nhưng với tính cách của chị, thật sự không thích hợp nói mấy câu ngọt ngào an ủi người khác.

Nhưng Bùi Hoan hiểu ý tứ của chị. Cô thở dài: “Chị không cần lo cho em. Trong quá khứ em còn thảm hơn bây giờ, những chuyện này chưa là gì cả”.

“Mấy năm biến mất, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì?”

Từ trước đến nay Bùi Hoan không bao giờ trả lời câu hỏi này, nhưng hôm nay dường như cô đột nhiên nghĩ thông, im lặng vài giây rồi mở miệng: “Vào một buổi đêm, không rõ là mấy giờ, em bị một đám người lôi đi khoa phụ sản của bệnh viện...”, cô không thể nói tiếp, toàn thân run rẩy.

Chị Kính túm tay Bùi Hoan theo phản xạ nhưng cô đẩy người chị, loạng choạng đi ra ngoài.

Bùi Hoan miễn cưỡng khống chế ngón tay đang run rẩy của mình để cài cúc áo khoác. Cuối cùng cô vẫn nói tiếp: “Em bị họ ấn trên bàn mổ đáng sợ đó rồi tiêm thuốc an thần... Sau đó, bọn họ ép em phải bỏ cái thai”.

Chìa khóa trong tay chị Kính suýt rơi xuống đất, Bùi Hoan đã bấm nút thang máy. Cô kiểm tra bản thân qua bức tường kính, miệng cố rặn ra nụ cười: “Em không sao cả, tất cả đã qua rồi. Em không muốn giấu chị, chỉ là chuyện của em mà nói ra, ngoài việc khiến bản thân đau đớn còn làm người khác sợ hãi, không có bất cứ ý nghĩa gì”.

Đối diện với người phụ nữ đang ép bản thân trấn tĩnh trước mặt, chị Kính rùng mình, lần đầu tiên dè dặt hỏi: “Là ai? Tưởng Duy Thành?”.

“Không phải.” Bùi Hoan nở nụ cười nhàn nhạt, “Tưởng Duy Thành là người tốt. Nếu kiếp sau có thể gặp anh ấy sớm hơn, có lẽ em sẽ yêu anh ấy.” Ở giây tiếp theo, ý cười trên khóe môi cô biến mất hoàn toàn. Như người diễn viên làm hết trách nhiệm, cô thẳng thắn cho biết: “Kiếp này không còn kịp nữa”.

Vì vậy, cô không thể mở miệng nhờ Tưởng Duy Thành giúp đỡ, bởi vì anh đã làm quá nhiều cho cô rồi.

Chị Kính trầm mặc hồi lâu. Cho đến khi thang máy tới nơi, Bùi Hoan đi vào, chị đột nhiên mở miệng: “Tôi xin lỗi”.

Bùi Hoan lắc đầu, ngậm bẫy tử bản thân rất ổn. Sau đó, cô giật chìa khóa xe ô tô trên tay chị Kính, kiên quyết một mình đến trường quay.

Hôm nay quay còn hai nữ diễn viên khác, đều là ngôi sao nổi tiếng hiện nay. Quảng cáo mỹ phẩm này chia làm ba đoạn, Bùi Hoan chỉ làm nền ở đoạn thứ nhất. Bây giờ cô đang là trung tâm của tin đồn, không cần suy nghĩ cũng biết ngày nay sẽ phải đối mặt với tình huống gì.

Chị Kính không chịu nổi sự lườm nguýt chế nhạo, đi cũng chỉ mất công tức giận. Quảng cáo quay vài tiếng đồng hồ, cố gắng nhẫn nhịn một chút là được. Vì vậy, Bùi Hoan chỉ gọi một trợ lý đi cùng.

Bùi Hoan đoán không sai. Quảng cáo có vài ba cảnh nhưng bị hai ngôi sao kéo dài thời gian, từ chín giờ sáng đến bốn giờ chiều. Cảnh quay của cô bị dồn ra sau cùng. Cô biết bọn họ cố ý nhưng mặc kệ, không hề có ý kiến.

Bùi Hoan ngồi đợi ở phòng hóa trang, cô nhờ người trợ lý đi mua đồ uống. Phòng hóa trang ngoài cô không còn một ai khác. Cô dõi mắt vào chiếc gương lớn, nhìn chăm chăm gương mặt mình, nhưng trong đầu toàn là hình bóng chị gái.

Tính cách của Bùi Hi và cô không giống nhau. Lúc nhà họ Bùi xảy ra chuyện, Bùi Hi đã hiểu biết nên để lại bóng đen tâm lý rất lớn. Chị gái vô cùng hướng nội, tám chín tuổi từng mắc bệnh tự kỷ cấp độ một.

Bùi Hi không thích gặp người khác. Sống ở Lan Phường lâu như vậy nhưng hình như cô chỉ nói chuyện với mỗi Hoa Thiệu Đình.

So với chị gái, Bùi Hoan may mắn hơn rất nhiều. Lúc nhà xảy ra biến cố, cô vẫn nhỏ nên chẳng nhớ rõ. Sau đó, cô được Hoa Thiệu Đình bảo vệ rất tốt nên sống nhẹ nhõm hơn Bùi Hi.

Hai chị em giống như hai thái cực trái ngược nhau.

Xét cho cùng... Bùi Hoan biết bản thân có lỗi với chị gái. Hai chị em vốn nương tựa vào nhau nhưng cô lại ích kỷ bỏ trốn, để lại một mình Bùi Hi nên chị cô mới bị mất tích.

Tấm ảnh đó đã chứng thực Bùi Hi vẫn còn sống, cô vẫn còn người thân ruột thịt.

Ý nghĩ này luôn vẩn vơ trong đầu Bùi Hoan nhưng không có cách nào giải quyết. Điều đó khiến Bùi Hoan đứng ngồi không yên. Trong khi tình hình công việc gần đây không thuận lợi, cô dần cảm thấy khó có thể gắng gượng. Bùi Hoan nằm bò xuống bàn trang điểm trước mặt, định nghỉ ngơi một lát.

Đột nhiên đằng sau cô vang lên giọng phụ nữ, âm lượng thấp nhưng đủ rõ ràng: “Nghe nói ... cô rất bản lĩnh?”.

Người vừa xuất hiện là Trịnh Yến Dung, ngôi sao nữ đóng chung quảng cáo hôm nay. Cô ta xuất thân từ trường lớp chính quy, chỉ đóng phim điện ảnh, lại từng giành được giải thưởng quốc tế nên phong thái khác hẳn.

Bùi Hoan thở dài, ngồi dậy trang điểm. Trịnh Yến Dung không chịu bỏ đi, tựa vào thành ghế sau lưng Bùi Hoan. Nếu người ngoài nhìn thấy, sẽ tưởng hai cô gái đang trò chuyện thân mật.

Đáng tiếc, phát ngôn của Trịnh Yến Dung không dễ nghe chút nào.

“Người như cô có thể bám lấy Tưởng thiếu coi như không tồi, sao còn dính dáng đến anh Phong? Kết quả của việc không biết tự lượng sức mình là bị đâm một nhát vào lưng. Bây giờ cô không biết nên cầu xin ai giúp đỡ đúng không?”

Bùi Hoan càng nghe càng thấy buồn cười. Xem ra, bọn họ nghĩ cô dễ tiện, dính đến xã hội đen, kết quả không biết đắc tội ai nên mới bị tiết lộ những chuyện xấu xa.

Trịnh Yến Dung dù sao cũng là người từng trải, không giỡn võ giương oai như Trịnh Linh. Cô ta vỗ vai Bùi Hoan: “Tôi có một cách, nhưng cần xem cô có nhận lời hay không. Nếu cô đồng ý, giới truyền thông cũng dễ giải quyết... Cô hiểu ý tôi chứ?”

Bùi Hoan đang thoa phấn lên má, nhướn mày nhìn cô ta: “Tôi không cần”.

“Bùi Hoan, tôi làm cầu nối giúp cô, cô cũng nên nể mặt tôi... Phúc gia gần đây thường tiếp xúc với mấy đạo diễn nổi tiếng. Hai ngày trước, ông ta bảo tôi đưa mấy người mới đến. Bây giờ cô cũng đang gặp chuyện phiền não, mọi người đều đạt mục đích của mình, cô nói có đúng không?”

Bùi Hoan dõi mắt vào chiếc gương trước mặt. Trịnh Yến Dung trong gương vẫn vô cùng xinh đẹp, nhưng đôi mắt như loài rắn rết, nhìn chòng chọc vào cô. Bùi Hoan có chút phản cảm, thêm vào đó tâm trạng tương đối tệ, đầu đau như búa bổ nên buột miệng nói: “Tôi không có hứng thú, chị hỏi người khác đi. Tôi không tham gia mấy vụ này”.

Trịnh Yến Dung tỏ ra tức giận: “Tôi muốn giúp cô, cô còn tỏ thái độ đó”. Cô ta quay về vị trí của mình, rút điều thuốc lá, vừa châm lửa vừa cười nhạt: “Cô suốt ngày bày ra bộ dạng thánh nữ làm gì? Loại người như chúng ta đều là đồ thối nát. Những chuyện báo chí nhắc tới, cô cũng không ít hơn chúng tôi...”.

Nói xong, cô ta đột ngột quay người ném điều thuốc vừa châm vào áo khoác của Bùi Hoan.

Bùi Hoan liền đứng dậy. Trịnh Yến Dung tựa vào thành ghế, vẻ mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Bùi Hoan không thềm cãi nhau với cô ta, vội vàng cầm áo lên xem, chỉ sợ cháy thì phiền phức lớn. Cô còn chưa kịp lên tiếng, Trịnh Yến Dung bất chợt nhoài người, bật ngọn lửa lắc lắc trước mặt cô: “Cô còn trẻ, không hiểu loại người nào có thể động vào, loại người nào không nên dính dáng. Có cần tôi dạy bảo không?”.

Ngọn lửa trên tay Trịnh Yến Dung sượt qua tóc Bùi Hoan. Bùi Hoan ôm áo khoác bất động. Cô nhìn chăm chăm đối phương, trong lòng bỗng cảm thấy người phụ nữ này thật đáng buồn.

Ở giây tiếp theo, Bùi Hoan ném bộ đồ sang bên rồi giơ tay ấn vào ngọn lửa ở đầu chiếc bật lửa của Trịnh Yến Dung. Ngọn lửa bị dập tắt trong giây lát. Trịnh Yến Dung không ngờ cô dám làm vậy, bất giác kêu lên một tiếng.

Trịnh Yến Dung nổi giận đẩy Bùi Hoan vào giá quần áo ở bên cạnh. Vết thương bị thủy tinh đâm hôm trước đập vào giá sắt đau điếng, Bùi Hoan ôm cánh tay ngồi xồm xuống. Cô chẳng có lòng dạ tranh cãi, bởi đầu như sắp nổ tung. Đúng lúc này, cửa phòng hóa trang mở ra.

Trợ lý của Bùi Hoan cầm túi đồ uống đi vào, cất cao giọng: “Chị Hoan, Tưởng thiếu đến thăm... đang tìm chị kia kìa”.

Chưa kịp nói hết câu, cô trợ lý đã há hốc mồm bởi cảnh tượng trong phòng hóa trang.

Bùi Hoan đang ngồi dưới đất, còn chưa hiểu nguyên nhân tại sao Tưởng Duy Thành đột nhiên đến tìm mình, anh đã xuất hiện ở cửa ra vào.

Trịnh Yến Dung phản ứng rất nhanh, bày ra vẻ mặt căng thẳng đồng thời giơ tay về phía Bùi Hoan, định kéo cô đứng dậy: “Cô không sao đấy chứ?”

Tưởng Duy Thành đi nhanh vào, quan sát cô ta từ đầu đến chân: “Tôi từng gặp cô ở buổi tiệc vào năm ngoái hay năm kia đúng không?”. Hôm nay anh mặc đồ bình thường, áo khoác ngắn và quần dài nhưng vẫn rất phong độ. Trịnh Yến Dung ngượng ngập thu tay về, gật đầu.

Tưởng Duy Thành vừa nói vừa cúi người, đỡ Bùi Hoan đứng dậy. Anh vẫn giữ nguyên tư thế ôm Bùi Hoan, tiếp tục tán gẫu với Trịnh Yến Dung: “Hình như tôi có xem một bộ phim điện ảnh của cô nhưng quên tên rồi”.

Chứng kiến tư thế thân mật của Tưởng Duy Thành và Bùi Hoan, Trịnh Yến Dung liền biến sắc. Trong khi cô ta kinh ngạc nhìn bọn họ, Tưởng Duy Thành đã không để ý đến cô ta. Anh cúi đầu kéo tay áo của Bùi Hoan, để kiểm tra vết thương trên cánh tay cô. Nơi đó quả nhiên hơi rỉ máu.

Bùi Hoan đẩy người anh: “Em không sao”.

Tưởng Duy Thành kéo tay cô, cất giọng dịu dàng: “Tôi đã nói với người bên ngoài, hôm nay đưa em về trước”. Hiếm có dịp anh xuất hiện ở phim trường, bên ngoài phòng hóa trang đã xuất hiện một đồng người. Bọn họ đều không lên tiếng, chỉ giả bộ đang làm công việc của mình.

Bùi Hoan không biết anh có chuyện gì, liền hỏi nhỏ: “Sao thế?”.

Tưởng Duy Thành im lặng, chau mày nhìn áo khoác ngoài đã bị mẩu thuốc lá châm thủng một lỗ rồi đảo mắt qua Trịnh Yến Dung. Sau đó, anh kéo Bùi Hoan đi ra ngoài.

Hôm nay Tưởng Duy Thành tự lái xe đến. Bùi Hoan ngồi ở ghế lái phụ, anh đột nhiên nhoài người thắt dây an toàn cho cô.

Hai người cách nhau rất gần, hơi thở của anh phả vào mặt cô: “Nếu hôm nay tôi không đến, em cứ để cô ta bắt nạt như vậy à?”.

Bùi Hoan lắc đầu: “Đây cũng không coi là hành vi bắt nạt”.

Tưởng Duy Thành dừng động tác, lục tìm hai miếng băng y tế đưa cô: “Bao nhiêu năm qua, Tưởng gia không yêu cầu em giữ bí mật”, Anh nhìn thẳng vào mắt Bùi Hoan: “Tôi cũng chẳng bận tâm”.

Bùi Hoan biết Tưởng Duy Thành đang nhắc đến chuyện kết hôn. Nếu chính thức công khai, cuộc sống của cô sẽ dễ thở hơn. Cô không muốn nhắc đến chuyện này bởi như vậy Tưởng Duy Thành có thể tiếp tục duy trì hình tượng quý tộc độc thân mà không bị ảnh hưởng.

Bùi Hoan lặng lẽ xử lý vết thương rồi tựa đầu vào cửa sổ xe. Một lúc sau, cô mới lên tiếng: “Cảm ơn anh”.

Bao nhiêu năm qua, hình như kể từ lần đầu tiên gặp Tưởng Duy Thành, cô luôn trong tình trạng thảm hại. Vậy mà Bùi Hoan cũng chỉ có thể nói câu: “Cảm ơn”.

Đến ngã tư gặp đèn đỏ, Tưởng Duy Thành mỉm cười, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Không cần cảm ơn tôi. Vừa đúng lúc tôi có chuyện muốn nhờ em giúp đỡ”.

Bùi Hoan quay sang anh: “Chuyện gì vậy? Gần đây em không có tâm trạng... Hôm nay đầu rất đau, chúng ta về nhà trước đi”.

Anh vẫn cười: “Bên Huệ Sinh tôi đã bảo người trông nom. Hôm nay tôi giúp em giải vây, ít nhất sau này bọn họ cũng kiêng dè em, không gây sự nữa”.

Bùi Hoan nghe ra ý của anh, quả quyết cắt lời: “Tưởng Duy Thành, chuyện của Sênh Sênh em luôn cảm ơn anh đã giúp em. Nhưng việc khác .. anh muốn em..”.

Tưởng Duy Thành vuốt ve ngón tay cô: “Suýt, em đừng từ chối vội. Tôi chỉ phiền em cùng tôi đi ăn bữa cơm. Em cũng biết đấy, tôi không dẫn theo phụ nữ thì không hay cho lắm. Hôm nay Alice lại có hoạt động quan trọng nên tôi tiện đường, đón em đi cùng”.

Thì ra hôm nay anh đến tìm cô chỉ với mục đích kiếm thế thân tạm thời.

Bùi Hoan lặng thinh. Tưởng Duy Thành ghé sát người, Bùi Hoan né tránh nhưng vẫn bị anh hôn trúng tai. Bất gặp vẻ mặt khó chịu của cô, anh không nhịn được cười: “Thật ra, tôi vẫn thích bộ dạng giương móng vuốt của em năm xưa hơn”.

Trong lòng Bùi Hoan không mấy thoải mái. Vẫn biết đây là phương thức chung sống giữa hai người, nhưng hôm nay cô đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Cô sợ Tưởng Duy Thành nhắc đến chuyện năm xưa. Năm đó cô không phải như bây giờ, cũng chẳng hèn mọn đến thế.

Không phải Bùi Hoan chưa từng dao động. Cùng sống dưới một mái nhà bao nhiêu năm, cô đã từng thử mở lòng với Tưởng Duy Thành. Cho dù có thể một lần nằm mơ đến cùng, cô cũng chấp nhận số phận. Nhưng ngay cả trong giấc mộng, cô cũng không nhìn thấy kết cục .

Bùi Hoan không hỏi nhiều, kéo tấm che nắng soi gương tô son. Hôm nay thần sắc của cô khá tệ, trên mặt vẫn còn lớp phấn trang điểm, chỉ cần tô son màu tươi sáng là được.

“Lần trước tôi đã muốn hỏi, loại son này thương hiệu gì vậy, rất hợp với em.”

“YLS, 111# Rouge Heslios.” Bùi Hoan mỉm cười: “Anh nên sớm báo với em một tiếng, để em trang điểm cẩn thận. Nếu đi tiếp khách, em không thể làm anh mất mặt. Đúng rồi, lát nữa anh cần em là Tưởng phu nhân hay là gì?”.

Tưởng Duy Thành tắt nụ cười, lạnh lùng mở miệng: “Bùi tiểu thư kính nghiệp thật đấy”.

Bùi Hoan im lặng, cố gắng giữ bộ mặt tươi tỉnh. Cô là ngôi sao, cũng nên có tư thế của ngôi sao.

Lúc xuống xe, Bùi Hoan đợi Tưởng Duy Thành mở cửa xe, cô mới khoác tay anh cùng đi vào trong.

Đây là khách sạn bảy sao, các vị khách có mặt tại bữa cơm hôm nay đương nhiên không tầm thường.

Đại sảnh vô cùng xa hoa lộng lẫy, ai đi vào cũng có cảm giác bản thân cao quý thêm mấy phần. Hơn nữa, Tưởng Duy Thành đi đến đâu cũng nổi bật. Bùi Hoan và anh nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Bất gặp thái độ phục tùng và gương mặt rạng rỡ của Bùi Hoan, khi đi vào thang máy, Tưởng Duy Thành cười nói: “Vẫn là Bùi tiểu thư tốt hơn, ít ra còn cười với tôi. Phu nhân nhà tôi không tốt như vậy, đến ngón

tay cũng chẳng cho tôi động vào”. Nói xong, anh quay mặt đi chỗ khác, ngữ khí vẫn không thay đổi: “Tình cảm sáu năm của tôi cũng không bằng em thỉnh thoảng gặp dịp thì chơi”.

Bùi Hoan chưa chát trong lòng, muốn nói câu gì đó với anh nhưng không kịp. Cửa thang máy mở ra, bọn họ được nhân viên phục vụ dẫn vào phòng.

Bùi Hoan tưởng hôm nay rất đông người, bằng không Tưởng Duy Thành cũng chẳng cần một người phụ nữ đi cùng.

Nhưng vừa vào trong, cô liền cảm thấy có điều bất thường. Trong phòng riêng chỉ có hai người đàn ông, đều ngoài năm mươi tuổi. Nhìn họ rất quen mặt nhưng Bùi Hoan không nhớ ra, chỉ đoán là người trong ngành giải trí.

Tưởng Duy Thành vui vẻ giới thiệu, đối phương lập tức nở nụ cười. Một người bắt tay Bùi Hoan, mắt dán vào cô: “Ôi trời, tôi nghe nói Bùi tiểu thư không bao giờ ra ngoài tiếp khách, chẳng ai mời được cô. Muốn cùng Bùi tiểu thư ăn bữa cơm phải nhờ Tưởng thiếu mới được”.

“Đây là đạo diễn Trình và đạo diễn Hứa... đều là người mấy năm nay Phúc gia tích cực lăng xê. Hai đạo diễn muốn mời Bùi tiểu thư ăn cơm từ lâu, để bàn chuyện hợp tác sau này. Hôm nay mọi người nể mặt tôi, gặp mặt nói chuyện.” Tưởng Duy Thành cất giọng không mặn không nhạt, giới thiệu lai lịch của đối phương.

Nói xong, anh không ngồi cạnh Bùi Hoan mà đi sang phía đối diện.

Bùi Hoan dần hiểu ra vấn đề. Phúc gia là ông chủ đứng sau hai người này. Phúc gia cũng ở trong giới xã hội đen, đáng tiếc không có vai vế. Gần đây ông ta lôi kéo mấy đạo diễn của làng giải trí, hai bên cùng lợi dụng lẫn nhau. Thảo nào Trịnh Yến Dung cũng nhắc đến ông ta.

Đến lúc này Bùi Hoan hoàn toàn mất cảm giác. Bây giờ cô như con cá nằm trên thớt, đợi nhát dao bổ xuống, có khổ sở ảm ức cũng vô dụng.

Bùi Hoan đột nhiên muốn bật cười. Bởi vì áo khoác ngoài bị châm thuốc nên cô chỉ choàng tạm chiếc khăn quàng. Mặc dù điều hòa trong phòng để ở nhiệt độ tương đối cao nhưng cô vẫn thấy lạnh.

Lúc Trịnh Yến Dung đề cập, cô đã đoán ra vấn đề nên từ chối ngay. Những bữa cơm xã giao như vậy thường dùng việc bán sặc để giao dịch. Tuy nhiên, Bùi Hoan thật sự không ngờ, Tưởng Duy Thành giải vây rồi đưa cô đi, quanh đi quẩn lại, cô vẫn rơi vào tình cảnh này.

Đạo diễn Trình ở phía đối diện đi đến rót rượu cho Bùi Hoan. Cả người ông ta gần như áp vào người cô, còn thừa dịp nắm tay cô. Bùi Hoan nở nụ cười lấy lệ, lập tức rút tay về. Cô không nhìn hai người đàn ông kia, mà quay sang Tưởng Duy Thành.

“Tôi có nên cảm ơn Tưởng thiếu trước vì đã cho tôi cơ hội này?”

Tưởng Duy Thành lặng lẽ thưởng thức rượu vang, không nhìn cô cũng chẳng đáp lời.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Bùi Hoan đưa ly rượu lên môi nhưng không uống, chỉ để lại một vết son đỏ, vừa vặn nổi bật trên miệng cốc sòng sánh, khiến ông già háo sắc ngồi bên cạnh không thể rời mắt.

Bùi Hoan nhìn chằm chằm chiếc ly thủy tinh, đầu lại đau nhức, ánh sáng càng lúc càng chói mắt. Nơi này bất kể là trắng hay đen, dù bạn có mạ vàng toàn thân, một khi đã nhúng chìm, những trò bát nháo vĩnh viễn không kết thúc.

Bàn tay của đạo diễn Trình càng lúc càng mất trật tự. Ông ta kéo ghế ngồi cạnh Bùi Hoan, cười híp mắt nói điều gì đó mà cô để ngoài tai. Tưởng Duy Thành không nhìn sang bên này chỉ mãi nói chuyện với người đàn ông còn lại.

Đạo diễn Trình bất chợt nắm cổ tay đang cầm ly rượu của Bùi Hoan, vừa nắn bóp vừa cảm nhận, người phụ nữ này xinh hơn trên màn ảnh nhiều.

“Em muốn quay phim gì? Theo tôi đóng phim điện ảnh đi. Hai năm nay, phim truyền hình càng ngày càng xuống dốc. Em xem, có diễn viên nào chuyển sang màn ảnh rộng còn quay về đóng phim truyền hình không?” Đạo diễn Trình thì thầm bên tai cô.

Bùi Hoan cười nhạt, khéo léo xoay cổ tay, thoát khỏi bàn tay của đạo diễn Trình. Cô vẫn hướng ánh mắt về Tưởng Duy Thành, hỏi anh: “Tưởng thiếu đưa tôi đến đây, tôi sẽ nghe anh ấy”.

Tưởng Duy Thành cuối cùng cũng quay sang Bùi Hoan.

Bùi Hoan nhìn anh không chớp mắt. Tưởng Duy Thành định nói điều gì đó nhưng đạo diễn Trình đột nhiên ôm chầm lấy Bùi Hoan, ghé miệng muốn hôn cô.

Bùi Hoan lập tức xoay người tát bốp vào mặt ông ta.

Đạo diễn Trình từng gặp đối tượng không thức thời hay giả vờ thanh cao, nhưng ông ta chưa bao giờ bị phụ nữ tát vào mặt. Vì vậy, ông ta dờ ra trong giây lát.

Bùi Hoan đứng dậy đi đến bên Tưởng Duy Thành. Cô cầm ly rượu còn đầy nguyên, dốc lên đầu anh. Tưởng Duy Thành ngồi bất động, Bùi Hoan ôm vai anh, động tác vô cùng phong tình, miệng cười khanh khách.

Tưởng Duy Thành không còn vẻ phong lưu đặc ý mà vô cùng nhếch nhác.

Bùi Hoan chưa từng chứng kiến Tưởng Duy Thành khó coi đến thế, đầu tóc quần áo đều ướt rượt.

Hai ông đạo diễn ở trong phòng bây giờ mới có phản ứng, vừa mắng chửi vừa lao đến kéo Bùi Hoan. Cô liền quay người giơ chân, dùng mũi giày cao gót đập mạnh, khiến hai người ngã xuống đất.

“Anh quên tôi trưởng thành ở nơi nào rồi sao? Tìm người cũng nên tìm loại có bản lĩnh một chút.”

Tưởng Duy Thành đập bàn, gạt đĩa thức ăn sang một bên. Hai người đàn ông thấy tình thế bất thường, đều không lên tiếng.

Bùi Hoan cúi đầu ghé sát tai Tưởng Duy Thành, vòng tay qua vai anh. Trên người anh tỏa ra mùi rượu vang thơm nồng.

Cách đây rất lâu, lúc Tưởng Duy Thành mới đưa Bùi Hoan đi, cô còn nhỏ tuổi, chịu bao khổ sở vất vả mới có thể sinh con gái. Lúc bấy giờ, bởi vì sức khỏe kiệt quệ nên cô phải nằm viện một thời gian.

Ngày nào anh cũng đi thăm cô, buổi tối thường ôm cô, đợi cô yên tâm ngủ say mới ra về.

Nhiều năm sau, nửa đêm tỉnh mộng, Tưởng Duy Thành đã quên mất tại sao bản thân ngày càng lún sâu, trong khi Bùi Hoan mãi cũng không chịu mở lòng.

Hai người chỉ có thể dùng phương thức làm tổn thương lẫn nhau, bằng không sẽ không công bằng.

Tưởng Duy Thành không thể kiềm chế, định quay người ôm Bùi Hoan. Nhưng cô dùng hết sức lực giữ chặt vai anh, không cho anh động đậy. Cô không chút đắn đo cũng chẳng đau lòng, chỉ là lần đầu tiên trong đời cô chủ động ôm Tưởng Duy Thành, giống như anh từng làm với cô năm xưa.

Sau đó Bùi Hoan nói rành rọt từng từ một bên tai anh: “A Thành, chúng ta li hôn đi”.

Tưởng Duy Thành nhắm mắt.

Bùi Hoan ném ly rượu xuống đất, một mình rời khỏi phòng. Cô không hề quay đầu nhìn Tưởng Duy Thành.

7. Chương 7

Chương 7: Đồng sàng dị mộng

Sau khi rời khách sạn, Bùi Hoan gọi điện bảo chị Kính từ chối mọi công việc rồi quay về nhà họ Tưởng thu dọn đồ.

Lần này, cô đắc tội với quá nhiều người. Hết đánh người của Phúc gia lại thêm công ty của Thịnh Linh. Bọn họ chắc chắn không bỏ qua, nhiều khả năng liên kết tìm cô trả thù.

Bùi Hoan quyết định tạm thời lánh mặt, không lộ diện một thời gian, đến đâu hay đến đó.

Bởi vì bên ngoài nhiều lời đồn đại nhảm nhí nên cô càng không thể ở lại Tưởng gia. Mẹ Tưởng Duy Thành chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, Bùi Hoan không có bản lĩnh, cũng chẳng có tâm trạng lấy lòng người nhà anh.

Hơn nữa, cô đã hạ quyết tâm ly hôn.

Bùi Hoan viết đơn ly hôn, ký sẵn tên. Cô dọn đồ vào hai chiếc va li, một lớn một nhỏ xếp sẵn ngoài cửa. Chỉ đợi bên kia ký là cô có thể đi.

Trong lúc ở nhà đợi Tưởng Duy Thành, Bùi Hoan gọi điện, nhắn tin cho đối phương nhưng anh không trả lời.

Người giúp việc ở tòa nhà phía nam đã quen với phương thức chung sống của hai vợ chồng Bùi Hoan nên chẳng ai nhận ra điều bất thường. Phát hiện cô thu dọn hành lý, thím Lâm chỉ hỏi: “Thiếu phu nhân, cô chuẩn bị đi quay ngoại cảnh à?”

Bùi Hoan lắc đầu.

Thật ra trong thâm tâm thím Lâm cũng lờ mờ đoán ra điều gì đó nhưng không dám hỏi. Thấy trên bàn đặt mấy tờ giấy, bà thấp thỏm, đến khuyên cô: “Thiếu gia cũng có lý do riêng... Thiếu phu nhân, bao nhiêu năm qua, cô không bận tâm đến những lời đồn đại bên ngoài sao, sao bây giờ lại rời xa thiếu gia?”

Bùi Hoan đã không còn tức giận, cũng chẳng trách Tưởng Duy Thành.

“Cháu và anh ấy sớm muộn cũng có ngày hôm nay, giải quyết sớm sẽ tốt hơn.”

Bất gặp thái độ kiên định của cô, thím Lâm không tiếp tục khuyên nhủ, đành gạt nước mắt ra khỏi phòng.

Thành phố Mộc vào mùa đông khô hanh và lạnh giá đến mức khó chịu. Bùi Hoan tạm thời dừng mọi hoạt động, cũng không lộ diện. Báo lá cải đương nhiên viết loạn xạ.

Ở Lan Phường cũng có người chú ý đến tin tức.

Cố Lâm đuổi hết thuộc hạ ra ngoài rồi xem đồng báo Trần Phong vừa mang tới và mấy tấm ảnh Tưởng Duy Thành đưa Bùi Hoan đi ăn cơm nhưng ra về không vui vẻ do người của anh ta chụp được.

Cô ngược mắt nhìn Trần Phong: “Anh to gan thật, Hoa tiên sinh bảo theo dõi Tam tiểu thư, có chuyện gì phải báo với tiên sinh ngay. Anh biết rõ Tưởng Duy Thành không có ý tốt mà giấu giếm. Ngộ nhỡ Tam tiểu thư xảy ra chuyện, anh và tôi chỉ còn đường chết”.

Trần Phong không tiếp tục giả bệnh, ngồi thoải mái ở phía đối diện. Anh ta tự rót nước uống: “Cô không biết đâu, Bùi Hoan tốt xấu gì cũng lớn lên ở Lan Phường, đám người đó còn lâu mới chạm được vào cô ta. Hơn nữa, cô cũng không hiểu mối quan hệ giữa cô ta và Tưởng Duy Thành. Tưởng Duy Thành sẽ không thật sự làm hại cô ta. Bữa cơm hôm đó chỉ giận dỗi, anh ta sẽ không để xảy ra chuyện”.

Cố Lâm tựa vào thành ghế. Cảnh Bùi Hoan khoác tay Tưởng Duy Thành trên tấm ảnh khiến cô không mấy dễ chịu.

Hoa tiên sinh là người từng trải, loại phụ nữ nào chẳng từng gặp qua. Vậy mà đến cuối cùng, tiên sinh lại sống chết không từ bỏ Bùi Hoan.

Quả thực, Cố Lâm chẳng thấy trên người đối phương có điểm gì đặc biệt. Vì vậy, cô càng nghĩ càng không thông tại sao Hoa tiên sinh lại mê mẩn người đàn bà đó đến thế.

Thấy Cố Lâm thất thần, Trần Phong ho khan hai tiếng, cầm chiếc hộp đưa cho cô: “Tôi biết Đại đường chủ thích san hô. Tôi phải mất hơn nửa năm mới tìm được loại san hô huyết bồ câu này, khảm hình rồng, là loại cực phẩm đấy”

Cố Lâm cầm mặt dây chuyền ngắm nghía một lúc, quả nhiên là thứ cô muốn có từ lâu. Trần Phong đứng là biết làm người, cô không nhận thì không hay cho lắm. Thế là Cố Lâm cầm lấy, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Anh thật có lòng, tôi chỉ buột miệng nói muốn tìm nó, vậy mà anh đi kiếm thật. Nhân đây, tôi cũng khuyên anh một câu, Hoa tiên sinh đặc biệt coi trọng Bùi Hoan, anh đừng tự chuốc phiền phức ỉn”.

“Không.” Đối với vấn đề này, Trần Phong tỏ ra kiên định, anh ta đột nhiên hạ giọng: “Người của Lan Phường đều biết, lão hồ ly không dễ bị hạ bệ, cho dù anh ta ốm yếu bệnh tật... Cả cuộc đời này, anh ta chỉ có một điểm yếu. Nếu muốn bảo vệ Hoa tiên sinh, muốn giữ địa vị của mình, cô không thể để điểm yếu đó tồn tại”.

Cố Lâm không tiếp lời, ngược mắt nhìn Trần Phong.

Trần Phong cười cười, nhắc qua tin tức mà Phúc gia tung ra: “Thấy chưa, bây giờ có người ra tay thay chúng ta, ai bảo cô ta gây rắc rối. Bây giờ chỉ cần cô không biết, tôi không biết.... Tự nhiên nước sẽ chảy thành sông”.

Cố Lâm định nói câu gì đó nhưng Trần Phong hiểu ý, xua tay: “Đàn ông đều giống nhau cả. Cô ta không còn nữa, hai năm sau sẽ chẳng ai nhớ đến. Đây là tôi nghĩ cho cô, Bùi Hoan biến mất sẽ chỉ có lợi cho cô mà thôi”.

Buổi tối hôm đó, Cố Lâm cùng ăn cơm với Hoa tiên sinh rồi sai người hâm nóng thuốc để cô mang và Hải Đường Các.

Bệnh tình của Hoa Thiệu Đình đã ổn định nên các bác sĩ túc trực đã giải tán. Mấy ngày liền, anh đều ở trong phòng nghỉ ngơi, hôm nay mới ra ngoài một lúc rồi quay về xử lý công việc.

Hắc Tử bắt đầu ngủ đông nên chỉ còn một mình anh. Uống xong bát thuốc, Hoa Thiệu Đình chợt nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Cố Lâm: “Mấy ngày gần đây không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”.

Cố Lâm lắc đầu: “Không ạ. Lô hàng gỗ lần trước đã bàn xong rồi, chúng ta nhường một phần trăm đã coi như nể mặt. Bên đó muốn thương lượng tiếp nhưng tôi không đồng ý”.

Hoa Thiệu Đình tựa vào thành ghế mây, nở nụ cười nhàn nhạt: “Chuyện này tôi không lo, cái miệng của cô còn chặt chẽ hơn tôi. Tôi chẳng buồn nhiều lời với mấy ông già đó”. Anh nhìn Cố Lâm: “Những người khác thì sao?”.

Cố Lâm thuận theo ánh mắt của anh, nhìn mặt dây san hô trên cổ mình. Cô cầm lên vân vê: “Tôi muốn tìm cái này từ lâu, bây giờ mới đến tay”.

Hoa Thiệu Đình nheo mắt đánh giá: “Chắc tốn nhiều tiền lắm đúng không? Con rồng khảm rất tinh xảo, không phải thợ bình thường có thể làm được”. Nói xong, anh đột nhiên bổ sung: “Là cô tự mua à?”.

Cố Lâm là người bên cạnh Hoa Thiệu Đình, không trực tiếp tiếp xúc với bên ngoài, hiếm khi đích thân nhúng tay mua bán hàng hóa. Hoa Thiệu Đình chỉ thuận miệng tán gẫu, ngữ khí chẳng có gì khác lạ nhưng Cố Lâm vẫn chột dạ, nói nhỏ: “Không phải”.

Hoa Thiệu Đình giơ tay ra hiệu cho cô tiến lại gần. Sau đó, anh đứng dậy, đặt tay lên thắt lưng Cố Lâm, cúi đầu xuống ngực cô, như muốn nhìn rõ mặt dây chuyền.

Cử chỉ của anh quá thân mật. Cố Lâm không dám động đây, toàn thân cứng đờ, trống ngực đánh thình thịch.

Vậy mà Hoa Thiệu Đình còn nhướn mày nhìn cô. Ở khoảng cách rất gần nhưng dường như ánh mắt anh không thấy Cố Lâm. Anh hỏi: “Cô đổ mặt làm gì?”.

Vẫn ngữ khí biếng nhác và đôi mắt có sức sát thương đó.

Toàn thân Cố Lâm bắt đầu run run, nhưng Hoa Thiệu Đình vẫn giữ nguyên tư thế. Anh chậm rãi buông mặt dây chuyền san hô rồi hỏi bằng một giọng chắc chắn: “Cô nói thật đi, là ai tặng cô?”.

Đầu óc Cố Lâm vô cùng hỗn loạn. Cuối cùng, cô bám vào cây gỗ duy nhất, giả bộ cúi xuống, ngượng ngùng lên tiếng: “Là Tỳ Viên”.

Câu trả lời này khiến mọi điều được giải thích rõ ràng trong giây lát.

Hoa Thiệu Đình cười cười, buông người Cố Lâm ngồi về chỗ cũ. Cố Lâm thở phào nhẹ nhõm, quay lưng lại: “Hắc Tử đã ngủ đông, tiên sinh nhân rồi nên cố ý trêu tôi”.

“Tôi phải xem cho rõ, để tương lai còn biết nên tặng quà kết hôn gì cho hai người, tránh tình trạng cậu ta coi thường tôi.”

“Hoa tiên sinh ...” Bất gặp bộ dạng này của anh, Cố Lâm thấp thỏm bất an. Thái độ của anh nửa thật nửa giả, khiến cô không biết có phải anh định thăm dò thật hay không?

Hoa tiên sinh không trêu cô nữa, anh cầm một cuốn sách đi đến bên cửa sổ, từ tốn hỏi: “Vừa nãy nói đến đâu rồi? À, mấy ngày này, bên ngoài có chuyện gì không?”

Cố Lâm nhanh chóng sắp xếp câu trả lời, vừa thu dọn đồ vừa đi ra ngoài: “Người của Trần Phong theo dõi suốt, họ báo cáo với tôi mọi chuyện tốt đẹp”.

“Ừm, lát nữa cô hãy đi tra số điện thoại tòa nhà phía nam của Tưởng gia cho tôi.”

Hoa Thiệu Đình gọi điện đến máy bàn của tòa nhà phía nam vào lúc mười một giờ đêm. Bùi Hoan đợi Tưởng Duy Thành mấy ngày liền nhưng anh vẫn biệt tăm biệt tích. Khi Hoa Thiệu Đình gọi đến, cô đã lên giường ngủ, là thím Lâm nhắc máy.

Hoa Thiệu Đình cất giọng khách khí: “Xin lỗi đã làm phiền, tôi muốn gặp Bùi Hoan”.

Thím Lâm đưa mắt lên phòng ngủ chính, nơi đó vẫn sáng đèn. Đây là lần đầu tiên tòa nhà phía nam nhận được điện thoại của một người đàn ông xa lạ vào tối muộn. Thím Lâm không muốn chuốc phiền phức, cho biết thiếu phu nhân nhà bà đi đã đi ngủ, bảo đối phương ngày mai gọi hoặc nhắn lại, bà sẽ chuyển lời giúp.

Thím Lâm chưa kịp nói hết câu, bên ngoài có người trở về.

Thím Lâm quay đầu, quên mất đang nói chuyện điện thoại, vội vàng nói với Tưởng Duy Thành: “Thiếu phu nhân... thiếu phu nhân đã thu dọn hành lý. Thiếu gia mau lên xem đi”.

Người ở đầu kia điện thoại trầm mặc, nhưng cũng không cúp máy.

Tưởng Duy Thành không bất ngờ trước thông báo của thím Lâm. Anh nhìn chăm chăm ống nghe trong tay bà, đột nhiên hỏi: “Muộn như vậy rồi còn ai gọi đến?”.

“Hả? Đúng rồi... Người này...” bây giờ thím Lâm mới chợt nhớ ra mình còn đang nghe điện thoại, bà liền hỏi đối phương là ai.

Người ở đầu kia cười khê một tiếng, cất giọng trầm trầm: “Bà hãy bảo Tưởng Duy Thành nghe máy”.

Thím Lâm ngây ra, người này nói một câu như thể ra lệnh, ngữ khí bức người. Bà có chút không vui, đưa ống nghe cho Tưởng Duy Thành: “Thiếu gia, là một người đàn ông, tôi không rõ là ai”.

Tưởng Duy Thành chau mày, giơ tay nhận điện thoại rồi nói luôn: “Cô ấy ngủ rồi”.

Ngữ khí của Hoa Thiệu Đình không một chút xao động: “Hãy giúp tôi chuyển lời với cô ấy, A Hi bị ốm rồi”

“Sau này, anh đừng gọi điện đến nhà muộn như vậy.” Tưởng Duy Thành cố gắng kiềm chế, “Anh cả, tôi gọi anh theo Bùi Bùi, anh không để ý đấy chứ?”.

Hoa Thiệu Đình cười: “Tùy Tưởng thiếu. So với cách gọi đó, tôi càng để ý đến chuyện cậu gọi cô ấy là Bùi Bùi hơn. Chỉ người nhà của cô ấy mới có thể gọi cô ấy như vậy”.

Nghe thấy động tĩnh, người ở trên gác đã đi ra ngoài.

Bùi Hoan khoác áo ngủ, hỏi Tưởng Duy Thành: “Anh về rồi à.... Ai gọi điện thế?”.

“Không có gì”. Tưởng Duy Thành lắc đầu, nói rất lễ phép với người ở đầu kia điện thoại: “Sức khỏe của anh cả không tốt, anh hãy nghỉ ngơi sớm đi. Tôi và Bùi Bùi đi ngủ đây, có gì ngày mai nói sau”.

Tưởng Duy Thành dứt lời liền cúp điện thoại. Bùi Hoan từ trên gác đi xuống: “Anh ấy gọi à?”.

Tưởng Duy Thành ngăn không cho Bùi Hoan tiến lại gần điện thoại bàn. Cô không muốn tranh cãi với anh trước mặt người giúp việc nên quay lên cầu thang, đi về phòng ngủ chính. Tưởng Duy Thành đi theo vào trong. Bùi Hoan khép cửa, hỏi anh: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xem em sốt ruột chưa kìa. Lão hồ ly còn rảnh rồi gọi điện thoại thì chưa chết ngay được.”

Tưởng Duy Thành nói lỏng cà vạt, ngồi xuống sofa: “Thím Lâm nói em đợi tôi mấy ngày liền... Rốt cuộc em đợi tôi hay đợi điện thoại của anh ta?”

“Bây giờ em không muốn cãi nhau với anh, rốt cuộc anh ấy nói gì vậy?”

“A Hi bị ốm rồi.”

Bùi Hoan đột nhiên chạy xuống chỗ đặt máy điện thoại rồi bấm số. Tưởng Duy Thành đi tới giằng ống nghe trong tay cô ném xuống đất. Bùi Hoan giật mình, anh túm tay cô: “Tôi là chồng em, bây giờ tôi không hy vọng em gọi cho người đàn ông khác, em nghe rõ chưa?”

Bùi Hoan nhìn vào mắt Tưởng Duy Thành. Anh đang rất tức giận nhưng cố dè nén. Cô biết bây giờ nói gì cũng bằng thừa nên giằng khỏi tay anh, cầm tờ đơn xin ly hôn đã ký sẵn tên đưa cho anh: “Tưởng Duy Thành, em biết anh trách em, nhưng em không muốn tiếp tục nữa. Anh còn có Alice hoặc người khác... Anh thích ai đều có thể dẫn về nhà, muốn cưới ai đều được. Chúng ta đừng phí công vô ích nữa.”

Tưởng Duy Thành muốn cười nhưng không cười nổi. anh cầm tờ giấy, chẳng thèm liếc qua mà siết chặt trong tay.

“Tôi không thể để em quay về tìm Hoa Thiệu Đình.”

“Tôi chịu đựng đủ rồi.” Bùi Hoan cất cao giọng, “Chắc anh rất hài lòng nhưng tôi không chịu nổi. Anh làm gì tôi cũng được, nhưng tôi đã từng nói, bây giờ tôi chẳng còn gì cả, chỉ có chút lòng tự trọng đáng thương, vậy mà anh cũng không giữ cho tôi. Tôi dè tiện, nhưng không đến mức bán thân”.

Cô càng nói càng kích động. Nghĩ tới bữa cơm tối hôm đó, cô không chịu được, vung tay: “Sao anh có thể đưa tôi đi gặp loại người đó, anh ...”.

Tưởng Duy Thành không né tránh, để Bùi Hoan tát bốp vào mặt mình, mạnh đến mức khiến cô ngẩn người, hít một hơi sâu: “Tôi xin lỗi”.

Tưởng Duy Thành gơ hai tay giữ vai Bùi Hoan, ép cô đối diện mình. Anh có đôi mắt hoa đào cuốn hút, nhưng bây giờ ánh mắt đó lại khiến cô không thở nổi: “Kể từ hôm cứu em, tôi biết mình coi như xong”.

Bùi Hoan định ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng cô bất chợt phát hiện khóe mắt Tưởng Duy Thành ướt ướt.

Bùi Hoan kinh ngạc há hốc miệng.

Tưởng Duy Thành lên tiếng: “Tôi sẽ không ly hôn, không bao giờ. Anh ta dùng chị gái để ép em quay về, tôi cũng có lá bài của mình.”

Bùi Hoan hiểu ý Tưởng Duy Thành, lập tức hất tay anh: “Không ... Anh không thể...”.

“Bùi Hoan, em hãy nghĩ đến Sênh Sênh trước khi đòi ly hôn với tôi.”

Cổ họng Bùi Hoan khô khốc. Cô hoàn toàn suy sụp, không ngừng lùi lại phía sau cho đến khi chạm vào bờ tường.

Cô ngồi xồm xuống đất, ôm chặt bản thân, sau đó cất giọng khản đặc: “Tại sao lại ép tôi? Anh vốn không phải là người như vậy”.

Tưởng Duy Thành mỉm cười, ủ rũ tựa vào thành ghế sofa: “Rốt cuộc là ai ép ai? Bùi Hoan, em hãy tự hỏi lương tâm mình, giữa tôi và anh ta, ai đối xử thật lòng với em hơn?”.

Anh châm điếu thuốc, thuận tay cầm tờ đơn ly hôn lên đốt. Bùi Hoan lao tới định giằng lại nhưng anh không cho. Cô gần như phát điên, đâm thùm thụp vào người anh: “Tại sao anh không chịu buông tha cho tôi? Sáu năm qua ... tôi luôn nghe lời anh, anh bảo tôi gả cho anh, tôi liền đồng ý... Vẫn còn chưa đủ sao?”.

Tội gì phải tiếp tục những tháng ngày làm tổn thương nhau, đồng sàng dị mộng, quay lưng về phía nhau như vậy? Anh quay lại làm “con ông trời”, cô trở về làm người không am hiểu thế sự, chẳng phải tốt hơn sao.

Tưởng Duy Thành ném tờ giấy đang cháy dở xuống đất, túm tay Bùi Hoan rồi cúi đầu hôn cô. Bùi Hoan ra sức giãy giụa. Cô cảm thấy trên mặt mình có thứ gì ướt ướt, nhưng không rõ là nước mắt của ai. Cô bị Tưởng Duy Thành cưỡng hôn, dần trở nên thiếu dưỡng khí. Cuối cùng, cô bất chấp tất cả cắn anh.

Ngọn lửa cháy hết, trên nền nhà chỉ còn lại tro tàn, căn phòng nồng nặc mùi khói.

Bùi Hoan đẩy người Tưởng Duy Thành, lảo đảo đi về phòng mình. Cô tựa vào cánh cửa hít một hơi sâu, không còn sức lực để đứng. Bỗng trước mắt tối đen, cô bị ngất xỉu ngay tại chỗ.

Bùi Hoan nằm mơ, một giấc mơ hỗn loạn, không có trật tự, hình ảnh đan xen lẫn nhau như bộ phim câm dài.

Trên hành lang ở Lan Phường, người đàn ông đó cầm sợi dây phỉ thúy, anh nói cô là sinh mệnh của anh, anh ôm cô đọc sách, tô son cho cô. Trước bao nhiêu hiểm nguy anh cũng không chớp mắt, mà chỉ sợ cô khóc.

Tiếp theo, trời đột nhiên đổ cơn mưa bão, sấm chớp đùng đùng. Tiếng sấm khiến cô run rẩy. Con phố đó là nhà của cô, những người chứng kiến cô trưởng thành đều là người thân của cô. Vậy mà họ đều nhìn cô bằng ánh mắt chế giễu, như một sự phán quyết.

“Hoa tiên sinh sẽ không giữ lại đứa bé này. Cô ngoan ngoãn nghe lời sẽ đỡ khổ sở hơn.”

Cô nghe thấy tiếng thét xé ruột xé gan của mình, sau đó là cuộc đối thoại lộn xộn:

“Tôi muốn giành được em.”

“Đừng sợ, tôi sẽ giúp em giữ đứa bé.”

“Tôi không chuẩn bị nhẫn cưới vì dù sao em cũng không cần.”

“Bùi tiểu thư kính nghiệp thật đấy.”

Giấc mơ không xuất hiện con người, chỉ có tiếng nói khô khốc.

Bùi Hoan cảm thấy rất buồn, những lời nói này khiến cô buồn đến mức không thở nổi. Trong lòng đau đớn, cô muốn bật khóc nhưng đột nhiên giật mình tỉnh giấc.

Bùi Hoan mở mắt, ánh nắng trong lòng cửa ngày mùa đông chiếu vào phòng. Bùi Hoan phát hiện mình đang nằm trên giường, giống như cô thức dậy rửa mặt, thay quần áo là có thể đi làm bình thường.

Bùi Hoan ngồi dậy một lúc, thấy vị trí bên cạnh hơi lõm xuống. Viễn mắt bỗng dưng cay cay, cô giờ tay vuốt nhẹ ga trải giường, để nó bằng phẳng như cũ.

Cô đã không kịp trở thành người tốt vì Tưởng Duy Thành.

Một điều đáng tiếc là, Bùi Hoan không gặp lại Tưởng Duy Thành và bản thân cô năm xưa ở trong giấc mơ.

Nhìn đồng hồ mới phát hiện, bây giờ đã là buổi trưa. Cô lập tức đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Hai mắt sưng húp trông rất khó coi, cô đành đeo kính râm mới xuống dưới nhà.

Hôm nay, tòa nhà phía nam yên tĩnh hơn thường ngày. Không biết có phải Tưởng Duy Thành dặn dò mọi người, ngay cả thím Lâm cũng không lên tiếng. Thấy Bùi Hoan đeo kính râm đi ra ngoài như mọi bữa mà không xách theo hành lý, thím Lâm thở phào nhẹ nhõm.

“Thiếu phu nhân có cần tài xế không?”

“Không cần.” Cô có vẻ vội đi quay phim, người giúp việc đã quen với điều này, Bùi Hoan không bao giờ để thiên hạ thấy xe của Tưởng gia đưa đón cô. Bình thường đều là chị Kính đợi ở ngoài đường, đón cô đi trường quay.

Nhưng hôm nay Bùi Hoan không đi làm. Cô đi bộ một đoạn khá xa, tới bức tường cổ ở phía trước khu số Tám rồi thuận theo lối nhỏ đi ra ngoài đường cái.

Cô không nói với bất cứ ai, cũng không báo cho chị Kính. Cô định một mình đến trại trẻ mồ côi, nghĩ cách đón Sinh Sinh rồi tiến hành thương lượng với Tưởng Duy Thành.

Bùi Hoan không gọi điện về Lan Phường. Cô hiểu tính Hoa Thiệu Đình, anh có vô số cách trực tiếp gọi vào di động của cô, nhưng anh không làm vậy. Bất kể cuộc điện thoại tối qua là muốn nhắc nhở ai, nhưng suy cho cùng một khi còn dùng Bùi Hi để ép cô ly hôn, anh sẽ không để chị gái xảy ra chuyện.

Khu vực này khó bắt taxi, Bùi Hoan rất sốt ruột, bởi đợi mãi chẳng có chiếc taxi không chở khách nào chạy qua.

Tối qua mâu thuẫn với Tưởng Duy Thành, sắc mặt rất tệ nhưng cô chẳng buồn trang điểm. Đứng trên phố một lúc, cô chợt phát hiện xung quanh có nhiều người đang nhìn mình.

Bây giờ Bùi Hoan mới nhớ ra, cô vẫn được coi là người nổi tiếng.

Bùi Hoan kéo cao cổ áo. May mà hôm nay cô đeo cặp kính râm khá lớn. Vào thời khắc này, cô chẳng có tâm trí đối phó với phóng viên chụp trộm.

Từ phía xa có một chiếc taxi đi tới, Bùi Hoan vội giơ tay vẫy, đồng thời bấm số điện thoại của Viện trưởng trại trẻ mồ côi Huệ Sinh.

Xe taxi dừng lại.

Bùi Hoan vừa đợi điện thoại kết nối vừa mở cửa ngồi vào ghế lái phụ: “Anh cứ lái thẳng về phía trước đi đã”.

Ngã tư phía trước vừa vặn bật đèn xanh, xe taxi phóng như bay.

Đầu kia bắt máy, Bùi Hoan lập tức mở miệng: “A lô! Bây giờ tôi qua bên đó, Sinh Sinh hôm nay...”.

Bùi Hoan không thể nói hết câu, bởi di động của cô đã bị người khác giật và ném ra ngoài cửa sổ.

Viện trưởng cảm thấy kỳ lạ, vì đầu kia truyền đến tiếng ồn ào rồi tắt máy.

Bùi Hoan ngồi thẳng người, không quay đầu cũng không lên tiếng, bình tĩnh dõi mắt về phía trước.

Họng sũng giá lạnh đột ngột thúc mạnh vào gáy cô: “Bùi tiểu thư, bữa cơm lần trước vẫn chưa ăn xong. Hôm nay, Phúc gia và đạo diễn Trình mời, không biết Bùi tiểu thư có nể mặt?”.

Lúc Trần Phong lao vào phòng Cổ Lâm, cô đang trò chuyện với Tùy Viễn.

Hoa tiên sinh đổi sang loại thuốc mới, Tùy Viễn đến để báo cho Cổ Lâm biết những điều cần chú ý.

Bác sĩ Tùy căn dặn xong nhưng không ra về ngay, mà đắn đo một lúc để tìm đề tài, cuối cùng mới thốt ra một câu: “Mùa đông đến rồi, cô ... là con gái, cần dưỡng sinh”. Anh luống cuống giải thích, càng nói càng chẳng đâu vào đâu.

Cổ Lâm hiếm có dịp nhần nại, không vội tiễn khách ra về. Tùy Viễn mở miệng, cô kiên nhẫn lắng nghe.

Bầu không khí đang đầm ấm đột nhiên bị Trần Phong phá hỏng. Anh ta không gõ cửa, cứ thế lao vào. Cổ Lâm liền mắng anh ta.

Trần Phong vừa nháy mắt ra hiệu cho Cổ Lâm vừa cười với Tùy Viễn: “Bác sĩ Tùy cũng ở đây à?”.

Cổ Lâm liền tiễn Tùy Viễn ra ngoài. Lúc quay lại, cô thuận tay khóa trái cửa phòng: “Có phải Bùi Hoan xảy ra chuyện rồi không?”.

“Đại đường chủ phải cho tôi biết ý định của mình trước, tôi mới nói cho cô chuyện này.”

Cổ Lâm hiểu ý đối phương, anh ta cần xác định hai người đều ở trên một con thuyền. Cô cười nhạt: “Anh buồn cười thật đấy, anh nói hay không có liên quan gì đến tôi? Tôi là người của Hoa tiên sinh chứ đâu phải là cháu của Hội trưởng quá cố, tôi sẽ không để tiên sinh nghi ngờ”.

Biết rõ Trần Phong có thành ý mới đến tìm mình nhưng Cổ Lâm tỏ ra không nhún nhường. Anh ta thích nói thì nói, không thì thôi. Dù sao ở Lan Phường, kẻ sợ chết, sợ bị nghi không kị cũng không phải là cô.

Trần Phong lạnh mặt. Cô gái này còn ít tuổi nhưng miệng lưỡi đáo để. Người bên cạnh lão hồ ly quả thực khó đối phó. Anh ta quyết định không tiếp tục vòng vo: “Bùi Hoan xảy ra chuyện rồi”.

“Anh chắc chắn?” Cổ Lâm hỏi.

“Vào hai mươi phút trước.” Trần Phong không vội, thong thả ngồi xuống sofa: “Tôi đã báo cáo với Đại đường chủ theo quy tắc, bây giờ Đại đường chủ đi Hải Đường Các vẫn còn kịp”. Nói xong, anh ta chỉ vào di động ở trên bàn: “Gọi điện thoại càng nhanh hơn”.

Cổ Lâm không động đậy, trầm tư cân nhắc, trong lòng cô hỗn loạn chưa từng thấy. Cô chưa bao giờ phải đưa ra một sự lựa chọn khó khăn như vậy.

Trần Phong tiếp tục nhắc nhở cô: “Người xảy ra chuyện ngày hôm nay không phải là Bùi Hoan thì cũng là Đại đường chủ. Con gái chỉ có một cuộc đời, hoặc là đánh cược lão hồ ly có thể quên Bùi Hoan, hoặc là Đại đường chủ dựa vào bản thân khiến người đàn bà đó biến mất một cách triệt để”. Trần Phong lấy hạt dẻ ở trên bàn, từ tốn bóc vỏ: “Có xe ô tô đến bắt cô ta đi, chắc là đám lưu manh của Phúc gia. Cô ta từ nhỏ được lão hồ ly cưng chiều. Cô không biết đâu, một khi tính cách bộc phát... chắc chắn sẽ chọc giận Phúc gia.”

Cổ Lâm cuộn chặt bàn tay, im lặng hồi lâu. Trần Phong cũng không hỏi thúc cô, ăn hết hai hạt dẻ rồi đứng dậy: “Thật ra Đại đường chủ chẳng cần làm gì cả, chỉ coi như không nghe thấy. Cho dù sau này lão hồ ly nổi giận, chúng ta có thể tìm kẻ chịu tội thay. Một khi người đàn bà đó không còn nữa, anh ta có thể tức giận được bao lâu? Hơn nữa, anh ta coi trọng Đại đường chủ, sớm muộn cũng giao Lan Phường cho cô. Đến lúc đó...”, Trần Phong quay sang Cổ Lâm, ánh mắt đầy hàm ý sâu xa: “Hy vọng Đại đường chủ ghi nhớ, anh em họ Trần chúng tôi không phải muốn cướp gia sản, chỉ là đau lòng không muốn thấy sự nghiệp của ông chủ quá cố nằm trong tay kẻ ốm yếu bệnh tật mà thôi”.

Cổ Lâm chau mày nhìn anh ta: “Tôi không bao giờ phản bội tiên sinh. Tiên sinh vĩnh viễn là chủ nhân của tôi.”

“Tất nhiên, là chúng tôi có vấn đề, nhưng tôi chẳng còn cách nào khác. Phát đạn đó mà chuẩn thêm một chút, chắc tôi đã tiêu đời.” Trần Phong cất giọng phần nộ: “Sống bao nhiêu năm thấp thỏm không yên, chỉ bằng giải quyết sớm cho thoải mái”.

“Trần Phong!” thấy anh ta mất bình tĩnh, Cổ Lâm buộc phải lên tiếng nhắc nhở.

Trần Phong kéo cổ áo, đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng quyết định rời đi: “Tôi đã báo tin rồi. Về việc nó có quan trọng hay không ... Đại đường chủ cứ cân nhắc”.

Sau khi anh ta khuất dạng, trong phòng chỉ còn lại mình Cổ Lâm.

Phòng của cô gần Hải Đường Các nhất, mở cửa sổ ở phía tây là có thể nhìn thấy ngọn cây lạnh lẽo trong sân bên đó.

Kể từ hôm Bùi Hoan xuất hiện, Cổ Lâm biết sớm muộn gì mình cũng sẽ có ngày hôm nay.

Cô dõi mắt về những cành cây trơ trọi ở phía ngoài kia, có chút thất thần. Cô chợt nhớ ra, hôm mình bị đưa về Lan Phường cũng là vào mùa đông giá lạnh. Cô đứng ở cổng vào Hải Đường Các, ánh mắt lạnh lùng, không hề giống một đứa trẻ.

Cổ Lâm bị bán vào băng trộm cướp, chịu đủ sự giày vò cũng phải nghiêng răng vượt qua. Cuối cùng, cô tìm cơ hội hại chết mấy tên khốn từng hành hạ mình mà không chớp mắt, vì vậy mới bị đưa về Lan Phường.

Lúc bấy giờ, có người nói với Cổ Lâm, lát nữa tiên sinh sẽ gặp cô.

Trong lòng Cổ Lâm toàn là gai nhọn, cô không tin vào thứ gọi là “chôn vùi”. Nhưng khi người đàn ông đó ngồi ở ghế nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm, cô đột nhiên cảm nhận thấy sự nóng lạnh thể nhân, liền bật khóc nức nở.

Cô chưa từng có một ngày sống yên ổn, từ nhỏ đã lang thang nơi đầu đường xó chợ. Cô vốn không biết, con người còn có thể chảy nước mắt.

Sau này, một lần Hoa Thiệu Đình nhớ tới chuyện đó, nói đùa với Cổ Lâm, anh đâu có phải là quái vật, vậy mà chưa nói câu nào đã khiến cô sợ phát khóc.

Cổ Lâm bảo mình đã quên chuyện này, nhưng trên thực tế, cô không nói thật.

Năm đó, Cổ Lâm nghĩ mãi cũng không thông một điều, cô đã ép bản thân trở nên đáng sợ, vậy mà tiên sinh dù không mở miệng cũng có thể đánh cô trở về nguyên hình, khiến cô nhận ra mình vẫn còn là một đứa trẻ.

Bây giờ, cô vẫn nghĩ không thông, tại sao trong thế giới bản thủ này, vẫn còn có người khiến cô bất chấp thân mình.

Cuối cùng, Cổ Lâm quyết định. Dẫu sao cô cũng có trái tim tàn nhẫn, đây là vốn liếng để cô tiếp tục cuộc sống, nếu không tiêu diệt người khác thì chính cô sẽ bị tổn thương.

Cổ Lâm bấm điện thoại, ra lệnh cho Trần Phong: “Bảo người của anh quay về, không cần bám theo Bùi Hoan nữa”.

Lúc Cổ Lâm gọi điện, xe ô tô chở Bùi Hoan đã đi khỏi khu vực nội thành. Bùi Hoan đã sớm đoán đoán người này sẽ không chịu buông tha cô nhưng không ngờ lại là hôm nay.

Sự việc đã rồi, trong lòng Bùi Hoan trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ. Cô lặng lẽ tìm tư thế ngồi để chịu một chút. Cô không mở miệng hỏi, hai người đàn ông cũng chẳng nhiều lời.

Lần này, rõ ràng bọn họ có sự chuẩn bị trước mới ra tay. Hôm đó, Bùi Hoan vừa tát vừa đạp đạo diễn Trình, chắc chắn đối phương vô cùng căm hận, không trả thù cô sẽ không chịu buông tay.

Ô tô chạy thẳng tới phía nam thành phố, cũng là địa bàn của Phúc gia. Thành phố Mộc có lịch sử vài trăm năm. Từ xa xưa, vương hầu luôn tập trung ở phía bắc, nên ngày nay, khu vực phía nam không mấy phát triển. Nhưng điều này lại có lợi cho loại người như Phúc gia. Nơi đó nhà xưởng nhiều, chỉ cần tiến hành một ít việc làm ăn chân chính là bình phong, đằng sau muốn thế nào cũng được.

Xã hội luôn phân chia cao thấp, sang hèn. Bùi Hoan xuất thân từ Kính Lan Hội nên cô chưa từng gặp loại côn đồ hạ lưu như đám người này, cũng như chưa từng tới một nơi lộn xộn đến thế.

Xe ô tô dừng lại ở nhà kho trống không, xung quanh là đồng vật liệu phế thải.

Bùi Hoan bị hòng súng chĩa vào đầu, thúc cô đi vào nhà kho. Hoàn cảnh bên trong nằm ngoài dự đoán của cô. Nhà kho bật đèn sáng trưng, không gian rộng lớn được cải tạo thành hai tầng trên dưới, giống một ngôi biệt thự đơn giản.

Đạo diễn Trình đang tựa vào cầu thang ở tầng trên hút xì gà. Thấy người của Phúc gia đưa Bùi Hoan đi vào, hắn vừa cười nhếch nhếch vừa đi xuống, dò xét Bùi Hoan từ đầu đến chân: “Bùi tiểu thư đúng là tôn quý khó mời”. Nói xong, hắn tiến lại gần, giơ tay bóp cằm Bùi Hoan.

Bùi Hoan ngoảnh mặt sang một bên, cất giọng lạnh lùng: “Mau bỏ tay ra”.

Đạo diễn Trình nhả khói vào mặt cô: “Cô đã ở đây rồi thì đừng bướng bỉnh nữa. gương mặt xinh đẹp thế này, tôi không nỡ động đến. Cô cũng đành đá thật, được cái Phúc gia thích loại gái hoang dã. Chỉ cần hôm nay cô phục tùng ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi sẽ không làm cô bị thương. Ngày mai thả cô về đóng phim, chúng tôi sẽ không để lại vết tích khiến người khác nhận ra.”

Đạo diễn Trình vừa nói vừa sờ soạng từ mặt Bùi Hoan xuống dưới. Cô lập tức hất tay hắn, lùi lại phía sau hai bước. Sau lưng có người thúc mũi súng vào cô.

Đạo diễn Trình nhìn chằm chằm Bùi Hoan, đột nhiên thay đổi thái độ: “Con khốn này trừng mắt với ai hả?”

Nói xong, hắn liền vung tay đánh Bùi Hoan, mạnh đến mức cô ngã xuống đất.

Đám đàn ông ở đằng sau cười ha hả. Đạo diễn Trình hít một hơi thuốc, cúi xuống nhìn Bùi Hoan: “Con đi này! Chẳng phải hôm đó mày có bản lĩnh lắm hay sao?”. Hắn cầm điều xì gà ngồi xỏm xuống, siết cổ Bùi Hoan ép cô ngẩng đầu rồi nghiêng răng nhắc nhở: “Tôi nói cho cô biết, người ở đây chơi rất ác. Cô mà không chịu phối hợp sau này không thể ra ngoài gặp thiên hạ cũng đừng trách”.

Kể từ lúc bị bắt cóc, Bùi Hoan không nói một lời, cũng không tỏ ra sợ hãi hay xúc động, thậm chí cô còn chẳng nhìn hắn.

Đạo diễn Trình tức đến mức định cầm điều xì gà gi vào mặt cô, thuộc hạ ở bên cạnh vội nhắc nhở: “Phúc gia vẫn chưa gặp cô ta”.

Đạo diễn Trình đành dừng động tác, nhưng hắn vẫn vung tay tát Bùi Hoan cho hả giận. Khóe miệng Bùi Hoan rỉ máu, cô vừa giơ tay lên lau liền bị đối phương kéo thất lưng đứng dậy. Mấy người đàn ông nở nụ cười xấu xa, một bàn tay thô lỗ bóp eo cô rồi thò vào trong áo.

Bùi Hoan cảm thấy vị tanh ở miệng. Đám người buồn nôn này khiến dạ dày của cô vô cùng khó chịu. Cô túm lấy cổ tay đang xâm phạm kia vặn ngược, rồi lại đập ngã đạo diễn Trình như ngày hôm đó.

Đám đàn ông đều ngây ra, nhìn chằm chằm người ở dưới đất quên cả phản ứng.

“Chúng mày còn đứng đó làm gì? Mau lên gác cho tao! Con đi này, hôm nay không chơi chết mày, ông không phải họ Trình.”

Bùi Hoan bị bịt mắt, hai tay bị trói chặt. Có người kéo tóc cô, ép cô đi vào một căn phòng. Bên trong hình như có người, khói thuốc lá nồng nặc khiến cô không thở nổi, nhưng cô vẫn cắn răng không lên tiếng.

Đám đàn ông cười khùng khục. Bùi Hoan bị đánh đến mức ù tai, không nghe rõ bọn chúng nói gì. Ở giây tiếp theo, cô bị chúng ném lên giường.

Một kẻ mở miệng bình phẩm cô, càng nói càng bỉ ổi. Nghe qua ngữ khí. Bùi Hoan đoán là ông già tầm năm sáu mươi tuổi, nếu không nhầm thì chính là Phúc gia.

Vào thời khắc này, tay Bùi Hoan vẫn bị trói chặt. Cô bắt đầu khâm phục bản thân có thể giữ bình tĩnh. Cô từ từ thả lỏng ngón tay tìm đến chỗ thắt nút sợi dây thừng. Cô phải cố gắng nhẫn nhịn. Gần hai mươi năm đầu cuộc đời, cô sống không lo nghĩ, không ưu phiền nên bây giờ phải hoàn trả, mỗi bước đi chỉ có thể một mình gánh chịu.

Bùi Hoan biết có lẽ bản thân sẽ chết. Cô nghiêng rằng ép mình tập trung nghĩ một điều, kiểu gì cô cũng phải thoát khỏi nơi này, không chỉ vì bản thân cô mà còn vì con gái.

Dù cố gắng không nghĩ ngợi lung tung, nhưng cuối cùng trong đầu vẫn xuất hiện hình bóng của Hoa Thiệu Đình. Cô rất nhớ anh. Cô nghĩ, nếu là Hoa tiên sinh thì dù tàn nhẫn và ác độc đến mức nào, anh cũng không nỡ dẫn cô tham dự bữa cơm đó.

Bùi Hoan từng đóng rất nhiều phim, diễn qua vô số kết cục đã định trước, nhưng mỗi lần nhớ tới Hoa Thiệu Đình, cô mới hiểu thế nào là phim ảnh, thế nào là cuộc đời.

Yêu và hận của con người trên thế gian này đâu thể vẹn toàn.

Anh yêu thương chiều chuộng cô đến mức mọi người đều ngưỡng mộ, nhưng cuối cùng cô lại rơi vào tình cảnh bị đám súc sinh giày vò.

Phúc gia nở nụ cười thâm đảng, tựa hồ rất hài lòng về Bùi Hoan: “Con bé này khá hơn con bé lần trước chú dẫn đến đây. Loại này chơi mới thú vị, chỉ hơi gây một chút... Những ngôi sao nữ vì muốn xinh đẹp trước ống kính mà không cần mạng sống. Con bé Yến Dung gì đó còn hít “bột” để giảm cân”.

Vừa nói, Phúc gia vừa kéo áo Bùi Hoan: “Chú mau đi lấy máy ảnh, chụp vài tấm hình làm kỷ niệm, để sau này cô ta ra ngoài nhớ chú ý miệng lưỡi”.

Bùi Hoan hít một hơi sâu, cố gắng nhẫn nhịn. Cô vẫn động cổ tay, từ từ tháo nút thắt. Hoa Thiệu Đình không cho cô dính đến việc của bang hội nhưng Bùi Hoan từ nhỏ không nghe lời. Anh vì muốn đỡ cô nên dạy cô cách thoát khỏi sợi dây trói. Sau đó, Bùi Hoan học thành thạo, không ngờ cũng có ngày dùng đến.

Khi tay cô thoát khỏi sự trói buộc, Phúc gia đã cởi áo trên người cô. Bùi Hoan tập trung đoán vị trí của ông ta. Sau đó, cô đột nhiên giật miếng vải che mắt rồi dùng sợi dây vòng qua cổ người ở phía đối diện.

Phúc gia có thân hình mập mạp, tóc muối tiêu, gương mặt không mấy già nua. Không ngờ Bùi Hoan bị trói vẫn có thể phản kháng, Phúc gia chẳng kịp đề phòng nên bị cô siết cổ. Ông ta lập tức mở miệng mắng chửi Bùi Hoan.

Người ở trong phòng liền lao đến giữ chặt Bùi Hoan, ép cô buông tay. Bùi Hoan dù gì cũng chỉ là phụ nữ, làm sao có thể địch lại đám đàn ông. Mắt cô đỏ ngầu nhưng vẫn không chịu cúi đầu, ra sức vùng vẫy.

Phúc gia thở hắt ra, bóp cằm Bùi Hoan rồi nhổ nước bọt. Thấy cô trừng mắt với mình, ông ta mất hết kiên nhẫn, quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ: “Cầm dao lại đây. Không cho nó thấy máu, nó không biết sợ là gì”.

Bùi Hoan bị giữ chặt, không thể động đậy. Khi nhát dao đâm xuống, một cơn đau kịch liệt như hôm làm bồn bao trùm toàn thân cô. Cô dần không nghe thấy âm thanh, ý thức như trôi dạt tận phương nào.

Thể chất của Bùi Hoan vốn không dễ hấp thu dinh dưỡng, từ nhỏ đến lớn đều rất gầy. Hơn nữa, hai mươi tuổi đã sinh con, chịu mọi cực khổ. Lúc lâm bồn, bác sĩ còn nhắc nhở, bởi vì xương chậu nhỏ nên cô không thích hợp sinh thường tự nhiên, tốt nhất là mổ đẻ.

Bùi Hoan sống chết không đồng ý lên bàn mổ, cứ đòi sinh tự nhiên, bởi vì cô nghe nói mổ đẻ không tốt cho đứa trẻ. Vì con gái, cô chấp nhận mạo hiểm, chịu đau đớn giày vò suốt đêm. Cuối cùng chẳng còn cách nào khác, cô đành phải mổ, nằm viện mấy tháng trời.

Có lẽ do trẻ tuổi nông cuồng, cũng có lẽ do người phụ nữ thường thay đổi tâm trạng sau khi làm mẹ, Bùi Hoan luôn canh cánh trong lòng, chỉ muốn chứng minh, cô yêu Hoa Thiệu Đình. Đó là tình yêu dưng cảm, chết không hối tiếc. Dù trời đất không dung tha, ngay cả bản thân anh cũng chẳng thừa nhận, cô đều không hối hận.

Con đường này là do cô chọn nên cô phải chịu trách nhiệm về sự lựa chọn của mình.

Đám súc sinh bắt đầu chụp ảnh, Bùi Hoan đau đến mất đi tri giác.

Đêm mưa bão năm nào, cô cũng như bây giờ, bị ấn trên bàn mổ của khoa phụ sản. Khi tâm trạng con người vượt quá giới hạn, nó sẽ bị ép phải tự bảo vệ. Mọi ý nghĩ trong đầu vỡ vụn, cô có cảm giác sống không bằng chết. Chỉ là lần này, cô không mở miệng, bởi vì la hét hay khóc lóc cũng vô dụng.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động cực lớn, tiếp theo là tiếng súng nổ.

Bây giờ là xã hội pháp trị chứ không phải thời xa xưa. Dù ở khu nhà kho của thành nam cũng không ai dám hung hăng giữa ban ngày ban mặt như vậy. Vì vậy khi tiếng súng vang lên, người ở trong phòng đều sửng sốt.

Bầu không khí hưng phấn nguội lạnh trong giây lát. Phúc gia ném máy ảnh xuống giường, ra hiệu thuộc hạ cầm súng đi theo ông ta xuống dưới xem xét tình hình. Nhưng ông ta vừa mở cửa, đối phương đã xông vào phòng. Mấy chục người bao vây kín tầng hai, không cần nói cũng biết người của Phúc gia ở tầng dưới đã bị xử lý, thậm chí một câu cũng chẳng kịp thốt ra miệng.

Một cô gái trẻ xuất hiện ở ngoài cửa. Phúc gia còn chưa kịp phản ứng, cô đã khống chế ông ta.

Cô túm đầu ông ta đập mạnh vào bờ tường, tuy đầu óc choáng váng nhưng ông ta vẫn tỉnh táo.

“Các người...”

Cô không lên tiếng, gương mặt lạnh lùng không hề phù hợp với độ tuổi của cô. Từ đầu đến cuối chưa đầy ba phút, người của Phúc gia ở trong phòng đã bị hạ gục hoàn toàn.

Cửa nhà kho lại một lần nữa bị đẩy ra, một người đàn ông đi vào. Anh bước đi rất vội vàng, tay bịt mũi, như thể không chịu nổi mùi máu tanh nồng nặc khắp không gian.

Máu từ trán chảy xuống mặt Phúc gia, che mất tầm nhìn của ông ta. Ông ta ra sức vùng vẫy: “Các người là ai?”.

Cố Lâm nói với người đàn ông vừa đi lên tầng hai: “Hoa tiên sinh, chúng tôi đã tìm thấy rồi, là căn phòng này”.

Nghे danh xưng đó, đầu Phúc gia nổ tung. Ông ta bám vào tường, định làm điều gì đó nhưng cô gái ở sau lưng lại một lần nữa đập đầu ông ta vào tường. Lần này, ông ta thậm chí không thể kêu thành tiếng.

Hoa Thiệu Đình đảo mắt một vòng, sắc mặt anh ngày càng lạnh lẽo. Tất cả mọi người đều không dám ho he.

Mười mấy phút trước đó, Cố Lâm lao vào Hải Đường Các nói cho anh biết, người của Tưởng Duy Thành không cho thuộc hạ của Trần Phong theo dõi Tam tiểu thư. Cô ta tốn nhiều công sức mới biết hôm nay có kẻ ra tay với Tam tiểu thư. Hoa Thiệu Đình đã tìm ra thành nam trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Anh dừng lại ở cửa, lên tiếng: “Cố Lâm, cô hãy canh chừng ở đây”.

Nói xong, Hoa Thiệu Đình liền đi vào phòng.

8. Chương 8

Chương 8: Bù Bù của anh, sinh mệnh của anh

Hoa Thiệu Đình chưa bao giờ nghĩ, trên đời này tồn tại chuyện gì có thể ngăn được anh. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, anh đột nhiên dừng bước.

Bùi Hoan nằm trên giường, áo bị xé rách tả tơi. Tay phải của cô bị con dao đâm xuyên qua, cắm xuống ván giường. Máu từ cánh tay chảy thành dòng xuống đất.

Đây là Bù Bù của anh, sinh mệnh của anh.

Nhát dao như đâm thẳng vào lồng ngực Hoa Thiệu Đình, khiến anh đau đớn khôn cùng. Nhưng hai mươi năm lăn lộn giúp anh trấn tĩnh và lý trí hơn người. Anh thử lay gọi Bùi Hoan nhưng nỗi đau quá lớn khiến cô không hề có phản ứng, đã rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Hoa Thiệu Đình nhanh chóng kiểm tra thân thể cô. Đám người cận vệ định chụp ảnh khỏa thân để sau này uy hiếp cô. Áo lót của cô bị tháo tung, riêng quần vẫn còn nguyên vẹn. Hoa Thiệu Đình cởi áo khoác cuộn người Bùi Hoan vào trong. Anh đồng thời đá văng chiếc máy ảnh. Ở giây tiếp theo, ngoài hành lang vang lên tiếng động lớn, Cố Lâm đã đập vỡ máy ảnh.

Cùng lúc đó, bác sĩ đi vào phòng. Hoa Thiệu Đình kêu bác sĩ lập tức xử lý vết thương và cầm máu cho Bùi Hoan. Khi con dao được rút ra, cổ họng anh đột nhiên trào dâng ngụm máu tanh nhưng anh nghiêng răng nuốt vào bụng.

Tuy nhiên, Hoa Thiệu Đình không thể khống chế ý nghĩ tàn bạo đang dần nảy sinh trong nội tâm.

Anh đã từng nói, anh không phải là thượng đế của ai, anh cũng có lúc không thể khống chế bản thân.

Cố Lâm đứng ở cửa nói nhỏ: “Hoa tiên sinh, những tên súc sinh này xử lý thế nào?”.

Hoa Thiệu Đình quay sang Phúc gia, ánh mắt như muốn xé thịt lột da ông ta. Phúc gia đã gần hôn mê. Khi Cố Lâm buông tay, ông ta đổ gục xuống đất. Hoa Thiệu Đình đập ông ta một phát, làm đối phương kêu thảm thiết.

“Ông ta không có gan, để ông ta chết thì quá dễ dàng cho ông ta.” Hoa Thiệu Đình nói rất nhẹ. Cố Lâm cảm thấy căng thẳng. Cô thử khuyên anh không nên tức giận, bởi vì anh đang bệnh tật đầy người, nhưng Hoa tiên sinh bỏ ngoài tai.

“Mau đi gọi cho Tưởng Duy Thành. Bất kể dùng cách gì, cậu ta cũng phải đến đây trong vòng mười phút. Bằng không .... sẽ gặp trực tiếp ở nhà họ Tưởng.”

Cố Lâm liền gọi điện thoại. Trong lúc điện thoại chưa kết nối, bên dưới đột nhiên có người hét lớn: “Hoa tiên sinh, Tưởng Duy Thành đến rồi”.

Hoa Thiệu Đình không cảm thấy bất ngờ, tựa hồ tiềm thức của anh cũng đang chờ đợi đối phương. Anh bảo người cho Tưởng Duy Thành lên tầng trên. Vệ sĩ của Tưởng gia muốn đi theo, hai bên đối đầu căng thẳng.

Cuối cùng, Tưởng Duy Thành lên tiếng: “Tôi sẽ một mình lên trên đó”.

Người đàn ông ở trong phòng nhẹ nhàng dặn dò, thuộc hạ đứng ở cầu thang lập tức nhường lối.

Bác sĩ tư của Hoa Thiệu Đình đã xử lý qua vết thương của Bùi Hoan, giục anh mau chóng đưa cô đi bệnh viện. Hoa Thiệu Đình gật đầu: “Sẽ đi ngay đây, anh cứ ra ngoài trước đi”.

Tưởng Duy Thành vội vàng chạy lên tầng trên. Trên đường đến nơi này anh đã đoán ra ngọn nguồn. Mặc dù rất sốt ruột và lo lắng nhưng anh ép bản thân trấn tĩnh. Thấy Phúc gia nằm ở cửa, anh đi tới giẫm mạnh lên cổ tay ông ta, khiến đối phương kêu thất thanh.

Trong phòng chỉ có ba người, Hoa Thiệu Đình bế Bùi Hoan ngồi ở cạnh giường.

Bắt gặp bộ dạng thảm hại của cô, Tưởng Duy Thành liền đi nhanh tới, cúi thấp người muốn xem vết thương của cô.

Hoa Thiệu Đình cầm con dao của Phúc gia chỉ thẳng vào động mạch cổ của Tưởng Duy Thành.

Tưởng Duy Thành hoàn toàn không đánh trả, chỉ im lặng nhìn người đàn ông sắc mặt nhợt nhạt ở phía đối diện. Khóe miệng Hoa Thiệu Đình đã hơi rỉ máu.

Tưởng Duy Thành bất động, mũi dao trong tay Hoa Thiệu Đình đã thọc vào da thịt anh, chỉ mạnh thêm chút nữa anh sẽ đi đời.

Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng mở miệng chất vấn đối phương: “Cậu nữ đối xử với cô ấy như vậy sao?”.

Phúc gia không phải là người có bản lĩnh. Chuyện này rõ ràng do Tưởng Duy Thành gây ra.

“Để tôi đưa Bùi Hoan đi bệnh viện, anh hãy giao cô ấy cho tôi.”

Hoa Thiệu Đình di chuyển bàn tay, mũi dao nhích xuống dưới, thọc vào ngực Tưởng Duy Thành. Nhưng anh vẫn túm chặt tay Hoa Thiệu Đình, nghiêng răng nói: “Giao cô ấy cho tôi”.

Hoa Thiệu Đình lại lạnh lùng đâm thêm nhát nữa. Tưởng Duy Thành vẫn không né tránh, tiếp tục lặp lại câu vừa rồi.

Sau khi hứng chịu nhát dao thứ ba, Tưởng Duy Thành cuối cùng cũng gục xuống đất, tay ôm bụng. Sắc mặt Hoa Thiệu Đình trắng bệch, máu trào ra khỏi miệng, nhưng giọng nói của anh vẫn vô cùng trầm tĩnh: “Hôm nay cậu đáng chết, nhưng tôi giữ lại mạng sống cho cậu, nguyên nhân không phải vì Tưởng gia, mà vì Bùi Búi. Sáu năm nay, cô ấy luôn cảm kích cậu”.

Nói xong, Hoa Thiệu Đình ôm chặt Bùi Hoan vào lòng. Năm xưa anh ép cô bỏ đi, bây giờ tận mắt chứng kiến cô chịu khổ, quả nhiên anh đã bị báo ứng.

Hoa Thiệu Đình hơi cúi người nhìn Tưởng Duy Thành. Anh nhếch miệng, tiếp tục lên tiếng: “Cậu là cái thá gì? Cô ấy giận dữ tôi nên mới gả cho cậu. Từ trước đến nay, giữa tôi và cô ấy đều không có sự tồn tại của cậu”.

Xe ô tô đã đợi sẵn ở dưới nhà, Hoa Thiệu Đình nhanh chóng bế Bùi Hoan đi bệnh viện.

Anh không để ý đến người đàn ông nằm dưới đất.

Tưởng Duy Thành bị thương nặng, nằm dưới nền nhà giá lạnh. Anh nhắm mắt, trong đầu toàn là câu nói của Hoa Thiệu Đình: Từ trước đến nay, giữa tôi và cô ấy không có sự tồn tại của cậu.

Câu nói này quả nhiên khiến Tưởng Duy Thành đau đớn hơn cả cái chết. Anh tưởng rằng hai người trong tối ngoài sáng đối đầu nhau bao nhiêu năm. Nhưng trên thực tế, Hoa Thiệu Đình không hề coi anh là đối thủ.

Hóa ra điều đau khổ nhất trong cuộc đời là cầu mà không được.

Báo chí nhanh chóng đưa tin nóng hổi, đạo diễn Trình uống rượu lái xe, gặp tai nạn lật ô tô, bị thương nặng đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Trước khi rời đi, Hoa Thiệu Đình dặn dò Cố Lâm, cô lập tức tuân lệnh. Phúc gia và đám thuộc hạ có mặt ở nhà kho ngày hôm đó bị đưa lên một chiếc ô tô. Sau đó, chiếc xe chở bọn họ lao thẳng xuống dốc núi.

Bùi Hoan nhanh chóng được đưa tới bệnh viện tư nổi tiếng. Bệnh viện này tuy chi phí đắt đỏ nhưng đặc biệt coi trọng vấn đề bí mật riêng tư. Vì vậy, bệnh viện được các ngôi sao hay người không tiện tiết lộ thân phận ưa thích.

Kính Lan Hội phong tỏa cả bệnh viện, Tuyền Viễn cũng lập tức đến nơi.

Tay phải Bùi Hoan bị con dao đâm xuyên qua, khiến bắp thịt và gân tổn thương, dây thần kinh bị đứt rời, buộc phải tiến hành phẫu thuật ngay lập tức. Tuyền Viễn không phải chuyên gia về xương cốt, Cố Lâm gọi anh đến bệnh viện là do tình trạng sức khỏe của Hoa tiên sinh có vấn đề.

Khi Bùi Hoan được đẩy vào phòng mổ, mọi người mới hơi yên tâm. Tuyền Viễn và Cố Lâm đi thu xếp phòng bệnh. Khi quay lại, bọn họ thấy Hoa Thiệu Đình đang đứng đợi ở ngoài phòng mổ. Tuyền Viễn sốt ruột, cảnh cáo anh: “Tam tiểu thư ra nông nổi này, anh đừng gây thêm phiền phức nữa, mau đến phòng bệnh nghỉ ngơi một lát đi”.

Sắc mặt Hoa Thiệu Đình rất tệ. Anh định nói điều gì đó nhưng lại ho khù khụ, một từ cũng không thể thốt ra miệng. Tuyền Viễn giữ người anh kiểm tra, Cố Lâm lập tức mang thuốc đến. Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Tôi không sao”.

Biết sốt ruột cũng vô dụng, Tuyền Viễn bảo Cố Lâm mau cho anh uống thuốc. Cuối cùng, Hoa Thiệu Đình cũng đỡ hơn một chút.

“Anh cứ bình tĩnh, đừng căng thẳng quá. Mặt cô ấy chỉ bị thương ngoài da, không đáng lo ngại. Tay bị nặng hơn một chút.” Bởi vì nghĩ cho Hoa Thiệu Đình nên Tuyền Viễn mới nói nhẹ đi. Bệnh tình của anh tuyệt đối không thể bị kích động. Tuyền Viễn cố gắng giúp anh thả lỏng tinh thần, kết quả Hoa Thiệu Đình gượng cười: “Được rồi, tay bị nặng hơn một chút ư? Mười mấy năm nay tôi nâng niu cô ấy, không hề mắng chửi một câu, vậy mà hôm nay nhìn cô ấy bị dao cắm trên giường... Cậu biết an ủi người khác thật đấy”.

Cố Lâm liền tiếp lời: “Các chuyên gia khoa ngoại và khoa xương đều có mặt ở đây, nhất định bọn họ sẽ có cách, tiên sinh đừng giằng vò bản thân nữa”.

“Tôi không sao, tôi sợ lát nữa ra ngoài cô ấy không nhìn thấy tôi.” Hoa Thiệu Đình ngồi xuống sofa bên cạnh. Thấy anh không còn thở dốc hay lên cơn ho nữa, Tuyền Viễn cuối cùng cũng có thời gian đi trao đổi với bác sĩ khác.

Tuyền Viễn vừa khuất dạng, Hoa Thiệu Đình quay sang hỏi Cố Lâm: “Cô bảo cậu ta đến đây à?”.

“Vâng.”

Trên áo trong của anh dính đầy máu của Bùi Hoan. Bây giờ anh mới mặc áo khoác của mình, hỏi nhỏ: “Cô có thấy không?”.

Cố Lâm cất giọng run run: “Vừa rồi tiên sinh...”. Cô muốn nói nhìn thấy miệng Hoa tiên sinh trào máu nhưng bị anh nhìn chằm chằm, cô không dám nói tiếp.

“Tuyệt đối không để Tuyền Viễn biết chuyện này, đây là mệnh lệnh.”

Cố Lâm đứng bất động, im lặng hồi lâu. Cuối cùng, cô quỳ một chân xuống bên cạnh Hoa Thiệu Đình, đột nhiên nắm tay anh.

Hoa Thiệu Đình không bắt ngờ, cũng chẳng trách cứ cô.

Anh thở dài, đặt tay mình lên mu bàn tay của Cố Lâm, đồng thời cất giọng an ủi: “Cô không cần như vậy, tôi biết rõ bệnh tình của mình. Hôm nay bởi vì quá nóng ruột, lại nhất thời tức giận nên mới ra máu, không phải là chuyện nghiêm trọng”.

Cổ Lâm ngẹn ngào lắc đầu, cố gắng khống chế tâm trạng, sau đó nói ngắt quãng: “Tôi ở bên tiên sinh lâu như vậy, ít nhất cũng biết, nếu khắc ra máu sẽ...”.

Tim bẩm sinh phát triển đến thổ huyết, thì đây chính là triệu chứng tim suy kiệt... Cô ôm miệng, không thể nói tiếp.

Hoa Thiệu Đình thở dài: “Đúng thế, do đó không thể để Tùy Viên biết. Bằng không cậu ta nhất định bắt tôi làm phẫu thuật. Ngày nào còn chưa nghe theo, tôi sẽ không yên với cậu ta”. Vừa nói anh vừa xoa mắt, lắc đầu nở nụ cười tự giễu: “Còn mắt bên này nữa chứ, gần đây cũng phiền phức, thật chẳng có chỗ nào yên ổn”.

Cổ Lâm nắm tay anh: “Bệnh tình của tiên sinh không thể chần chừ mãi. Tiên sinh hãy cân nhắc đề nghị của Tùy Viên”.

“Cậu ta có thể nâng cao năng suất thành công lên đến sáu mươi phần trăm. Nhưng đối với tôi, như thế vẫn chưa đủ.” Hoa Thiệu Đình nhìn chằm chằm cửa phòng mổ: “Tôi còn chưa chết đã có kẻ to gan như vậy. Nếu tôi không thể ra ngoài, cô thử xem, liệu cô ấy có sống nổi không?”.

Cổ Lâm đỡ người, vài giây sau mới lên tiếng: “Tam tiểu thư xảy ra chuyện, tôi cũng có một phần trách nhiệm. Nếu tôi sớm nhận được tin.. tay của Tam tiểu thư sẽ không...”.

Hoa Thiệu Đình cúi đầu nhìn Cổ Lâm, im lặng một lúc rồi vỗ vai cô: “Lần này không thể trách cô, nếu cô muốn giấu tôi, chỉ cần coi như không biết”.

Cổ Lâm chợt nhớ đến cuộc trao đổi với Trần Phong. Cuối cùng, cô không làm theo ý đối phương. Nhưng cô cố tình kéo dài thời gian, bảo người của Trần Phong rút hết về, đổ trách nhiệm lên Tưởng Duy Thành, coi như người của Kính Lan Hội bị người của Tưởng Duy Thành ngăn không cho đi theo Tam tiểu thư nên không phát hiện Tam tiểu thư bị bắt cóc. Sau đó, cô vội vàng thông báo tình hình với Hoa tiên sinh, rồi lập tức đi điều tra. Đến khi bọn họ tới nơi, Bùi Hoan không chết cũng bị thương.

Đáng tiếc người đàn bà đó mệnh lớn, chỉ bị thương một bên tay.

Cổ Lâm không sợ chết, nhưng rất sợ Hoa tiên sinh. Sáu năm đi theo anh không phải phí công vô ích, cô hiểu rõ tâm tư của anh thâm sâu đến nhường nào, nếu vờ như không biết chuyện Bùi Hoan bị bắt cóc, chắc chắn anh sẽ không tin. Kiểu gì cô và Trần Phong cũng bị liên lụy.

Vì vậy, Cổ Lâm quyết định đi một nước cờ nguy hiểm, đánh cược sự quan tâm của Hoa tiên sinh dành cho Bùi Hoan. Tận mắt chứng kiến Bùi Hoan bị thương, anh sẽ dồn hết trách nhiệm vào Tưởng Duy Thành, không có thời gian suy ngẫm và truy cứu người của mình, cũng không nghi ngờ cô.

Cổ Lâm cảm thấy may mắn là mình không làm sai. Cô nhìn người bên cạnh. Tuy bị bệnh giầy vò nhưng anh vẫn giữ vẻ uy nghiêm khó tả. Cô thậm chí không biết ngoài việc trầm mặc ở bên cạnh Hoa tiên sinh, cô còn có thể làm được điều gì.

Cổ Lâm muốn nói chuyện, nhưng Hoa Thiệu Đình đã buông tay.

Cổ Lâm đứng dậy, lùi về một bên rồi mở miệng: “Tiên sinh vì Tam tiểu thư nên không chịu phẫu thuật. Tiên sinh có nghĩ đến bản thân, có từng nghĩ đến chúng tôi hay không?”.

Nói xong, cô liền cảm thấy hối hận. Nhưng hôm nay cô đã làm nhiều chuyện to gan lớn mật như vậy rồi, giờ thêm một câu cũng có sao? Hơn nữa, chứng kiến Hoa tiên sinh cố chịu đựng, trong lòng cô rất sốt ruột mà không biết phải làm thế nào.

Hoa Thiệu Đình không ngờ Cổ Lâm hỏi câu đó. Anh bất động một lúc rồi quay sang cô, nhưng vẫn không lên tiếng.

Cổ Lâm nói tiếp: “Bao nhiêu người chúng tôi sống vì Hoa tiên sinh, vì Kính Lan Hội. Chúng tôi nguyện vì tiên sinh nhảy vào biển lửa, Tùy Viên nguyện tận tâm tận lực vì tiên sinh. Người của Lan Phường đều cống hiến hết mình cho tiên sinh.”

Hoa Thiệu Đình bình thản hỏi lại: “Cô phê bình tôi không có trách nhiệm đây à?”.

“Không, đây là lời nói thật lòng. Tiên sinh có trách phạt tôi cũng xin nhận hết, tôi chỉ muốn nói ra những điều muốn nói thôi.” Cổ Lâm dõi mắt về phía phòng mổ: “Tiên sinh không chỉ có mình Tam tiểu thư”.

Hoa Thiệu Đình cười, tựa người vào thành ghế, nhắm nghiền mắt. Một lúc lâu sau, lâu đến mức Cổ Lâm cho rằng anh sẽ không nói chuyện, anh đột nhiên trả lời: “Nhưng cô ấy chỉ có một mình tôi”.

Không ai lên tiếng, hành lang vô cùng tĩnh mịch. Hoa Thiệu Đình chợt nhớ tới vừa rồi, trên đường đến bệnh viện, Bùi Hoan đã tỉnh lại. Ban đầu, tâm trạng của cô rất kích động, làm anh phải giữ chặt tay chân cô, không cho cô chạm vào vết thương.

Bùi Hoan khôi phục ý thức nhưng vẫn không thể nói ra lời. Cuối cùng cô mới nhìn rõ anh.

Sau khi nhìn thấy anh cô nhắm mắt. Hoa Thiệu Đình không hỏi cũng không an ủi, chỉ im lặng ôm cô vào lòng, Bùi Hoan trở nên yên tĩnh cho tới khi đến bệnh viện.

Lúc bác sĩ đưa Bùi Hoan vào phòng mổ, Hoa Thiệu Đình vén tóc cho cô, nói với cô tất cả không sao rồi, bây giờ cô phải tiến hành phẫu thuật. Bùi Hoan gật đầu, vẫn không nói một lời.

Gần ba tiếng rưỡi đồng hồ sau, ca mổ cuối cùng cũng kết thúc.

Bùi Hoan được đưa về phòng bệnh. Hoa Thiệu Đình đợi bác sĩ để hỏi thăm tình hình. Đối phương cho biết: “Quan trọng nhất bây giờ là vấn đề hồi phục. Tình trạng gân thịt bị rách tương đối nghiêm trọng, may mà không nhiễm trùng. Ca mổ khá thành công, nhưng sau này chức năng bàn tay sẽ bị hạn chế, ngoài ra cần phục hồi ngoại khoa. Có thể phục hồi đến mức độ nào... rất khó kết luận chính xác”.

Hoa Thiệu Đình vẫn ngồi ở sofa. Anh ho hai tiếng, ngược mắt nhìn bác sĩ: “Thế nào gọi là khó kết luận chính xác?”.

Hai bác sĩ không dám lên tiếng, ngập ngừng một lúc tìm cách giải thích: “Chỉ cần cố gắng.... cuộc sống hằng ngày không có vấn đề gì, nhưng cầm vật nặng hay vận động mạnh chắc chắn bị ảnh hưởng”.

Lúc này, Tùy Viễn đến giải vây: “Tam tiểu thư tỉnh rồi, anh mau đi thăm cô ấy, để tôi nói chuyện với bác sĩ.”

Hoa Thiệu Đình đứng dậy, dặn dò Cổ Lâm: “Cô hãy theo sát tình hình. Cô ấy không nằm viện, hai ngày nữa tôi sẽ đưa cô ấy về. Bảo bọn họ sắp xếp mọi thứ ở nhà, bao gồm cả việc phục hồi sau phẫu thuật. Mời hai bác sĩ này tới Lan Phường”.

“Vâng ạ.”

Một mình Hoa Thiệu Đình đi vào phòng bệnh của Bùi Hoan. Bên trong vô cùng yên tĩnh, buổi chiều tà vốn u ám, sau khi kéo rèm cửa sổ, bên trong không có chút ánh sáng.

Tay Bùi Hoan để yên một chỗ, thuốc tê cục bộ vẫn chưa hết công hiệu nên cô không cảm thấy đau. Đến lúc này, cô đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Nghe như tiếng bước chân, cô liền quay người lại. Hoa Thiệu Đình ngồi xuống cạnh giường, cả hai im lặng hồi lâu. Sau đó, anh đứng dậy bật đèn ở đầu giường, cuối cùng họ cũng thấy rõ đối phương. Anh nhìn cô thở dài. Bùi Hoan giơ tay trái không bị thương về phía anh.

Mặt cô bị đánh đến sưng húp, bây giờ trông đỡ hơn một chút. Bùi Hoan nói nhỏ: “Anh hãy ôm em đi”.

Hoa Thiệu Đình vuốt ve từng ngón tay Bùi Hoan rồi nắm chặt. Nhưng anh vẫn không động đậy, chỉ lặng lẽ nhìn cô. Bùi Hoan không thể kìm nén, cất giọng nghẹn ngào: “Em sợ... anh mau ôm em đi”.

Hoa Thiệu Đình thuận tay kéo Bùi Hoan vào lòng. Mặt cô áp vào cổ anh, mùi trầm hương quen thuộc trên người anh khiến cô không thể kiềm chế, hít một hơi sâu, đồng thời ôm chặt anh, chết cũng không buông tay.

Hoa Thiệu Đình lại thở dài, vỗ nhẹ lưng cô, mãi mới nói một câu: “Có tôi ở đây, không sao đâu”.

Bùi Hoan gật đầu nhưng vẫn im lặng. Cô vùi mặt vào người anh, không thể kìm nén giọt lệ, khiến áo anh dần ướt một mảng.

Hoa Thiệu Đình biết cô thật sự sợ hãi, nhưng trước hoàn cảnh nguy hiểm, cô vẫn cắn răng chịu đựng. Đây chính là nha đầu quậy cường mà anh nuôi lớn khôn.

Bùi Hoan túm áo Hoa Thiệu Đình, cất giọng run run: “Ngoài cánh tay, sau khi em ngắt đi... họ đã làm gì em?”.

Anh vẫn nói bình thản, nhưng ngữ khí chắc chắn, không dễ hoài nghi: “Không sao, không xảy ra chuyện gì”.

Cuối cùng, Bùi Hoan cũng ngừng đầu, mặt cô giàn giụa nước mắt, tay trái ôm miệng. Hoa Thiệu Đình kéo tay cô: “Khóc đi.... Em đừng ép bản thân”. Anh lặp lại câu vừa rồi: “Có tôi ở đây, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, em nghe rõ chưa?”.

Bùi Hoan gật đầu, im lặng ngồi trên giường. Hoa Thiệu Đình nhìn người phụ nữ khóc không thành tiếng này, cuối cùng hôn lên trán cô: “Bùi Bùi, em cũng nên nghĩ cho tôi một chút”.

Nghe anh nói vậy, Bùi Hoan hoàn toàn suy sụp, càng khóc dữ dội hơn.

Hoa Thiệu Đình vô cùng thương xót. Bắt gặp bộ dạng này của cô, anh cũng sắp phát điên. Nhưng anh không thể thả lỏng bản thân, anh còn phải chống đỡ thay cô. Cô sợ hãi, anh vẫn phải trấn tĩnh.

Hoa Thiệu Đình cúi thấp người, áp mặt mình vào mặt Bùi Hoan, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu em muốn tùy hứng, hãy trực tiếp cầm dao đâm tôi, đừng bao giờ để tôi chứng kiến cảnh tượng tương tự một lần nữa”.

Bùi Hoan nhắm mắt gọi: “Anh cả”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Tôi tạo quá nhiều nghiệp chướng nên cuộc đời này mới tiêu tùng trong tay em”.

Hai mươi năm nay, ngoài Bùi Hoan, không ai dám gọi thẳng tên Hoa tiên sinh. Lúc còn bé, cô không phân biệt lớn nhỏ. Đến khi trưởng thành, cô lại được anh cưng chiều. Khi nào có mặt người ngoài, cô còn gọi một tiếng “anh cả”. Lúc chỉ có hai người ở Hải Đường Các, cô toàn gọi thẳng tên anh.

Bao giờ phạm lỗi, hoặc gặp chuyện ầm ức, sợ hãi, cô mới ngoan ngoãn gọi “anh cả”, thể hiện sự khuất phục của mình.

Tinh thần Bùi Hoan căng thẳng cực độ, bây giờ được thả lỏng, cô nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ. Hoa Thiệu Đình vẫn ngồi bên cạnh. Nằm một lúc, cô đột nhiên túm tay anh: “Em không muốn ở bệnh viện”.

Anh gật đầu: “Hai ngày nữa, tôi sẽ đưa em về. Bây giờ chưa được, em còn hai cuộc tiểu phẫu... Đừng sợ, tôi sẽ ở bên cạnh em”. Nói xong, anh giúp cô tắt đèn.

Phòng bệnh tối om, Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm. Một lúc sau, cô mở mắt, người ngồi bên cạnh giường chìm trong bóng tối, cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ thấy hình bóng lơ mơ.

Bùi Hoan thì thầm: “Em luôn sợ bệnh viện, thường nhớ tới buổi tối hôm đó”.

“Bùi Bùi, hôm nay em mệt rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau, đừng nghĩ lung tung.” Hoa Thiệu Đình giờ tay vuốt ve mặt cô, nhưng cô không nghe.

“Em không muốn tranh cãi với anh, chỉ là nghĩ mãi không thông, người máu lạnh đến mức nào mới có thể ra tay với chính con ruột của mình? Em luôn muốn hỏi, tại sao anh lại ra mệnh lệnh đó? Anh bảo bọn họ xử lý em hay là...”

Hoa Thiệu Đình quay mặt sang một bên, lắc đầu: “Tôi không muốn có con. Nếu là người phụ nữ khác, tôi sẽ không giữ cả người lớn lẫn trẻ con. Tuy nhiên...”.

Bùi Hoan nở nụ cười mệt mỏi: “Vì em không hiểu chuyện nên anh mới đặc biệt ban ơn, giữ mạng sống của em đúng không?”.

Hoa Thiệu Đình im lặng. Trước đây cô đã từng hỏi qua vấn đề này. Nhưng hôm nay, Bùi Hoan thật sự không muốn nghĩ nhiều nữa. Bây giờ cô mệt mỏi đến mức chỉ muốn buông xuôi hết tất cả. Cô không còn tức giận như trước. Sáu năm trôi qua, cô cũng đã trưởng thành, không còn là cô bé đơn thuần của năm nào.

Chỉ là, cô không cam tâm.

Thật ra trong thâm tâm, Bùi Hoan không tin anh làm điều đó. Dù là động vật máu lạnh đi chăng nữa nhưng chỉ cần còn là con người, kiểu gì anh cũng có bản năng của mình.

Hoa Thiệu Đình vỗ nhẹ lên người cô: “Em mau ngủ đi”.

Trong lòng Bùi Hoan rất thất vọng. Dù anh chỉ giải thích một câu, cô cũng có thể tìm lý do khác biện minh cho anh, nhưng anh chưa bao giờ phủ nhận.

Bùi Hoan không tiếp tục nói chuyện, quay lưng về phía anh.

Hoa Thiệu Đình ngồi bên cạnh cho đến khi cô ngủ say mới đứng dậy rời phòng.

Anh cố gắng kìm nén cơn ho, mở cửa đi ra ngoài. Đèn hành lang sáng đến mức anh chẳng nhìn rõ thứ gì. Tựa vào bờ tường một lúc, Hoa Thiệu Đình giơ tay chùi mép, vị tanh trong miệng khiến anh khó chịu. Cuối cùng, anh đi vào nhà vệ sinh súc miệng mới thấy thoải mái một chút.

Hoa Thiệu Đình nhìn vết máu nhàn nhạt ở dưới bồn, sắc mặt không một chút biểu cảm. Anh vịn vôi nước hết cỡ, xối sạch sẽ.

Sáng sớm ngày thứ tư, Hoa Thiệu Đình đến đón Bùi Hoan xuất viện. Tay cô vẫn không thể động đậy, anh đích thân mặc áo khoác, quàng khăn cho cô. Sau đó Bùi Hoan ngồi ở mép giường, để anh cúi xuống cầm đôi boot, đi vào chân cô.

Cố Lâm đứng ngoài cửa, không nhìn được đi tới ngăn anh lại: “Hoa tiên sinh, để tôi làm cho”.

Nghe Cố Lâm nói vậy, Hoa Thiệu Đình đứng dậy giao việc này cho cô, còn anh ra ngoài bảo người đi xem xe ô tô đã vào vị trí chưa. Cố Lâm cúi xuống đi giày cho Bùi Hoan, vẻ mặt không hề thay đổi. Đến khi xong xuôi, cô đứng dậy nhìn Bùi Hoan chằm chằm.

Bùi Hoan biết Cố Lâm có chuyện muốn nói.

Một lúc lâu sau, Cố Lâm mới mở miệng: “Thấy Hoa tiên sinh cúi đầu vì chị, chị rất đặc ý đúng không?”.

Bộ dạng của Bùi Hoan vẫn tiêu tụy, nhưng cô mỉm cười: “Không. Những năm cô chưa tới Lan Phường, anh ấy cũng như vậy. Là cô nghĩ anh ấy quá xa vời, thật ra anh ấy cũng chỉ là người bình thường mà thôi”.

“Chị không cần nhắc nhở tôi, tôi biết mình xuất hiện muộn màng.” Cố Lâm chẳng khách sáo: “Nếu không phải vì tình trạng sức khỏe của tiên sinh, chị tưởng chị có mấy cái mạng để còn sống trên đời?”.

Bùi Hoan không tỏ thái độ, đứng dậy đi ra ngoài. Cố Lâm không quên trách nhiệm, giơ tay dìu cô, nhưng sắc mặt rất cứng rắn.

Bùi Hoan từ tốn mở miệng: “Tôi không muốn đối địch với cô, nhưng tôi hi vọng cô hiểu một điều. Ngoài thứ gọi là tình yêu mà cô cũng có thể trao cho anh ấy, anh ấy còn là anh trai tôi. Chúng tôi là người thân của nhau... Điều này không có gì có thể thay thế”.

Đố kị tình địch giả tưởng, cuối cùng cũng chỉ là hành hạ bản thân mà thôi. Trong tình yêu sự bất hạnh không phải nằm ở chỗ không được đáp lại, mà chính là cố chấp không chịu buông tay.

Xe ô tô của Lan Phường đã đậu ở cửa sau bệnh viện. Nơi đó vừa yên tĩnh lại ít gây sự chú ý. Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan ngồi vào ghế sau, cô đột nhiên quay sang anh: “Em muốn đến một nơi”.

Hoa Thiệu Đình không hề bất ngờ: “Tướng Duy Thành nằm ở bệnh viện thành phố”.

Bùi Hoan biết không thể giấu anh: “Em có chuyện muốn nói với anh ấy”.

“Chuyện này là do cậu ta gây ra. Nể mặt em, tôi mới giữ lại mạng sống của cậu ta.”

“Em biết.” Bùi Hoan quay đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ: “Nhưng em vẫn muốn gặp anh ấy nói vài lời”.

Hoa Thiệu Đình không hỏi nhiều, bảo tài xế lái xe đến bệnh viện thành phố.

Hoa tiên sinh có ý đồ rõ ràng nên ra tay rất chuẩn. Ba nhát dao tránh chỗ hiểm, khiến người Tướng Duy Thành mất khá nhiều máu nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng.

Tướng Duy Thành nằm ở phòng VIP. Anh phong tỏa mọi tin tức, cũng không cho người nhà biết, chỉ nói đi nơi khác bàn chuyện làm ăn. Bởi vì bất mãn chuyện kết hôn của Tướng Duy Thành nên bình thường bà mẹ cũng chẳng thèm để ý đến con trai. Do đó, cơn sóng gió này mới được che lấp.

Đến bệnh viện, Hoa Thiệu Đình không xuống xe. Anh chỉ giúp Bùi Hoan chỉnh lại mái tóc, nhắc cô đừng chạm đến cánh tay bị thương, sau đó nói: “Em đi một mình đi”.

Anh không bảo cô mau ra ngoài, cũng chẳng đợi cô về nhà. Nhìn Bùi Hoan xuống xe, anh từ tốn bổ sung thêm một câu: “Em đã lớn rồi, phải tự lựa chọn lối đi ình”.

Bây giờ đã qua buổi trưa, Bùi Hoan dùng khăn quàng cổ che mặt mình. Cô vào trong, hỏi phòng bệnh của Tưởng Duy Thành. Vừa ra khỏi thang máy, cô liền bị người ở ngoài chặn lại. Bùi Hoan liền kéo khăn quàng: “Tôi đến thăm anh ấy”.

Nhận ra Bùi Hoan, đám vệ sĩ không dám nhiều lời, lập tức nhường lối: “Thiếu phu nhân... Thiếu gia hôm nay mới tỉnh lại”.

Bùi Hoan gõ cửa, bên trong không có động tĩnh. Thấy cửa không khóa, cô liền đi vào. Phòng bệnh rất ấm áp, trang thiết bị đầy đủ, nhưng người nằm trên người vẫn dôi mắt ra ngoài cửa sổ, không để ý đến người vừa đi vào.

“Những lời tôi nói vừa rồi là nói đùa hay sao? Ra ngoài ngay.” Anh mắt kiên nhẫn, lên tiếng đuổi người. Bùi Hoan đi đến, kéo ghế ngồi cạnh giường: “Là em”.

Tưởng Duy Thành lập tức quay đầu. Anh im lặng nhìn cô một lúc, cuối cùng thốt ra câu: “Tay em...”.

Tay của Bùi Hoan được băng bó cẩn thận để đề phòng nhiễm trùng. Cô tỏ ra bình tĩnh, không phải giải thích mà chỉ lắc đầu: “Em không muốn nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm đó nữa, anh đừng hỏi em điều gì”.

“Tôi xin lỗi.” Tưởng Duy Thành biết nói câu này cũng vô dụng. Nhiều năm trôi qua, bọn họ chưa chết thì không chịu buông tay. Cuối cùng chẳng ai thoát khỏi. Xảy ra chuyện kinh khủng như vậy, cả hai đều nguội lạnh trong lòng.

Tưởng Duy Thành muốn nói nhưng lại ngập ngừng do dự. Bùi Hoan chỉ yên lặng nhìn anh.

Cuối cùng, anh mở miệng: “Là tôi tức em nên mới đưa em đến bữa cơm đó, không ngờ bọn họ dám động vào em”, Tưởng Duy Thành nhìn cô: “Từ trước đến nay, tôi không bao giờ muốn em khó xử. Nếu em chịu cho tôi một chút hy vọng, tôi cũng không bị dồn ép đến nước này.”

“Em biết”

“Những thứ em biết... vĩnh viễn không đủ.” Tưởng Duy Thành bị khâu nhiều mũi nên không thể ngồi dậy: “Em không biết sáu năm nay tôi sống thế nào. Tôi tưởng... dù không yêu nhưng em chịu gả cho tôi, chỉ cần tôi có tấm chân tình là đủ. thậm chí tôi từng nghĩ, nếu cuộc đời này em không thể quên Hoa Thiệu Đình, tôi cũng chấp nhận. Dù sao anh ta đã nuôi em lớn khôn nên chẳng sao cả”

Tưởng Duy Thành nở nụ cười tự giễu. Trong con mắt thiên hạ, anh là kẻ phóng đảng, không liên quan đến từ “si tình”.

Bùi Hoan không ngắt lời, anh thậm chí nói tiếp: “Không phải vì muốn em báo đáp nên tôi mới đề nghị em kết hôn với tôi... Câu nói năm đó là thật lòng chứ không phải nói đùa, tôi thực sự muốn lấy em làm vợ”.

Trong lòng Bùi Hoan rất buồn. Cô không phải là người lòng gang dạ thép, biết rõ có những chuyện nghe thấy sẽ cảm động, nhưng cô vẫn đến đây.

“Nhưng em luôn giữ thái độ thờ ơ. Tôi làm gì em cũng không cần, ngoài việc có thể giúp em cứu Sênh Sênh. Tôi còn không có giá trị bằng một người bác sĩ.” Tưởng Duy Thành nhìn Bùi Hoan đăm đăm, khiến viên mắt cô bỗng cay cay. Ngừng vài giây, anh lại nói: “Được rồi, em đứng khóc nữa. Hôm nay em đã đến đây thì tôi nói thật lòng với em”.

Bùi Hoan gật đầu, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Em có từng nghĩ đến tâm trạng của tôi hay không? Sau khi đi gặp Hoa Thiệu Đình, mấy ngày liền em không về nhà... Tôi gần như phát điên, đi tìm em khắp nơi, tưởng em xảy ra chuyện. Cuối cùng nhìn thấy em say khướt ở ngoài đường, tôi đã đánh mất lý trí. Tôi tìm người chọc tức em, đó là lỗi của tôi. Em bị bắt cóc, anh ta đâm tôi ba nhát, quả thực là tôi đáng đời.”

Nói xong, Tưởng Duy Thành im lặng một lúc rồi giơ tay nắm tay trái của Bùi Hoan. Hai người dường như đã rất lâu chưa từng hòa thuận như thời khắc này.

Tưởng Duy Thành hỏi cô: “Xin lỗi cũng đã muộn, tôi chỉ muốn hỏi em.. em có thể tin tôi một lần không?”

Bùi Hoan lau nước mắt: “Em luôn tin anh”. Cô biết anh thật sự không muốn gây tổn thương cho cô, chỉ là sự việc vượt khỏi tầm kiểm soát nên mới ra nông nỗi.

Biết rõ là sẽ thất vọng nhưng Tưởng Duy Thành vẫn cố hỏi: “Em đừng đi theo Hoa Thiệu Đình có được không?”.

Bùi Hoan nhìn anh, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tưởng Duy Thành thở một hơi dài, tựa hồ câu trả lời của cô đã giúp anh được giải thoát. Anh hạ giọng: “Tôi đã sớm biết điều đó”.

Cái chết rất dễ dàng, chẳng có gì đáng sợ, sống mới là khó. Làm tổn thương một người rất dễ, chỉ cần một hành động hay một câu nói, được tha thứ mới khó.

Bùi Hoan cúi đầu, rút tay về: “A Thành, chúng ta không có duyên phận”.

Tưởng Duy Thành ngoảnh mặt đi chỗ khác, không nhìn Bùi Hoan. Lồng ngực anh phập phồng, không rõ đến cuối cùng vẫn nhẫn nhịn điều gì.

“Hôm nay em đến đây chỉ muốn nói với anh, em luôn cảm ơn anh năm xưa đã cứu em. Cho tới bây giờ, em vẫn cảm kích anh đã chăm sóc em và Sên Sên.” Bùi Hoan đắp chăn lên người anh. Tưởng Duy Thành định ngồi dậy nhưng cô ngăn anh lại. Anh liền bấm chuông gọi người vào phòng.

“Phiền cô đi lấy tập giấy tờ và hộp con dấu ở trên bàn lại đây.”

Cô hộ lý giúp anh lấy đồ. Tưởng Duy Thành nhận hai tờ văn bản, đưa cho Bùi Hoan: “Tôi đã ký tên rồi. Chúng ta ly hôn như ý nguyện của em”.

Đã đến nước này, việc duy nhất anh có thể làm chỉ là đáp ứng nguyện vọng của cô thôi.

Bùi Hoan đột nhiên không thể thốt nên lời. Tâm tình bị đè nén bao năm dội về trong giây lát. Con người không phải cây cỏ vô tri, quãng thời gian sáu năm không phải trôi qua trong chớp mắt.

Tưởng Duy Thành không thay đổi nhiều, vẫn là chàng trai đa tình như ngày nào.

Người thay đổi chính là cô.

Bùi Hoan cầm tờ đơn ly hôn. Cô biết trong cuộc đời này, cô và anh chung quy vẫn không có duyên phận.

Tưởng Duy Thành chau mày. Vết thương hơi đau, anh thở hắt ra rồi đưa một chiếc hộp nhỏ bọc vải nhung xanh cho Bùi Hoan.

Bùi Hoan mở ra xem, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh. Chiếc nhẫn có kiểu dáng đơn giản mà tinh tế, nhìn qua cũng biết không phải hàng tầm thường.

Tưởng Duy Thành nói: “Là nhẫn cưới. Năm đó tôi không chuẩn bị, vì cảm thấy dù cho em, em cũng chưa chắc đã nhận. Bây giờ dù chúng ta sắp kết thúc, tôi vẫn muốn tặng em”. Thấy Bùi Hoan lắc đầu không muốn nhận, anh nói tiếp: “Trong đơn ly hôn, tôi chỉ có một yêu cầu. Em nhận chiếc nhẫn này, tôi mới đồng ý”.

Bùi Hoan cầm chiếc hộp, một lúc sau mới lên tiếng: “Tội gì chứ?”.

Tội gì anh phải làm vậy?

Tưởng Duy Thành như trút được gánh nặng, cất giọng nhẹ nhõm: “Vì bản thân tôi thấy vui vẻ mà thôi. Ly hôn mới mua nhẫn cưới, chắc tôi là người đầu tiên trên đời làm vậy”.

Bùi Hoan định nói điều gì đó, nhưng anh đã cướp lời: “Tôi thích tặng đồ, em cứ nhận là được, cái này cũng chẳng có ý nghĩ gì. em yên tâm, mối quan hệ giữa tôi và Alice không tồi, có lẽ tôi sẽ đưa cô ấy về nhà gặp mẹ tôi. Không bao lâu nữa, tôi sẽ quên em”.

Anh sẽ quên cô, anh không muốn tiếp tục làm kẻ si tình, vô duyên sáu năm đã quá đủ.

Hai người cũng nên buông tay.

“Bùi Hoan, chẳng phải ngoài em ra, tôi không thể lấy ai khác. Trong tương lai nếu gặp đối tượng thích hợp, tôi sẽ tổ chức lễ cưới linh đình. Lúc đó, mời em đến uống rượu.”

Tưởng Duy Thành vừa nói vừa cười với cô, giống chàng trai lần đầu gặp gỡ năm nào. Mặc dù bị cô đâm xe và không nói lý lẽ nhưng anh vẫn nở nụ cười y như bây giờ.

“Được, em nhất định sẽ tham dự.” Bất gặp thái độ thoải mái của Tưởng Duy Thành, Bùi Hoan cũng không từ chối. Cô bỏ hộp nhẫn và đơn ly hôn vào túi xách. Đi đến cửa, cô dừng lại nói: “Anh hãy bảo trọng”.

Tưởng Duy Thành gật đầu: “Em cũng vậy”.

Bùi Hoan định đi, người đàn ông trong phòng lại lên tiếng: “Còn nữa...”.

Bùi Hoan quay đầu nhìn anh, Tưởng Duy Thành nói: “Tôi không động đến Sênh Sênh, con bé vẫn sống rất tốt ở Huệ Sinh. Nếu em muốn đi thăm nó, lúc nào cũng có thể”.

“Cảm ơn anh.” Bùi Hoan mỉm cười với anh rồi gơ tay đóng cửa.

Rời khỏi phòng bệnh, Bùi Hoan không vội vàng xuống dưới. Cô đi đến tận cuối hành lang, ở đó có một ban công, bởi vì gió lớn, bệnh nhân nằm viện sợ bị nhiễm lạnh nên nơi này không một bóng người.

Bùi Hoan đi ra ban công ngồi một lúc. Cô đang ở tầng mười mấy nên có thể phóng tầm mắt ra xa.

Thành phố Mộc trong ngày mùa đông toàn một màu u ám, hiện tại hay quá khứ đều không thay đổi.

Bùi Hoan chỉ muốn yên tĩnh một lúc để kết thúc một đoạn hồi ức, tạm biệt một người, nhưng điều này có vẻ khó hơn cô tưởng.

Cô nhớ đến hôm hai người đi đăng ký kết hôn. Lúc bấy giờ, cô mới hồi phục sau khi sinh, xuất viện không bao lâu. Tưởng Duy Thành nhất định đòi kết hôn mới chịu giúp cô thu xếp một trại trẻ mồ côi tốt cho con gái.

Cuộc hôn nhân không có lời tuyên thệ, không có đám cưới, cũng không có ai chúc phúc.

Bùi Hoan và anh đi đăng ký. Sau khi nhận được giấy chứng nhận, anh đưa mỗi người một quyển, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Tôi không chuẩn bị nhẫn cưới, vì dù sao em cũng chẳng muốn”.

Bây giờ Bùi Hoan ngồi ở ban công của bệnh viện, chậm rãi mở chiếc hộp. Tay phải của cô bất tiện nên mãi mới mở được. Cô cầm chiếc nhẫn gơ lên cao.

Sau đó, Bùi Hoan nở nụ cười bi thương, bởi mặt trong chiếc nhẫn có hàng chữ nhỏ, thời gian thiết kế là sáu năm trước.

9. Chương 9

Chương 9: Trở về Lan Phường

Bùi Hoan chưa từng nghĩ, trong cuộc đời này, cô có thể trở lại Lan Phường dưới danh nghĩa “về nhà”. Lúc bỏ trốn, cô đã biết, từ nay trở đi bản thân sẽ không còn nơi gọi là “chỗ về” nữa.

Sau khi thành niên, Bùi Hoan dọn vào Hải Đường Các, sống tại căn phòng phía nam phòng của Hoa Thiệu Đình, chỉ cách một đoạn hành lang ngắn. Vào mùa hè, hành lang leo đầy hoa bìm bìm rực rỡ.

Năm đó, Bùi Hoan từng nuôi một con mèo cái mà cô nhặt được trên đường. Con mèo lông đốm trắng đen, vừa nhỏ vừa mềm mại. Nhưng nó không ngoan, toàn chạy đến cửa phòng anh kêu meo meo. Hoa Thiệu

Đình không thích mèo, hết sức đau đầu, lần nào cũng gọi Bùi Hoan đến bế nó đi. Một lần nhìn thấy cô ngồi xổm ở cửa phòng dỗ mèo, anh liền bế luôn cô vào phòng.

Sau đó, con mèo bỏ đi mất, tìm mãi không thấy. Tiếp theo, Bùi Hoan phát hiện mình mang thai.

Cô kể với chị gái Bùi Hi. Không hiểu sao, chị gái ngày càng ít mở miệng, sống khép kín và trầm mặc trong thế giới của chị.

Sau khi Bùi Hoan xảy ra chuyện, Bùi Hi cũng mất tích.

Bây giờ nhớ lại, rất nhiều điều đều có điềm báo trước. Ví dụ con mèo đi, chị gái không chịu thân thiết với cô. Đây chính là nghiệt duyên đã định. Lan Phương có nhiều cây cối nhưng bây giờ là mùa đông nên cành lá xác xơ. Hình ảnh này cũng hoàn toàn trùng khớp với kí ức của Bùi Hoan.

Cô hơi lạnh nên dùng tay trái kéo cao cổ áo của mình. Đứng trên bậc cầu thang đá rêu phong cổ kính, cô bất giác thở dài một tiếng.

Hoa Thiệu Đình tháo găng tay, quay người kéo cô. “Em sao vậy?”

Bùi Hoan lắc đầu, đi theo anh vào sân của Hải Đường Các nói nhỏ: “Em có cảm giác như đang nằm mơ”.

Anh dõi mắt về phía hành lang quen thuộc, từ tốn mở miệng: “Năm em bỏ đi, tôi từng sai người đi tìm con mèo đó. Tôi đã quên mất nguyên nhân tại sao. Có lẽ lúc đó đang dưỡng bệnh nên nhàn rỗi chẳng có việc gì làm”.

Bùi Hoan cười, tiếp tục bước đi: “Anh có tìm thấy không?”.

“Không.”

Hoa Thiệu Đình có chút nuối tiếc: “Tôi còn bảo người đi kiếm con mèo tương tự, cũng mới sinh mấy tháng, nhưng nuôi 2 ngày không chịu nổi đành đem cho người khác”.

Anh vẫn thích nuôi động vật máu lạnh hơn.

Đằng sau bọn họ có mấy người đi theo sau, khoảng cách không xa không gần, gồm Cố Lâm và thuộc hạ của cô, cùng hai bác sĩ.

Hoa Thiệu Đình nói khẽ, nhưng Cố Lâm vẫn nghe rõ ràng.

Cô nghe thấy anh tiếp tục lên tiếng: “Sau đó tôi mới hiểu, tôi vốn không cần người ở bên cạnh. Nếu có thể quay lại từ đầu, thì hôm nào đó bản thân quá bận rộn, có lẽ tôi sẽ giao hai chị em cho người khác trông nom”.

Nếu vậy, mười mấy năm sau, Bùi Hoan sẽ trở thành người bình thường ở Lan Phương, khi gặp Hoa tiên sinh, mắt cũng không dám ngước lên nhìn.

Bùi Hoan đột nhiên đứng lại, Hoa Thiệu Đình quay đầu nhìn cô, miệng nở nụ cười bất lực. Anh đứng trong bóng râm, sắc mặt nhợt nhạt nhưng bộ mặt rất yên tĩnh.

Sau đó, Hoa Thiệu Đình nói giọng bình thản và rất nghiêm túc: “Tôi muốn cho em biết, Bùi Bùi, không phải bởi vì em ở bên cạnh tôi nhiều năm tôi mới yêu em”.

Một cơn gió thổi qua, tấp vào mặt mọi người. Viên mắt Bùi Hoan cay cay, cô ngoảnh đầu sang một bên, giờ tay ôm miệng. Mấy ngày này tinh thần yếu đuối, nhưng bây giờ cô thực sự không muốn rơi lệ.

Hoa Thiệu Đình thở dài, kéo Bùi Hoan vào phòng mình trước: “Mà là ngược lại”.

Bác sĩ theo hai người vào phòng, trong khi Cố Lâm đột nhiên dừng lại, không tiến thêm một bước.

Cô còn nhớ vị trí của mình, cách Hoa tiên sinh khoảng mười bước chân, không xa không gần, tình trạng này duy trì suốt sáu năm qua. Vậy mà hôm nay cô lại nghe Hoa tiên sinh nói, thật ra anh không cần ai ở bên cạnh.

Cố Lâm chợt nhận ra mình là con chó hay con mèo anh tiện tay nuôi, bởi vì vừa vặn sáu năm qua anh được nhàn rỗi.

Có lẽ một ngày nào đó cô thất lạc, Hoa tiên sinh cũng sẽ đi tìm. Nhưng anh sẽ nhanh chóng phát hiện, cô không phải Bùi Hoan, mà chỉ là một người không quan trọng.

Cố Lâm đứng ngoài cửa một hồi lâu. Cho tới khi bác sĩ xong việc ra đi, cô vẫn đứng thất thần ở đó.

Một lúc sau, Hoa tiên sinh gọi người sang phòng của Bùi Hoan. Cố Lâm bưng tỉnh, thở một hơi dài. Cô không còn đường khác, chỉ có thể làm một Cố Lâm biết điều.

Bùi Hoan ngồi ở mép giường, Hoa Thiệu Đình đứng ở trước mặt cô, quay sang dặn Cố Lâm: “Cô hãy tạm thời dọn hết đồ không cần trong phòng. Tay cô ấy không tiện, để va chạm vào thì mệt”.

Bùi Hoan lẩm bẩm một câu, anh cười: “Em lớn như vậy rồi nhưng vẫn không khiến tôi bớt lo lắng đi chút nào”.

Cố Lâm đi dọn đồ. Trước đây cô chưa từng đặt chân vào phòng này. Xem ra, bài trí trong phòng này vẫn giữ nguyên vẹn, mỗi tuần đều có người đến quét dọn lau chùi. Cố Lâm nhất thời không nhìn ra đồ đạc gì ảnh hưởng tới Tam tiểu thư. Cuối cùng, cô nhìn thấy trên bàn có tập ảnh album rất dày, các góc đều được bọc kim loại, ngộ nhỡ chạm tay vào thì không ổn. Cố Lâm định thu dọn, Bùi Hoan bất chợt lên tiếng: “Chỉ một tay không tiện, em vẫn có thể đi lại bình thường, đừng phiền cô ấy nữa”.

Biết cuốn album là đồ quan trọng. Cố Lâm cố tình cầm lên. Không ngờ nó nặng trĩu, cô cầm không chắc nên bị mở tung. Cô nhanh chóng đảo mắt, bên trong đều là ảnh của Bùi Hoan.

Bùi Hoan trong ảnh còn rất trẻ, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt không trang điểm, sống động hơn bây giờ nhiều.

Những tấm ảnh này đều được chụp một cách tùy tiện, không hề có bàn tay sắp đặt. Có tấm Bùi Hoan vừa đi học về, vẫn còn mặc đồng phục trên người. Có tấm cô đang bày mấy chậu hoa trong sân, hoặc tấm èo con. Có tấm không biết cô chạy từ đâu về, đứng dưới tán cây hải đường, ngẩng đầu gặm quả táo, mái tóc xõa xuống bờ vai, bộ dạng nhếch nhác như con sư tử nhỏ.

Đây chính là những chi tiết vụn vặt, rất tự nhiên trong cuộc sống thường ngày.

Cuối cùng, Cố Lâm cũng nhìn thấy Bùi Hoan của thời thiếu nữ. Đó là những bức ảnh cô từng tưởng tượng, từng đổ kị ở trong lòng. Bất kể là người nhà hay người yêu, sự bảo vệ của Hoa tiên sinh đối với Bùi Hoan cho đến bây giờ vẫn không thay đổi. Anh cưng chiều nâng niu người đàn bà này, để mặc cô vô pháp vô thiên.

Thiếu nữ trong ảnh không có một chút liên quan tới Lan Phường, Kính Lan Hội hay Hoa tiên sinh mà mọi người quen thuộc.

Anh đã tạo ra một thế giới tươi đẹp và yên bình cho Bùi Hoan.

Cố Lâm ngăn người nhìn đồng ảnh. Tới khi Hoa Thiệu Đình nhắc nhở: “Tạm thời cất đi đã”, cô mới nhận ra mình thất thố đến mức nào. Cô nhanh chóng cầm cuốn album bỏ vào tủ, sau đó lên tiếng: “Tôi chưa từng gặp Tam tiểu thư trước kia. Nhiều ảnh như vậy, cất đi hơi tiếc... nhưng sao không có ảnh chụp chung với tiên sinh?”.

Câu hỏi vượt quá bốn phận, cũng tương đối cứng nhắc. Hoa tiên sinh không bao giờ chụp ảnh, loại chó mèo như cô đã quan tâm quá mức.

Cố Lâm cúi thấp đầu, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh. Hoa Thiệu Đình thò tay lấy chiếc gương ở trên bàn, hơi chau mày nhìn cô.

Cố Lâm chống tay lên bàn, đứng thẳng người: “Hoa tiên sinh, tôi ra ngoài trước đây”.

Hoa Thiệu Đình “ờ” một tiếng, coi như không có chuyện gì xảy ra. Anh cầm chiếc gương đưa cho Bùi Hoan, chỉ vào miệng cô: “Em nhìn này? Ai lại cắn sứt môi mình thế kia... Nếu đau quá thì uống thuốc đi”.

Bùi Hoan cảm thấy xấu hổ, gơ tay đẩy anh. Hoa Thiệu Đình mỉm cười, sắc mặt ôn hòa khác hoàn toàn thường ngày.

Cố Lâm khép cửa phòng, chưa bao giờ cảm thấy lạnh như vậy. Rõ ràng chẳng có chuyện gì, vậy mà trong lòng cô vô cùng ngột ngạt. Cô đi nhanh ra ngoài, suýt nữa đụng trúng một người. Cố Lâm định thần, lạnh mặt nói: “A Phong, người đàn bà đó vừa mới quay về, anh đã tỏ ra quan tâm, niềm nở như vậy sao?”.

Biết Cố Lâm đang bực bội, Trần Phong hạ giọng nói đùa: “Đương nhiên rồi, người đàn bà đó chỉ còn thiếu một bước là trở thành sủng phi nương nương. Cô ta từng lấy chồng, lại ở trong làng giải trí mấy năm, rõ ràng chỉ là chiếc giày rách. Nhưng kể cả những vậy, vẫn có người coi cô ta như sinh mệnh của mình.”

Cố Lâm đảo mắt qua phòng Bùi Hoan. Vào thời điểm này, đó là nơi sáng đèn duy nhất trong Hải Đường Các. Cô nhắc nhở Trần Phong: “Bây giờ anh mà đi báỉ kiến nương nương chính là đi tìm cái chết đấy. Tay chị ta rất đau, sắc mặt có vẻ không tốt, chắc thuốc giảm đau hết tác dụng. Trong phòng chị ta chỉ có mình Hoa tiên sinh. Anh dám vào không?”.

Trần Phong liền tỉnh ngộ. Tam tiểu thư từ nhỏ tính tình bướng bỉnh, chỉ khuất phục trước mỗi Hoa tiên sinh. Xa nhau sáu năm, có khi hiện tại, trong phòng là cảnh mùi mẫn cũng không biết chừng. Ai đi kể đó gặp xui xẻo là cái chắc.

“Hoa Thiệu Đình ở đó, tôi có muốn vào thăm chắc anh ta cũng không cho.” Trần Phong vội lui ra ngoài, đi hai bước liền quay người gọi Cố Lâm: “Đi thôi, tôi mời Đại đường chủ uống mấy ly”.

Cố Lâm đi theo Trần Phong về nhà anh ta, cũng nằm trong khu Lan Phường. Ban đầu, Cố Lâm muốn đi bộ, nhưng sợ bị người khác nhìn thấy nên cuối cùng, cô lên xe ô tô của Trần Phong.

Vợ Trần Phong đã vào viện chờ sinh, trong nhà rất yên tĩnh, Trần Dữ cũng không biết đi đâu. Cố Lâm ngồi ở quầy bar nhỏ, đợi anh ta đi lấy hai chiếc ly, đưa cho cô một chiếc.

“Nhà anh trang trí đẹp thật đấy, ở nhà quây thế nào cũng không sao, chị dâu không chê ồn ào à?” Cố Lâm quan sát một lượt. Căn phòng này giống như một quán bar mini, có đầy đủ bar, đèn chiếu sáng và bộ dàn loa. Chỉ là dường như đã rất lâu, nơi đây không có buổi tụ tập nào.

Trần Phong rót rượu, nhún vai bất lực rồi chỉ vào bụng mình: “Tôi làm sao dám quây. Cô quên anh ta đã tặng tôi một phát đạn để nhắc nhở tôi ngoan ngoãn một chút hay sao?”.

Cố Lâm vẫn nhớ Hoa tiên sinh đã nói không phải anh làm. Nhưng bây giờ cô nhắc tới điều đó không biết chừng sẽ càng phức tạp. Hơn nữa, cô nghĩ mãi không ra kẻ nào chơi trò ly gián.

Hội trưởng quá cố của Kính Lan Hội rất được mọi người ủng hộ. Chuyện bất ngờ duy nhất mà ông từng làm trong cuộc đời là giao sản nghiệp cho con nuôi Hoa Thiệu Đình. Hội trưởng quá cố không có con cái, nhưng ông vẫn còn hai đứa cháu ruột là anh em Trần Phong và Trần Dữ.

Hơn nữa, con nuôi Hoa Thiệu Đình lại mang bệnh tật đầy người. Ở chốn giang hồ, đây là khuyết điểm chí mạng, thậm chí chẳng cần người khác ra tay.

Đây là nguyên nhân khiến Trần Phong điên tiết nhất. Cho dù thời trẻ, Hoa Thiệu Đình nổi tiếng tàn nhẫn và quyết đoán khiến mọi người đều né tránh. Nhưng Trần Phong tính trăm đường cũng không tính ra, một người ruột thịt cùng họ như anh ta lại không bằng một tên bệnh tật.

Hôm nay, cả Trần Phong và Cố Lâm đều có tâm sự. Anh ta chợt nhớ tới nhiều chuyện trong quá khứ nên ủ rũ uống rượu. Một lúc sau, anh ta nói cho Cố Lâm biết, năm đó Hội trưởng quá cố ở trên giường bệnh, trước khi tắt thở gọi hai anh em anh ta mắng một trận nên thân, sau đó chỉ vào Hoa Thiệu Đình nói, người này từ nay về sau là chủ nhân của Lan Phường. Trong tương lai, Hoa Thiệu Đình có bắt anh ta nhảy vào biển lửa, anh ta cũng phải nhảy.

Trần Dữ trẻ tuổi không chín chắn, bởi vì trong lòng không phục nên buột miệng hỏi: “Dựa vào cái gì chứ?”.

Trần Phong không kịp ngăn em trai. Hội trưởng quá cố tức đến mức không nói thành lời. Hoa Thiệu Đình ở bên cạnh đứng đây, thờ ơ nhìn hai anh em họ. Ánh mắt sắc bén của anh khiến Trần Phong cả đời khó quên.

Ánh mắt có mục đích rõ ràng, từ từ thẩm thấu vào cốt tủy.

Rõ ràng bọn họ mới là người nhà họ Trần vậy mà vào thời khắc đó, Trần Phong không thể ngẩng đầu. Bị ánh mắt như loài rắn độc của Hoa Thiệu Đình chiếu tướng, sống lưng Trần Phong lạnh toát. Anh ta có cảm giác mình trở thành con mồi có thể bị bóp chết bất cứ lúc nào.

Cho tới hiện tại, anh ta vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng đó.

Lúc bấy giờ, phòng bệnh im lặng như tờ. Tiếp theo, Hoa Thiệu Đình cất giọng nhẹ nhàng: “Dựa vào việc đây là quy tắc”.

Trần Phong hoảng hốt lùi lại phía sau, tựa vào tường.

Hoa Thiệu Đình quay người chăm sóc Hội trưởng. Vài giây sau, anh bổ sung thêm một câu mà không nhìn hai anh em họ Trần: “Các cậu đã hiểu chưa?”.

Kể từ hôm đó, Trần Phong và Trần Dữ đều biết rõ, bọn họ đã bị Hoa tiên sinh để ý, khó có thể thoát thân.

“Cô biết không, đôi mắt anh ta khi nhìn người khác.... đúng là chết người chứ chẳng chơi.” Trần Phong gượng cười, “Hồi nhỏ, bọn trẻ chúng tôi chơi rất vô tư, khi chú tôi đưa anh ta về, chúng tôi đều cảm thấy anh ta đặc biệt kỳ quái. Trần Dữ còn hỏi tôi, có phải anh ta do quái vật biến thành, nhìn bộ dạng như sắp chết đến nơi. Nhưng tới năm mười tám tuổi, anh ta một mình thay chú tôi đi giải quyết ba kẻ thù, không chừa một mạng”.

Cổ Lâm biết, người trong giới cũng có nguyên tắc hành xử riêng, bình thường hiếm khi mạo hiểm ra tay tàn nhẫn.

“Danh tiếng không phải tự nhiên mà có, Hoa tiên sinh không dễ dàng tha cho người khác.” Cổ Lâm tiếp lời.

“Chúng tôi đi hỏi anh ta. Anh ta chỉ nói ngắn gọn: Đỡ rách việc”. Trần Phong dường như cảm thấy hơi lạnh, so vai rụt cổ, “Thật ra câu này cũng bình thường, nhưng quan trọng là bộ dạng ốm yếu của anh ta, nói như hụt hơi, nên khi thốt ra ba từ đó, chúng tôi liền cảm thấy anh ta không phải con người”.

Cổ Lâm im lặng, uống rượu ừng ực.

Trần Phong kéo cô: “Bà cô uống ít thôi, lát nữa thế nào anh ta chẳng gọi cô. Toàn thân đầy mùi rượu, nếu anh ta hỏi đến, cô trả lời thế nào? Cô nói Tam tiểu thư trở về, cô không vui nên mượn rượu giải sầu sao?”.

“Câm miệng.” Cổ Lâm đập bàn, Trần Phong liền im bật.

Cổ Lâm buồn bực trong lòng, nằm bò xuống quầy bar nghịch ly rượu. Một lúc sau, cô ngoảnh đầu hỏi Trần Phong: “Nói cho tôi chuyện của bọn họ đi, anh biết cả mà”.

Trần Phong gấp một viên đá bỏ vào ly rượu: “Phương diện nào? Sau khi thành niên, Tam tiểu thư sống ở Hải Đường Các. Lão hồ ly rất xấu xa, người anh ta muốn còn có thể chạy thoát hay sao? Có lẽ anh ta cố tình ngó lơ Tam tiểu thư, vì lo sau này cô ta sẽ hối hận. Có một thời gian, anh ta ra ngoài tiếp khách rồi đưa một ngôi sao không mấy nổi tiếng về. Anh ta dẫn phụ nữ về nhà, chỉ nghĩ thôi cũng đủ thấy náo nhiệt”.

“Vụ phóng hỏa phải không?” Cổ Lâm đã từng nghe qua chuyện này.

“Ừ. Tam tiểu thư khóa cửa bên ngoài rồi phóng hỏa, định đốt chết anh ta và người phụ nữ đó ở trong phòng. Cuối cùng chúng tôi phải dùng súng để phá khóa.” Trần Phong cười: “Nhiều lúc, tôi cũng khâm phục Tam tiểu thư, cô ta không sợ chọc giận lão hồ ly hay sao ấy? Tốt với cô ta đến mấy thì cũng chỉ là con rắn độc, giống Hắc tử... Nuôi nó tận tâm thế nào, bị nó cắn một nhát cũng tiêu đời”.

Cổ Lâm lắc đầu, cười nhạt: “Đó là anh không hiểu, Hoa tiên sinh đối với chị ta quả thật.... Anh thử nói xem chị ta có gì đặc biệt? Thì cũng chỉ có một chút cá tính, dung mạo không quá xinh đẹp. Tôi thật sự không hiểu chị ta khác biệt ở điểm nào? Nhưng hôm nay, tôi đã thấy tập ảnh của chị ta trước kia”.

Trần Phong “ờ” một tiếng, chờ Cổ Lâm nói tiếp.

“Ngay từ đầu, tôi không nên so sánh với chị ta. Tôi lấy gì để so sánh đây?” Cổ Lâm vừa nghịch ly rượu vừa cất giọng buồn bực: “Không phải chị ta không sợ Hoa tiên sinh, mà chị ta vốn không biết thế giới này tồi tệ đến mức nào, chị ta không hiểu lòng người hiểm ác, cũng không biết Hoa tiên sinh ở bên ngoài tàn nhẫn ra sao”.

Trần Phong tiếp lời: “Lão hồ ly bảo vệ Tam tiểu thư từng ly từng tí. Hải Đường Các có một quy định, tôi nói cho cô biết trước, phòng của Bùi Hoan không cho phép người ngoài vào, dù là đàn ông hay là phụ nữ đều không được. Có chuyện muốn gặp người khác, Bùi Hoan sẽ đi sang phòng của lão hồ ly. Bao nhiêu năm qua, tốt xấu gì cũng là anh em, vậy mà ngay cả tôi cũng không được vào”.

Cố Lâm thở dài, cất giọng tự giễu: “Xem ra, Hoa tiên sinh coi tôi như người nhà”.

Anh gọi cô vào phòng Bùi Hoan để phục vụ người đàn bà đó, chứng tỏ sáu năm qua không phải vô ích, cô coi như có phúc.

Cố Lâm bất giác nhớ đến Bùi Hoan trong tấm ảnh. Chị ta trẻ trung xinh đẹp, giống như chạm vào là vỡ tan, giống một bông hoa ngạo mạn dưới ánh mặt trời. Mặc dù sống và trưởng thành ở Lan Phường nhưng chị ta khác hoàn toàn mọi người ở đây.

Bên ngoài đầy rẫy những điều xấu xa và tội nghiệt mà Hoa Thiệu Đình không thể thay đổi. Anh không muốn để Bùi Hoan biết nên mới tạo cho cô một vỏ bọc sạch sẽ thanh tịnh.

Anh trao cho Bùi Hoan không chỉ đơn giản là tình yêu mà là cả thế giới.

Trong cuộc đời này, Cố Lâm không có số mệnh tốt như vậy. Con người tranh với vận mệnh, kết cục khó tránh khỏi sự thê lương.

Cố Lâm buồn rầu, đầu óc trống rỗng, không biết mình có thể làm gì.

Trần Phong lại rót cho cô một ly rượu, ngữ khí mang hàm ý sâu xa: “Lần này, Bùi Hoan chỉ bị thương một tay, còn quay về Lan Phường. Tuy nhiên, nếu cô muốn xử lý, cũng không phải không có cơ hội”.

Cố Lâm im lặng hồi lâu. Mãi đến khi đứng dậy đi ra cửa, cô ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Anh định ám chỉ điều gì?”.

“Tôi tình cờ biết được một chuyện, vẫn chưa chắc chắn, nhưng tôi cảm thấy trong đó có vấn đề.” Trần Phong từ tốn đáp.

Cố Lâm thuận tay khép cửa, tựa người vào cánh cửa nhìn anh ta: “Anh thử nói xem nào”.

“Bùi Hoan gửi tiền ột trại trẻ mồ côi theo định kỳ, bắt đầu từ bốn năm trước. Tôi nghi ngờ.. đây không phải là hành động quyên góp bình thường. Cho dù các ngôi sao trong làng giải trí thường làm từ thiện để giữ hình tượng, cô ta cũng không cần “tử thủ” một chỗ, giả làm thánh nhân đúng không?”

“Bao năm qua chị ta cũng chẳng nổi tiếng, giữ hình tượng làm gì?”

“Cô thử nghĩ xem, trại trẻ mồ côi đều là trẻ con. Hơn nữa, tôi đã tìm hiểu, trước khi bị người của Phúc gia bắt đi, Bùi Hoan đang gọi điện cho Viện trưởng của trại trẻ đó. Cô ta vội vàng trốn tránh mọi người đi trại trẻ mồ côi, tựa như không đi không được. Sau đó, Tưởng Duy Thành biết cô ta xảy ra chuyện, cũng là do bà Viện trưởng cảm thấy cuộc điện thoại kia rất kỳ lạ, không yên tâm nên gọi cho anh ta hỏi thăm tình hình.”

Bây giờ Cố Lâm mới hiểu ý Trần Phong. Cô vô cùng kinh ngạc: “Ý anh là... Tam tiểu thư có khả năng giấu một đứa trẻ? Tưởng Duy Thành cũng biết chuyện đó... là con của bọn họ?”.

Nhưng sao có thể vứt con vào trại trẻ mồ côi? Chẳng phải bọn họ đã danh chính ngôn thuận kết hôn từ lâu? Trừ khi ... Bùi Hoan muốn nổi tiếng, hay vì nguyên nhân khác nên Tưởng gia không chịu nhận đứa trẻ?

Nghĩ thế nào cũng vô lý, chẳng có người cha người mẹ nào nhẫn tâm giấu cốt nhục của mình ở bên ngoài.

Trần Phong mỉm cười: “Tôi nghi ngờ cô ta có một đứa con. Nếu có thật, Đại đường chủ... vậy thì đứa trẻ đó phải là con của Tưởng Duy Thành. Cô hiểu ý tôi chứ?”.

Sự việc lần này vượt quá sức tưởng tượng của Cố Lâm. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng cất giọng khàn khàn: “Tôi biết rồi. Hoa tiên sinh không thích trẻ con. Nếu chị ta mà sinh con với Tưởng Duy Thành, đời chị ta coi như xong”.

Cố Lâm đột nhiên bật cười, hạ giọng dằn dò Trần Phong: “Anh hãy mau đi kiểm tra, xác định xem trại trẻ mồ côi đó có thật sự tồn tại một đứa trẻ như vậy”.

Trong bữa tối, tay Bùi Hoan đau buốt. Có câu mười đầu ngón tay nối liền tim, hơn nữa tay cô còn bị đâm xuyên qua, mấy hôm trước đều uống thuốc giảm đau nên chẳng cảm thấy gì. Nghe nói, dùng nhiều sẽ nhờn thuốc nên cô quyết tâm không uống thuốc. Vì thế nên tay càng đau, thành ra ăn cơm chẳng có khẩu vị.

Bùi Hoan không thuận tay trái nên Hoa Thiệu Đình dứt từng miếng vào miệng cô. Trời lạnh, hai người ăn tối ở phòng khách. Những người khác đứng bên cạnh nhưng anh chẳng bận tâm.

Bùi Hoan có chút phiền muộn, được anh phục vụ nên chỉ có thể chịu khó ăn một chút. Cố mãi mới nuốt được vài miếng, cô lắc đầu: “Em không muốn ăn nữa”.

Hoa Thiệu Đình cũng không miễn cưỡng, đưa thìa cho cô. Bùi Hoan cúi xuống uống canh, vô tình mà hữu ý hỏi: “Lần trước anh gọi điện thoại, nói chị Bùi Hi bị ốm?”.

Hoa Thiệu Đình gật đầu: “Mấy năm nay tình trạng sức khỏe của cô ấy không tốt, tôi sai người đưa cô ấy đi an dưỡng rồi”.

Bùi Hoan tiếp tục uống canh, một lúc sau mới lên tiếng: “Tại sao anh không cho em gặp chị ấy?”

“A Hi sống rất tốt. Trước kia, tôi đối xử với em thế nào thì với cô ấy cũng như vậy. Cô ấy cũng là em gái tôi. Sáu năm qua, cô ấy chưa từng chịu ảm ức, em cứ yên tâm.”

Bùi Hoan từ từ uống hết bát canh, mới ngẩng đầu, lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Tại sao anh không cho em gặp chị ấy?”.

“Bùi Bùi.” Hoa Thiệu Đình buông thìa, nhẫn nại trả lời: “Đợi một thời gian nữa bệnh tình của A Hi ổn định, tôi sẽ dẫn em đi thăm”.

“Chị ấy bị bệnh gì?”

“Không có gì nghiêm trọng.”

“Dùng chị ấy để uy hiếp em, anh thấy thú vị lắm sao? Chị gái ruột của em trong tay anh sáu năm trời, sống chết không rõ. Anh đột nhiên nói với em, chị ấy vẫn ổn. Bây giờ em trở về, muốn gặp chị ấy, anh lại không cho.” Bùi Hoan cố gắng nhẫn nhịn, ném cái thìa xuống bàn rồi im lặng.

Hoa Thiệu Đình tiếp tục ăn cơm. Ngồi ở vị trí chủ nhân hai mươi năm nên anh làm gì cũng theo ý mình. Trong cuộc sống thường ngày, ví dụ quần áo không vừa mắt sẽ chẳng động đến, đồ ăn cũng nấu theo thói quen của anh. Bây giờ Bùi Hoan ăn cơm cùng, nhưng tay phải bị thương, cầm thìa không thuận, khiến các món trên bàn lộn xộn, nhìn đã hết muốn ăn.

Cố Lâm lại gần hỏi nhỏ: “Thức ăn nguội lạnh cả rồi, tiên sinh đợi một lát, tôi bảo người làm món khác”.

“Không sao.” Hoa Thiệu Đình dường như không bận tâm, anh chậm rãi gấp thức ăn bỏ vào bát. Cố Lâm đành đứng sang một bên. Hoa tiên sinh đột nhiên đứng dậy, tay chống xuống bàn.

Bùi Hoan phát hiện ra điều bất thường, lập tức gơ tay đỡ anh: “Anh khó chịu à?”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, ngẩng đầu quan sát phía trước. Anh nói: “Cố Lâm, mau đi mở cửa sổ cho tôi”.

Cố Lâm tuân lệnh, gió lạnh từ ngoài thổi vào. Cô khuyên anh: “Hoa tiên sinh bây giờ đang là mùa đông, mở cửa sổ trong phòng sẽ lạnh”..

Hoa Thiệu Đình đi đến bên cửa sổ. Bùi Hoan lo lắng đi theo anh. Anh dõi mắt về phía xa xa rồi từ từ gơ tay che mắt trái.

Cố Lâm giật mình, cất giọng run run: “Tôi... Tôi sẽ đi gọi Tuyền Viễn”.

“Gọi cũng vô dụng, lúc đó cậu ta đã nói thật với tôi, mắt bên này được ngày nào hay ngày ấy. Cố Lâm, cô ra ngoài trước đi.”

Trong phòng khách chỉ còn lại Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan. Hoa Thiệu Đình bỏ tay xuống, anh không bận tâm, để mặc gió lạnh thổi vào người.

Theo động tác tay của Hoa Thiệu Đình, Bùi Hoan nhìn thấy giọt nước mắt không thể khống chế, chảy từ mắt trái của anh.

Phát đạn mà cô bắn ra tại buổi tiệc gia đình hôm Trung thu khiến anh rơi vào tình trạng vô vọng mặc có thể bị bong bất cứ lúc nào. Vì vậy, anh mới sợ ánh sáng, chảy nước mắt, đau đớn...

Hoa Thiệu Đình lên tiếng: “Tôi sắp không nhìn rõ nữa rồi.”

Bùi Hoan cứng đờ người, cô giơ tay che mắt anh rồi đột nhiên ôm chặt anh.

“Không nhìn thấy thì không nhìn thấy, chẳng sao cả, chỉ một mắt mà thôi”.

Bùi Hoan áp mặt vào ngực anh, trong lòng cô có nhiều điều muốn nói nhưng không thể thốt ra lời. Cuối cùng, cô hỏi anh: “Em sắp hai mươi sáu tuổi rồi, không còn là đứa trẻ nữa... Rốt cuộc anh còn cố giữ điều gì?”.

Cô đã trưởng thành, không còn là bé gái cần anh trai bảo vệ.

Hoa Thiệu Đình đóng cửa sổ rồi quay người quan sát vẻ mặt Bùi Hoan. Dường như anh cảm thấy thú vị, giơ tay véo má cô, sau cùng mới lên tiếng: “Ừ, em đã là phụ nữ rồi”.

Thấy anh chuẩn bị rời đi, Bùi Hoan túm tay anh, không cho anh đánh trống lảng: “Rốt cuộc anh đã giấu em bao nhiêu chuyện?”.

Bộ dạng căng thẳng của cô khiến Hoa Thiệu Đình phì cười: “Em nói cứ như tôi lén lút bao nuôi tình nhân ở sau lưng em ấy”.

“Chị Bùi Hi xảy ra chuyện rồi phải không? Anh nói chị ấy vẫn sống... Anh còn cho em xem ảnh của chị ấy.” Bùi Hoan bắt đầu suy đoán, nhưng Hoa Thiệu Đình đã cắt ngang lời cô: “Không sao, cô ấy vẫn ổn”.

Anh vẫn thâm sâu khó đoán như vậy.

Bùi Hoan sốt ruột, hất tay anh: “Hoa Thiệu Đình, anh không có quyền quyết định cuộc sống của người khác. Có phải anh cho rằng, không nói cho em biết là có thể che giấu được đến chết?”.

Nói xong, đột nhiên ý thức được mình vừa nhắc đến từ “chết” Bùi Hoan liền im bặt.

Đây là từ mà người bị bệnh rất kiêng kỵ.

Sắc mặt Hoa Thiệu Đình không thay đổi, Bùi Hoan hạ giọng giải thích: “Em...”

“Được rồi, tôi biết trong lòng em khó chịu. Năm xưa chịu nhiều khổ cực, nên em hận tôi.” Anh cùng cô đi ra ngoài. Bầu trời tối đen, cả khu nhà vắng lặng, đều hiu.

Con đường này, năm xưa cùng dắt tay nhau đi qua nhưng bây giờ không thể quay đầu.

Hoa Thiệu Đình bất chợt dừng bước, kéo Bùi Hoan vào lòng rồi cúi đầu hôn cô. Trong lúc hơi thở hòa quyện, anh thì thầm: “Đợi khi nào con mắt này không nhìn thấy gì, tôi sẽ đưa em đi thăm cô ấy. Cũng chẳng còn mấy ngày nữa, em hãy ngoan ngoãn ở bên tôi được không?”

Cô định mở miệng, anh làm động tác “suyt” rồi mỉm cười: “Tôi chờ đợi ngày tháng này đã sáu năm... Coi như em thương hại tôi, cùng tôi sống mấy ngày yên bình, đừng giận dữ nữa. Đến lúc đó, tôi sẽ tùy em xử lý, em muốn trả thù, muốn tìm A Hi, tôi đều nghe em”.

Bùi Hoan bốc hỏa trong lòng. Sau khi nghe câu nói này, cô chỉ hận lúc đó không thể bắn chết anh.

Anh bảo cô thương hại anh. Anh là Hoa Thiệu Đình, cần người khác thương hại từ bao giờ?

Đối với Hoa Thiệu Đình, mọi việc đều dễ dàng. Anh thường theo ý mình, từ trước đến nay không bao giờ giải thích về những chuyện xấu xa đã làm. Vậy mà bây giờ, anh lại tỏ ra khổ sở.

Bùi Hoan cũng rất buồn. Nhưng cô không còn con đường nào khác. Ngay từ đầu, cô đã phải chịu gian nan trắc trở khi yêu anh. Cuối cùng, cô rơi lệ, vừa hôn anh vừa nói: “Được”.

10. Chương 10

Chương 10: Vạn người hâm mộ

Tình hình hồi phục vết thương của Bùi Hoan tốt hơn dự kiến. Lúc đó, bác sĩ xử lý tương đối kịp thời, sau lại không bị nhiễm trùng. Những ngày đầu, cô đau đến mức không thể chớp mắt, hôm nào cũng phải truyền thuốc. Dần dần, tình trạng mới đỡ hơn.

Điều bất tiện duy nhất là Bùi Hoan bị thương bên tay phải. Ngoài ăn cơm, cô còn gặp không ít khó khăn trong sinh hoạt thường ngày.

“Hôm nay Tuyền Viễn đã hỏi giúp em rồi, khoảng một tuần nữa là có thể tháo chỉ.” Hoa Thiệu Đình đưa váy ngủ cho Bùi Hoan, đứng tựa vào cửa phòng tắm: “Em thật sự có thể tự tắm rửa?”.

Bùi Hoan ôm váy đi vào trong: “Anh đừng gọi thím Lệ nữa... Mọi người đều nói thím ấy rất thích hóng hớt chuyện của người khác, hai hôm trước cứ hỏi em suốt”.

Việc khác còn tạm ổn, chỉ có tắm rửa thì đúng là vấn đề lớn. Hoa Thiệu Đình bảo một người phụ nữ có tuổi ở Lan Phường đến giúp cô. Kết quả, Bùi Hoan lại phải tán gẫu với bà.

Hoa Thiệu Đình cười: “Thím ấy mấy năm không gặp em, tất nhiên sẽ hiếu kỳ”. Anh quan sát cô từ đầu đến chân: “Tôi bảo Cố Lâm thì em ngại, nhờ bà thím quen biết từ nhỏ thì em lại bị hỏi chuyện đến bực mình”.

Bùi Hoan sợ anh đưa ra đề nghị nào đó, thuận thế khép cửa: “Em tự tắm được, không sao đâu”.

Anh đành đứng ngoài nhắc nhở cô: “Không được chạm một giọt nước đâu đấy, nếu không xong thì nhớ gọi tôi”.

Hoa Thiệu Đình quay về phòng ngủ của Bùi Hoan pha trà. Phòng ngủ nối liền phòng tắm, từ đây có thể nghe thấy tiếng nước chảy.

Anh ngẫm nghĩ, Bùi Hoan tắm bồn nên chỉ dùng một tay cũng không sao, cùng lắm hơi bất tiện chứ không đến nỗi bị ngã hay va chạm.

Hoa tiên sinh hiếm có dịp đích thân động tay. Vị trà nhàn nhạt thích hợp uống buổi tối. Anh trần qua chén tử sa^[1], không sợ nóng mà từ từ nắm trong lòng bàn tay. Anh vừa cảm ấm trà, bên trong nhà tắm vang lên tiếng động lớn.

[1] Tử sa: Một loại đất sét chất lượng cao ở huyện Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô chuyên để làm ấm chén trà.

Hoa Thiệu Đình không vội vàng, chậm rãi rửa qua ấm và chén trà. Trong lúc đợi nước sôi, anh mới mở miệng gọi: “Bùi Bùi”.

Bên trong hình như bị rơi đồ.

Hoa Thiệu Đình đi đến cửa nhà tắm, lại gọi cô: “Bùi Bùi”.

Bên trong quả nhiên không còn tiếng động. Một lúc sau, Bùi Hoan lên tiếng: “Anh đừng vào đây”.

Hoa Thiệu Đình cười khẽ. Tay anh vốn lạnh lẽo nên cầm cốc trà vừa được trần nước sôi đặc biệt dễ chịu. Anh cất giọng biếng nhác: “Tôi đâu có nói...”.

Sau đó, anh đẩy cửa đi vào.

Nhà tắm quả nhiên vô cùng bừa bãi. Giá treo khăn mặt ở trên tường rơi xuống. Bùi Hoan ở trong bồn tắm, tay phải giơ lên cao.

Nghe tiếng động, cô liền quay đầu. Tóc cô ướt một nửa, nước chảy xuống bờ vai. Cô luống cuống nhìn anh, nhìn như con mèo vừa bị rơi xuống nước.

Bùi Hoan không hề có phản ứng. Cho tới khi Hoa Thiệu Đình cúi xuống nhặt váy ngủ và quần áo lót vứt dưới sàn nhà, cô mới kêu “a” một tiếng rồi ngồi thụp xuống nước.

Bùi Hoan đỏ mặt, không dám ngẩng đầu. Cô cố cất giọng bình tĩnh: “Anh đi gọi thím Lệ vào đây đi”.

Hoa Thiệu Đình thản nhiên cầm chén trà đi tới. Anh chẳng thèm cúi người, đá bay cái giá treo khăn mặt sang một bên. Sau đó, anh ngồi xuống mép bồn tắm.

Bồn tắm làm bằng đá cẩm thạch màu vàng ấm áp. Gương mặt Bùi Hoan hồng hào, còn đọng đầy những giọt nước, đôi mắt mờ mịt hơi nước nhìn anh đắm đắm.

Hoa Thiệu Đình chợt nhớ đến mùa xuân năm nào, anh quên mất lúc đó Bùi Hoan bao nhiêu tuổi, chỉ biết cô vừa bướng bỉnh vừa nóng nảy. Có lần, anh bận việc cả đêm, sáng sớm hôm sau mới về. Vừa đi vào Hải Đường Các, anh liền nhìn thấy Bùi Hoan ôm con mèo nhỏ đứng ở cửa.

Cô hay ngủ nướng, bình thường đi học gọi mãi mới dậy. Vậy mà hôm đó cô dậy rất sớm. Anh tiến lại gần hỏi cô làm gì, cô nhìn chằm chằm anh một lúc lâu mà không lên tiếng. Cuối cùng, cô thả con mèo xuống, tức giận bỏ đi.

Hoa Thiệu Đình làm sao không hiểu tâm tư của thiếu nữ. Đối với đàn bà, anh chưa từng do dự bao giờ. Chỉ riêng với Bùi Hoan, anh lần chần mãi vẫn không thể quyết định. Anh muốn đợi cô lớn thêm một chút, bởi vì sợ sau này cô sẽ hối hận.

Nhiều năm sau, Hoa Thiệu Đình nói với Cố Lâm, những người đi theo anh, phần lớn đều không có kết cục tốt lành.

Biết rõ là hổ lửa nhưng con người vẫn cứ khao khát. Anh bỏ nhiều tâm tư xây một tòa thành, cuối cùng cũng nhốt cô ở trong đó.

Hơi nước nóng khiến lòng người xao động. Hoa Thiệu Đình giơ tay chạm vào mặt Bùi Hoan, đồng thời mở miệng: “Nhân diện hoa đào[2]”.

[2] Nhân diện hoa đào: Nghĩa đen chỉ người con gái có gương mặt xinh đẹp như hoa đào. Nghĩa bóng hình dung đôi nam nữ sau khi chia tay, người đàn ông nhớ nhung khôn nguôi.

Bùi Hoan né tránh, từ từ di chuyển sang đầu bên kia bồn tắm. Hoa Thiệu Đình cất giọng vô cùng bình thản: “Em cứ tắm tiếp đi”.

Bùi Hoan tức đến nỗi không buồn lên tiếng. Hoa Thiệu Đình cũng chẳng ra ngoài. Anh vừa nhìn cô vừa uống trà. Một lúc sau, anh đột nhiên ngậm miệng chén, để hai tay được tự do.

Bộ dạng của anh luôn có vẻ uể oải biếng nhác, nhưng hành động này bộc lộ sự nguy hiểm rõ ràng, khiến Bùi Hoan không dám động đậy.

Hoa Thiệu Đình nhướng mày nhìn cô.

Bùi Hoan rất quen thuộc với ánh mắt khác thường này, hơi thở hỗn loạn trong giây lát. Cô định ra khỏi bồn tắm nhưng vừa lấy khăn mặt, cổ tay trái của cô đã bị anh nắm chặt.

Tay anh vừa cầm cốc trà nóng nên rất ấm áp. Anh thuận thế kéo cô ra khỏi bồn tắm. Bùi Hoan không ngờ anh hành động nhanh như vậy, giật mình kêu thành tiếng. Do lực kéo hơi mạnh, cô liền bám vào người Hoa Thiệu Đình theo bản năng, mới không bị trượt ngã.

Quần áo Hoa Thiệu Đình dính đầy nước, còn cô không mảnh vải che thân ở trong lòng anh.

Bùi Hoan bực tức giơ tay lấy tách trà khỏi miệng Hoa Thiệu Đình bỏ sang một bên rồi ôm cổ hôn anh. Hoa Thiệu Đình nhếch miệng đáp trả nụ hôn của cô. Một lúc sau, anh rời khỏi môi Bùi Hoan, vừa hôn vừa cắn xuống đến cổ và xương quai xanh. Anh cắn hơi mạnh, khiến cô so vai nhưng chẳng có sức lực đẩy ra.

Cuối cùng, Bùi Hoan bất chấp tất cả, kéo thẳng Hoa Thiệu Đình vào bồn tắm.

Dưới làn nước nóng, Hoa Thiệu Đình giữ tay phải của cô để tránh chạm đến vết thương. Sau đó, anh định kéo Bùi Hoan ra ngoài. Nhìn bộ dạng ướt rượt của anh, cô chợt nảy ra một ý định.

Ai nói chỉ Hoa tiên sinh mới có thể trêu ghẹo phụ nữ?

Bùi Hoan không chịu buông tay. Ý vào việc anh kiêng dè vết thương của mình, cô ôm hôn Hoa Thiệu Đình, đồng thời kéo anh xuống nước.

Ánh mắt Hoa Thiệu Đình tối thẫm. Bùi Hoan còn không sợ chết, thọc đầu ngón tay vào vai anh, tạo khoảng cách an toàn rồi bày ra vẻ mặt vô tội: “Anh đừng quấy rối nữa, em vẫn chưa tắm xong”.

Hoa Thiệu Đình vuốt ve từ thắt lưng Bùi Hoan xuống dưới, làm cô không dám động dậy. Anh áp sát, ngậm vành tai cô, thì thầm: “Để tôi tắm cho em”.

Trên cổ tay Hoa Thiệu Đình đeo chuỗi hạt bằng gỗ quý hiếm mà bình thường anh coi như bảo bối, bây giờ ngâm dưới nước mà anh chẳng hề bận tâm. Bùi Hoan biết khó khăn lắm anh mới kiếm được, cảm thấy hơi xót ruột, cô liền cởi chuỗi hạt đặt sang bên cạnh. Thấy cô vẫn còn rảnh nghĩ chuyện khác, Hoa Thiệu Đình liền đề người cô vào thành bồn tắm.

Bùi Hoan bắt đầu không cười nổi, kêu một tiếng: “Em sai rồi”, đồng thời giơ tay phải ra hiệu cho anh bình tĩnh một chút: “Đừng, để em tự tắm”.

Hoa Thiệu Đình liền buông tay, tựa vào thành bồn: “Ừ, em tắm đi”.

Bùi Hoan chịu thua, hờn dỗi cắn môi nhìn anh. Bất gặp vẻ mặt ảm ức của cô, Hoa Thiệu Đình mềm lòng, liền nhoài người ôm hôn cô, đồng thời thò tay xuống nước.

Bùi Hoan muốn trốn tránh nhưng thân thể mềm nhũn trong lòng anh.

Hoa Thiệu Đình không bỏ qua từng tắc da thịt trên thân thể Bùi Hoan. Anh nheo mắt, ghé sát mặt cô hỏi nhỏ: “Có chỗ nào tôi chưa từng nhìn qua, em né tránh làm gì chứ?”.

Cô không dám ngẩng mặt. Sau khi đùa với lửa, cô chỉ làm con rùa rụt đầu trốn trong lòng anh như trước đây.

Phòng tắm tối mờ, hơi nước mờ lung, hai người không nhìn rõ đối phương.

Năm xưa do còn ít tuổi nên Bùi Hoan khó tránh khỏi non nớt. Rời xa anh sáu năm, bây giờ anh chạm vào người, cô vẫn có phản ứng như trước kia. Điều này càng khiến Hoa Thiệu Đình không thể khống chế bản thân.

Hoa tiên sinh có một tật xấu, lúc ái ân đặc biệt thích giằng vò đối phương.

Hôm nay ở dưới nước, hoàn cảnh quá kích thích nên Bùi Hoan nhanh chóng buông áo giáp đầu hàng.

Bàn tay anh khiến toàn thân cô khó chịu. Cô giống con cá rời khỏi mặt nước, trong khi anh vẫn không tiến vào. Khi đặt tay lên bụng cô, Hoa Thiệu Đình chau mày hỏi: “Vết sẹo này ở đâu ra vậy?”.

Khí lạnh bao trùm toàn thân Bùi Hoan trong giây lát. Cô như bị điện giật, bắt đầu trốn tránh, viền mắt cay cay. Nhưng ngay sau đó, cô liền ôm Hoa Thiệu Đình, hàm hồ giải thích: “Mấy năm trước em bị viêm ruột thừa, chỉ là một cuộc tiểu phẫu ấy mà... Anh đừng bận tâm”.

Sợ anh hỏi tiếp, Bùi Hoan bày ra tư thế đầy mê hoặc, khiến toàn thân cô như bông hoa đào từ từ nở rộ trong nước: “Anh nhanh lên đi...”.

Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng thôi không trêu chọc cô nữa. Anh xoay người Bùi Hoan áp vào thành bồn tắm, để tay cô trên bệ cẩm thạch trơn ướt. Bùi Hoan cảm thấy nước nóng và anh đồng thời tiến vào. Cảm giác đáng sợ này khiến thân thể cô như bị đốt cháy. Cô không nhìn thấy anh, giãy giụa muốn xoay người lại nhưng anh không cho.

Bùi Hoan càng căng thẳng, Hoa Thiệu Đình càng trêu chọc. Anh cất giọng trầm khàn bên cô: “Sao em sợ đến nước này? Trước đây...chẳng phải chúng ta từng làm ở trong nước rồi còn gì?”.

Cô quay đầu trừng mắt với anh: “Anh nhớ nhầm rồi, với ai hả?”.

Bất gặp bộ dạng tức giận của cô, Hoa Thiệu Đình cảm thấy thú vị: “Tôi trêu em thôi, ngoan nào”.

Thấy Bùi Hoan như con mèo nhỏ trong lòng mình, Hoa Thiệu Đình bật cười khoái trá. Bùi Hoan càng tức giận, nhưng bị anh ôm chặt. Trong lòng cô vô cùng khao khát cảm giác an toàn quen thuộc này, ý thức của cô dần trở nên mơ hồ, cổ họng nấc nghẹn.

Phòng tắm chỉ còn lại cảnh triền miên không dứt.

Bùi Hoan ngơ ngơ ngẩn ngẩn, cổ họng khản đặc. Hoa Thiệu Đình hỏi câu gì đó nhưng cô không nghe rõ.

Anh quay người cô lại, cô quần chặt lấy anh. Theo cử động của anh, Bùi Hoan chợt hiểu ra vấn đề. Cô liền nhắm mắt. Hoa Thiệu Đình muốn hôn nhưng cô ngoảnh mặt đi chỗ khác, chỉ ôm chặt cổ anh, chặt đến mức khiến anh khó thở. Sau đó, cô thầm thì: "... Anh không cần làm thế, hôm nay là thời kỳ an toàn của em".

Vào thời khắc cuối cùng, Bùi Hoan đặc biệt ngoan ngoãn, để mặc anh muốn làm gì thì làm. Cô vừa thở hổn hển vừa nói: "Ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em sẽ tự giải quyết, không cần anh bận tâm".

Hoa Thiệu Đình lặng thinh, nhưng Bùi Hoan có thể cảm nhận được anh đang đau lòng. Cô lại bồi thêm một nhát nữa: "Bây giờ, em đã nghĩ thông suốt, người như chúng ta... không có tư cách làm cha mẹ".

Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng phát điên, bịt miệng Bùi Hoan không cho cô nói tiếp. Cô vừa khóc vừa cắn anh. Đổi lại, anh càng chuyển động mạnh hơn, khiến cô không thể thốt ra lời. Cảm giác áp bức đáng sợ của anh khiến toàn thân cô run rẩy. Anh tàn nhẫn không chế, không cho cô thoát, trong khi lại cất giọng dịu dàng bên tai cô: "Là tôi tạo nghiệp chướng, không liên quan đến em".

Rất nhiều chuyện Bùi Hoan không hiểu, còn anh cũng không muốn cho cô biết.

Nước mắt chảy giàn giụa, Bùi Hoan không biết làm cách nào để Hoa Thiệu Đình hiểu, cuộc đời này cô yêu phải một tên ác ma, nhưng đến nay, cô vẫn không hề hối hận.

Đây chính là niềm kiêu hãnh giúp cô không bị gục ngã trong khoảng thời gian rời xa anh.

Ở một khoảnh khắc, trăm ngàn cảm xúc cùng ứa đến, đầu óc Bùi Hoan trống rỗng, toàn thân không còn chút sức lực.

Hoa Thiệu Đình ôm chặt Bùi Hoan vào lòng: "Nhớ tôi đi sớm, em còn trẻ như vậy, một mình nuôi con lớn khôn thế nào? Làm sao có thể giải thích với nó? Chỉ nghĩ đến chuyện này là tôi lại đau lòng".

Tình cảm nồng đậm đến mức nào cũng có ngày tan thành mây khói. Đợi đến khi vật còn người mất, anh không nhẫn tâm để cô lại một mình, ôm hồi ức một cách phí công vô ích. Cuộc đời con người không cần rầm rầm rộ rộ, vạn người hâm mộ. Bởi đến cuối cùng, tiền tài danh lợi cũng chỉ là phù du, vô vị.

Một đời một kiếp quá xa xôi, anh chỉ muốn giữ thời khắc này. Anh đã qua độ tuổi ngông cuồng tự đại tùy tiện đưa ra lời hứa từ lâu. Anh chỉ muốn người phụ nữ trong lòng sau này không phải chịu khổ.

Đêm mùa đông tĩnh mịch đến mức con người dễ nảy sinh ảo giác. Sau cơn điên cuồng, đôi nam nữ sẽ thường ôm nhau chìm vào giấc nồng.

Hoa Thiệu Đình tắt đèn. Bóng tối và sự yên bình khiến anh có cảm giác cứ tiếp tục như vậy âu cũng là thiên trường địa cửu.

Anh áp mặt vào mái tóc mềm mại của Bùi Hoan, thở dài: "Em đừng nghĩ chuyện gì tôi cũng có cách giải quyết. Tôi chỉ là người bình thường, em kết hôn với Tưởng Duy Thành, tôi đổ kị đến mức muốn giết chết cậu ta... Vì vậy Bùi Bùi, chúng ta cứ sống thế này, không cần có con, tương lai khỏi cần bận lòng, được không em?".

Bùi Hoan buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt. Cô "hừm" một tiếng, quay người đối diện anh. Điều hòa hơi nóng, cô kéo chăn khỏi người, bắt chợt vỗ đầu anh như dỗ trẻ nhỏ: "Anh đừng hề mở miệng là nhắc đến từ chết. Anh sẽ không chết". Ngẫm nghĩ vài giây, cô lại sờ mặt anh: "Em còn chưa đồng ý để anh chết, anh dám?".

Hoa Thiệu Đình ngẩn người. Anh thuận theo động tác của Bùi Hoan, cẩn nhẹ ngón tay cô. Bùi Hoan liền thu tay về, anh mỉm cười kéo cô vào lòng: "Em định tạo phản đấy à?".

Bùi Hoan cười khê, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Hơi thở của cô nóng hổi, thân hình mềm mại nằm trong vòng tay anh.

Hoa Thiệu Đình nghĩ, trong cuộc đời này có rất nhiều người sợ anh hay bày mưu tính kế để hạ bệ anh, đúng là vô nghĩa. Anh chỉ cần một đêm yên bình như đêm nay, dù ngày mai đất trời đảo lộn, vạn vật đổi thay, anh cũng cam lòng.

Ngày hôm sau trời đất không đảo lộn, chỉ là có một số việc Trần Phong không thể tự quyết định.

Mới sáng sớm, anh ta đã tới Hải Đường Các để báo cáo tình hình với Hoa tiên sinh. Người giúp việc nói Hoa tiên sinh đang ở trong phòng của Tam tiểu thư, kêu anh ta đợi ở ngoài, Trần Phong tưởng Hoa Thiệu Đình đi thay thuốc cho Bùi Hoan. Kết quả, anh ta đợi đến hơn mười giờ, Cố Lâm tới để hỏi bữa trưa ăn gì, anh ta vẫn không được vào gặp.

Cố Lâm đi ra, tựa người vào con sư tử đá nằm ngoài cửa, lắc đầu: “Hoa tiên sinh vẫn chưa thức giấc”.

Trần Phong “ờ” một tiếng, châm điếu thuốc, vừa hít một hơi vừa lắc đầu cười: “Cô đã thấy chưa? Đây gọi là quân vương từ nay không thiết triều sớm”.

“Trần Phong, họa từ cái miệng mà ra đấy.”

“Thì chỉ có hai chúng ta nói đùa cho đỡ chán thôi. Hừm... Nương nương quay về đúng là phiền phức thật, muốn báo cáo công việc nghiêm túc cũng phải đợi chán chê.” Trần Phong tỏ ra mất kiên nhẫn.

Cố Lâm liếc anh ta. Cô vừa định mở miệng, người giúp việc báo Hoa tiên sinh đã thức dậy. Cố Lâm sai người vào dọn dẹp trước, còn mình ở lại hỏi nhỏ Trần Phong: “Chuyện gì vậy?”.

“Đại đường chủ còn nhớ A Thất không? Tại bữa tiệc gia đình, Hoa tiên sinh trừng phạt anh ta. Anh ta đã về miền Nam, nhưng mấy hôm nay, có người truy sát anh ta. A Thất đã trốn được, còn em trai của anh ta bị đánh chết. Hiện tại, A Thất đang ở thành phố Mộc, dẫn theo một số đàn em, muốn gặp lão hồ ly. Chuyện này tôi đâu dám tùy tiện xử lý, Đại đường chủ cũng đừng nhúng tay vào, để xem ý của lão hồ ly thế nào đã.”

Cố Lâm hơi ngạc nhiên: “Lúc đó, Hoa tiên sinh chỉ phạt một bàn tay A Thất, tức là không có ý trừ khử anh ta”.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng quan trọng là bây giờ anh ta mới nói thật. Chuyện xảy ra ở bữa tiệc gia đình không chỉ vì anh ta đến muộn. Thời gian trước đó, miền Nam xảy ra vụ buôn lậu, đụng độ bằng nhóm khác. A Thất không giải quyết êm xuôi, khiến người của Kính Lan Hội bị thương, mất hết thể diện. Lúc bấy giờ, Hoa tiên sinh không có phản ứng, đợi đến bữa tiệc gia đình mới trừng phạt A Thất. Hiện tại người nhà A Thất xảy ra chuyện, người ở miền Nam hoang mang lo sợ. Anh ta dẫn đàn em đến đây... lấy lý do xin được tạ tội. Tôi đành thu xếp chỗ ăn ở cho anh ta trước.”

Nói xong, Trần Phong chỉ vào bụng mình: “Cô xem, vụ của A Thất cũng giống tôi. Tính cách của Hoa tiên sinh ngày càng kỳ quặc, hề có chuyện là không nể tình. Bây giờ anh em chẳng khác nào đi trên lớp băng mỏng, suốt ngày nơm nớp bất an. Thái độ này còn đáng sợ hơn lão hồ ly trực tiếp nổi giận nhiều. Có quỷ mới biết hôm nào bị anh ta âm thầm xử lý. Mọi người đều ngủ không yên giấc”.

Cố Lâm muốn nói, cô chưa bao giờ nghe Hoa tiên sinh nhắc đến chuyện này, nhưng chợt nhớ ra, vụ Trần Phong bị thương là có kẻ dùng kế ly gián, vì vậy cô chỉ an ủi một câu: “Anh đợi thêm một lát”.

Hoa Thiệu Đình thay quần áo rồi cùng Bùi Hoan ăn sáng. Vừa ăn xong, Cố Lâm nói có việc gấp cần báo cáo. Bùi Hoan về phòng mình trước.

Hoa Thiệu Đình cùng Cố Lâm đi sang phòng của anh. Anh lấy chiếc hộp đựng hạt phỉ thúy, mở ra xem rồi dặn Cố Lâm: “Lát nữa cho cô số điện thoại, cô giúp tôi mời một người đến đây. Chuỗi vòng này có một cái khóa, đáng tiếc đã bị hỏng”.

Cố Lâm vâng lời, đồng thời đốt trầm hương Bồ Tát. Người đàn ông ngồi sau bàn vừa nho nhã vừa trầm tĩnh. Dường như tâm trạng của anh hôm nay rất tốt. Cố Lâm biết quan sát sắc mặt, cảm thấy Hoa tiên sinh sẽ không làm khó Trần Phong. Thế là cô trình bày qua sự việc: “Trần Phong đợi ở ngoài cả buổi sáng. Đây không phải việc làm ăn nên tôi không thể tự quyết định. Tiên sinh hãy trực tiếp nói chuyện với anh ta”.

Hoa Thiệu Đình mở máy tính. Vụ việc ở miền Nam quả nhiên kinh động đến người của thành phố Mộc. Anh lại mở màn hình lớn treo tường. Trên màn hình hiện ra bản đồ, anh vẽ hai đường màu đỏ, hỏi Cố Lâm: “Cô biết hai tuyến đường này chứ?”.

“Tôi biết.”

“Vào tháng Năm, A Thắt bị “lật thuyền” trên tuyến đường này, không chỉ đánh mất thứ mà tôi bỏ hai năm đàm phán mới ký được hợp đồng, còn mất cả thể diện. Kính Lan Hội chưa bao giờ xảy ra chuyện ở tuyến đường này.” Hoa Thiệu Đình nhìn Cổ Lâm: “Cũng vì gia đình của A Thắt nên tôi mới để lại một bàn tay cho cậu ta. Dù sao, từ đời bố cậu ta đã phụ trách khu vực miền Nam”.

Cổ Lâm gật đầu: “Có phải tiên sinh... không yên tâm? Gần đây ở miền Nam có kẻ truy sát anh ta?”.

Hoa Thiệu Đình dỗi mắt lên tấm bản đồ, mỉm cười: “Mọi người đều cho rằng tôi không yên tâm à? Được rồi, cô gọi Trần Phong vào đây”.

Trần Phong kể lại một cách sống động chuyện của A Thắt. Anh ta dường như thương xót và thể nào, dù mất một bàn tay nhưng chưa bao giờ tỏ ra oán trách. Nhưng khi anh ta quay về miền Nam, nơi đó không một ngày bình yên. Bố A Thắt cũng chết trong vụ xung đột, để lại sản nghiệp cho anh ta. Ở địa phương, gia đình anh ta cũng được coi có vai vế, chuyện mất mặt nhất trong đời chính là vụ xung đột hồi tháng Năm. A Thắt thể từ nay về sau sẽ không để xảy ra sai sót, muốn hỏi có phải Hoa tiên sinh không yên tâm? Anh ta về thành phố Mộc xin tạ tội. Ai làm người ấy chịu, em trai anh ta đã chết do đỡ đạn thay anh ta. Bây giờ, anh ta chỉ mong Hoa tiên sinh có thể tha cho đám họ hàng thân thích ở miền Nam.

Hoa Thiệu Đình ngồi sau bàn làm việc lật giở thứ gì đó. Lúc Trần Phong lên tiếng, anh không hề ngước mắt. Cho đến khi đối phương nói xong, sắc mặt anh vẫn không thay đổi.

Trần Phong ngượng ngáp, ho khan một tiếng rồi gọi anh: “Hoa tiên sinh?”.

“A Thắt là người ở miền Nam nên không biết rõ tính tôi, chẳng nhẽ chú cũng không hiểu?” Hoa Thiệu Đình tiếp tục xem hợp đồng, đột nhiên mở miệng hỏi một câu. Trần Phong vội cúi đầu.

Trong phòng thoang thoảng mùi hương như có như không. Hoa Thiệu Đình mặc áo sơ mi màu đen, bên ngoài khoác áo len lông cừu. Căn phòng luôn giữ nhiệt độ ấm áp nên anh không kéo khóa. Ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ phía sau chiếu vào người anh.

Trần Phong im lặng hồi lâu.

Hoa tiên sinh nói tiếp: “Lúc đó, tôi để A Thắt giữ lại một bàn tay, có nghĩa tôi chỉ lấy một bàn tay. Phép tắc rõ ràng rành, cậu ta không phạm lỗi, tôi sẽ không gây khó dễ cho cậu ta. Một khi cậu ta phạm sai lầm, nên trừng phạt thế nào, tôi đã xử lý xong rồi. Rốt cuộc là mắc bệnh nghi ngờ hay trong lòng có quỷ?”.

Trần Trần Phong rịn mồ hôi. Câu nói này chỉ A Thắt nhưng rõ ràng nhắm vào anh ta.

“Chú hãy đi nói với A Thắt, tôi không có hứng thú chơi mấy trò bí hiểm. Người mà tôi muốn trừ khử sẽ không thể sống đến ngày thứ hai.”

Trần Phong gật đầu, vội vàng đi ra ngoài. Đến cửa, anh ta đột nhiên quay đầu hỏi: “Tiên sinh, em trai A Thắt vô duyên vô cớ mất mạng. Anh ta vì chuyện này mới khó chịu trong lòng. Tiên sinh có thể cho biết, vụ em trai A Thắt có phải do tiên sinh...?”.

Hoa Thiệu Đình ngược mắt nhìn Trần Phong, đột nhiên ném tập giấy tờ trong tay về phía anh ta. Trần Phong lùi lại phía sau, nhưng vẫn bị ném trúng người, hóa đá ngay tại chỗ.

Hoa Thiệu Đình biếng nhác tựa vào thành ghế phía sau, đồng thời cất giọng bức người: “Còn phải hỏi? Vậy thì chú hãy bảo A Thắt quan tâm đến chú và Trần Dữ. Chỉ cần hai chú còn sống, tôi không rảnh đi giải quyết cậu ta”.

Trần Phong như bị dội một thùng nước lạnh. Anh ta kính cẩn cúi xuống nhặt mấy tờ giấy rồi đặt lên bàn làm việc của Hoa Thiệu Đình. Cả quá trình đó, người đàn ông ngồi sau bàn tiện tay cầm một vật trang trí bằng gỗ mun lên chơi, mắt không rời khỏi anh ta, đến mức sống lưng Trần Phong lạnh toát.

“Vâng, tôi đã hiểu ý của Hoa tiên sinh.”

Trần Phong vội vàng rời phòng. Khi khép cửa, anh ta mới phát hiện hôm nay thời tiết u ám, sắc trời mù mịt khiến lòng ngực anh ta khó chịu.

Cổ Lâm không biết đi đâu, ngoài sân của Hải Đường Các không một bóng người, đặc biệt yên tĩnh.

Trần Phong chửi thề: “Đúng là xúi quẩy”. Lão hồ ly ức hiếp người quá đáng. Anh ta sống sung sướng trong nhung lụa bao năm nên chắc đã quên mất một điều, thỏ bị dồn đến đường cùng sẽ cắn người.

Nếu không phải chú anh ta nhất thời hồ đồ, lão hồ ly bệnh tật đã chết ở ngoài đường, chứ làm gì được ngồi ở trên cao dọa dẫm người khác như bây giờ. Suy cho cùng, lão hồ ly được như ngày hôm nay cũng là nhờ Trần gia. Không có Trần gia, làm gì có anh ta.

Trần Phong đi dọc theo hành lang, bực tức nắm mạnh tay vào cây cột gỗ.

Không biết mùa đông bao giờ mới qua đi.

Bùi Hoan cầm di động, khoác áo ra ngoài. Cô không đi về phía cổng chính, mà vòng qua rừng cây ở đằng sau Hải Đường Các.

Mấy ngày nay, tay không còn đau như trước. Lâu lắm không hoạt động, cô muốn đi dạo, nhân tiện gọi điện thoại. Đằng sau dãy cây hải đường không xa là một rừng cây nhỏ có thể tản bộ. Đáng tiếc bây giờ là mùa đông, cành cây trơ trọi, chẳng có sinh khí. Bùi Hoan đi bộ hai vòng rồi ngồi tựa vào tảng đá, gọi điện cho trại trẻ mồ côi.

“Sênh Sênh gần đây thế nào? Tôi bị ốm một thời gian nên không thể đến thăm con bé.”

Bùi Hoan nhớ con gái chết đi được, nói dăm ba câu liền bảo bọn họ đi tìm Sênh Sênh. Nhưng hôm nay không biết con bé bị làm sao, mới nói với cô hai câu đột nhiên nấc nghẹn. Bùi Hoan hoảng hốt: “Sao thế? Ai bắt nạt Sênh Sênh phải không?”

Con bé không lên tiếng. Một lát sau, đầu kia dường như có người đỡ dành nó, nó mới mở miệng: “Dì Bùi, có phải con bị ốm nên mọi người mới không cần con? Các cô chú đến đây, đều không chịu đưa con đi”.

Bùi Hoan siết chặt điện thoại, cố gắng giữ tâm trạng bình tĩnh mới lên tiếng: “Ai nói thế? Bạn nhỏ nào mà chẳng có lúc bị ốm, sẽ khỏi nhanh thôi. Dì sẽ luôn ở bên con được không? Ngoan, Sênh Sênh nghe lời, đừng khóc nữa. Một hai hôm nữa dì sẽ đến thăm con”.

Bùi Hoan lại trò chuyện với con bé một lúc. Nghe nó nói muốn ăn gì, cô liền ghi nhớ trong đầu, để lần sau đi thăm sẽ mua cho nó. Bùi Hoan lại bảo con bé chuyển máy cho Viện trưởng, khéo léo nói với bà không cần vội tìm gia đình nhận nuôi Sênh Sênh: “Tôi rất thích con bé. Sênh Sênh có duyên với tôi, vài ngày nữa tôi sẽ đi làm thủ tục nhận nuôi... Tôi sẽ đưa con bé đi”. Trong lòng Bùi Hoan rất buồn, lại không thể giải thích rõ ràng. Nhưng Viện trưởng cũng nghe ra điều bất thường, tưởng cô có áp lực lớn trong công việc, khuyên cô nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Thật ra tôi cảm thấy, nếu Bùi tiểu thư nhận nuôi Sênh Sênh, chúng tôi hoàn toàn yên tâm. Chỉ có điều, công việc của cô tương đối đặc thù, bên nhà Tưởng tiên sinh chắc cũng không dễ dàng chấp nhận con bé.”

Người ở Huệ Sinh đương nhiên không bao giờ dò hỏi, nhưng bọn họ đều cho rằng Bùi Hoan kết hôn với Tưởng Duy Thành bao năm mà không thể sinh con, nên cô mới thích chăm sóc trẻ mồ côi như vậy. Họ đoán cô nhìn trúng Sênh Sênh nhưng do tính chất công việc nên không tiện nhận nuôi.

Bùi Hoan lên tiếng: “Sau này, nhiều khả năng tôi sẽ rời khỏi làng giải trí nên điều Viện trưởng e ngại không thành vấn đề. Căn bệnh của Sênh Sênh không thể kéo dài lâu, tôi nhận nuôi con bé để tiện chăm sóc”. Nói xong, cô lại nhờ Viện trưởng xem Sênh Sênh có uống thuốc đúng giờ không, nếu phát bệnh phải thông báo cho cô ngay.

Sau khi cúp điện thoại, lòng Bùi Hoan nặng trĩu. Bây giờ, Sênh Sênh đã bắt đầu hiểu chuyện, cứ để con bé ở môi trường như vậy thì thật sự thiếu trách nhiệm, nhưng cô cũng chẳng có cách nào khác.

Sênh Sênh đã chết đi sống lại một lần. Nếu Hoa Thiệu Đình biết được, chắc chắn anh sẽ không tha cho con bé.

Bùi Hoan đã mấy lần thử thăm dò thái độ của anh. Tuy nhiên... Cô chợt nhớ đến buổi tối hôm qua, trong lúc quần quýt thân mật nhất, anh cũng không đồng ý. Cô thật sự chẳng nuôi bất cứ tia hy vọng nào ở anh.

Sáu năm trước, khi Hoa Thiệu Đình sai người ép cô bỏ cái thai, bọn họ đã định kết cục. Cô và anh không thể đi đến tận cùng.

Bùi Hoan sớm muộn cũng sẽ tìm ra chị gái, sau đó đưa cả Sênh Sênh rời khỏi nơi này. Nửa cuộc đời sau, cô sẽ không cần nằm mơ, không vọng tưởng, không cần nhớ tới tình yêu và nỗi hận năm xưa nữa.

Cuộc đời như một vở kịch, khởi đầu càng rầm rộ bao nhiêu, kết thúc sẽ càng ảm đạm bấy nhiêu. Cô rất yêu anh, nhưng cũng kiên quyết rời xa anh.

Bùi Hoan rảo bước nhanh về phòng. Cô muốn xác nhận xem tay mình bao lâu nữa mới có thể cắt chỉ. Cô còn nhiều thủ tục cần làm. Bởi vì tư duy hỗn loạn nên cô không để ý ở đằng sau có một người chậm rãi bước ra khỏi tảng đá sau khi cô rời đi không bao lâu.

Trần Phong rút điện thoại nhắn tin cho Cố Lâm. Anh ta đột nhiên cảm thấy hôm nay không tồi, tuy bị bực bội ở chỗ Hoa Thiệu Đình nhưng ít nhất, anh ta cũng tình cờ xác nhận một sự việc quan trọng.

“Cô ta đúng là giấu một đứa bé ở trại trẻ mồ côi.”

Gần hết năm, tay phải của Bùi Hoan được cắt chỉ. Tuy nhiên, cô vẫn cần một thời gian để hồi phục.

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng khi phát hiện mình không cảm nổi cây bút lông, Bùi Hoan vẫn khó có thể chấp nhận. Cho đến tết Dương lịch, cô mới có thể điều khiển ngón tay cầm đồ vật đơn giản.

Khi tay phải hồi phục tương đối, Bùi Hoan và Tưởng Duy Thành đi làm thủ tục ly hôn. Tất cả diễn ra thuận lợi, Tưởng Duy Thành cũng đã bình phục. Sau khi hoàn tất thủ tục, anh còn đưa cô đi ăn tối.

Sáu năm qua, hai người chưa bao giờ đối diện nhau bằng thái độ thẳng thắn và bình thản như thời khắc này. Tưởng Duy Thành đã nhờ người giúp Bùi Hoan chuẩn bị những thủ tục cần thiết liên quan đến việc nhận con nuôi. Anh đưa tập tài liệu cho cô: “Tôi cũng thương Sênh Sênh. Dù Huệ Sinh là trại trẻ mồ côi có điều kiện tốt nhất nhưng sao có thể bằng sự chăm sóc của mẹ ruột”.

Trong lòng Bùi Hoan có nhiều điều muốn nói, nhưng khi nhìn vào đôi mắt đầy ý cười của Tưởng Duy Thành, cô không thể thốt ra lời.

“Em không có gì để báo đáp anh.” Cô chỉ có thể thật thà bộc bạch. Tưởng Duy Thành có ơn với cô, bao nhiêu năm qua đều không thay đổi.

Anh rót ly rượu vang đưa cho cô. Hai người cùng uống cạn, anh trầm ngâm nhìn chiếc ly không, kèn tiếng: “Đây chỉ là tiện tay mà thôi. Cho dù em là một người bạn bình thường, tôi cũng sẽ giúp. Người nhà họ Tưởng không hẹp hòi như vậy”.

Bùi Hoan quyết định không tiếp tục khách sáo với anh, cúi đầu chậm rãi ăn. Tưởng Duy Thành lặng lẽ nhìn cô, một lúc sau mới hỏi: “Hai người định bao giờ kết hôn?”.

Bùi Hoan lắc đầu.

Tưởng Duy Thành trầm mặc. Bùi Hoan ngẫm nghĩ rồi mỉm cười với anh: “Em và Hoa Thiệu Đình chưa từng nghĩ đến chuyện này. Hồi mười mấy tuổi, còn nặng tâm tư của trẻ con, em rất muốn gả cho anh ấy, bây giờ ngược lại, sao cũng được”.

Người đàn ông ở vị trí đối diện đặt dao nĩa xuống bàn, nói nhỏ: “Bùi Hoan, tôi tưởng em kiên quyết ly hôn với tôi, là muốn bỏ qua tất cả, quay về bên anh ta”.

Nhưng qua thái độ, xem ra cô có dự tính khác.

Biết anh nhìn ra tâm tư nên Bùi Hoan không phủ nhận cũng chẳng giải thích.

Tưởng Duy Thành không hỏi thêm điều gì, yên tĩnh thưởng thức bữa tối.

Ăn xong, anh tiễn Bùi Hoan ra cửa. Vừa bước sang năm mới, tòa nhà vẫn chưa dỡ tấm biển đếm ngược màu đỏ khổng lồ. Trên đường phố, người đi lại tập nập, không khí vô cùng náo nhiệt.

Tưởng Duy Thành đẩy cửa kính cho cô. Đúng lúc Bùi Hoan chuẩn bị ra ngoài, anh bất chợt kéo tay cô, nói: “Bùi Hoan, tôi không thay số điện thoại. Ngộ nhớ có chuyện gì, em hãy gọi cho tôi”.

Câu nói này gần như “đánh” Bùi Hoan trở lại nguyên hình. Cô miễn cưỡng nở nụ cười, gơ tay ôm anh: “Anh yên tâm”.

Con đường cô chọn, ai cũng nhìn ra vô cùng gian nan trắc trở.

Một cái ôm từ biệt lịch sự nhưng Tưởng Duy Thành mãi vẫn không chịu buông tay. Cuối cùng, Bùi Hoan mỉm cười, lùi lại phía sau: “Em thật sự phải về rồi”.

Tưởng Duy Thành buông người cô. Bùi Hoan đi xuống phố. Chợt nhớ ra một chuyện, cô liền thò tay vào túi áo, nắm chặt chiếc hộp nhỏ.

“A Thành, anh không định nhận lại chiếc nhẫn thật sao?” Cô quay người hỏi anh.

Tưởng Duy Thành lắc đầu. Anh mấp máy môi, nói cho cô biết: “Tôi không hối hận”.

Kể từ lúc anh cứu cô, ở bên khi cô sinh con, sau đó là sáu năm đối xử với nhau như khách, trải qua không biết bao nhiêu ngày tháng, nhưng chưa có hôm nào dài đằng đẳng như buổi tối hôm nay.

Bùi Hoan muốn nói lời cảm ơn, nhưng Tưởng Duy Thành không cho cô cơ hội, anh lên tiếng trước: “Tôi không cần. Nếu em thật sự muốn cảm ơn tôi thì hãy sống hạnh phúc, đừng gọi điện cho tôi”.

Kể từ bây giờ, anh giữ một số điện thoại vĩnh viễn không thay đổi, nhưng thật lòng hy vọng cô không bao giờ gọi đến.

Bùi Hoan còn chưa kịp mở miệng, Tưởng Duy Thành đã đi xa.

Cô không vội về nhà, mà đi chậm chậm trên đường phố.

Tưởng Duy Thành không nhắc, Bùi Hoan cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Bây giờ, cô mới phát hiện mình và Hoa Thiệu Đình giống như có thỏa thuận ngầm, không ai hỏi đối phương có muốn đi đăng ký kết hôn hay không?

Rất nhiều người cho rằng, tình yêu của đôi nam nữ quen thuộc như người thân sẽ nhạt nhẽo chứ không cuồng nhiệt. Nhưng tình yêu cuồng nhiệt đến mấy cũng sẽ thay đổi, đối phương yêu bạn, cũng có thể yêu người khác. Chỉ tình cảm bình thường như đối với người thân, mới là thứ tình cảm bền chắc nhất trong cuộc đời này.

Cô và Hoa Thiệu Đình đã sớm không còn ở giai đoạn cần chứng minh tình cảm, giống như từ trước đến nay, kết hôn không phải vấn đề đáng bận tâm.

11. Chương 11

Chương 11: Thành phố náo loạn

Mười một giờ đêm, Bùi Hoan mới về đến Lan Phường. Cô nói đi làm thủ tục ly hôn, Hoa Thiệu Đình rõ ràng nắm được thông tin nên không truy vấn.

Bùi Hoan nói với anh, cô và Tưởng Duy Thành đã trở thành quá khứ, anh đừng đối chọi Tưởng gia nữa.

Hoa Thiệu Đình lập tức gọi Cố Lâm đến dặn dò. Cô ra ngoài gọi điện thông báo với mọi người, kể từ bây giờ, không cần theo dõi động thái của Tưởng gia. Các đường chủ thở phào nhẹ nhõm, chẳng ai thích làm mấy chuyện không đầu vào đầu này.

Vài ngày sau, vợ Trần Phong sinh con trai. Anh ta ở bệnh viện chăm sóc vợ con. Hải Đường Các thanh tịnh hơn nhiều, hằng ngày chỉ có Trần Dữ và Cố Lâm chạy đi chạy lại. Trần Dữ không suy nghĩ sâu xa, động một tí là cần nhắc với Cố Lâm: “Hoa tiên sinh vì một người đàn bà khiến chúng ta chẳng được thoải mái. Tất cả đều xoay quanh cô ta, mọi người mệt chết đi được”.

Sau khi âm thầm giải quyết xong thủ tục nhận con nuôi, Bùi Hoan nghiêm túc tiến hành quá trình điều trị phục hồi.

“Cô đừng miễn cưỡng bản thân dùng sức, thời gian này không nên cầm vật nặng. Cô hãy từ từ thích ứng với sinh hoạt hằng ngày trước. Bởi vì cơ gân bị rách, độ linh hoạt chắc chắn bị ảnh hưởng, dần dần sẽ đỡ hơn.” Bác sĩ tương đối hài lòng về tiến độ hồi phục của Bùi Hoan.

Bùi Hoan đứng tựa vào thành bàn định cuộn bàn tay. Nhưng hiện tại, tay cô vẫn chưa thể nắm chặt. Vừa đi vào, phát hiện cô vẫn đang chiến đấu với bản thân, Hoa Thiệu Đình khuyên cô đừng sốt ruột.

Cho rằng Bùi Hoan ở nhà lâu nên tâm trạng bức bí, Hoa Thiệu Đình bảo bác sĩ ra về rồi nói với cô: “Tôi cùng em đi ra ngoài. Tôi vốn không thích hoạt động, thời gian này em cũng lười biếng mất rồi”. Nói xong, anh liền đi lấy áo khoác.

Bùi Hoan dõi mắt ra ngoài cửa sổ: “Bây giờ có tuyết rơi nên trời rất lạnh, anh đừng tự làm khổ bản thân”.

Hoa Thiệu Đình không hề bận tâm. Mặc áo khoác xong, anh liền giúp cô mặc áo và quàng khăn. Bùi Hoan cảm thấy thời gian này đúng là làm khó cho anh. Hai mươi năm nay chỉ có người khác hầu hạ anh, không ngờ cô lại được hưởng sự phục vụ của Hoa tiên sinh.

Bùi Hoan cười, giơ tay mặc áo: “Tay em đỡ rồi, anh bị nghiện hầu hạ em đấy à?”.

Nghe cô nói vậy, Hoa Thiệu Đình quả nhiên thu tay về. Thực tế chứng minh, Bùi Hoan chỉ là nói khoác. Đến cái cúc áo cũng không cài nổi, cô nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp. Hoa Thiệu Đình quay người đeo gang tay. Anh không giúp đỡ mà chỉ cúi đầu cười khê: “Đáng đời”.

“Anh.” Bùi Hoan chạy đến trước mặt Hoa Thiệu Đình như trẻ con, đợi anh cài cúc ỉnh.

Hoa Thiệu Đình chịu thua, cúi người cài từng chiếc cúc áo. Bùi Hoan giơ tay ôm đầu anh, anh bảo cô đừng nghịch ngợm nữa. Cô thọc tay vào mái tóc của anh, bất chợt nhổ một sợi đưa cho anh.

“Tóc bạc này.” Hiếm khi bầu không khí đầm ấm thế này, Bùi Hoan không muốn phá hỏng. Cô cầm một đầu sợi tóc thổi mạnh, trêu chọc anh: “Thổi một hơi tiên khí, anh trai tôi sẽ vĩnh viễn không già đi”.

Hoa Thiệu Đình đột nhiên đứng thẳng người.

Hơi bất ngờ trước phản ứng của anh, Bùi Hoan liền ôm anh: “Chỉ là một sợi tóc bạc thôi, ai mà không có chứ? Anh xem, em cũng đầy đầu đây này”.

Hoa Thiệu Đình thật ra chẳng cảm thấy gì. Nghe cô nói vậy, anh mỉm cười sờ mặt cô: “Em còn nhớ hôm em tốt nghiệp cấp ba không? Lúc đó, em cũng lớn rồi mà vẫn còn ấu trĩ như vậy”.

Bùi Hoan học ở trường tư thục. Hôm tốt nghiệp, Chủ tịch Hội đồng quản trị vì nể mặt người nhà của cô nên để cô thay mặt học sinh lên phát biểu cảm tưởng trước toàn trường.

Hôm đó, Hoa Thiệu Đình vốn không ở thành phố Mộc nhưng anh vẫn dành ra một ngày, quay về dự lễ tốt nghiệp của Bùi Hoan.

Anh về muộn, bên cạnh lại có thuộc hạ đi theo. Hội trường đều là học sinh, anh không tiện đi lên phía trước. Thế là Hoa Thiệu Đình đứng ở hàng cuối cùng, định nghe Bùi Hoan phát biểu xong rồi lại đi. Anh cảm thấy bản thân cần phải làm chứng cho sự trưởng thành của cô với tư cách là phụ huynh.

Những đứa trẻ khác biết ý, lên phát biểu thường cảm ơn nhà trường, thầy cô và bạn học. Chỉ có Bùi Hoan ngốc nghếch đứng trên sân khấu, cảm ơn anh trai của cô.

Hoa Thiệu Đình không ngờ Bùi Hoan nói vậy. Cô rất tự nhiên, thậm chí không chuẩn bị trước bài phát biểu. Cô đứng ở đó, hồi tưởng lại từng sự việc từ nhỏ đến lớn mà anh làm cho cô.

Có lẽ hôm đó là thời khắc mất mặt nhất trong cuộc đời Hoa tiên sinh. Nhưng người đàn ông đứng trên đỉnh cao bao năm, đối mặt với sinh tử không thêm chớp mắt, lại bị một câu nói “anh trai em mãi mãi không già” của Bùi Hoan làm cho viên mặt ươn ướt.

Có lúc, Hoa Thiệu Đình thật sự không hiểu, anh nổi tiếng máu lạnh, từ trước đến nay không hề có nhân tính, vậy mà khi Hội trưởng quá cố phớt lờ hai cô gái nhỏ cho anh, anh lại để tâm đến vậy?

“Đi đêm” nhiều sẽ cảm thấy lạnh. Người ở trong chốn đen tối đều không có nhà, nên anh sẽ tạo một mái ấm cho hai chị em Bùi Hoan.

Có lẽ lúc bấy giờ, Hoa tiên sinh còn trẻ, cho rằng bản thân việc gì cũng có thể làm được, muốn nghiêm túc bảo vệ một thứ nào đó. Anh cho rằng, chị em Bùi Hoan là lương tâm cuối cùng của anh.

Mãi về sau này, khi ép A Hi đến phát điên, anh mới thấu hiểu, lương tâm là thứ không tồn tại ở Lan Phường.

Bên ngoài một màu trắng xóa. Thành phố Mộc hiếm khi có tuyết rơi, trận tuyết này bắt đầu từ đêm qua, đến giờ vẫn chưa ngừng.

Bùi Hoan kéo anh đi ra ngoài. Hoa Thiệu Đình dõi theo bóng lưng cô, thầm thở dài. Nhiều chuyện cô không nên biết thì hơn.

Mặt tuyết phản quang, ngoài sân vẫn chưa kịp quét dọn, bên mắt bị thương của anh không chịu nổi, từ từ chảy nước mắt. Hoa Thiệu Đình giơ tay che mắt, cất giọng thản nhiên: “Con người kiểu gì cũng sẽ già đi”.

“Anh cũng thật là, hơn ba mươi tuổi đầu gọi là già?” Bùi Hoan thở dài, dùng tay trái bịt một nắm tuyết: “Vẫn còn gần hai phần ba cuộc đời”.

Hoa Thiệu Đình im lặng, đột nhiên dừng bước. Bùi Hoan quay người, phát hiện mắt anh khó chịu. Cô lên tiếng: “Chúng ta quay vào nhà đi.”

Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Một lát sẽ không sao, tôi cũng muốn ra ngoài đi dạo”.

Bùi Hoan không tiếp tục khuyên nhủ, chỉ nắm chặt tay anh.

Đầu kia hành lang xuất hiện một bóng người. Trần Phong đã quay về Lan Phường. Hôm nay anh ta bố trí người và xe đợi sẵn. Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan đi qua Trần Phong một đoạn, anh ta mới quay người, từ từ đi theo bọn họ.

Bùi Hoan không nhịn được, hạ thấp giọng: “Anh hãy nghe em một lần, đi kiểm tra mắt của anh. Kiểu gì cũng nên nghĩ cách cứu vãn”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, anh nói rất nhẹ nhưng thái độ kiên quyết: “Lan Phường coi trọng phép tắc. Tôi cũng không ngoại lệ”.

Bùi Hoan không hiểu ý của anh. Cho đến khi hai người lên xe ô tô, cô mới có phản ứng: “Anh cảm thấy mình thiếu nợ em? Anh cho phép em có thể giết anh, nhưng em không thể ra tay nên anh quyết định dùng một con mắt để bù đắp cho em?”. Cô tỏ ra sốt ruột: “Em không cần mắt của anh. Nếu hối hận vì những chuyện đã làm năm xưa, xin anh hãy mau trả chị gái lại cho em”.

Hoa Thiệu Đình không đáp lời, chỉ bóp nhẹ tay cô. Bùi Hoan biết nói thế nào cũng vô dụng, một khi đã quyết định, anh sẽ không bao giờ thay đổi, thế là cô chẳng thèm để ý đến anh nữa.

Trần Phong ngồi ở ghế lái phụ, không dám mở miệng. Ô tô đi ra khỏi Lan Phường nhưng chẳng có đích đến.

“Em muốn đi đâu?”

Bùi Hoan rút điện thoại, báo tên một quán cafe: “Chị Kính tìm em mấy lần, hôm nay em định đi gặp chị ấy. Nếu các anh cảm thấy không tiện thì đến quán Minh Hạc đợi em, nơi đó cũng không xa mấy”.

Trần Phong quay đầu chờ chỉ thị của Hoa tiên sinh. Hoa Thiệu Đình gật đầu: “Không cần, chúng ta cùng đi”.

Quán cafe nằm ở khu vực phía bắc, trên đường hơi kẹt xe. Trong lúc đợi đèn đỏ, Bùi Hoan thử tìm cách thuyết phục Hoa Thiệu Đình: “Anh đừng cố chấp như vậy. Em không phải là người của Lan Phường, anh không cần áp dụng quy tắc với em”.

Anh cười: “Không phải hoàn toàn vì em”.

“Thế vì điều gì?”

Anh dụi mắt: “Mắt là thứ vô dụng nhất, điều con người có thể nhìn thấy thường không phải là sự thật. Rất nhiều người trông mong tôi bị mù, tàn tật hay đi đời. Tôi làm sao có thể khiến họ thất vọng”.

Ngữ khí của Hoa Thiệu Đình thật thật giả giả. Anh vừa nói vừa mỉm cười, nhưng rõ ràng không phải nói đùa.

Bùi Hoan lặng thinh, Hoa Thiệu Đình cầm găng tay gõ nhẹ lên đầu gối. Trong xe bỗng trở nên yên tĩnh vô cùng.

Đèn xanh bật sáng, ô tô tiếp tục chuyển bánh.

Nghe câu vừa rồi của Hoa Thiệu Đình, Trần Phong như ngồi trên đồng lửa. Anh ta âm thầm liếc qua gương chiếu hậu, quan sát người ở hàng ghế sau.

Hoa Thiệu Đình cũng vừa vặn nhướn mày nên chạm phải ánh mắt của Trần Phong.

Rõ ràng đối phương sắp bị hỏng một mắt, nhưng tại một khoảnh khắc, đôi mắt của anh khiến Trần Phong sợ đến mức trống ngực đập thành thịch, suýt nữa ngồi không vững. Anh ta liền cúi đầu, không dám liếc ngang liếc dọc.

Khi bọn họ đến quán cafe, chị Kính vẫn chưa tới nơi. Bùi Hoan đeo kính râm, trùm khăn kín mặt. Hoa Thiệu Đình cùng cô đi vào quán. Trần Phong định đi tìm giám đốc để đuổi hết khách đi chỗ khác nhưng bị anh ngăn lại: “Chú ra ngoài đợi đi, hôm nay không cần làm vậy”.

Hoa Thiệu Đình gọi một cốc trà. Thấy Bùi Hoan vào phòng vẫn không tháo kính râm, anh cười nói: “Tôi quên mất em là người nổi tiếng. Nếu bị chụp trộm, liệu tôi có được coi là nhân vật nam chính của scandal không?”.

Bùi Hoan cười, quan sát anh từ đầu đến chân, kiểu gì cũng thấy người đàn ông này gần đây rất nhàn rỗi: “Anh đừng đùa nữa. Anh mà bị chụp chắc báo chí cũng chẳng in nổi, phóng viên sẽ bị Trần Phong xử lý ấy chứ”.

Hoa Thiệu Đình kéo tay Bùi Hoan định ôm cô nhưng bị cô đẩy ra: “Em mất tích lâu như vậy, phim truyền hình đã quay xong không biết bao giờ mới phát sóng, chắc bên ngoài loạn cả lên, đủ mọi điều thêu dệt suy đoán”. Cô rót trà cho anh: “Anh cứ ngồi đây, em đi nhà vệ sinh một lát”.

Hoa Thiệu Đình buông tay, cầm cuốn tạp chí trên sofa lên xem.

Chị Kính bị kẹt xe nửa tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới đến được điểm hẹn. Kết quả, khi đi thẳng vào phòng VIP mà Bùi Hoan nhắn tin, chị chỉ thấy một người đàn ông ngồi trong phòng.

Chị Kính cảm thấy hơi kỳ lạ, buột miệng hỏi: “Này, có phải anh vào nhầm phòng không đấy?”.

Người đàn ông nhướn mày nhìn chị, cất giọng từ tốn: “Chị là quản lý của Bùi Hoan?”.

Bây giờ chị Kính mới chợt nhớ ra, người đàn ông này từng xuất hiện ở phim trường hôm xảy ra xung đột với Thịnh Linh. Chị “ờ” một tiếng, ngượng ngập giải thích: “Con bé chết tiệt không nói với tôi có người đi cùng, thật ngại quá”.

Hoa Thiệu Đình chẳng thèm để ý đến đối phương, tiếp tục lật giở cuốn tạp chí trên tay.

Chị Kính lẩn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, loại người nào chưa từng gặp qua. Chị rút một điếu thuốc rồi châm lửa. Hành động khiến người đàn ông ở phía đối diện hơi chau mày. Anh lại nhướn mày liếc chị một cái, ánh mắt dừng ở điếu thuốc, nhưng cuối cùng anh không lên tiếng.

Chị Kính âm thầm dò xét người đàn ông này. Anh chỉ mặc áo sơ mi màu xám nhạt và áo khoác đơn giản, tựa lưng vào thành ghế, bộ dạng có vẻ lười nhác. Anh không để ý đến người khác, làm chị thật sự không thoải mái.

Chị Kính không biết lai lịch của đối phương. Anh dù ngồi im lặng nhưng vẫn tỏa ra khí chất bức người khiến chị Kính có chút hốt hoảng trong lòng. Để che giấu, chị cố ý tìm đề tài nói chuyện: “Anh là người nhà... của Bùi Hoan à? Phải xưng hô với anh thế nào?”.

Hoa Thiệu Đình vừa giở tờ báo vừa nói: “Hoa”.

Câu trả lời hết sức ngắn gọn, chỉ một từ giải quyết mọi thắc mắc của chị Kính. Chị bức bối trong lòng, cảm thấy bản thân đúng là “mặt nóng áp mông lạnh”. Chị nhả khói thuốc lá để tìm lại sự tự tin, không tiếp tục mở miệng.

Lúc này, Hoa Thiệu Đình dường như nhớ ra trong phòng vừa xuất hiện một người, anh ngược mắt nhìn chị: “Bùi Bùi đi theo chị từ lúc vào nghề đến nay?”. Khi mở miệng hỏi, anh vẫn không thay đổi tư thế tựa hồ từ trên cao nhìn xuống, không có ý đối thoại bình đẳng với chị.

Chị Kính ghét bầu không khí này. Đây là lần đầu tiên trong đời chị rơi vào hoàn cảnh ngượng ngập, bị động từ đầu đến cuối. Bị người đàn ông kia nhìn chằm chằm, chị chỉ có thể đáp: “Đúng vậy”.

Trong lúc chị kính mặt mày ửng đỏ hít từng hơi thuốc lá, Bùi Hoan cuối cùng cũng quay về phòng. Chị Kính xúc động ôm chầm lấy cô, bầu không khí dịu đi đôi chút. Nào ngờ Bùi Hoan chau mày nhìn điệu thuốc trên tay chị, rồi kêu “a” một tiếng.

Chị Kính giật mình: “Cô sao thế?”.

“Chị mau tắt thuốc lá đi.”

“Hừ, cô mất tích bao lâu, tôi còn chưa hỏi cô đi đâu, cô lại quẩn tôi cơ đấy?” Chị Kính cần nhằn, còn chưa kịp nói hết câu, Bùi Hoan đã giật điệu thuốc trên tay chị dụi tắt.

Sau đó, cô chỉ vào ngực mình, nói nhỏ: “Sức khỏe của anh ấy không tốt, không thể ngửi mùi thuốc lá”.

Người đàn ông ở đằng sau rót trà, lịch sự gạt đầu với chị Kính. Không hiểu tại sao, chị liền bỏ cả hộp thuốc và bật lửa vào túi xách.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Không sao, hai chị em cứ nói chuyện đi”.

Chị Kính đột nhiên có cảm giác... được ân chuẩn bình thân.

Bùi Hoan nói với chị Kính về chuyện cô rút khỏi làng giải trí, kể từ bây giờ dừng mọi công việc. Liên quan đến vấn đề bồi thường vi phạm hợp đồng, cô sẽ bảo công ty trực tiếp liên hệ với ông chủ Phong, anh ta sẽ giải quyết.

Chị Kính chẳng còn gì để nói, ngập ngừng hồi lâu mới hỏi: “Cô và ông chủ Phong có quan hệ gì vậy?”.

Bùi Hoan cười: “Là người có thể dựa dẫm, tương đối đáng tin cậy, chị không cần lo lắng”.

Chị Kính cố nín kéo Bùi Hoan. Tuy chị biết cô chẳng có chí tiến thủ, lại không thích quan hệ với người trong ngành giải trí, nhưng dù sao cả hai cũng thân thiết như chị em ruột bao năm qua. Bây giờ Bùi Hoan kiên quyết từ bỏ, trong lòng chị không khỏi hụt hẫng.

Bùi Hoan nói: “Chỉ là không cộng tác nữa, đâu phải chẳng bao giờ gặp nhau? Chị cứ gọi điện thoại là em có mặt ngay”.

“Cô và Tưởng thiếu...”

“Em và anh ấy ly hôn rồi. Chuyện của bọn em chỉ mình chị biết, không công khai nên sau này chị cũng đừng nhắc tới.” Bùi Hoan cầm tay chị Kính: “Bọn em sớm muộn cũng đến bước này. Em và anh ấy chia tay trong hòa bình, chị đừng lo. Thời gian qua em bị ốm nên về nhà dưỡng bệnh”.

Trên tay Bùi Hoan có một vết sẹo đáng sợ. Chị Kính đã chú ý từ đầu nhưng không dám hỏi. Bây giờ, chị mới chỉ vào vết sẹo: “Tay cô...”.

Chị chưa kịp nói hết câu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng la hét thất thanh và tiếng thủy tinh vỡ, tiếp theo là mấy tiếng súng nổ. Quán cafe trở nên hỗn loạn trong giây lát.

Chị Kính đứng bật dậy: “Trời ạ, đừng nói với tôi bên ngoài đang quay phim đấy nhé”.

Sự việc đến bất thành hình, Bùi Hoan không hiểu xảy ra chuyện gì nên quay sang Hoa Thiệu Đình. Anh lặng lẽ nghe động tĩnh ở bên ngoài, mắt vẫn dán vào cuốn tạp chí trên tay.

“Hai người cứ ngồi xuống đã.” Anh bình thản mở miệng.

Bùi Hoan quả nhiên ngồi yên bất động. Tiếng la hét của đám đông bên ngoài càng rõ ràng. Chị Kính tái mặt, giục bọn họ: “Này, chúng ta mau đi thôi”.

Hoa Thiệu Đình ngẩng đầu nhìn chị. Anh tựa hồ dùng toàn bộ sự nhẫn nại, nói với chị: “Chị cứ ngồi ở đây, đừng đi ra ngoài vội. Chị ra ngoài liệu có giải quyết được vấn đề gì không?”.

Chị Kính ngăn người, nghiêng răng ngồi xuống.

Bùi Hoan dường như không sợ hãi. Cô chọc chọc đầu ngón tay vào người anh, hỏi nhỏ: “Anh có biết là ai không?”.

Hoa Thiệu Đình cười: “Tôi không biết. Tuy nhiên, cũng chỉ có vài người biết tôi có mặt ở đây ngày hôm nay”.

Bùi Hoan dỗi mắt về phía cửa ra vào, nhắc nhở anh: “Bên ngoài chỉ có A Phong và hai thuộc hạ thôi đấy”.

Hoa Thiệu Đình “ừ” một tiếng rồi đột nhiên đứng dậy: “Hai năm nay tôi để bọn họ quá nhàn rồi, đi ra ngoài cũng không được yên thân... Hai chị em đừng động đấy”.

Đối diện cửa ra vào là chiếc bàn, sofa nằm bên trái còn bên phải là bàn uống nước.

Hoa Thiệu Đình đi tới khóa trái cửa. Anh vừa thu tay về, cửa gỗ bất thành linh bị trúng mấy phát đạn, thùng lỗ chỗ. May mà Bùi Hoan và chị Kính đã tránh sang hai bên nên không sao.

Đôi chân chị Kính mềm nhũn. Ngoài những cảnh quay trong phim điện ảnh, làm gì có ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng sùng sục này. Chị trượt cả người xuống đất. Bùi Hoan ra hiệu chị đừng lên tiếng, còn cô nghiêng răng đứng dậy, rón rén đi đến bên cửa ra vào, áp người vào bờ tường.

Cô và Hoa Thiệu Đình đứng ở hai bên trái và phải. Ở giữa là cánh cửa gỗ đã bị bắn nham nhở.

Người bên ngoài không rõ tình hình trong phòng nên nhất thời không dám manh động. Hoa Thiệu Đình làm động tác “suyt” với Bùi Hoan, đồng thời cầm tay nắm cửa. Bùi Hoan lập tức ra hiệu chị Kính nấp xuống dưới gầm bàn. Chị Kính đỡ lẫn làm theo.

Hoa Thiệu Đình gần như đồng thời kéo mạnh cánh cửa, đẩy về một bên. Cánh cửa vừa vặn che Bùi Hoan ở đằng sau. Một họng súng đen ngòm chìa vào phòng, đối phương bắn mấy phát theo phản xạ. Hoa Thiệu Đình nhanh như tia chớp túm lấy cổ tay đối phương vặn ngược.

Cùng với tiếng súng hỗn loạn là tiếng kêu thất thanh của chị Kính. Nửa phút sau, căn phòng trở nên yên tĩnh, tất cả đã chấm dứt.

Tim Bùi Hoan đập thành thạch trong lồng ngực. Khi không còn tiếng động, cô mới đẩy cánh cửa ra vào. Hoa Thiệu Đình đang tựa vào bờ tường, vẩy máu trên tay. Cô liếc lao đến bên anh.

Mặt đất xuất hiện một người đàn ông xa lạ. Cánh tay của hắn bị bẻ thành góc độ đáng sợ, đầu súng chìa vào ngực hắn. Hắn hơi co giật, sau đó nằm im bất động.

Hoa Thiệu Đình ho một tiếng, lắc đầu: “Không phải máu của tôi, tôi không sao”.

Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm, quay đi đỡ chị Kính. Chị Kính đang đỡ lẫn ngồi dưới đất, nhìn chằm chằm người anh ta, chị mới có phản ứng, lại la hét thảm thiết.

Hoa Thiệu Đình đau đầu khi nghe thấy tiếng kêu của chị Kính. Anh lạnh mặt nhìn chị, khiến chị im bật ngay tức thì.

Vừa rồi, Bùi Hoan đứng sau cánh cửa, còn chị Kính ở dưới gầm bàn nên tận mắt chứng kiến Hoa Thiệu Đình bẻ gãy cánh tay đối phương ra sao, thúc ngược khẩu súng bắn hắn như thế nào.

Tiếng xương gãy dường như vẫn còn vang lên bên tai chị. Trong khi từ đầu đến cuối, ánh mắt anh toàn là vẻ mất kiên nhẫn và chán ghét, tựa hồ đối phương không phải con người.

Chị Kính càng nghĩ càng sợ hãi, toàn thân run rẩy.

Bùi Hoan vừa dìu chị đứng dậy vừa mở miệng an ủi: “Chị Kính, chị nhìn em đi. Được rồi, không sao rồi... Chị hãy bình tĩnh một chút”. Sau đó, cô cất cao giọng: “A Phong!”.

Trần Phong vội vàng chạy vào, trên vai dính đầy máu. Anh ta đi tới đỡ Hoa Thiệu Đình.

Hoa Thiệu Đình hất tay anh ta, rút tờ giấy ăn ở trên bàn lau vết máu, đồng thời mở miệng hỏi Trần Phong: “Đối phương có mấy người?”

“Bốn người.”

“Chỉ có bốn người, trong khi chú dẫn theo hai người, tại sao xuất hiện muộn như vậy?”

“Tiên sinh hãy rời khỏi nơi này trước đã. Tôi hành động chậm chạp, khi về xin chịu phạt sau... Cảnh sát sẽ nhanh chóng đến phong tỏa quán cafe.” Nói xong, Trần Phong kéo Bùi Hoan rồi đẩy chị Kính đi ra ngoài.

Hoa Thiệu Đình liếc anh ta một cái, lại nhìn tên nằm dưới đất mới quay người rời đi.

Cả nhóm đi ra bằng lối cửa sau, Hoa Thiệu Đình đỡ Bùi Hoan lên ô tô, còn chị Kính lên từ cửa xe bên này. Hai chiếc ô tô lập tức phóng như bay. Trần Phong gọi điện thoại kêu người giải quyết hậu sự, máu trên vai anh ta dính cả vào thành ghế ngồi. Bùi Hoan liền tìm khăn tay giúp anh ta cầm máu.

Cô vừa giữ vết thương của Trần Phong, vừa nhắc nhở anh ta: “Bên cạnh Hoa tiên sinh phải có người bảo vệ mới được. Sự việc ngày hôm nay quá nguy hiểm”.

Kính Lan Hội có quy định rõ ràng. Một khi xảy ra chuyện, kiểu gì cũng phải có người bảo vệ Hoa tiên sinh. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên đối phương chỉ có bốn tên cũng có thể ép Hoa Thiệu Đình rời khỏi vị trí, trực tiếp ra tay.

Trần Phong gật đầu, hơi ngả người về phía trước né tránh Bùi Hoan: “Tôi không bị trúng đạn, chỉ là sướt ngoài da”.

“Anh đừng cứng miệng với tôi, ngồi im.” Bùi Hoan thở dài, ấn khăn lên vết thương. Hoa Thiệu Đình giữ tay cô: “Đây không phải là việc của em”.

Bùi Hoan liếc anh, thấy sắc mặt anh tối sầm, cô đành rút tay về. Trần Phong vội cầm khăn vải: “Đúng vậy, Tam tiểu thư đừng làm những việc này”.

Bùi Hoan hết cách. Hoa Thiệu Đình không nói gì, dời mắt ra ngoài cửa sổ. Trần Phong lại gọi điện thoại trao đổi, sau đó kéo áo tự xử lý vết thương của mình.

Bây giờ là buổi trưa, lưu lượng xe trên đường phố ở khu vực phía bắc rất lớn, ngã tư vẫn tắc nghẽn. Con đường ở phía đối diện vang lên tiếng còi của xe cảnh sát. Vì tắc đường nên cảnh sát cũng không thể nhanh chóng tới hiện trường xảy ra vụ nổ súng.

Hai ô tô của Lan Phường dừng lại ở ngã tư. Bên tay phải đột nhiên có một chiếc xe con phóng lên. Ngang qua chỗ bọn họ, cửa kính xe liền hạ thấp, để lộ hòng súng đen ngòm.

Hoa Thiệu Đình lập tức kéo Bùi Hoan. Cô vẫn chưa kịp nhìn rõ đã bị anh ấn đầu vào lòng. Anh cất giọng rất nhẹ nhưng kiên định: “Em đừng ngẩng đầu”.

Hoa Thiệu Đình vừa dứt lời, cánh cửa chống đạn của xe ô tô đã bị bắn mấy phát. Chị Kính sợ đến mức không thể thốt ra lời. Chị cũng bị Trần Phong ấn người xuống ghế ngồi.

Viên đạn bắn rất khéo, khiến tấm kính chắn gió ở phía trước đột nhiên bị nứt vỡ, người tài xế kêu một tiếng. Trần Phong lập tức nhào người, mở cửa ở vị trí lái xe rồi đẩy người tài xế xuống đường. Sau đó, anh ta nhanh chóng ngồi vào ghế lái chính.

Bùi Hoan ở trong lòng Hoa Thiệu Đình không dám nhúc nhích, mặt áp vào ngực anh. Nghe tiếng tim đập trong lồng ngực anh, cô dần khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Hoa Thiệu Đình siết chặt vòng tay, ôm cô càng chặt hơn. Sau đó, anh ra lệnh cho Trần Phong: “Bắn lốp xe, đâm vào chiếc xe phía trước”.

“Rõ.”

Xung quanh vang lên âm thanh hỗn loạn xen lẫn tiếng la hét của người đi đường. Trần Phong mạo hiểm hạ cửa kính, nhả đạn vào lốp xe đối phương rồi rồ ga lao thẳng về phía trước bên tay phải, chiếm vị trí của chúng.

Thân xe va chạm kịch liệt, nguy hiểm gần trong gang tấc. Kính chống đạn cũng không đảm bảo an toàn một trăm phần trăm, bị tấn công tới một mức độ nhất định cũng sẽ bị vỡ. Nhưng người đàn ông ở ghế sau vẫn giữ nguyên một tư thế từ đầu đến cuối. Anh ngồi thẳng người, không cúi xuống cũng chẳng ngước mắt.

Anh giơ tay vuốt ve mái tóc của người phụ nữ trong lòng, an ủi cô một câu. Cho đến khi hai chiếc xe không còn va chạm, anh mới hơi nheo mắt, quan sát ngoài cửa sổ.

Xe ô tô ở bên cạnh đã mất thăng bằng, lật nhào.

Trần Phong bồi thêm vài phát đạn rồi rẽ sang đường khác, nhanh chóng rời đi.

Cú va chạm cuối cùng khiến túi khí an toàn trong ô tô mở ra. Bùi Hoan muốn ngẩng đầu nhưng Hoa Thiệu Đình ấn lưng cô, ngữ khí không thay đổi: “Không sao. Em cứ ngủ một giấc, khi nào về đến nhà tôi gọi em”.

Mặt cô áp vào áo khoác của anh, chẳng nhìn thấy gì. Cô thật sự tựa vào lòng anh, nhắm nghiền hai mắt.

Người lớn lên ở Lan Phường không phải chưa từng gặp tình huống này. Bùi Hoan không cảm thấy sợ hãi, chỉ hơi lo cho Hoa Thiệu Đình. Nhưng vào thời khắc này, nghe nhịp tim bình ổn của anh, cuối cùng cô cũng yên lòng.

Hoa tiên sinh quả nhiên không thích hợp tùy tiện đi ra ngoài. Vừa mới đi đã xảy ra vụ độ súng bắn giết, khiến cả thành phố náo loạn.

Khu vực phía bắc bị phong tỏa một cách triệt để, nhưng bọn họ đã bỏ rơi đám đông phía sau, phóng một mạch về Lan phường.

Trên đường có người của Kính Lan Hội tiếp ứng. Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan lên xe ô tô khác, còn chị Kính cũng được đưa về nhà.

Khi Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan về đến Lan Phường, Cố Lâm và Trần Dữ đã đợi sẵn ở bên ngoài Hải Đường Các. Cố Lâm đi tới mở cửa xe cho anh: “Tiên sinh không sao đấy chứ?”.

Gió lạnh từ ngoài thổi vào, Hoa Thiệu Đình xoay người chắn gió, rồi mới lay Bùi Hoan dậy: “Bùi Bùi, đến nơi rồi”.

Bùi Hoan dụi mắt ngồi thẳng dậy, vừa vặn chạm phải ánh mắt Cố Lâm.

Cố Lâm nở nụ cười mang hàm ý sâu xa, nhưng nhanh chóng quay đi chỗ khác, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng cổ hữu của Đại đường chủ.

Thái độ của Cố Lâm khiến Bùi Hoan đột nhiên cảm thấy bất an hơn sự cố nguy hiểm vừa rồi.

Hoa Thiệu Đình đi nhanh vào Hải Đường Các. Cố Lâm đuổi theo, nói nhỏ với anh: “Hôm nay là tôi sơ suất, đáng lẽ nên cử nhiều người đi bảo vệ tiên sinh... Hiện vẫn chưa rõ thân phận của đối phương”.

Hoa Thiệu Đình không bắt ngờ, nói với cô: “Tôi không quan tâm bọn họ là ai. Họ đã dám cử người ám sát tôi thì chắc chắn chúng ta chẳng điều tra ra”.

Cố Lâm ngăn người: “Vay ý của tiên sinh là?”.

Hoa Thiệu Đình tháo găng tay. Thấy tay áo bị dính máu, anh liền đi thay đồ: “Hôm nay là tôi bất chợt muốn ra ngoài, nơi đến chỉ có ba người biết”.

Cố Lâm liền ngậm miệng.

Anh chậm rãi lên tiếng: “Cô, Trần Phong và Bùi Bùi”.

12. Chương 12

Chương 12: Màn kịch tình cảm

Ba người cùng bị gọi vào phòng của Hoa Thiệu Đình.

Anh đã thay áo khác, kéo tấm rèm cửa sổ, để ánh sáng lọt vào phòng. Sau đó, anh ngồi ở chiếc ghế mây bên cửa sổ.

Gian ngoài mà Hoa tiên sinh dùng để tiếp khách có diện tích rất lớn, ở giữa được ngăn bằng kệ trang trí. Trên kệ trang trí bày toàn thứ anh thích như lư hương, hương án, đồ cổ chưa từng gặp ở chỗ khác, hình thù kì dị.

Cố Lâm và Trần Phong đứng một bên, còn Bùi Hoan ngồi ở chiếc ghế đơn bên cạnh Hoa Thiệu Đình. Cảnh tượng này cho thấy vị trí của những người ở trong nhà đã được phân chia rõ ràng.

Hoa Thiệu Đình cầm viên Lục Kỳ Nam lên chơi theo thói quen. Một lúc sau, anh mới mở miệng: “Là tự tôi muốn ra ngoài, nơi đến do Bùi Bùi quyết định. Người tiếp theo nắm rõ tình hình là Cố Lâm, Cố Lâm lại sắp xếp để Trần Phong đi theo tôi. Sau đó, Trần Phong bố trí người và xe”, ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Kẻ muốn tôi chết không ngoài ba người có mặt ở đây”.

Ngữ khí của anh không một chút xao động, nhưng Cố Lâm hết chịu nổi. Cô lên tiếng trước: “Sự việc này ắt không liên quan đến Tam tiểu thư. Chỉ còn tôi và Trần Phong... Tiên sinh cho rằng là ai trong hai chúng tôi?”.

Trần Phong âm thầm liếc cô một cái.

Không ngờ Hoa tiên sinh mỉm cười. Anh ho vài tiếng, cầm cốc trà uống một ngụm rồi quay sang Bùi Hoan: “Em vừa trở về, không ai còn sợ tôi nữa. Em xem đi, con bé dường như không nghĩ tôi đang nói chuyện nghiêm túc. Bao nhiêu năm qua, ngoài em ra chỉ có Cố Lâm dám cự lại tôi”.

Bùi Hoan cúi đầu không đáp lời. Thấy anh vẫn ho, cô đứng dậy đi rót nước cho anh. Những việc này vốn do Cố Lâm phụ trách, nhưng vì Bùi Hoan ở đây nên cô đành đứng im.

Bùi Hoan cúi đầu muốn quan sát sắc mặt Hoa Thiệu Đình nhưng anh cố ý né tránh. Cô giữ vai, ép anh ngẩng đầu. Hoa Thiệu Đình cười: “Có người ở đây, em nên giữ thể diện cho tôi mới phải”.

Lúc này, Bùi Hoan mới ý thức cử chỉ của mình không thích hợp. Cô nói nhỏ: “Anh có khó chịu không? Không khỏe thì mau nói ra đi”.

“Tôi không sao.”

Anh bảo Bùi Hoan ngồi xuống rồi nói với hai người ở phía đối diện: “Tôi đâu có bảo loại trừ Bùi Bùi. Cô ấy muốn giết tôi, tôi cũng không bất ngờ”.

Nhớ đến phát súng tại buổi tiệc gia đình, Cố Lâm tiếp tục im lặng.

“Chỉ là cô ấy hẹn với người ngoài, đối phương lại không biết tôi là ai, cũng chẳng biết tôi đi cùng cô ấy, chứng tỏ cô ấy không nói với người khác, ngoài ra cũng cho thấy cô ấy không đến nỗi khiến người vô tội gặp nguy hiểm.” Hoa Thiệu Đình uống một ngụm trà, nói tiếp: “Về phần hai người, Cố Lâm không có động cơ. A Phong... Con trai chú còn chưa đầy tháng, muốn giở trò, ít nhất chú cũng sẽ đợi đến khi con trai biết đi mới tính sau”.

Trần Phong không nghe ra câu nói này là tốt hay xấu. Vết thương trên vai anh ta chỉ được cầm máu qua loa, tuy không nghiêm trọng nhưng vẫn đau nhức. Anh ta ôm vai, mở miệng: “Hôm nay, đối phương chặn ở lối ra vào. Tôi lên muộn nên chúng mới xông vào phòng của tiên sinh. Đây là lỗi của tôi, tiên sinh phạt thì tôi xin nhận. Những chuyện khác không phải do tôi làm, tôi sẽ không thừa nhận”.

Nghe anh ta nói vậy, Hoa Thiệu Đình không hề cảm thấy bất ngờ: “Tôi đã ngồi ở vị trí này thì không sợ bị giết. Hôm nay tôi bảo ba người vào đây, chỉ nhằm mục đích để mọi người hiểu rõ. Trong số ba người, có thể tồn tại kẻ muốn tôi chết, một người hay hai người cũng được... nhưng tốt nhất đừng là cả ba”.

Câu nói cuối cùng của anh chẳng phải uy hiếp, nhưng khiến người nghe không mấy dễ chịu.

Bọn họ đều muốn giải thích, Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Đây là tôi coi trọng mọi người”.

Tất cả đều im lặng, những điều cần nói, Hoa tiên sinh đã nói cả rồi.

Một lúc sau, Trần Phong lên tiếng: “Hôm nay tôi có lỗi, tiên sinh hãy trách phạt tôi theo luật”.

Hoa Thiệu Đình gật đầu, ra hiệu cho Cổ Lâm. Cô liếc Trần Phong, muốn mở miệng nhưng Hoa tiên sinh giơ tay bảo cô làm theo mệnh lệnh. Cô đành ném con dao găm xuống dưới chân Trần Phong.

“Chú còn biết đến luật lệ, vậy thì để lại một con mắt... con mắt kia chú giữ lại nhìn con trai lớn khôn.” Hoa Thiệu Đình vừa nói vừa cầm ấm trà rót vào cốc: “Chú hãy ra ngoài tự xử lý. Cổ Lâm, cô đi theo cậu ta, xác nhận phạt xong rồi gọi bác sĩ cho cậu ta”.

Trần Phong nghiêng răng, cúi người nhặt con dao. Cổ Lâm do dự trong giây lát, cuối cùng vẫn đi mở cửa cho anh ta.

Bùi Hoan không nhin nổi, đứng dậy kéo Trần Phong: “Anh hãy tha cho A Phong lần này đi”.

Người đàn ông ngồi ở ghế mây chẳng buồn động lòng, vừa uống trà vừa hỏi: “Tại sao? Đã có quy định thì cứ theo quy định mà làm”.

Bùi Hoan chợt nghĩ đến chuyện con trai Trần Phong vừa ra đời, đây vốn là sự kiện vui vẻ, chỉ vì cô ra ngoài một chuyến mà trở thành thảm kịch của người khác. Trong lòng cô rất khó chịu, bởi cô không phải là Hoa Thiệu Đình, không cứng rắn được như anh.

Cô ngăn Trần Phong, quay người nói tiếp: “Chị dâu vừa xuất viện, con trai còn chưa đầy tháng, hôm nay anh phạt A Phong, cả nhà anh ta sẽ rất đau khổ. Hơn nữa, A Phong còn bị thương”.

Bùi Hoan càng nói càng xúc động. Trần Phong khuyên cô, cô không chịu buông tay, cuối cùng giằng con dao găm ném xuống đất.

Cổ Lâm đứng ở cửa xem trò vui, nửa cười nửa không nhìn Bùi Hoan.

Hoa Thiệu Đình có vẻ mệt mỏi, anh tựa vào thành ghế bóp trán một lúc mới lên tiếng: “Bùi Bùi, tại sao em lại bắt tôi phá hỏng quy tắc?”.

Bùi Hoan buông Trần Phong, trừng mắt với anh: “Tại sao ư? Bởi vì em muốn tích đức cho anh, để con của anh đỡ phải chịu khổ, kiếp sau vẫn có thể làm người”.

Ý thức Bùi Hoan đang nói điều gì, Trần Phong mặt biến sắc, vội vàng nhắc nhở cô: “Tam tiểu thư!”.

Bùi Hoan như bị vạch trần, vẻ mặt thản nhiên của Hoa Thiệu Đình khiến cô không chịu nổi. Anh luôn có thái độ như vậy, năm đó mới có thể nhẫn tâm ra tay.

Hoa Thiệu Đình đứng dậy định kéo cô, nhưng Bùi Hoan hất tay anh, nỗ lực khống chế tâm trạng. Tuy nhiên, sự phẫn nộ khiến cô cất giọng run run: “Hổ dữ cũng không ăn thịt con. Giết chết con của mình còn chưa đủ sao? Năm xưa, có phải anh sai người đưa em đi bệnh viện cũng bằng một câu tùy tiện như vậy?”.

Cổ Lâm càng nghe càng kinh ngạc. Cô phát hiện bí mật này nằm ngoài sức tưởng tượng của bản thân.

Hoa Thiệu Đình đi tới ôm Bùi Hoan để cô bình tĩnh lại. Cô tức đến mức không thốt ra lời, cũng chẳng có sức lực giãy giụa, chỉ nói: “Anh hãy tha cho A Phong, coi như nể tình con trai anh ta vẫn còn quá nhỏ”.

“Được.” Hoa Thiệu Đình đưa mắt ra hiệu cho Cổ Lâm.

Cổ Lâm định thần, hiểu ý Hoa tiên sinh bảo bọn họ ra ngoài. Cô lập tức kéo Trần Phong rời đi.

Hoa Thiệu Đình ôm Bùi Hoan tựa vào cửa sổ. Tay cô vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, đánh anh mà chẳng có sức lực: “Hừm... Tại em khó chịu trong lòng nên vừa rồi mới thế”.

“Tôi biết. Phạt Trần Phong hay không cũng chẳng quan trọng. Em không thích thì thôi.”

“Em cảm thấy có lỗi với đứa trẻ. Anh mãi mãi không hiểu tâm trạng này của người làm cha làm mẹ.” Cửa sổ không cao, Bùi Hoan bám vào cánh tay anh, nhảy lên ngồi trên thành cửa sổ, tựa lưng vào tấm kính giá lạnh.

Cô rút tờ giấy lau mặt mũi, để bản thân trông đỡ thảm hại. Cả quá trình đó, Hoa Thiệu Đình khoanh tay dựa vào cửa sổ ở bên cạnh nhìn Bùi Hoan. Cô cúi đầu: “Nhiều lúc nằm mơ, em mơ thấy đứa trẻ... Lúc đó cái thai đã được bốn tháng. Đây chính là tạo nghiệp chướng, chúng ta sẽ bị báo ứng”.

Cô vò tờ giấy rồi nhảy xuống đất: “Em cho con chúng ta sinh mệnh nhưng không có quyền sinh ra nó. Thậm chí, người hại chết nó chính là bố đẻ của nó. Chắc anh cảm thấy chuyện này chẳng là gì cả. Đây mới là vấn đề lớn nhất giữa chúng ta”.

Bùi Hoan miễn cưỡng ngẩng đầu, viền mắt ngân ngấn nước: “Anh cả, anh luôn nói thương em, đối xử tốt với em, vậy anh có biết sau sự việc đó, em muốn tự sát bao nhiêu lần không? Năm đó em ngu ngơ, chỉ mong mau chóng đến hai mươi tuổi để gả cho anh, sinh con cho anh. Vậy mà anh đã hủy hoại em hoàn toàn”.

Hoa Thiệu Đình gơ tay lau nước mắt cho cô, chậm rãi mở miệng: “Ai cũng nói tôi máu lạnh... Bùi Bùi, nếu thật sự là người máu lạnh, năm xưa việc gì tôi phải giữ hai chị em em bên cạnh, để tạo phiền phức cả đời cho bản thân?”.

Nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má Bùi Hoan. Hoa Thiệu Đình xót xa trong lòng, anh sợ cô rơi lệ nhưng không biết phải làm sao. Cuối cùng, anh vừa thở dài vừa cúi thấp người, tựa đầu vào vai cô, nửa cầu xin nửa dỗ dành: “Đừng khóc nữa, được không em?”.

Ngữ khí của anh khiến cô càng buồn hơn. Yêu một người tức là không muốn làm khó người đó. Nhưng anh là Hoa tiên sinh, chứ không đơn giản chỉ là anh trai cô.

Dịu dàng là anh, tàn nhẫn cũng là anh.

Bùi Hoan bị ép phải đối mặt với cuộc sống, với hiện thực. Cô tưởng bản thân đã tôi luyện được cảnh giới hờ hững với tất cả. Nhưng khi quay về Lan Phường, về bên Hoa Thiệu Đình, cô mới phát hiện bản thân vẫn chưa thể thoát khỏi.

Nhưng cô không thể lại yêu như năm xưa, dù người đó là anh đi chăng nữa. Tình cảm của con người có hạn, sự nhiệt tình cũng có hạn. Cô chỉ có một bình rượu mạnh của tình yêu, năm đó anh tự tay hắt đổ nên chẳng còn gì nữa.

Mọi sự ân cần chăm sóc đều đáng trân trọng. Nhưng đây là màn kịch cuối cùng, là màn kịch Bùi Hoan diễn tốt nhất từ trước đến nay.

Buổi tối, Bùi Hoan tiếp tục tiến hành luyện tập tay. Khi đẩy cửa ra ngoài, cô nhìn thấy Tùy Viễn từ phòng của Hoa Thiệu Đình đi ra.

Cô đi đến hỏi anh về tình hình của mình. Tùy Viễn quan sát tay phải Bùi Hoan, cảm thấy tốc độ hồi phục không tồi, khuyên cô nên kiên nhẫn, vết thương nào cũng cần quá trình bình phục.

“Tóm lại, dù khỏi nhưng cô cũng đừng mong như trước. Nhiều khả năng viết chữ cũng không tiện, cô cần chuẩn bị tâm lý luyện tập lại từ đầu.”

Bùi Hoan đã sớm chấp nhận sự thật, mỉm cười nói: “Tính tôi hay nói thẳng, mặc kệ người khác nghĩ gì”.

Tùy Viễn “ừ” một tiếng, tựa vào cây cột ở hành lang: “Với tôi, cô không cần khách sáo”.

Mái tóc dài của Bùi Hoan lòa xòa, bộ dạng không có tinh thần. Tùy Viễn hỏi: “Cô khóc đấy à? Mắt vẫn còn sưng kia kìa”.

Bùi Hoan không đáp lời, mà ngược nhìn bầu trời tối đen. Các vì sao trên trời có vẻ nhiều hơn thường ngày.

“Anh hãy nói thật cho tôi biết, bệnh tình của anh tôi mấy năm nay rốt cuộc là thế nào?” Cô hỏi Tùy Viễn.

Tùy Viễn ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chắc cô cũng biết, bệnh tim bẩm sinh của Hoa tiên sinh thuộc loại tương đối nặng, thông liên thất nghiêm trọng, động mạch phổi khác thường. Tình trạng như vậy thường phải làm phẫu thuật, nhưng anh ta kéo dài nhiều năm không chịu động dao kéo. Nói thật, nếu không phải tôi dám mạo hiểm trong việc dùng thuốc, anh ta chắc không sống nổi đến ngày hôm nay. Hai năm nay, anh ta bị tăng áp phổi, tình hình không mấy lạc quan. Tôi còn lo cứ như vậy, anh ta rất có khả năng bị suy tim”.

Tùy Viễn quả nhiên không giấu giếm điều gì.

“Anh ấy ngồi ở vị trí chủ nhân, làm phẫu thuật không những mạo hiểm, còn tồn tại những sự uy hiếp khác.” Bùi Hoan lên tiếng.

Giống như hôm nay, tùy tiện đi dạo phố cũng xảy ra chuyện lớn.

Tùy Viễn tất nhiên không suy nghĩ nhiều như Bùi Hoan. Anh ngắt một cành cây xoay đi xoay lại rồi nói đùa: “Tôi thấy người của Kính Lan Hội như bị ma nhập ấy. Bao nhiêu năm coi một người bệnh làm chủ nhân, còn sợ người bệnh này chết đi được. Dù sao tôi cũng chẳng quan tâm, tôi chỉ là bác sĩ, chỉ biết tình trạng của Hoa tiên sinh ngày càng xấu. Cho dù nghĩ cách để anh ta ghép tim, bản thân anh ta cũng phải phối hợp mới được”.

Bùi Hoan bị Tùy Viễn chọc cười. Cô cướp cành cây trong tay anh rồi đánh anh như hồi còn nhỏ. Tùy Viễn chỉ vào tay phải cô, uy hiếp: “Cô đã bị tàn tật rồi còn bắt nạt người khác”.

“Tôi thay anh cả dạy dỗ anh.”

Nghe Bùi Hoan nói vậy, Tùy Viễn co giò chạy mất. Bùi Hoan đuổi theo anh, cuối cùng thở dốc, ngồi nghỉ ở hành lang. Bùi Hoan trở về Lan Phường trong tình trạng bị thương nên đã lâu hai người không có dịp nói chuyện thoải mái như hôm nay.

Tùy Viễn chế giễu cô: “Tam tiểu thư vẫn chưa trưởng thành, chẳng khác nào trẻ con”.

Bùi Hoan cúi đầu điều hòa hơi thở, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi đã trải qua chuyện đó, đâu còn là đứa trẻ”.

Tùy Viễn không dám tiếp lời. Ngó xung quanh không thấy có người nào, anh mới đi đến nói nhỏ với cô: “Thật ra... trong lòng Hoa tiên sinh cũng rất buồn. Sau khi cô bỏ đi, anh ta bị ốm một trận thập tử nhất sinh, từ lần đó bị viêm phổi, gần như mất nửa mạng sống”.

Bùi Hoan không hề bất ngờ, nhìn chằm chằm vào bóng cây trên mặt đất: “Sự việc đã xảy ra, chẳng ai có thể thay đổi. Chắc anh không biết, bị bắt ép đưa đi phá thai có cảm giác như thế nào đâu. Tôi đã mang thai bốn tháng, sống chết cũng muốn sinh đứa bé. Bọn họ túm chặt chân tay của tôi trên bàn mổ...”.

Tùy Viễn không chịu nổi, ngắt lời Bùi Hoan: “Hoa tiên sinh vội đến nơi nhưng cô không còn ở đó. Mặt đất toàn máu... Anh ta suýt nữa không xong, tôi tận mắt chứng kiến anh ta suy sụp hoàn toàn... Sau đó, chúng tôi mới biết là Tưởng Duy Thành đưa cô đi”.

Bùi Hoan đột nhiên đứng dậy: “Tùy Viễn, đừng nói nữa”.

Tùy Viễn chợt hiểu lúc đó Bùi Hoan phản kháng, chắc chắn bị tiêm thuốc nên không rõ tình trạng bị thảm của mình. Anh ngậm miệng, vỗ vai Bùi Hoan, tựa hồ an ủi cô.

“Bây giờ hối hận cũng có tác dụng gì chứ?”.

Tùy Viễn nhìn cô, một lúc sau thở dài, thốt ra một câu mang hàm ý nào đó: “Bùi Hoan, Kính Lan Hội có mệnh lệnh không ai được nhắc đến chuyện này nên tôi không thể tiết lộ nhiều hơn. Tuy nhiên, cô hãy suy nghĩ những điều tôi nói vừa rồi”.

Vừa dứt lời, anh liền bỏ đi. Bùi Hoan chạy theo gọi anh: “Tùy Viễn!”.

Tùy Viễn quay đầu, Bùi Hoan hỏi: “Anh có thể cho tôi biết chị Hi đang ở đâu không? Anh cả nói chị ấy bị ốm, người khác có thể không rõ... nhưng anh chắc chắn biết tung tích của chị ấy”.

Sắc mặt Tùy Viễn càng nặng nề. Anh lùi lại phía sau hai bước: “Tôi cũng không rõ, Nhị tiểu thư bị mất tích lâu rồi”.

Bùi Hoan sốt ruột: “Vậy anh nói cho tôi biết chị ấy bị bệnh gì? Tại sao sáu năm không có chút tin tức? Lẽ nào chị ấy không muốn gặp tôi?”.

Tùy Viễn bất lực, chỉ có thể lắc đầu rồi quay người bỏ đi.

Bùi Hoan quay về Hải Đường Các, đi tới phòng của Hoa Thiệu Đình. Thấy bên trong vẫn sáng đèn, cô liền đẩy cửa đi vào. Anh đang đứng trước giá sách, vẫn chưa chuẩn bị đi nghỉ. Trong phòng không đốt hương, chỉ có mùi gỗ lâu năm ăm ắp và dễ chịu.

Anh quay người nhìn cô, dáng vẻ và thần sắc của anh lúc này mang lại cảm giác bình yên: “Em ngủ sớm đi, ngày mai chẳng phải định ra ngoài hay sao?”.

Trong bữa tối, Bùi Hoan nói mình cần đến công ty để xử lý nốt một số công việc dở dang. Cô “vâng” một tiếng: “Anh đừng đi theo em thì hơn, để em đi một mình. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, trong thành phố chắc chắn vẫn đang điều tra. Ngày mai báo chí đưa tin, thế nào cũng khiến dư luận hoang mang lo sợ”.

Hoa Thiệu Đình gật đầu. Bùi Hoan đi đến bên bàn làm việc của anh, ngồi xuống: “Anh nghĩ là A Phong làm thật sao?”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, bỏ cuốn sách trong tay lên giá rồi mới lên tiếng: “Hôm nay tôi bất thành lĩnh có ý định đi ra ngoài, thời gian gấp gáp, đối phương không kịp chuẩn bị. Trần Phong sẽ không làm chuyện vội vàng như vậy. Tôi đẻ đầu cậu ta hai mươi năm, cậu ta mà muốn làm phản chắc chắn sẽ chuẩn bị đầu vào đầy chứ không hành động gấp gáp như hôm nay”.

“Anh nghi ngờ Cố Lâm? Vậy tại sao cuối cùng còn định xử phạt Trần Phong?”

Bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Bùi Hoan, Hoa Thiệu Đình cảm thấy thú vị. Anh đi đến hôn lên tóc cô: “Không. Tuy không phải Trần Phong nhưng chuyện tôi ra ngoài ngày hôm nay là do cậu ta tiết lộ. Hai ngày trước, A Thất ở miền Nam dẫn người đến thành phố Mộc, tôi chẳng thêm để ý. Bọn họ chắc vẫn ở chỗ Trần Phong”.

Bùi Hoan thông suốt vấn đề, thở dài nhìn anh. Cô đột nhiên vỗ xuống chiếc ghế đang ngồi, đồng thời cất giọng cảm thán: “Ngồi ở đây đầu có gì hay ho. Suốt ngày lo lắng, làm việc gì cũng phải cân nhắc, thận trọng”.

“Em hiểu điều đó, nhưng Trần Phong và Trần Dữ không hiểu.”

Bùi Hoan lật giở đồ trên bàn. Trên bàn của anh đều là mấy thứ trước kia: “Anh vẫn thích đồ xưa cũ”. Cô chợt nhìn thấy một chiếc hộp, bên trong là sợi dây đeo thắt lưng phỉ thúy mà cô trả lại anh.

Hoa Thiệu Đình đã bảo người thợ năm đó làm một cái khóa hình trái tim khác.

Những thứ quý giá dù nằm trong hộp bình thường cũng nổi bật, sợi dây này đủ để lưu truyền đời sau. Bùi Hoan không phải người trong nghề nhưng vì được tiếp xúc nhiều nên cô cũng biết sợi dây là tâm huyết của Hoa Thiệu Đình.

Hoa Thiệu Đình gơ tay: “Tôi đã khâu xong rồi”.

Bùi Hoan muốn đóng hộp nhưng anh không cho. Anh định đeo vào thắt lưng cô, cô vội né tránh: “Đừng, anh cứ giữ lấy đi, em đã trả anh thì sẽ không nhận lại nữa”.

Nghe câu này, Hoa Thiệu Đình càng dùng sức mạnh hơn. Cảm thấy anh không vui, cô vội cất giọng mềm mỏng: “Sợi dây này quá quý giá, năm xưa là em còn nhỏ không có đầu óc. Bây giờ em hiểu rồi... Anh tặng nó cho em, em sợ một ngày nào đó sẽ đánh mất”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, ôm Bùi Hoan đi đến bên giường ngủ ngồi xuống, dỗ cô nghe lời. Bùi Hoan vừa bất lực vừa buồn cười: “Đừng đùa nữa, anh cứ giữ thì hơn”.

Anh vạch áo cô, Bùi Hoan giữ gấu áo khoác. Anh thuận tay thò vào bên trong, cô liền đỏ mặt. Trong phòng bật đèn sáng, Bùi Hoan xấu hổ, muốn bỏ chạy. Hoa Thiệu Đình càng ôm chặt người cô, từ tốn nói một câu: “Mất thì đền là được”.

“Ai đền nổi đồ của anh chứ, còn là bảo bối chưa ai thấy bao giờ... Nhột quá!” Vùng eo của cô đặc biệt nhạy cảm, bàn tay lạnh giá của anh sờ vào nơi đó khiến cô không nhịn được cười, cuộn người ở trong lòng anh như mèo con: “Bao nhiêu năm rồi... Lúc đó em mới mười tám tuổi, bây giờ chắc không đeo vừa nữa”.

Thực tế chứng minh, Bùi Hoan vẫn phải đeo sợi dây đó.

Hoa Thiệu Đình vòng tay qua thắt lưng cô, nhận xét: “Bùi Bùi, em lại gầy hơn rồi”.

Bị anh chiếu tướng đến mức không chịu nổi, Bùi Hoan vội kéo áo xuống. Anh không cho, cúi đầu cài móc khóa trái tim.

Chuỗi hạt Đế Vương Lục của Hoa Thiệu Đình nằm trên làn da trắng nõn của Bùi Hoan, mang lại vẻ phong tình vô hạn. Anh ôm hôn cô, hai người ngã xuống giường. Cô kêu một tiếng nhưng bị anh lập tức chặn miệng.

Bắt gặp ánh mắt ám ức của cô, Hoa Thiệu Đình cười, không tiếp tục trêu chọc cô nữa. Bùi Hoan chỉnh lại áo xống, chỉ tay xuống bên cạnh: “Anh mau ngủ đi, hôm nay đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Anh vỗ vỗ lên gối: “Em ngủ ở đây đi”.

Bùi Hoan chợt nhớ ra điều gì, ấn tay xuống mặt chiếc giường lớn của Hoa Thiệu Đình, lại đẩy anh: “Trước đây em luôn cảm thấy giường của anh vô cùng mềm mại. Tại sao thế? Anh xem, còn mềm hơn giường em”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười nhìn gương mặt đầy thắc mắc của cô. Anh véo má cô, không trả lời mà đứng dậy đi thay đồ ngủ.

Bùi Hoan không chịu bỏ qua, bám lấy anh hỏi đi hỏi lại. Đây là điều mà cô thắc mắc từ lâu nhưng chưa có lời giải đáp.

Hoa Thiệu Đình hết cách, đành giải thích: “Tôi kiểm cái giường để chịu một chút, em mới thích ngủ ở chỗ tôi”.

Bùi Hoan há miệng, mở to mắt nhìn anh, mãi vẫn không thể tìm từ thích hợp để mắng người đàn ông này. Cuối cùng, cô mặc kệ anh, lên giường quay lưng đi ngủ. Nói anh là lão hồ ly thật không oan uống chút nào.

Hôm sau, Bùi Hoan đi từ sáng sớm. Thành phố Mộc ngày càng giá lạnh, sắp đến tết Âm lịch mà nhiệt độ không tăng lên chút nào. Bùi Hoan đi đôi boot cao đến đầu gối. Khi cúi người kéo khóa, tóc cô xòa xuống, vừa vụn dất vào khóa dây. Tay phải của cô vẫn chưa được linh hoạt, vụng về làm mãi không xong. Hoa Thiệu Đình ở bên cạnh chỉ biết thở dài.

Anh ngồi xổm xuống vén tóc cô lên, kéo khóa xuống dưới, sau đó giúp cô đi giày. Cuối cùng, anh bình thản nói một câu: “Em xem, không có tôi, em phải làm thế nào?”.

Hoa Thiệu Đình chỉ tùy tiện nói ra miệng nhưng khi đứng dậy, Bùi Hoan đột nhiên ôm chặt thắt lưng anh, áp mặt vào ngực anh, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Hoa Thiệu Đình vuốt tóc cô, mỉm cười: “Em nhớ đi sớm về sớm”.

Bùi Hoan vẫn chưa thể lái xe. Trần Phong khẳng khái đòi đưa cô đi, cô cũng không từ chối. Đến công ty RS, Bùi Hoan đi vào trong tòa nhà. Âm thầm quan sát thấy xe của Trần Phong đã đi xa, cô mới từ cửa sau bắt taxi đến trại trẻ mồ côi Huệ Sinh.

Trên đường, Bùi Hoan mua rất nhiều đồ trẻ em thích. Tới trại trẻ, cô chào hỏi mọi người rồi bế Sênh Sênh vào phòng sinh hoạt.

Một thời gian không gặp, tóc Sênh Sênh dài hơn một chút. Thân hình của con bé giống mẹ, luôn gầy hơn những đứa trẻ cùng độ tuổi. Bùi Hoan rất xót xa, hỏi tình hình gần đây của con bé, lại giúp con bé mặc áo khoác lông vũ mới mua, chải tóc gọn gàng cho nó. Sênh Sênh rất quý Bùi Hoan nên gặp cô, con bé đặc biệt mừng rỡ. Nó ôm cổ cô không chịu buông, rụt rè nói: “Dì Bùi, hôm nay dì ở chơi với con lâu hơn có được không ạ?”.

Tay Bùi Hoan còn chưa linh hoạt, cô miễn cưỡng cầm bút vẽ một ngôi nhà lên giấy rồi nói với Sênh Sênh: “Đợi thuê nhà xong, dì sẽ đón Sênh Sênh về ở cùng. Sau này, Sênh Sênh ở với dì nhé”.

Sênh Sênh ngẫm nghĩ một lúc, hạ giọng thăm thì: “Sau này nếu dì Bùi không cần con nữa, có phải con sẽ bị đưa về đây? Bạn Lệ Lệ cũng vậy, khi bị đưa về đây, bạn ấy rất buồn”.

Bùi Hoan ngẩn người, cúi xuống ôm chặt con gái. Sênh Sênh vừa ăn kẹo, trên người tỏa ra mùi hoa quả nhàn nhạt. Bùi Hoan mềm lòng, áp vào gương mặt nhỏ của Sênh Sênh: “Không đâu, dì sẽ không bao giờ làm thế”.

Sênh Sênh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức nhận lời Bùi Hoan. Con bé hết sức vui mừng, ngoan ngoãn nằm bò ra bàn tô màu cho bức tranh ngôi nhà mà Bùi Hoan vừa vẽ. Sau đó, con bé lại vẽ hai người, một lớn một nhỏ tay nắm tay.

Gương mặt hai người giống hệt nhau.

Chỉ là nét vẽ đơn giản nguệch ngoạc của trẻ con nhưng lại giống như đúc. Nhìn bức tranh, Bùi Hoan chưa xót trong lòng đến mức không thể thốt ra lời. Mẹ con nối liền trái tim, đây là con gái mà cô dùng cả mạng sống của mình để đánh cược.

Bùi Hoan cầm bức tranh, ôm miệng bật khóc, trong lòng vừa tự trách vừa đau khổ. Rõ ràng có nhiều tâm sự nhưng không thể nói ra lời. Kể cả có nói, Sênh Sênh cũng không hiểu, do đó cô chỉ còn cách nhẫn nhịn.

Hiện tại, việc duy nhất Bùi Hoan có thể làm là đón Sênh Sênh về nuôi, đợi con bé trưởng thành mới nói cho nó biết sự thật. Dù trong tương lai Sênh Sênh không tha thứ cho cô, cô cũng chấp nhận.

Nhận ra Bùi Hoan đang khóc, Sênh Sênh giơ bàn tay nhỏ che mắt cô, cất giọng lo lắng: “Có phải con khiến dì Bùi tức giận không ạ?”.

“Không, Sênh Sênh rất ngoan.” Bùi Hoan lau nước mắt, cười với con bé.

Con bé ngó nghiêng xung quanh rồi lao vào lòng cô: “Con muốn gọi dì một tiếng mẹ được không ạ? Con sẽ không để người khác nghe thấy... Các dì ở đây nói, chúng con không được tùy tiện gọi người lớn như thế...” Sênh Sênh cúi đầu, có chút tủi thân, “Nhưng con muốn dì làm mẹ của con, chỉ một lần thôi có được không ạ?”.

Bùi Hoan gật đầu, lại không thể kiềm chế giọt nước mắt. Cô ôm chặt con gái: “Được, sau này Sênh Sênh đều có thể gọi dì là mẹ”.

Sênh Sênh ghé sát tai cô, gọi liên vài tiếng. Nước mắt của Bùi Hoan dính cả vào mặt con bé, khiến nó bối rối.

Cô nhẹ nhàng hôn lên má con gái, miệng mỉm cười nhưng lệ vẫn tuôn trào: “Sênh Sênh, mẹ chính là mẹ của con”.

Sênh Sênh gật đầu. Con bé không hiểu ý nghĩa của câu này nhưng rất hạnh phúc. Con bé tự động đi lấy giấy ăn lau nước mắt cho Bùi Hoan, đồng thời nở nụ cười rạng rỡ với cô. Bùi Hoan cũng cười với con bé.

Bùi Hoan chẳng còn lý do gì không vui. Cô lặng lẽ ở bên cạnh xem Sênh Sênh vẽ, trong lòng vô cùng bình thản. Cô bị cơn ác mộng giày vò suốt sáu năm, bị nhốt trong kí ức của quá khứ. Bây giờ, con gái chính là ý nghĩa duy nhất trong cuộc đời còn lại của cô.

Trên đời này không có người phụ nữ yếu đuối, chỉ có người mẹ vĩ đại. Vì Sênh Sênh, trước kia cô phải chịu bao khổ cực cũng xứng đáng. Từ nay về sau, cô phải hết sức nỗ lực, cho con gái cuộc sống tốt nhất.

Bùi Hoan cùng ăn trưa với Sênh Sênh, dạy con bé ca hát với những đứa trẻ khác, đọc sách cho nó nghe. Sênh Sênh nắm chặt tay cô không rời.

Viện trưởng đứng ở cửa dõi theo hai mẹ con, trong lòng dội lên nỗi buồn vô cớ. Đợi Bùi Hoan chuẩn bị ra về, bà mới đi đến nói chuyện với cô.

“Bùi tiểu thư quả là yêu quý Sênh Sênh. Giao con bé cho cô, chúng tôi cũng cảm thấy yên tâm.” Viện trưởng thở dài, nhìn bọn trẻ ngây thơ trong phòng: “Sênh Sênh không giống những đứa trẻ khác, con bé bị tìm bẩm sinh. Do chúng tôi không rõ tình trạng di truyền của người thân con bé nên việc điều trị cũng bị ảnh hưởng. Với tình trạng sức khỏe của con bé, rất khó tìm được người nhận nuôi”.

Bùi Hoan cảm ơn Viện trưởng, nói: “Ngày mai tôi sẽ đưa Sênh Sênh đi. Hôm nay, tôi về lo chuyện phòng ở đã”.

“Tuổi tiên sinh không đến cùng cô sao?”.

“Không, thời gian này anh ấy tương đối bận.”

“Mấy hôm nay cậu ấy gọi điện hỏi thăm mấy lần. Nhiệt độ xuống thấp, cậu ấy sợ Sênh Sênh bị ốm, dặn chúng tôi cẩn thận.”

Bùi Hoan thở dài. Cô khẩn thiết mong bọn họ hoàn tất hồ sơ trong hôm nay, để sáng sớm ngày mai cô có thể tới đón Sênh Sênh.

Viện trưởng bảo cô yên tâm. Bùi Hoan đi vào tạm biệt con bé, hôn lên trán nó và bảo nó ngày mai dậy sớm, sẽ có một niềm vui bất ngờ đến với nó.

Sên Sên cười bên lên, nói nhỏ vào tai cô: “Con chào mẹ”.

Bùi Hoan ngoắc ngón tay với con bé.

Rời khỏi Huệ Sinh, Bùi Hoan liền gọi điện cho chị Kính, hỏi chuyện nhà cửa. Trước đó, chị Kính từng nói với cô, bố mẹ chị để lại một căn hộ chung cư mà không ai ở, chị cũng có ý định cho thuê. Bùi Hoan nhờ chị quét dọn sạch sẽ, ngày mai cô sẽ vào ở.

Từ lúc xảy ra sự cố ở quán cafe, chị Kính không dám liên lạc với Bùi Hoan. Bây giờ thấy cô bình yên, chị mới thở phào nhẹ nhõm: “Cô cứ dọn vào căn hộ đó đi. Nơi đó hơi xa, ở ngoại thành nên không dễ cho thuê. Quét dọn thì đơn giản thôi. Đúng rồi, chẳng phải cô đã về nhà rồi, sao còn dọn ra ngoài?”.

Bùi Hoan bảo, ngày mai gặp chị sẽ nói chuyện cụ thể. Sau khi cúp điện thoại, cô chuẩn bị bắt xe về Lan Phường. Bây giờ mọi việc đã thu xếp xong xuôi, cô quyết định tối nay sẽ dò hỏi tung tích của chị gái.

Trong lòng Bùi Hoan lúc này không bị thương cũng chẳng đau buồn. Sau bao năm, mọi góc cạnh của cô đã bị thời gian bào mòn. Từng trả một cái giá rất đắt để yêu và hận, đến nay cô không còn sức lực nghĩ đến vấn đề tình cảm.

Trên đời này, không phải đôi tình nhân nào cuối cùng cũng có thể ở bên nhau. Từ thời niên thiếu, cô đã điên cuồng say mê Hoa Thiệu Đình. Đáng tiếc, bởi vì không thể kiềm chế bản thân nên bọn họ khó có thể tiếp tục.

Cuộc sống luôn tồn tại rất nhiều chuyện không như mong muốn.

13. Chương 13

Chương 13: Không hối hận

Chưa kịp bắt taxi, Bùi Hoan đột nhiên nhận được điện thoại của Tùy Viễn. Trong lòng có dự cảm chẳng lành, tưởng bệnh tình của Hoa Thiệu Đình lại có vấn đề nên cô vội vàng bắt máy. Ài ngờ, Tùy Viễn hạ thấp giọng, hỏi cô: “Tôi nghe nói... cô đi trại trẻ mồ côi Huệ Sinh phải không? Trần Phong vừa tìm Hoa tiên sinh báo cáo, anh ta đã điều tra ra cô và Tưởng Duy Thành có một đứa con giấu ở trại trẻ này. Sau đó, tôi đi ra ngoài nên không nghe thấy họ nói gì. Tuy nhiên, Hoa tiên sinh rất tức giận, kêu Trần Phong lập tức đi tìm cô”.

Tùy Viễn rõ ràng đang lén lút gọi điện thoại. Anh nói rất nhanh, cũng không kịp hỏi cho rõ ngọn nguồn: “Tôi không biết đứa trẻ mà họ nhắc tới là thế nào, nhưng biểu hiện của Hoa tiên sinh lại giống như năm đó... Cô hãy tìm một nơi tránh mặt trước, có chuyện gì đợi hai người bình tĩnh rồi nói sau”.

Lại như năm đó ư? Cô tuyệt đối không thể để Hoa Thiệu Đình biết cô có con, bằng không hậu quả khó lường.

Bùi Hoan quay người về phía trại trẻ Huệ Sinh. Dãy nhà thấp trong sân vang lên tiếng đàn dương cầm, bọn trẻ bắt đầu vào tiết âm nhạc. Cô vừa chạy vừa nói: “Tùy Viễn, cảm ơn anh”.

“Tôi thật sự không muốn thấy Hoa tiên sinh nổi cơn điên, để rồi lại hối hận mấy năm trời. Điều anh ta không thể chịu đựng nhất chính là chuyện của cô và Tưởng Duy Thành... Cô phải hết sức cẩn thận.”

Bùi Hoan nhanh chóng cúp điện thoại. Trong cuộc đời này, cô chưa bao giờ sốt ruột đến thế, tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chạy đến nơi, Bùi Hoan lập tức đẩy cổng trại trẻ, lao vào bên trong.

Hai giờ sáng, khó khăn lắm Bùi Hoan mới có thể dỗ Sên Sên đi ngủ. Con bé lần đầu rời khỏi trại trẻ, vừa hưng phấn vừa xúc động, mãi cũng không chịu nhắm mắt.

Chị Kính từ bên ngoài trở về, khóa cửa rồi lên tiếng: “Tôi phải lái xe tìm nửa tiếng đồng hồ, ra tận khu phục vụ trên đường cao tốc mới có cửa hàng mở cả đêm. Tôi mua nước và đồ ăn, cả pin nữa, cô dùng tạm đi. Nhà cũ lâu không có người ở nên đồ đạc nhiều thứ bị hỏng hóc cả rồi”.

Bùi Hoan lắp pin vào điều khiển. Chị Kính đi tới bật điều hòa. Điều hòa cũ khó mở, bọn họ thử mãi, cuối cùng mới có thể bật gió nóng, khiến căn phòng ấm áp hơn một chút.

Đây là căn hộ chung cư không lớn lắm, bên trong tương đối sạch sẽ. Bùi Hoan đắp thêm áo khoác lên người Sên Sên, ngắm con bé đang trong giấc ngủ một lúc rồi mới đi ra ngoài phòng khách. Ngày hôm nay, cô đã dùng tốc độ nhanh nhất làm thủ tục đón Sên Sên ra ngoài, sau đó bảo chị Kính ẹ con cô đến căn hộ cũ của chị ở vùng ngoại ô. Mọi việc xong xuôi đã là nửa đêm.

Bùi Hoan ngồi bó gối ở sofa, thở một hơi dài.

Phòng khách chỉ bật ngọn đèn mờ mờ. Chị Kính ngó nghiêng một hồi, cuối cùng ngồi cạnh cô, lên tiếng: “Bây giờ, cô có thể giải thích với tôi rồi chứ? Cô gấp gáp như vậy, rõ ràng muốn trốn tránh ai đó. Còn nữa... đứa bé này là thế nào? Đừng nói với tôi, năm xưa cô biến mất một thời gian là để sinh con đấy nhé! Tôi không chịu nổi đả kích đâu...”.

Chị Kính nói một thôi một hồi, Bùi Hoan tỏ ra căng thẳng: “Chị nói nhỏ thôi, Sên Sên vừa mới ngủ”.

Chị Kính véo tay cô: “Có phải liên quan đến người đàn ông lần trước gặp ở quán cafe không? Anh ta là người của Kính Lan Hội à?”.

Bùi Hoan do dự một lát, gật đầu thừa nhận: “Anh ấy là chủ nhân của Kính Lan Hội”.

Chị Kính giật mình, suýt nữa hét lên một tiếng: “Là Hoa tiên sinh thật sao? Loại người đó mà cô cũng dám dây vào?”.

“Anh ấy là anh trai em.” Bùi Hoan từ tốn giải thích. Cô không nói rõ chuyện tình cảm dây dưa của hai người sau này mà chỉ kể sơ qua mâu thuẫn tích lũy trong nhiều năm qua. Tuy nhiên, chị Kính đã nhìn ra mối quan hệ của họ từ vụ ở quán cafe lần trước, cộng thêm nhân quả trước sau, chị cũng có thể đoán ra tương đối.

“Cô giấu tôi nhiều chuyện thật đấy. Tổ tông ơi, cô đúng là... Khi cô nói chuyện với ông chủ Phong, tôi đã bắt đầu nghi ngờ.” Chị Kính sốt ruột thay Bùi Hoan: “Có tin đồn Hoa tiên sinh là lão hồ ly độc ác tàn nhẫn... Đặc biệt, cô và Tưởng Duy Thành còn từng kết hôn. Đứa nhỏ này lai lịch không rõ ràng, chắc chắn nó khó có con đường sống”.

Bùi Hoan nghẹn ngào nhưng cố gắng nhẫn nhịn. Cô ngược nhìn trần nhà một lúc mới có thể đè nén tâm trạng. Sau đó, cô giơ tay che mắt, miệng lầm bầm: “Em cũng hết cách, năm xưa em chẳng biết làm thế nào. Dù biết gửi con gái ở trại trẻ mồ côi là việc không nên nhưng em thật sự chẳng còn cách nào khác”.

Chị Kính nhìn vết sẹo trên tay Bùi Hoan, quay người ôm vai cô, nhẹ nhàng an ủi: “Đều là phụ nữ, tôi hiểu tâm trạng của cô. Trong cuộc đời này, ai mà chẳng từng có giai đoạn điên cuồng, nhưng Bùi Hoan, cô nhất định phải kiên trì. Dù gặp khó khăn đến mấy, cô cũng không thể suy sụp. Cô phải nghĩ đến đứa con của mình”.

Bùi Hoan gật đầu. Câu nói này khiến lòng cô đau như cắt, cô tựa vào chị Kính một lúc, bất chợt ngắt đầu hỏi: “Chị có thuốc lá không?”.

Chị Kính lục tìm bao thuốc, châm một điếu inh trước rồi hỏi: “Cô cũng muốn hút à?”.

Bùi Hoan nhận điếu thuốc lá, châm lửa rồi hút một cách thành thạo. Chị Kính đáp cô: “Thế mà từ trước đến nay luôn đóng kịch với tôi. Cô cũng biết hút còn gì?”.

Bùi Hoan bày ra dáng vẻ thần bí không trả lời, mà kéo chị ra ngoài ban công hút thuốc.

Nửa đêm, nhiệt độ hạ xuống dưới không độ. Họ chỉ tìm thấy một chiếc áo len dài trong tủ, thế là cùng khoác lên người, giống những thiếu nữ ngỗ nghịch thời trung học trốn phụ huynh làm chuyện xấu. Bùi Hoan hít một hơi thuốc lá, nước mắt bị đông cứng từ bao giờ.

Cô cười nói: “Em lén học hút thuốc từ thời đi học, nhưng sau này không bao giờ hút. Căn bệnh của anh trai em kị thuốc lá và rượu nên em chẳng dám hút trước mặt anh ấy. Bằng không sẽ bị anh ấy đánh chết”.

Chị Kính hết nói nổi. Bùi Hoan đi theo chị bao năm, cô đúng là có nhiều bí mật mà chị không hề hay biết. Chị nắm vào tay cô: “Tử tế không học, lại đi học mấy trò này. Có điều, chắc chắn anh ta không nỡ đánh cô”.

Bùi Hoan trầm mặc ngắm nhìn đốm lửa nhỏ, thở dài: “Sao chị biết? Trước kia em rất nóng nảy, có lần tức giận suýt đốt chết anh ấy, anh ấy còn không đánh em”.

Chị Kính trừng mắt với cô, hít một hơi dài mới lên tiếng: “Lúc ở quán cafe, tôi đã nhìn ra. Cô chưa xuất hiện, đầu óc anh ta cứ để đâu đâu, rất không tập trung”. Chị cố miêu tả với Bùi Hoan cảm giác đó: “Anh ta là người đàn ông ngạo mạn một cách cực đoan, khiến tôi đặc biệt khó chịu. Nhưng khi cô vào phòng, cuối cùng anh ta cũng như nhìn thấy người sống, giống như bất kể ai ngoài cô đều chẳng là gì cả”.

Chị Kính vô cùng phản cảm về thái độ của Hoa tiên sinh.

Bùi Hoan cười cười, giải thích: “Con người anh ấy là vậy, không phải nhằm vào chị... Được rồi, đều là lỗi của em. Lần trước làm chị sợ chết khiếp, em sẽ bù đắp cho chị là được chứ gì?”.

Chị Kính cười cười, lặng lẽ hút hết điếu thuốc. Chị kéo áo len trùm kín hai người, ngoảnh đầu dỗi mắt vào trong phòng: “Nếu bây giờ anh ta nhất quyết đi tìm cô thì làm thế nào?”.

Bùi Hoan ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chỗ này không an toàn, cùng lắm tạm thời ở vài ngày. Bọn họ kiểu gì cũng có cách tìm ra”.

Cô ôm vai dỗi mắt ra xa. Nơi này là khu vực ngoại ô, gần đường cao tốc. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng động cơ ô tô truyền tới.

Trong đêm tối tĩnh mịch như vậy, Bùi Hoan dù cố gắng thế nào cũng không nhìn thấy một tia sáng.

Cô biết phía sau là khu vực nội thành phần hoa, dù muộn đến mấy cũng có những tụ điểm ăn chơi náo nhiệt suốt cả đêm. Nhưng khi con người chỉ nhìn thấy một màu đen vô tận, trong lòng sẽ nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Con đường của Bùi Hoan trong tương lai tựa như màn đêm tăm tối. Bởi cô hiểu rõ Hoa Thiệu Đình, có thể tưởng tượng anh đang tức giận ra sao.

Đây là lần thứ ba cô trốn khỏi Lan Phường. Lần đầu là lúc cô mới biết mình có thai, nhưng anh nói không muốn đứa bé nên cô tức giận bỏ đi, rồi nhanh chóng bị bắt về.

Lần thứ hai là khi cô bị đưa đi phá thai. Sau đó, cô bất chấp tất cả, quay về tính sổ với Hoa Thiệu Đình. Nhưng anh tha cho cô, để cô đi, hẹn sáu năm sau gặp lại ở Lan Phường.

Lần này, Bùi Hoan cuối cùng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cô không biết năm xưa vì sao Hoa Thiệu Đình lại đưa ra lời hẹn sáu năm. Cho đến ngày hôm nay, cô cũng không rõ tại sao anh lại hận đứa con đến vậy. Điều duy nhất cô biết là, anh quả thực vô cùng tàn nhẫn, chuyện gì cũng có thể làm, không hổ danh là Hoa tiên sinh.

Bùi Hoan không còn là cô bé liều lĩnh của năm đó. Bây giờ, cô bị ép đến mức không còn sức lực quay về chất vấn Hoa Thiệu Đình, rằng tại sao anh lại làm vậy. Cô đã đón Sênh Sênh về với mình, từ nay trở đi, việc duy nhất cô cần làm là bảo vệ và chăm sóc con bé.

Bùi Hoan cuối cùng cũng có quyết định, cô ném mẩu thuốc lá rồi nói với chị Kính: “Ngày mai em đi mua ít vật dụng cần thiết, ngày kia em sẽ đưa Sênh Sênh rời khỏi thành phố Mộc”. Ngày mai, cô tiếp tục: “Có lẽ em sẽ không bao giờ quay về đây nữa. Em cứ tạm thời đi rồi tính sau, xem có nơi nào thích hợp thì ở lại, tìm một công việc bình thường là được”.

Chị Kính không thể kìm nén giọt lệ, liền quay đầu lau sạch. Sau đó, chị ôm Bùi Hoan: “Con bé đáng chết này... Cô đi cũng tốt, tôi có thể bớt lo”.

Hai chị em nghỉ ở phòng bên cạnh, chớp mắt vài tiếng là trời sáng. Sênh Sênh ở trại trẻ mồ côi rèn luyện được thói quen rất tốt, đúng bảy giờ tỉnh giấc, tự động mặc quần áo.

Bùi Hoan chuẩn bị bữa sáng gồm sữa và bánh mì cho con bé. Những đứa trẻ khác thức dậy hay cáu kỉnh, ôm mẹ làm nũng, Sênh Sênh ngược lại ngồi nghiêm chỉnh, nói với cô: “Con cảm ơn”, đồng thời đợi Bùi Hoan cho phép mới dám ăn, khiến hai người phụ nữ lại xót xa trong lòng. Bùi Hoan ôm Sênh Sênh, nói sau này không cần khách sáo như vậy, con bé mới gật đầu.

Chị Kính có công việc nên phải quay về thành phố. Bùi Hoan bảo chị cứ đi làm nhưng chị không yên tâm, ở với hai mẹ con đến tận buổi trưa mới rời đi.

Sênh Sênh muốn xem ti-vi, nhưng không giống những đứa trẻ khác tự đi tìm điều khiển, con bé hỏi chị Kính trước rồi quay sang hỏi Bùi Hoan, được phép mới dám mở.

Chị Kính lại chấm nước mắt, kéo Bùi Hoan ra một góc, nói nhỏ với cô: “Con bé này chịu không ít khổ cực, làm mẹ như cô cũng thật là... Haizz, tôi biết không thể trách cô. Với tình hình của cô lúc đó, Tưởng gia chắc chắn không chấp nhận con bé. Nếu cô không đưa nó đi trại trẻ mồ côi, nó cũng không thể sống đến ngày hôm nay”.

Nghe chị Kính nói vậy, lòng Bùi Hoan lại co rút đau đớn vô ngần, cô liền quay đi che miệng.

Chị Kính vỗ vai cô: “May mà còn kịp, con bé vẫn còn nhỏ nên có thể bù đắp... Không sao, cô đừng quá buồn. Chỉ cần cô đối xử tốt với nó, nó sẽ hiểu tấm lòng của cô”.

Bùi Hoan thở dài, tiễn chị đi ra cửa. Cô lên tiếng: “Em chịu cực khổ thế nào cũng được. Chỉ hy vọng Sênh Sênh vui vẻ, em có thể trả bất cứ giá nào”.

Cho dù từ nay về sau có phải rời khỏi thành phố nơi mình sinh ra và lớn lên, rời xa người cô yêu tha thiết.

Chị Kính do dự một lát rồi mở miệng: “Tôi luôn muốn hỏi một điều nhưng lại sợ cô đau lòng. Bùi Hoan, cô cảm thấy có đáng không? Năm xưa lần đầu tôi gặp cô, cô mới mười tám tuổi. Cô có từng nghĩ, nếu không có đứa nhỏ, cô sẽ chẳng vướng bận điều gì. Thậm chí có khả năng, cô sẽ chấp nhận Tưởng Duy Thành, đâu cần mệt mỏi, vất vả như vậy?”.

Hoa Thiệu Đình tuy tàn nhẫn máu lạnh, nhưng những điều anh suy tính cho Bùi Hoan năm đó không phải không có lý.

Chị Kính là người từng trải, lại lớn hơn Bùi Hoan nhiều tuổi nên đôi khi người trong cuộc mù mờ, người ngoài có thể nhìn thấu.

Bùi Hoan ngẩn ngơ. Đã lâu cô không nhớ lại chuyện xa xưa nên dường như quên mất tại sao mình lại có quyết định như vậy. Cô cúi đầu cười: “Em biết mọi người cảm thấy khó hiểu. Trước kia, em cũng đặc biệt đau khổ, nhưng thời gian trôi qua, vết thương sâu đến mấy cũng lành”. Nói đến đây, cô quay đầu nhìn Sênh Sênh: “Sau này, em chỉ muốn nuôi dưỡng con gái lớn khôn, chẳng có gì đáng hay không đáng”.

Tình yêu không nhất thiết phải gặt hái được điều gì. Đôi khi, tình yêu khiến con người trả giá mà không có thu hoạch. Cô bỏ ra hai mươi năm cuộc đời, đến nay không hối hận, quãng đời còn lại cũng chẳng đòi hỏi điều gì.

Chị Kính cảm thán: “Bùi Hoan, cô đúng là thay đổi nhiều. Nhưng thật ra tôi thích cô năm xưa hơn, dù tính tình tệ một chút nhưng vô tâm vô tư, khiến người khác nhìn thấy cô là có cảm giác cuộc đời vẫn đẹp làm sao”.

Hai chị em trong lòng buồn bã, nhất thời im lặng vài giây. Sau đó, chị Kính dặn cô chú ý an toàn rồi rời đi.

Bùi Hoan đóng cửa. Vừa quay người, cô liền bắt gặp bộ dạng của mình trong chiếc gương ở tủ đồ.

Cô nhìn chăm chăm hồi lâu. Không thể chịu nổi dáng vẻ tệ hại của mình, cô vội vàng lục túi xách tìm thoi son tô lên môi. Cuối cùng, gương mặt cô cũng tươi tắn hơn một chút.

Bây giờ, mình cần phải kiên cường hơn, Bùi Hoan tự nhủ. Cô thò tay vào trong áo, tìm đến cái khóa trái tim ở đầu sợi dây đeo thắt lưng.

Thật ra, trong lòng cô tràn ngập nỗi buồn, cứ mỗi khi yên tĩnh là lại đau đớn như dao cắt. Vì vậy, cô không thể dừng lại.

Cô từng nói, ai đau người đó biết, nhưng một khi người phụ nữ rơi vào tình cảnh này, làm sao có thể không đau lòng.

Bùi Hoan về phòng thu dọn đồ. Sáng hôm qua, khi rời khỏi Lan Phường, cô chỉ mang theo túi xách, trong có mấy tấm thẻ ngân hàng thường dùng và ít tiền mặt, không thể duy trì lâu. Chắc chắn Kính Lan Hội theo dõi tài khoản ngân hàng của cô nên hiện tại, cô khó có thể sử dụng thẻ, đành đến đâu hay đến đó vậy.

Bùi Hoan tìm cái túi định đi mua đồ. Sênh Sênh đang ở phòng khách xem phim hoạt hình. Bây giờ, cô không dám dẫn con bé ra ngoài, nhưng để nó một mình ở nhà, cô lại không yên tâm. Trong lúc Bùi Hoan còn đang do dự, chuông cửa đột nhiên reo vang.

Bùi Hoan lập tức làm động tác “suyt” với Sênh Sênh. Sênh Sênh không hiểu xảy ra chuyện gì nên hơi căng thẳng, vô thức định tắt ti-vi. Bùi Hoan liền lắc đầu ngăn cản con bé, để tránh bên ngoài phát hiện động tĩnh trong phòng bất thường.

Cô nhẹ nhàng bế Sênh Sênh đi vào phòng ngủ trong cùng, đặt con bé lên giường, thì thầm dặn dò: “Con đừng ra ngoài nhé”.

Sênh Sênh gật đầu. Bùi Hoan giấu con gái xong xuôi, khóa cửa phòng ngủ mới rón rén đi về phía cửa ra vào.

Người ở ngoài dường như rất sốt ruột, đập cửa thành thành. Bùi Hoan hít một hơi sâu, nhìn qua lỗ mắt mèo, quan sát bên ngoài.

“Bùi Hoan!”

Nghe tiếng gọi, cô liền mở cửa. Bên ngoài không phải người của Kính Lan Hội, mà là Tưởng Duy Thành.

Vừa vào nhà, anh liền đóng cửa, ngó nghiêng xung quanh mới hỏi cô: “Sênh Sênh đâu rồi?”

Bùi Hoan vẫn chưa định thần, hít một hơi sâu rồi hỏi lại anh: “Sao anh có thể tìm đến đây?”

Tưởng Duy Thành sốt ruột, không có thời gian giải thích với cô: “Con bé đâu rồi?”

“Ở phòng trong, em đã khóa cửa rồi.”

“Đưa chìa khóa cho tôi, nhanh lên!”

Bùi Hoan vội vàng đi mở cửa cho anh, Sênh Sênh ngoan ngoãn nấp ở bên cạnh giường. Tưởng Duy Thành đi vào bế con bé. Nhìn thấy anh, con bé mừng rỡ hét lớn: “Chú Tưởng!”

Tưởng Duy Thành đứng yên quan sát Sênh Sênh, không nhận được véo mũi con bé. Anh cất giọng dịu dàng: “Sênh Sênh ngoan lắm, cháu có muốn đi chơi cùng mẹ không?”

“Thế chú Tưởng có đi cùng mẹ con cháu không ạ?” Sênh Sênh ôm cổ anh, cất giọng non nớt.

Tưởng Duy Thành cười với con bé: “Không, cháu và mẹ đi trước. Chú sẽ bảo người đưa mẹ con cháu đi. Cháu nhớ nghe lời mẹ, khi nào rảnh rồi, chú sẽ đi thăm hai mẹ con, được không nào?”

Sênh Sênh nhìn Bùi Hoan rồi quay sang Tưởng Duy Thành, gật đầu với anh.

Tưởng Duy Thành đưa con bé cho Bùi Hoan bế, lại hỏi cô có đồ gì cần mang theo. Cả quá trình đó, anh không hề giải thích một lời nhưng Bùi Hoan biết rõ trong lòng. Cô cầm túi xách của mình và túi đồ đêm qua chị Kính mua cho Sênh Sênh, sau đó mặc áo khoác cho con bé.

“Anh nghe được tin gì rồi?”

“Nếu không ngoài định liệu, Hoa Thiệu Đình đang trên đường đến đây. Sáng nay, anh ta gọi điện cho tôi. Anh ta điều tra cả chị Kính nên sẽ tìm ra nơi này nhanh thôi.”

“Anh ấy nói gì với anh?”

Tưởng Duy Thành không thay đổi sắc mặt: “Người phụ nữ của anh ta gả cho người khác sáu năm, còn sinh con nữa. Em thử nghĩ xem, anh ta có thể nói gì?”

“Vậy anh ấy...”

“Anh ta hỏi tôi một câu. Sáu năm trước, khi tôi đi bệnh viện tìm em, đứa bé có còn không?”

Bùi Hoan đột nhiên căng thẳng, liền túm cánh tay Tưởng Duy Thành: “Anh trả lời sao?”

“Tôi nói không còn, đương nhiên không còn rồi. Thân tín của anh ta bắt em đi phá thai, lẽ nào là giả hay sao? Lẽ nào anh không nhìn thấy cục thịt nhầy nhụa máu đỏ vớt trong khay sắt?”

Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm: “Vì vậy anh mới đến đây trước để đưa mẹ con em đi?”

Tưởng Duy Thành giục cô: “Dưới nhà đã có xe chờ sẵn, may mà nơi này gần đường cao tốc, lái nhanh một chút là có thể rời khỏi thành phố Mộc”.

Nghe anh nói vậy, Bùi Hoan đột nhiên lắc đầu: “Chuyện riêng của em không nên để ảnh hưởng đến Tưởng gia, tuyệt đối không thể để anh ấy hiểu lầm Sênh Sênh là con anh, bằng không anh sẽ gặp phiền phức. A Thành, em đã không còn là con dâu nhà họ Tưởng, những việc anh làm cho em, cả đời này em cũng không trả nổi, bây giờ anh lại...”

Tưởng Duy Thành tức đến mức không thể thốt ra lời. Cuối cùng hết cách, anh lẳng lặng giúp Sênh Sênh kéo khóa áo khoác, bế con bé đi ra ngoài mới lên tiếng: “Bùi Hoan, lúc này rồi mà em còn khách sáo với tôi. Em muốn nhìn thấy Sênh Sênh bị lão hồ ly đánh chết à?”

Bùi Hoan giật mình hoảng hốt, liền cầm đồ đi theo anh xuống nhà.

Tưởng Duy Thành chuẩn bị hai xe ô tô, một chiếc dành cho Bùi Hoan và Sênh Sênh. Anh bố trí tài xế nhưng Bùi Hoan sống chết không nghe: “Tay em đã hồi phục tương đối, có thể tự lái xe. Em không muốn người của anh dính vào rồi Tưởng gia cũng sẽ bị liên lụy. Coi như em mượn chiếc xe này, khi nào ổn định cuộc sống, em sẽ nghĩ cách trả lại anh”.

Nghe cô nói vậy, Tưởng Duy Thành nở nụ cười tự giễu: “Quả nhiên, ly hôn rồi có khác, một chiếc ô tô cũng tính toán rõ ràng với tôi. Những việc tôi đã làm cho em trong sáu năm qua, tôi có bao giờ đòi em hoàn trả đâu?”

“Em không phải có ý đó.”

“Ok, tôi nghe em, chỉ cho em mượn xe. Em muốn đi đâu tùy em, như vậy đã được chưa?” Tưởng Duy Thành thở dài, giơ tay sờ đầu Sênh Sênh lúc này đã ngồi ở ghế sau.

Sênh Sênh không nỡ rời xa anh, Tưởng Duy Thành đành an ủi con bé vài câu. Anh nhìn gương mặt vô tội của con bé, lại nói với Bùi Hoan: “Lão hồ ly sớm muộn cũng sẽ bị báo ứng”.

Bùi Hoan ngập ngừng muốn nói điều gì đó, Tưởng Duy Thành nhắc cô thắt dây an toàn rồi quay người đi lên nhà.

Bùi Hoan chợt hiểu ra anh định làm gì, vội vàng hạ cửa kính gọi anh: “A Thành! Anh điên rồi sao? Anh mau đi đi, coi như anh chưa từng đến nơi này”.

Tưởng Duy Thành dừng bước, bỏ hai tay vào túi quần: “Tôi lên nhà đợi anh ta. Dù sao sớm muộn anh ta cũng tìm đến đây”.

“Anh đợi anh ấy làm gì. Anh ấy mà tức giận, chuyện gì cũng có thể làm. Chỉ cần anh ra về, chuyện này sẽ không liên quan đến nhà họ Tưởng.”

Tưởng Duy Thành thở dài: “Bùi Hoan, em không cần lo lắng, tôi cũng không phải vì em mới làm vậy. Thời gian trước, Kính Lan Hội gây nhiều phiền phức cho chúng tôi, món nợ này tôi còn chưa thanh toán”.

“Được, anh không đi, em cũng không đi.” Bùi Hoan tỏ ra bướng bỉnh, giơ tay định tháo dây an toàn. Tưởng Duy Thành liền quay lại giữ tay cô: “Tôi đã đính hôn với Alice rồi, cô ấy nguyên vẹn vì tôi rời khỏi làng giải

trí. Sự nghiệp vừa khởi sắc nhưng cô ấy đã từ bỏ tất cả. Ngoài ra, cô ấy và mẹ tôi hợp tính nhau, bà già đã chấp nhận cô ấy làm con dâu”.

Bùi Hoan nhướn mày nhìn Tưởng Duy Thành. Sắc mặt anh rất nghiêm túc: “Đám cưới của chúng tôi đang được chuẩn bị. Bùi Hoan, sau này em rời khỏi thành phố Mộc, tôi cũng sẽ kết hôn. Nói một câu thật lòng, nếu em lại xảy ra chuyện, tôi cũng chưa chắc đã đi giúp em. Tương lai tôi có gia đình của mình, tôi phải chịu trách nhiệm với vợ con tôi”.

Vì vậy, lần này rất có khả năng là lần cuối cùng. Mỗi con người ở thời thanh xuân đều có một chấp niệm mà bản thân ra sức gìn giữ. Bùi Hoan từng là chấp niệm của anh. Dù toàn thế giới phản đối, anh cũng khăng khăng làm theo ý mình, nhưng cuối cùng không đạt kết quả.

Trong lòng Bùi Hoan rất phức tạp, cuối cùng cô không lên tiếng, cũng chẳng tranh cãi với anh. Cô nghĩ đến chiếc hộp nhỏ ở trong túi áo khoác nhưng Tưởng Duy Thành không cho cô cơ hội mở miệng.

Anh giơ hai tay về phía cô, Bùi Hoan không né tránh. Cửa kính hạ xuống, anh thò người vào ôm cô.

Tưởng Duy Thành nói nhỏ bên tai Bùi Hoan: “Chúng ta từ biệt bao lần nhưng trước kia đều ở thành phố Mộc, còn có thể gặp mặt. Lần này em đi thật rồi, nhất định phải bảo trọng. Em đã làm mẹ, gặp bất cứ chuyện gì cũng đừng tùy hứng, nhớ chăm sóc tốt Sênh Sênh”.

Bùi Hoan nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu.

Tưởng Duy Thành cười cười. Gương mặt anh cách cô rất gần, giống những lúc anh về tòa nhà phía nam, khi nào cổ tình trêu cô, anh đều có hành động thân mật như vậy.

Khi đó, Bùi Hoan đều né tránh, còn hôm nay, cô không hề động đậy. Tưởng Duy Thành cười khẽ một tiếng, nhanh chóng buông người cô. Anh vừa ra hiệu cô lên đường vừa cất giọng trêu chọc: “Năm xưa dù chỉ là một cô bé, em cũng khiến tôi mê như điên đảo... Thật ra, tôi rất không cam tâm. Hay là đợi kiếp sau đi, kiếp sau tôi sẽ bắt em về làm vợ, được không?”.

Bùi Hoan vẫy tay chào từ biệt Tưởng Duy Thành rồi nổ máy. Nước mắt bất giác chảy dài trên gò má cô.

Bùi Hoan nhanh chóng lái xe lên đường cao tốc. Sênh Sênh ngồi ở ghế sau lặng lẽ dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc còn ở Huệ Sinh, quan hệ giữa con bé và Tưởng Duy Thành rất tốt.

Bùi Hoan dỗ con gái, nói chú Tưởng có thời gian sẽ đi thăm nó, Sênh Sênh mới tươi tỉnh hơn một chút.

Một lúc sau, Sênh Sênh lại thắc mắc: “Mẹ ơi, tại sao chú Tưởng không đi mà còn lên nhà?”.

Bùi Hoan lau nước mắt, giơ tay xoa đầu con bé: “Có người đuổi đến nơi, chú Tưởng phải đi ngăn bọn họ, chúng ta mới có thể lái xe đi chơi”.

Thật ra, cô làm sao không hiểu dụng ý của Tưởng Duy Thành. Nếu nhà chị Kính không có người, Hoa Thiệu Đình chắc chắn sẽ hướng đường cao tốc đuổi theo cô. Tưởng Duy Thành phải ở lại đợi, mới có thể giữ chân người đàn ông đó, giúp cô kéo dài thời gian. Anh đã quyết định, cô không thể từ chối ý tốt của anh. Đến cuối cùng, cô vẫn nợ anh quá nhiều.

Sênh Sênh “ạ” một tiếng, nói tiếp: “Chú Tưởng rất tốt với mẹ, cả con cũng thế, tại sao mẹ không đưa chú ấy đi cùng chúng ta?”.

Trên mặt Bùi Hoan vẫn còn đọng giọt nước mắt. Cô nhìn thẳng về phía trước, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng: “Vì chú Tưởng xứng đáng với một người tốt hơn”.

14. Chương 14

Chương 14: Sinh biệt ly

Đêm nay, người ở Lan Phường đều không ngủ, cả con phố sáng rực ánh đèn, nhưng trong mỗi ngôi nhà đều đặc biệt yên tĩnh.

Gần đến tết Âm lịch, dưới mái hiên của mỗi hộ gia đình đều treo đèn lồng, nhưng bầu không khí hết sức căng thẳng. Tùy Viên đợi ở ngoài Hải Đường Các, trên hành lang thấp thoáng vô số bóng người.

Hoa tiên sinh nổi giận, Lan Phường rơi vào tình trạng nơm nớp bất an, trong bang hội không ai dám nói những nói cuội. Tất cả tựa như quay về sáu năm trước, thời điểm buổi tối Bùi Hoan xảy ra chuyện.

Cố Lâm từ phòng Hoa tiên sinh đi ra ngoài, lên tiếng với Tùy Viên: “Tiên sinh nói không sao, hôm nay không cần kiểm tra, bảo anh về trước đi”.

“Đừng coi tôi là thằng ngốc, hôm nay Hoa tiên sinh động thủ với tên thiếu gia họ Tưởng, sao có thể yên lành chứ?”.

Cố Lâm nháy mắt ra hiệu, tiến lại gần mới nói nhỏ: “Trên đường về, tiên sinh hơi khó chịu trong người, tôi đã cho tiên sinh uống thuốc, bây giờ đúng là đỡ hơn rồi. Tiên sinh không chịu cho anh khám, anh đợi ở đây cũng vô dụng”.

Thấy Cố Lâm chuẩn bị quay về, Tùy Viên kéo cô đi tới chỗ xa hơn mới lên tiếng hỏi: “Cô nói thật cho tôi biết đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tự dưng xuất hiện một đứa nhỏ? Cô còn không biết tính Hoa tiên sinh hay sao? Đừng bao giờ nhắc đến đứa trẻ trước mặt anh ta, việc gì cô phải kiếm chuyện khiêu khích anh ta?”.

“Nhưng đứa trẻ là con của Tam tiểu thư, ai dám che giấu? Là Trần Phong tình cờ phát hiện, anh ta cảm thấy bất thường nên đi điều tra. Bùi Hoan từng sinh một đứa con, để che mắt thiên hạ nên gửi ở trại trẻ mồ côi. Chị ta và Tưởng Duy Thành thường đi thăm nom, còn viện trợ cho trại trẻ đó. Tuy nhiên, chị ta chưa bao giờ nhắc với tiên sinh chuyện này.” Cố Lâm giải thích, “Chị ta sợ tiên sinh biết được sẽ xử lý đứa nhỏ”.

Tùy Viên chau mày: “Nhưng Trần Phong dựa vào cái gì dám khẳng định đứa trẻ là con của Tưởng Duy Thành? Tam tiểu thư và anh ta đã kết hôn, nếu đứa nhỏ là con anh ta, Tưởng gia điên hay sao mà để ở trại trẻ mồ côi?”.

Cố Lâm lạnh lùng “ừ” một tiếng, vài giây sau mới mở miệng: “Vì vậy, tiên sinh mới không tin. Nhưng hôm nay gặp Tưởng Duy Thành, anh ta thừa nhận đó là con mình. Anh ta nói, Tưởng gia vốn không nhận Bùi Hoan làm con dâu. Thêm vào đó, chị ta lại đẻ con gái nên mẹ anh ta không cho nuôi ở nhà”.

Tùy Viên tròn mắt, một lúc sau mới thốt ra một câu: “Vây... Hoa tiên sinh chắc tức đến phát điên mất, anh ta đối với Tam tiểu thư...” Tùy Viên chấn động đến mức lắp bắp, “Năm xưa, hai người từng suýt có một đứa con. Hoa tiên sinh không nỡ để Bùi Hoan sinh ra, sợ cô ấy sau này chịu khổ. Anh ta vì nguyên nhân đó nên do dự rất lâu, không ngờ sau lại xảy ra chuyện”.

Cố Lâm làm động tác “suyt” với Tùy Viên, ngó nghiêng xung quanh mới nhắc nhở anh: “Anh không muốn sống nữa à?”.

Tùy Viên ngậm miệng. Nhận ra Cố Lâm đã biết rõ nội tình, anh lại hỏi: “Ai nói với cô?”.

“Trần Phong nói cho tôi biết sự thật. Năm xưa Hoa tiên sinh không chịu giữ đứa bé nên sai người đưa Tam tiểu thư đi phá thai. Vì chuyện này, Tam tiểu thư mới rời khỏi Lan Phường, kết hôn với Tưởng Duy Thành.” Dù tâm địa tàn nhẫn, nhưng dù sao Cố Lâm cũng chỉ là phụ nữ, sự thật này khiến cô cảm thấy lạnh buốt từ đầu đến chân, giọng nói ngày càng nhỏ dần: “Tôi biết cả rồi... Vì vậy, tôi có thể xác định, Hoa tiên sinh không cho bất cứ ai sinh con, dù đó là Tam tiểu thư cũng không được”.

Tùy Viên ngập ngừng, anh biết không thể nói rõ sự việc với Cố Lâm, cuối cùng quyết định đi thẳng vào phòng Hoa Thiệu Đình. Cố Lâm ngăn anh, hai người giằng co một lúc, người ở bên trong cuối cùng cũng lên tiếng: “Được rồi, cho Tùy Viên vào đi”.

Trong phòng đặc biệt yên tĩnh, Hoa Thiệu Đình nằm ngả người trên chiếc ghế mây, một tay che mắt. Biết mắt anh khó chịu. Tùy Viên chẳng nói chẳng rằng liền kéo tay anh ra để xem xét. Hoa Thiệu Đình để mặc Tùy Viên muốn làm gì thì làm. Cuối cùng, Tùy Viên cho gọi bác sĩ nhân khoa vào kiểm tra kỹ lưỡng, kết

luận là: “Tác động bên ngoài khiến võng mạc bị bong, phải lập tức làm phẫu thuật phục hồi vị trí, cứ trì hoãn sẽ có nguy cơ bị mù hoàn toàn”.

“Tôi mặc kệ bây giờ anh định làm gì, tôi là bác sĩ, anh phải nghe tôi.” Tùy Viễn lạnh mặt, không muốn tốn nước bọt với Hoa Thiệu Đình. Là chủ nhân của Lan Phường, Hoa Thiệu Đình có đại cục của anh, có tính toán của anh. Tùy Viễn ngược lại không bận tâm đến điều đó, anh ta là bác sĩ, việc cần làm là nhanh chóng nghĩ cách chữa trị mắt trái cho bệnh nhân của mình.

Hoa Thiệu Đình trầm tĩnh một cách kỳ lạ, lần đầu tiên không đuổi Tùy Viễn ra ngoài. Nghe các bác sĩ lên kế hoạch phẫu thuật, anh nói: “Được, mọi người cứ chuẩn bị đi”.

Đến khi người ở trong phòng lui ra hết, Tùy Viễn mới cảm thấy có điều bất thường, tự động ở lại hỏi Hoa Thiệu Đình: “Anh sao vậy?”.

Một bên mắt của Hoa Thiệu Đình đã được dùng miếng gạc che đi, tránh ánh sáng chiếu vào. Bộ dạng của anh vẫn như bình thường, anh cười nói: “Hôm nay tôi hơi mệt, chẳng buồn tranh cãi với cậu. Nếu cậu không ngại phiền phức, muốn chữa trị thì cứ làm đi”.

Tùy Viễn có chút nghi ngờ, đi đến hỏi anh: “Tưởng Duy Thành không cho anh đuổi theo Tam tiểu thư, để tránh cả hai cùng bị tổn thương. Bây giờ phát triển đến mức đường cao tốc bị phong tỏa. Người đã bỏ đi rồi, đuổi theo cũng không kịp. Anh đừng nói với tôi, anh không hề tức giận đấy nhé”.

“Làm gì có khả năng đó.” Hoa Thiệu Đình lười nhác giơ tay lấy ấm trà rót vào cốc, “Chắc cậu cũng biết, chỉ cần là đàn ông, nghe thấy tin này, không thể không tức giận.” Anh cầm cốc trà, tựa vào thành ghế, ra hiệu Tùy Viễn cứ tự nhiên.

Tùy Viễn đành tự đi rót trà. Anh nhìn Hoa Thiệu Đình: “Ý tôi là, con người anh bá đạo, lại có tính chiếm hữu mạnh như vậy, không tức chết là may rồi. Tuy nhiên...”.

Hoa Thiệu Đình vừa vặn tiếp lời: “Chắc cậu cũng cảm thấy chuyện này khó tin. Tôi chẳng để Tưởng Duy Thành vào mắt, cậu ta cũng căm ghét tôi. Hôm nay vì muốn ép tôi, cậu ta bất chấp thủ đoạn, nhưng lời nói của cậu ta chẳng đáng tin chút nào”.

Tùy Viễn cảm thấy mù mịt. Bầu không khí trầm lắng trong giây lát, cả hai đều không lên tiếng. Cho tới khi cốc trà nguội lạnh, Tùy Viễn mới nói nhỏ: “Nhưng chúng ta đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng sáu năm trước, con của anh và Tam tiểu thư đúng là không còn nữa”.

Hoa Thiệu Đình ho khù khụ, Tùy Viễn vội bảo anh giữ bình tĩnh. Một lúc sau, Hoa Thiệu Đình mới dứt cơn ho, lắc đầu: “Vì vậy, tôi mới muốn cô ấy quay về... Ít nhất cô ấy cũng nên nói cho tôi biết, đứa bé ở trại trẻ mồ côi là thế nào. Chuyện Bùi Bùi kết hôn với người khác, tôi cho qua, nhưng không có nghĩa tôi không có giới hạn đối với cô ấy. Tôi đã nói rồi, trong cuộc đời này, cô ấy cần hiểu rõ, cô ấy là người của ai”.

Biết khuyên nhủ người khác không phải là sở trường của mình, Tùy Viễn đành ép Hoa Thiệu Đình uống thuốc, đỡ anh lên giường nằm: “Anh đừng bực tức nữa”.

Ban đầu, khi Trần Phong và Cố Lâm hốt hoảng vào báo cáo, Tam tiểu thư có khả năng từng sinh một đứa con, Hoa Thiệu Đình không mấy bận tâm.

Anh cho rằng Bùi Hoan lết lút nhận con nuôi. Anh biết trong lòng cô có khúc mắc, luôn cảm thấy bọn họ đã tạo nghiệp chướng. Vì vậy, cô muốn nhận nuôi trẻ mồ côi cũng chẳng sao.

Nhưng Bùi Hoan bỗng dưng bỏ trốn.

Cố Lâm sai người đi điều tra. Tuy nhiên, hồ sơ của tổ chức phúc lợi được bảo mật nghiêm ngặt. Hộ khẩu của bọn trẻ đều thống nhất thuộc trại trẻ mồ côi, không có ngoại lệ. Hơn nữa, bọn trẻ ở nơi này lai lịch thường không rõ ràng. Mọi người chỉ biết có bé gái tên Sênh Sênh, năm nay chừng bốn năm tuổi, ngày sinh không thể xác định. Sinh nhật của bọn trẻ chính là ngày chúng xuất hiện ở trại trẻ mồ côi, ngay cả Viện trưởng cũng chẳng biết rõ ngày sinh chính xác của chúng.

Điều duy nhất có thể chắc chắn là, kể từ khi Huệ Sinh thu nhận đứa bé này, Bùi Hoan hẳn rảnh rỗi là có mặt. Tưởng Duy Thành cũng thỉnh thoảng đến thăm. Nhờ bọn họ, Huệ Sinh trở thành trại trẻ mồ côi có cơ sở vật chất tốt nhất thành phố Mộc.

Nếu không phải là con ruột, việc gì Bùi Hoan vừa nghe phong thanh tin tức đã vội vã bỏ trốn. Cô sợ hãi điều gì chứ?

Tùy Viễn điều chỉnh ngọn đèn tối đi, lại lên tiếng: “Anh nên nói với Tam tiểu thư chuyện bên Tây Uyển. Nếu anh sớm hé miệng, cô ấy cũng không đến nỗi hận anh như vậy”.

Hoa Thiệu Đình vẫn nhắm mắt, lắc đầu: “Không được, tôi hiểu rõ tính cô ấy, bề ngoài có vẻ kiên cường nhưng thực ra nội tâm vẫn chỉ là đứa trẻ... Nếu biết sự thật, cô ấy sẽ gây ra chuyện gì đó cũng không biết chừng”. Anh gượng cười: “Tôi đâuỡ lòng thấy cô ấy suy sụp”.

Tùy Viễn lặng thinh. Sau đó, anh bảo người đưa máy móc vào phòng. Anh vừa chuẩn bị kiểm tra vừa hỏi Hoa Thiệu Đình: “Có một điều tôi muốn hỏi từ lâu, anh nhìn người chuẩn có tiếng, vậy anh có biết mình có tật xấu gì hay không?”.

Hoa Thiệu Đình bị chọc cười: “Rất nhiều. Nhưng thông thường khi ý thức được điều đó, tôi sẽ cố gắng khiến người xung quanh thích ứng với tật xấu của tôi”.

Tùy Viễn nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường: “Đúng thế, vì vậy nên tật xấu lớn nhất của anh chính là luôn không nhìn nhận sai trái của bản thân. Ngoài ra, anh còn đặc biệt tự cao tự đại”.

Sau khi kiểm tra xong, Tùy Viễn ném tập kết quả vào người Hoa Thiệu Đình: “Nào, thử đoán xem Hoa tiên sinh vĩ đại có thể sống được bao lâu?”.

Hoa Thiệu Đình tỏ ra bình thản: “Đây là việc của cậu, cậu phải nghĩ cách, tôi không cần bận tâm”.

Tùy Viễn tức đến mức muốn thụi anh một phát nhưng cố nhẫn nhịn: “Tôi không đùa với anh đâu đấy. Anh nghe đây, đừng tưởng ai gặp anh cũng như gặp ma quỷ nên anh thật sự nghĩ bản thân có thể làm bất cứ chuyện gì. Người đặt một chân vào quan tài còn giả bộ làm anh hùng. Anh định giấu Tam tiểu thư đến hết đời à? Nhưng anh có nghĩ, anh chết rồi, sớm muộn cô ấy cũng biết sự thật. Anh không nghĩ đến tâm trạng của cô ấy hay sao?”.

Hoa Thiệu Đình làm động tác “suyt” rồi cất giọng nhẹ nhàng: “Con người không quản nổi chuyện xảy ra sau khi anh ta không còn nữa. Tôi nói rồi, đây là “tài sản” tôi để lại cho cô ấy. Một khi tôi vẫn còn sống, ai dám tiết lộ, tôi sẽ khiến người đó chết trước”.

Tùy Viễn bắt lực, nhếch miệng cười: “Được, anh nói thế thì tôi yên tâm rồi”.

Chiếc giường Hoa tiên sinh đang nằm được làm bằng gỗ trắc ngàn năm, điêu khắc hoa văn tinh tế, không hề có vết tích của giường bệnh. Bên trên treo tấm màn màu xanh da trời nhạt, ánh đèn chiếu xuống khiến sắc mặt anh càng nhợt nhạt, đáng vẻ càng trở nên ma mị. Bất gặp bộ dạng thư thái bất chấp bệnh tật của Hoa Thiệu Đình, Tùy Viễn lẩm bẩm: “Yêu quái già ngàn năm, chết cũng đáng đời”.

Hoa Thiệu Đình coi như không nghe thấy, để mặc Tùy Viễn than vãn.

Tùy Viễn một bụng bực tức mà không được phát tiết. Tinh thần nghề nghiệp dẹp hết sang một bên, anh đi đi lại lại, đá thúng đựng nia.

Hoa Thiệu Đình chau mày: “Dù cậu có dỡ nhà tôi cũng không đồng ý. Còn chưa tìm thấy Bùi Búi, bây giờ tôi không thể tiến hành phẫu thuật”.

Tùy Viễn bắt đầu lải nhải, một khi bị suy tìm chỉ có thể thay quả tìm mới. Đến lúc đó, rủi ro càng lớn hơn, nếu gặp phải bất trắc, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Hoa Thiệu Đình coi anh ta như không tồn tại. Nằm nghỉ một lúc, anh lại xuống giường bật máy tính, mở bản đồ ở quảng đường cao tốc gần nhà chị Kính ra xem.

Tùy Viễn cuối cùng không chịu nổi, hầm hầm bỏ đi. Hoa Thiệu Đình không có ý giữ anh ta. Đợi anh ta đi ra cửa, anh mới mở miệng: “Gọi Cố Lâm vào đây”.

Bất gặp bộ dạng của Tùy Viễn, Cố Lâm biết Hoa tiên sinh vẫn không chịu làm phẫu thuật. Lúc cô đi vào, Hoa Thiệu Đình đang dán mắt vào màn hình vi tính.

Cố Lâm liếc qua, nói với anh: “Hoa tiên sinh, ngày mai dự báo có tuyết rơi. Phía cảnh sát chắc sẽ viện có tuyết lớn để phong tỏa đường. Đường cao tốc nhanh nhất cũng phải ngày kia mới thông”.

Hoa Thiệu Đình cầm chuỗi hạt trầm hương theo thói quen, anh ra hiệu cho cô ghi lại lời căn dặn của mình: “Không cần người của thành phố Mộc đích thân đuổi theo. Cô hãy bảo các phân đường chủ dừng mọi công việc trong tay, tôi sẽ không truy cứu tổn thất. Hãy chia nhau tìm, khi nào tìm thấy Tam tiểu thư mới thôi”.

Cố Lâm ngẫm nghĩ vài giây rồi nhắc nhở anh: “Tiên sinh, chỉ e đây không phải là chuyện ngày một ngày hai. Lần này, Tam tiểu thư dẫn theo đứa trẻ bỏ trốn, chắc chắn sẽ tìm cách tránh tai mắt của chúng ta. Đặc biệt, không ai biết Tam tiểu thư định đi nơi nào. Phạm vi rộng lớn, chúng ta phải điều động rất nhiều nhân lực. Hơn nữa, sắp đến tết Âm lịch, mọi người cũng muốn nhanh chóng giải phóng hàng trong tay...”.

Hoa Thiệu Đình im lặng nhìn cô. Vòng hạt trầm hương trên tay anh là hàng thượng đẳng, nhẵn bóng, tỏa ra hương thơm như có như không.

Ngửi thấy mùi trầm hương của anh, Cố Lâm liền im bật.

Hoa Thiệu Đình nói rành rọt từng từ một: “Tôi sẽ chịu mọi tổn thất”.

“Nhưng thưa tiên sinh... Tôi muốn nói một câu thật lòng, mong tiên sinh đừng giận. Tiên sinh làm vậy e rằng sẽ khiến mọi người oán trách. Anh em ở các địa phương sống thoải mái chứ không nhiều phép tắc như thành phố Mộc. Bây giờ là giai đoạn quan trọng trong năm, tiên sinh bảo bọn họ ngừng việc làm ăn, trong lòng bọn họ chắc chắn không vui. Hơn nữa... lại vì Tam tiểu thư...”

“Cố Lâm, trong vòng hai năm tới, tôi sẽ giao bang hội cho cô. Nguyên nhân không phải vì cô thông minh, mà bởi vì cô nghe lời.” Hoa Thiệu Đình ngắt lời cô, “Xung quanh tôi có quá nhiều kẻ thông minh, nhưng người nghe lời thì rất ít”.

Cố Lâm gật đầu, nói nhỏ: “Vâng, thưa tiên sinh”.

Hoa Thiệu Đình giơ tay ra hiệu cho cô tiến lại gần, Cố Lâm lập tức làm theo. Anh quan sát mặt dây chuyền san hô đỏ cô đeo trên ngực, cất giọng từ tốn: “Thời gian này, có nhiều việc cần cô và Trần Phong phối hợp, chắc cô và cậu ta cũng trở nên thân thiết hơn”.

Cố Lâm vội lên tiếng: “Tiên sinh không cần lo lắng, tôi biết rõ hai anh em họ Trần là loại người nào”.

Hoa Thiệu Đình nửa thật nửa giả “ừ” một tiếng, lại nói: “Bọn họ trách tôi cướp đồ của mình nhưng không có gan đòi về, còn suốt ngày sợ tôi nhổ cỏ tận gốc. Bao nhiêu năm qua, anh em họ cũng chẳng dễ dàng, vừa sợ vừa hận tôi, sống tương đối mệt mỏi”.

Cố Lâm lắc đầu: “Với tính cách đó, bọn họ không thể ngồi lên vị trí chủ nhân”.

Hoa Thiệu Đình cầm mặt dây chuyền lên xem rồi đột nhiên buông tay, di chuyển lên trên, kẹp cổ họng cô. Cố Lâm giật mình, định phản kháng theo bản năng. Tuy nhiên, cô lập tức ép bản thân đứng im bất động.

Hoa Thiệu Đình siết cổ Cố Lâm nhưng không dùng sức. Anh nói bằng ngữ điệu bình thản: “Trên đời này tồn tại ba loại người. Loại thứ nhất, không dám làm chủ. Loại thứ hai phải do anh ta làm chủ. Còn có một loại, là bản thân anh ta biết rõ, lúc nào mới đến lượt mình làm chủ. Năm xưa, Hội trưởng quá cố chọn tôi, không phải vì tôi tàn nhẫn, cũng không phải vì tôi thông minh, mà bởi vì tôi là hạng người thứ ba”.

Anh vẫn không siết mạnh nhưng Cố Lâm chẳng dám hô hấp. Cô miễn cưỡng đứng ở đó, dần cảm thấy khó thở.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười, bất chợt buông tay rồi vỗ lên người Cố Lâm, để cô thả lỏng toàn thân: “Trần Phong và Trần Dữ là loại người thứ nhất, cô là loại thứ hai. Nhưng cô còn quá trẻ, người trẻ tuổi thường hay lỗ mãng, liều lĩnh. Không sao cả, tôi hy vọng cô theo tôi, dần dần sẽ học hỏi nhiều điều. Còn bây giờ, Kính Lan Hội vẫn do tôi quyết định. Ở chỗ tôi, chỉ người ngoan ngoãn nghe lời mới không trở thành quân cờ bỏ đi, cô đã rõ chưa?”.

Cố Lâm hít một hơi sâu, lùi lại hai bước mới lên tiếng: “Tôi rõ rồi ạ”.

Hoa Thiệu Đình không nhìn cô. Anh ném chuỗi hạt xuống bàn rồi lại dúi mắt lên tấm bản đồ trên màn hình. Một lúc sau, anh mở miệng: “Bất kể kéo dài bao lâu cũng phải đưa người về. Nếu nhận được tin tức, không ai được phép động vào bọn họ, phải thông báo với tôi ngay”.

“Vâng ạ.”

Cố Lâm quay người đi ra ngoài. Hoa Thiệu Đình khoác áo rời khỏi phòng, nhưng anh ra hiệu bản thân muốn đi dạo quanh.

Cố Lâm đi một đoạn, chợt nghe người đàn ông ở sau lưng nói: “Căn bệnh của tôi sống ngày nào biết ngày ấy, sớm muộn cũng đến lúc cô làm chủ. Cô đừng khiến tôi thất vọng”.

Cố Lâm quay người định giải thích, nhưng anh đã đi theo hướng khác.

Cô dõi theo bóng lưng Hoa tiên sinh hồi lâu. Cô muốn nói với anh, rằng mình khác Trần Phong. Suy cho cùng, cô cũng chỉ là một người phụ nữ, lại còn quá trẻ, không dám vọng tưởng cái ghế của Hoa tiên sinh. Cố Lâm có nỗi phiền muộn không thể thốt ra lời, đó là sự ghen tuông đố kỵ mà bất cứ người phụ nữ nào cũng có.

Nhưng Hoa tiên sinh không cho cô cơ hội giải thích.

Hoa Thiệu Đình không đi xa, Hắc Tử vẫn đang cuộn mình ngủ đông trong chiếc hộp của nó. Bên ngoài quả là vô vị, anh lại quay về căn phòng của Bùi Hoan.

Cô không khóa cửa, anh cứ thế đi thẳng vào. Bên trong lạnh lẽo vắng lặng. Nhưng bây giờ, Bùi Hoan hiểu chuyện hơn sáu năm trước, tự mình dọn phòng sạch sẽ gọn gàng.

Trước khi ra ngoài, Bùi Hoan nói với anh đi giải quyết công việc ở công ty quản lý. Thật ra cũng mới hai ngày mà thôi, nhưng Hoa Thiệu Đình cố nghĩ mà vẫn không nhớ buổi sáng hôm đó thức dậy, rất cuộc anh và cô đã nói chuyện gì.

Mỗi lần Bùi Hoan bỏ đi không một lời từ biệt, anh đều không kịp nói điều gì đó.

Hoa Thiệu Đình mở tủ lấy album ảnh, bên trong có mấy cuốn liền. Lúc bấy giờ là thời đại rửa ảnh nên anh đều lưu giữ mọi tấm ảnh của cô.

Người trên ảnh không biết đến nỗi khổ của nhân gian, dù ở bất cứ dáng vẻ nào cũng vô cùng xinh đẹp. Nhưng con người trước sau cũng trưởng thành, Hoa Thiệu Đình biết rõ điều đó, chỉ là anh không nỡ để cô lớn lên.

Lật giở từng trang ảnh, anh chậm rãi mỉm cười. Nhìn hình ảnh Bùi Hoan năm mười mấy tuổi nhưng Hoa Thiệu Đình lại nghĩ đến bản thân. Trước đây, mọi người đều nói anh sống không quá hai mươi lăm tuổi, thế mà anh vẫn vượt qua, còn được cha nuôi giao cả sản nghiệp. Từ đó, anh dẫn dắt Kính Lan Hội phát triển đến ngày hôm nay. Anh làm Hoa tiên sinh của mọi người, đứng trên đỉnh cao bao nhiêu năm. Những thứ đàn ông cả đời theo đuổi như tiền, quyền, danh lợi, anh không thiếu điều gì.

Đáng tiếc ai có thể hiểu, đến cuối cùng, anh chỉ còn lại mấy cuốn album này. Đây là thứ vương bần duy nhất mà anh không thể buông xuôi trong cuộc đời.

Sáu năm trước, khi Bùi Hoan bỏ đi, Hoa Thiệu Đình ôm một trận thập tử nhất sinh, một số chú bác đã rút về ở ẩn của bang hội không nhận được đến khuyên anh, nói Hoa tiên sinh là người sáng suốt, đừng để lại điểm yếu, chúc phiền phức cho bản thân.

Nhưng anh thích điểm yếu này. Khi một người luôn phải đối mặt với cái chết, còn một chút vương vẩn trong lòng cũng là điều đáng mừng.

Hoa Thiệu Đình cầm mấy cuốn album ra khỏi phòng Bùi Hoan. Thành phố Mộc sắp bước vào mùa xuân, nhưng buổi tối vẫn có tuyết rơi đúng như dự báo thời tiết.

Hoa Thiệu Đình ngược nhìn bầu trời. Đây có lẽ là trận tuyết cuối cùng của năm nay. Anh ôm mấy cuốn album vào lòng, đi nhanh về phòng mình.

Ở đầu hành lang có một bóng hình vẫn đứng yên bất động. Cố Lâm nhìn thấy Hoa tiên sinh đi vào phòng Bùi Hoan, rồi đi ra với tập album trên tay. Cuối cùng, viên mắt cô đỏ hoe.

Tối hôm đó, tuyết rơi rất lớn. Đến sáng hôm sau, cả thành phố Mộc một màu trắng xóa. Trận tuyết kéo dài ba ngày mới ngừng.

Ba ngày sau, tại thành phố Diệp, vùng ven biển cách thành phố Mộc cả ngàn cây số, một chiếc xe ô tô phanh gấp ở cổng Bệnh viện số Hai. Người phụ nữ trên xe bước xuống, gương mặt hốc hác của cô đầy lo lắng. Cô bế một bé gái chạy vào phòng cấp cứu của bệnh viện.

Mới sáu giờ sáng, đường phố thưa thớt vắng lặng, nhưng phòng cấp cứu vẫn chật kín người. Có kẻ uống rượu đánh nhau, đâm chém bị thương ở tay, đứng ở cửa la lối om sòm. Có người đột nhiên sốt cao nên được đưa đi cách ly.

Bùi Hoan không biết lấy đâu ra sức lực, đẩy người đang ồn ào ở ngoài cửa, bế Sênh Sênh lao đến chỗ khám bệnh. Bác sĩ trực ban nhìn thấy bệnh nhân là trẻ em liền tỏ ra ngán ngẩm. Bọn trẻ phần lớn chẳng bị làm sao, toàn là người nhà lo lắng quá đáng. Anh ta hỏi bằng một giọng mất kiên nhẫn: “Đứa trẻ làm sao vậy? Bị sốt hay đi ngoài?”

“Bệnh tim đột phát.” Bùi Hoan buông lỏng cánh tay, bé gái trong lòng cô khó thở, đôi môi tím tái. Bùi Hoan sốt ruột đến mức không biết giải thích thế nào, cô chỉ nói: “Chúng tôi vừa đến thành phố Diệp, con bé bị phát bệnh ở trên đường... Tôi không mang loại thuốc nó thường dùng nên...”

Cô còn chưa nói hết câu, bác sĩ trực ban lập tức chạy ra ngoài gọi người.

Nhìn thấy bọn họ đẩy Sênh Sênh đi, Bùi Hoan mới nhẹ nhõm đôi chút. Toàn thân cô mềm nhũn, thả người ngồi xuống ghế.

Trong chuyến đi này, hai mẹ con cô di chuyển qua nhiều thành phố, cuối cùng tới thành phố Diệp ở xa nhất về phía bắc. Mấy ngày qua, hai mẹ con không được nghỉ ngơi tử tế. Sênh Sênh rất ngoan, khi cô hỏi con bé, nó không bao giờ nói mình mệt. Bùi Hoan không để ý nên cứ lái xe đi tiếp trong thời tiết giá lạnh, không ngờ cuối cùng lại khiến con bé phát bệnh.

Bùi Hoan vô cùng ân hận, thậm chí cầu nguyện Sênh Sênh không việc gì. Một lúc sau, bác sĩ đi ra ngoài, hỏi cô: “Cô là mẹ của con bé?”

Bùi Hoan đứng dậy, gật đầu: “Con gái tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ chau mày: “Không sao, con bé đang dùng ống thở oxy. Đúng rồi, cô có bệnh sử không?”

Bùi Hoan ngây ra vài giây, lắc đầu: “Tôi không có, nhưng...”

“Ồ, bố bị phải không? Thế thì từ lúc sinh con, cô đã biết tình hình của nó rồi chứ? Căn bệnh này không thể trì hoãn, lần này tuy không sao, nhưng từ triệu chứng phát bệnh của con bé, chúng tôi thấy tình hình không mấy lạc quan. Cô hãy suy nghĩ kỹ, lát nữa đi làm thủ tục nhập viện cho con bé đi.”

Bùi Hoan vô cùng sốt ruột, lập tức đồng ý. Cô cầm một đồng phiếu đi thanh toán, cuối cùng quay lại chỗ Sênh Sênh. Sắc mặt con bé ở dưới ống thở oxy đã đỡ hơn nhiều, nó giờ tay đòi cô ôm.

Bùi Hoan cúi người ôm con gái, hôn lên gương mặt nhỏ của nó. Cô bảo con gái đừng sợ hãi, đợi một lát nữa sẽ ổn. Sênh Sênh ngoan ngoãn vâng lời, im lặng nhìn cô.

Bùi Hoan ở với con gái một lúc, thấy bên ngoài bắt đầu đông người đi lại, cô liền chạy đi hỏi thăm về vấn đề nhập viện.

Đây là Bệnh viện số Hai của thành phố Diệp. Còn một tuần nữa là tết Âm lịch nhưng người đến khám bệnh vẫn không giảm chút nào. Đặc biệt, tại các bệnh viện lớn, thứ thiếu thốn nhất chính là giường bệnh. Bảy giờ hai mẹ con Bùi Hoan đột nhiên muốn nhập viện, kiếm giường bệnh còn khó hơn lên trời.

Bùi Hoan đi theo y tá trưởng phụ trách sắp xếp giường bệnh một lúc, nói hết nước hết cái nhưng đối phương vẫn không chịu gật đầu. Thật ra, chuyện này không phải không có cách, chỉ là cô vừa đến thành phố Diệp, lạ nước lạ cái, chẳng quen biết ai. Cô chỉ có thể kể con mình đáng thương thế nào để đối lấy lòng trắc ẩn của đối phương. Nhưng cô y tá ngày ngày gặp phải vô số tình cảnh tương tự, bệnh nhân nặng hơn Sênh Sênh cũng rất nhiều nên không hề dao động.

Bùi Hoan vô cùng sốt ruột, chẳng biết làm thế nào nên chỉ còn cách cứ bám lấy y tá trưởng. Đối phương chau mày: “Cô không phải người bản địa đúng không? Một mình đưa con đến đây? Hay là cô đi bệnh viện

khác hỏi xem sao. Chỗ chúng tôi hết giường rồi, cô không thấy bao nhiêu người phải nằm ra cả hành lang à?”.

“Chúng tôi vừa mới đến nơi này, không thông đường thuộc lối. Bây giờ mà đi tìm bệnh viện khác, ngộ ngộ con gái tôi phát bệnh trên đường...” Bùi Hoan thật sự không dám nghĩ đến điều đó.

Cả cuộc đời cô chưa từng trải qua tình huống này. Năm xưa dù thảm hại và khổ sở đến mấy cũng chỉ có một mình cô, nghiêng răng chịu đựng là có thể vượt qua. Bây giờ vì Sênh Sênh, cô chẳng cần giữ thể diện nhưng không biết cầu cứu ai.

Bệnh của Sênh Sênh không phải căn bệnh bình thường, không thể kéo dài thời gian. Bùi Hoan sốt ruột đến mức viền mắt ngân ngấn nước. Đằng sau đột nhiên có người đi tới vỗ nhẹ vai cô.

Bùi Hoan miễn cưỡng quay người. Đối phương là một người đàn ông xa lạ mà cô chưa từng gặp bao giờ. Anh ta đeo cặp kính trắng dày, mái tóc lòa xòa, mặc áo khoác nhưng như đồ ở nhà. Anh ta nhìn cô chăm chú, đồng thời ngượng ngùng mở miệng: “À... tôi cảm thấy cô rất giống nên muốn hỏi, cô có phải là...”.

Bùi Hoan hiểu ý anh ta, vội cúi thấp đầu: “Anh nhận nhầm người rồi”.

Anh ta cười nói: “Cô chính là diễn viên Bùi Hoan, tôi có thể khẳng định điều đó. Tôi đã xem hết những phim cô đóng nên không thể nhận nhầm người. Tôi là khán giả hâm mộ cô. Tôi không mang theo sổ, hay là cô ký tên lên áo tôi có được không?”.

Bùi Hoan làm gì có thời gian ứng phó với anh ta. Cô vừa bức bối vừa sốt ruột, giơ tay ra hiệu người đàn ông kia nói nhỏ lại, đồng thời tìm kính râm đeo lên mắt, quay người bỏ đi. Tuy nhiên, anh ta không chịu buông tha, vừa đi theo cô vừa lên tiếng: “Tôi hiểu, tôi hiểu. Báo chí nói cô đã bị “đóng băng”, có lẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Tôi biết cô gặp khó khăn, bằng không cô cũng chẳng đến tận nơi này. Tôi... tôi luôn yêu thích diễn xuất của cô... Tôi không có ác ý đâu, cô có thể ký tặng tôi không? Tôi tuyệt đối không nói cho người khác biết”.

Bùi Hoan phủ nhận: “Tôi đã bảo anh nhận nhầm người rồi mà”.

“Không thể nào. Đột trước có bộ Thời gian không gặp do cô đóng, tôi đợi mấy tuần liền nhưng nó ngừng phát sóng. Bọn họ nói do cô đặc tội người khác... Tôi không tin, chắc chắn cô gặp khó khăn đúng không?” Người đàn ông gãi đầu, đột nhiên đi lên chắn trước Bùi Hoan: “Có phải người nhà cô bị ốm nên cô cần tìm giường bệnh? Trước kia mẹ tôi làm y tá ở bệnh viện này nên quen biết khá nhiều... Tôi sẽ giúp cô đi hỏi bọn họ xem sao”.

Bùi Hoan dừng bước, hỏi xem đối phương thật sự có thể giúp đỡ, cô sẽ đi rút tiền cảm tạ anh ta. Người đàn ông lắc đầu: “Hả? Tôi không cần tiền. Cô cứ đợi ở đây, tôi sẽ đi hỏi liền. Khi nào xong việc, cô ký tặng tôi là được. Tôi chỉ cần chữ ký của cô thôi”.

Ông trời không bao giờ dồn con người vào bước đường cùng. Sau đó, Bùi Hoan biết được người đàn ông này tên Thẩm Minh. May nhờ Thẩm Minh có lòng tốt giúp đỡ, lại nhờ mối quan hệ của mẹ anh ta, cuối cùng Sênh Sênh cũng được sắp xếp giường bệnh. Tuy nhiên, ngày đầu tiên con bé vẫn phải nằm tạm ngoài hành lang.

Mẹ Thẩm Minh cũng đang nằm viện, ở tầng trên.

“Bố tôi mất sớm. Sau khi về hưu, mẹ tôi bị mắc chứng Alzheimer[1], thêm vào đó là bệnh tắc mạch máu não. Thời gian này, tôi phải đi đi về về giữa nhà và bệnh viện.”

[1] Alzheimer: Bệnh đãng trí của người già.

Thẩm Minh xách một cặp lồng giữ nhiệt xuống tầng dưới gặp Bùi Hoan. Anh ta rất thật thà, Bùi Hoan muốn cảm ơn anh ta, cho tiền nhưng anh ta không chịu nhận. Cuối cùng, Bùi Hoan hết cách, đành mượn bút ký tặng anh ta. Thẩm Minh mừng rỡ, gấp tờ giấy cất giữ cẩn thận như bảo bối. Sênh Sênh phải tiến hành một loạt kiểm tra, lấy máu. Thấy con bé sợ hãi, Thẩm Minh còn giúp Bùi Hoan dỗ Sênh Sênh.

Mẹ Thẩm Minh nằm viện suốt, thành ra các y tá trong bệnh viện đều quen biết anh ta, thường trò chuyện trên chốc anh ta. Bùi Hoan không trang điểm, mấy ngày đi đường liên tục, khiến cô vô cùng tiêu tụy, nên

chẳng ai nhận ra. Bùi Hoan đề nghị Thẩm Minh kín miệng giúp cô, anh ta quả nhiên không hề ăn nói bừa bãi.

Buổi tối, dứt hết bát cơm cho Sênh Sênh, Bùi Hoan mệt đến độ không buồn nhúc nhích. Cả ngày bận rộn quên cả ăn uống, bây giờ bụng cô trống rỗng. Trên hành lang người đi đi lại lại, nói chuyện ồn ào, khó khăn lắm cô mới có thể dỗ Sênh Sênh ngủ.

15. Chương 15

Chương 15: Cuộc đời thứ hai

Bùi Hoan ngồi ở ghế bên cạnh, bình nước uống nằm ở đầu hành lang nhưng cô không có sức lực đứng lên đi lấy. Mấy ngày bỏ trốn với tâm trạng lo lắng không yên, cộng thêm sự căng thẳng khi Sênh Sênh đột nhiên phát bệnh khiến cô bây giờ toàn thân rã rời.

Bùi Hoan định ngồi nghỉ năm phút rồi đi lấy nước. Hôm nay, cô không dám rời khỏi Sênh Sênh, thậm chí chẳng để ý đến chuyện đi mua cơm ở tầng dưới. Do quá sốt ruột nên cô không cảm thấy đói. Bùi Hoan tự nhủ, cố gắng vượt qua ngày hôm nay, đợi ngày mai Sênh Sênh chuyển vào phòng bệnh, tình hình sẽ đỡ hơn.

Bùi Hoan còn đang chìm trong suy tư, Thẩm Minh xách thứ gì đó đến tìm cô. Bùi Hoan liếc qua đồng hồ treo tường, đã hơn chín giờ tối, bệnh nhân nằm ở hành lang đã đi ngủ, người nhà cũng không nói chuyện, ngồi bên cạnh đọc báo.

Cô ra hiệu Thẩm Minh ngồi xuống cạnh mình. Anh ta đưa cho cô hộp cơm, trong có đầy đủ thức ăn và rau xanh, vẫn còn nóng hổi. Thẩm Minh cười nói: “Tôi mua ở siêu thị nhỏ phía đối diện. Buổi tối phải trông mẹ, tôi chỉ có thể mua cơm ở ngoài, nhân tiện mang cho cô một phần”.

Thấy Bùi Hoan chỉ nhìn hộp cơm mà không động đậy, anh ta hơi ngượng ngùng: “Chắc cô ăn không quen, ngồi sao các cô cầu kỳ trong cả chuyện cơm nước, hay là...”.

Bùi Hoan cắt ngang lời anh ta: “Không phải, tôi chẳng phải là ngôi sao gì, đó cũng chỉ là một công việc mà thôi”. Cô mở hộp cơm, ngửi mùi thức ăn thơm phức, mới phát hiện mình đói bụng đến mức không còn cảm giác. Bùi Hoan bất giác không thể thốt nên lời, một lúc sau mới nói với Thẩm Minh: “Thật lòng cảm ơn anh”.

Cô cầm đũa cùng anh ta ăn cơm. Đồ ăn nóng hổi vào họng giúp Bùi Hoan lấy lại chút sức lực. Cô đi mua cafe cho hai người. Cốc nóng trong tay khiến cô dễ chịu hơn một chút.

Thẩm Minh hết nhìn Sênh Sênh lại quay sang Bùi Hoan, hạ giọng trò chuyện: “Con bé giống cô, chắc chắn là con gái của cô... Tạp chí lá cải đúng là không đáng tin cậy, còn nói cô gả cho nhà giàu”.

Bùi Hoan mỉm cười, lắc đầu: “Anh đừng tin vào báo chí. Anh xem, tôi cũng chỉ là người bình thường. Không có anh, hôm nay tôi thật sự không biết phải làm thế nào”.

Thẩm Minh tò mò muốn hỏi thăm, nhưng sợ cô không tiện trả lời. Ngập ngừng một lúc, anh ta mới lên tiếng: “Tôi rất hiếu kỳ, muốn hỏi... bố của con bé đâu rồi? Sao chỉ có một mình cô đưa nó tới đây. Không phải cô đang sống ở thành phố Mộc hay sao?”.

Bùi Hoan nhìn chằm chằm cốc cafe, không lên tiếng. Thẩm Minh khấn trương, vội xua tay: “Tôi xin lỗi, tôi không có ý gì khác. Nếu là chuyện riêng tư khó nói thì thôi”.

Bùi Hoan thở dài, lắc đầu: “Đây là con gái tôi. Tôi lái xe đưa nó đến đây, vừa tới nơi nó liền phát bệnh... Sau này, tôi cũng chưa biết làm thế nào”.

“Cô không định quay về làm việc à?”

“Không, bây giờ tôi chỉ có thể đến đâu hay đến đó, con gái tôi cần được chăm sóc. Tạm thời, tôi sẽ ở lại thành phố Diệp. Đợi tình hình của con bé ổn định, tôi sẽ đi tìm chỗ ở rồi tìm một công việc bình thường.”

Bùi Hoan nói rất bình thản. Thấy Thẩm Minh há hốc mồm, cô mỉm cười vỗ vai anh ta: “Được rồi, anh đừng coi tôi là ngôi sao nữa. Tôi không có nhà, cũng chẳng có cha mẹ, chỉ có mỗi con gái nương tựa lẫn nhau. Tôi còn phải nghĩ cách duy trì cuộc sống nữa. Sau khi nộp khoản đặt cọc cho bệnh viện, chắc tôi chẳng đủ tiền thuê nhà ấy chứ”.

Cô thẳng thắn tâm sự để đối phương biết cô bây giờ còn không bằng người bình thường. Đúng lúc này, Sênh Sênh xoay người, Bùi Hoan liền đắp chăn cho con bé. Thẩm Minh ngồi bên cạnh ngập ngừng một lúc, đợi cô ngồi về vị trí mới áp ứng: “Có chuyện này... Thật ra, nhà tôi có chỗ ở, nhưng chắc không thích hợp... Nếu cô không thể xoay xở thì hãy cùng con gái ở tạm chỗ tôi trước”.

Bùi Hoan im lặng. Người đàn ông này đúng là ngốc nghếch thật thà, cô không nghi ngờ anh ta có ý đồ khác. Nhưng dù sao cũng vừa mới quen biết, cô ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Không cần đâu, anh đã giúp tôi nhiều như vậy, tôi còn chưa biết báo đáp anh thế nào”.

Thẩm Minh vội xua tay, nói nhỏ: “Tôi không phải người xấu, không tin cô cứ đi hỏi mọi người, nhân viên ở bệnh viện này đều quen biết mẹ tôi. Nhà tôi ở đường Hồng Diệp. À chắc cô không biết, từ nơi này đi qua ngã tư rồi rẽ trái, đi thêm hai cột đèn xanh đèn đỏ nữa là tới nơi. Nhà tôi gần Bệnh viện số Hai, đi bộ mất tầm mười phút. Bố tôi để lại một căn nhà nhỏ, chúng tôi mở hiệu sách ở tầng một, cũng chẳng có khách mấy, mở cho vui ấy mà... Tầng hai và tầng ba đều có thể ở, nhà chỉ có mỗi hai mẹ con tôi. Mẹ tôi lại nằm viện suốt nên hai tầng để trống ấy mà”.

“Sao anh không cho thuê? Đây là khu vực nội thành, vị trí cũng khá được. Tôi nghe nói giá nhà đất ở thành phố Diệp rất đắt đỏ, chắc có thể cho thuê với giá cao.”

Thẩm Minh nhún vai bất lực, chỉ tay lên tầng trên: “Cô chưa bao giờ chăm sóc người già bị mắc bệnh đáng trí nên không biết đâu. Tiền viện phí đắt đỏ nên khi nào mẹ tôi đỡ một chút, tôi liền đưa bà về nhà. Có điều, mẹ tôi lúc tỉnh táo lúc không. Tôi từng thử cho thuê mấy tháng, khách trọ đều bị bà mắng chửi, cuối cùng bỏ đi hết. Lúc hồ đồ, mẹ tôi chuyện gì cũng có thể làm ra. Người ta bỏ tiền thuê nhà, ai mà chịu nổi. Cũng chính vì điều này mà bạn gái cũ đã nói lời chia tay với tôi”.

Cảm thấy cuộc sống của Thẩm Minh cũng không dễ dàng, Bùi Hoan an ủi anh ta: “Anh rất hiếu thảo, trong thâm tâm, mẹ anh chắc cũng hiểu rõ”.

Anh ta lại vò đầu theo thói quen rồi đứng dậy chuẩn bị lên tầng trên. Trước khi đi, Thẩm Minh còn khuyên Bùi Hoan suy nghĩ lại, nếu đồng ý cứ nói thẳng với anh ta: “Dù sao, thời gian này mẹ tôi cũng nằm viện, bình thường tôi đều ở đây, hiệu sách chẳng có người trông nom, nhà cửa cũng bỏ không”.

Bùi Hoan nói sẽ cân nhắc. Cô tựa vào bờ tường nhắm mắt nghỉ ngơi. Không biết bao lâu sau, Sênh Sênh đột nhiên gọi cô. Bùi Hoan liền ngồi thẳng người, quay sang con bé: “Sao thế? Con khó chịu ở đâu à?”.

Sênh Sênh lắc đầu, gơ tay đòi ôm Bùi Hoan. Cô cúi thấp người, để mặt con bé áp vào mặt mình.

Sênh Sênh thì thầm: “Mẹ không có chỗ ngủ à? Mẹ lên giường Sênh Sênh ngủ đi”.

Nước mắt trào khốc mi nhưng Bùi Hoan không dám để con gái nhìn thấy. Cô nhanh chóng gơ tay lau rồi vỗ đầu an ủi nó: “Sênh Sênh là bảo bối của mẹ, mẹ sao cũng được, chỉ cần bảo bối mạnh khỏe”.

Sênh Sênh sụt sùi, ôm cổ cô nói đều là lỗi của nó, bởi vì nó ốm mãi không khỏi. Bùi Hoan vỗ về, bảo con bé đừng sợ hãi, chỉ cần nghỉ ngơi tử tế là sẽ khỏi bệnh. Cuối cùng, cô nói: “Con ngoan, mau ngủ một giấc đi, đừng làm mẹ lo lắng”.

Sênh Sênh gơ tay lau nước mắt cho cô, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt, nói nhỏ: “Sau này, hai mẹ con mình đừng khóc nữa mẹ nhé!”.

Đây là quá trình trưởng thành mà con người buộc phải trải qua, gạt bỏ hết lớp vỏ bọc phù phiếm và hư danh để đối mặt với cuộc sống.

Rơi vào hoàn cảnh này nhưng Bùi Hoan không oán trách một ai. Dù sao, cô cũng là người lớn lên ở Lan Phường, mỗi khi hồi tưởng lại, cô không thể không thừa nhận, Hoa Thiệu Đình đã dạy cô nhiều điều. Ví dụ, những điều một kẻ mạnh bắt buộc phải nếm trải, khiến cô dù gặp tình cảnh tệ hại nhất cũng có thể nghiến

rằng vượt qua, đồng thời giúp cô nhận thức một điều, con người dù thế nào cũng phải kiên cường tiếp tục cuộc sống.

Bây giờ, cô mệt đến mức chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc không biết trời đất là gì, nhưng cô phải trông Sênh Sênh. Cô có sự kiên trì của mình, người nào từ bỏ mới là kẻ yếu. Mà ở Lan Phường, loại người nào cũng có trừ kẻ yếu.

Một tuần sau, Bùi Hoan làm thủ tục xuất viện cho Sênh Sênh. Bệnh tình của con bé về cơ bản đã rõ ràng, cách điều trị bình thường không có tác dụng lớn, việc cần làm bây giờ là tránh để Sênh Sênh tái phát bệnh, sau đó chuẩn bị tiến hành ca mổ cho con bé.

Trước đây, Bùi Hoan ít khi phải nghĩ đến chuyện tiền nong. Bây giờ chỉ có hai mẹ con ở nơi xa lạ, cuối cùng cô cũng hiểu tầm quan trọng của đồng tiền, đặc biệt là khi cô phải chuẩn bị chi phí phẫu thuật.

Bùi Hoan chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày phiền muộn vì năm vạn nhân dân tệ, nhưng sự thật là sự thật, con người đâu thể dự liệu rằng mình lên voi xuống chó lúc nào.

Thấy cô lo lắng sốt ruột, Thẩm Minh khuyên nhủ: “Cô cứ ổn định cuộc sống trước đã, kiểu gì mà chẳng có cách”.

Bùi Hoan đành tạm gác vấn đề này sang một bên, mặc áo khoác cho Sênh Sênh rồi dẫn con bé rời khỏi bệnh viện. Đường phố tấp nập xe cộ, trung tâm thương mại đều bật nhạc chúc mừng năm mới. Sắp đến ngày Tết niên, Bùi Hoan quyết định đợi qua Tết rồi tính sau.

Trước khi Sênh Sênh xuất viện, Bùi Hoan đã suy nghĩ mấy ngày. Tình thế cấp bách, cô cũng chẳng có giải pháp tốt hơn nên cuối cùng quyết định chấp nhận sự giúp đỡ của Thẩm Minh, tạm thời ở nhà anh ta, vì dù sao nhà anh ta cũng gần bệnh viện, đi lại thuận tiện. Tuy nhiên, Bùi Hoan giao hẹn với đối phương: “Ban ngày tôi sẽ giúp anh trông coi hiệu sách, coi như thay tiền thuê nhà”.

Thẩm Minh vui mừng, lập tức về dọn dẹp nhà cửa. Hai mẹ con anh ta sống ở tầng hai, để Bùi Hoan và Sênh Sênh ở trên tầng ba.

Bùi Hoan bế Sênh Sênh cùng Thẩm Minh đi bộ về nhà, quả nhiên mười phút là đến nơi. Đây là một ngôi nhà ba tầng, nằm ở mặt phố, tuy cũ kỹ, diện tích tương đối nhỏ nhưng có hơi ấm gia đình.

Tầng một là hiệu sách nhỏ, bên cạnh có cầu thang gỗ đi lên tầng trên. Đồ đạc kê đầy nhà, nhìn qua cũng nhận ra đây là nơi sinh hoạt của gia đình bình dân, đặc biệt ấm áp.

Bùi Hoan bỗng cảm thấy ấm lòng. Cô ngó nghiêng phòng ở rồi nói với Thẩm Minh: “Tôi rất ngưỡng mộ anh”.

Anh ta ngượng ngùng, thuận tay thu dọn đồ: “Nhà cũ rồi, có gì đáng ngưỡng mộ chứ. Cô đừng chê cười tôi, chắc cô từng sống ở nhà to, bây giờ tạm thời gặp khó khăn mà thôi”.

Bùi Hoan mỉm cười. Ngẫm nghĩ lại mới thấy, Lan Phường là nơi đặc biệt, tuy cô lớn lên ở đó nhưng trong kí ức của cô, con phố này lúc nào cũng âm u, tối tăm. Sau đó là tòa nhà phía nam của Tưởng gia. Nhà họ Tưởng là danh gia vọng tộc nên mới có cả khu sân vườn lớn ở trung tâm thành phố. Sáu năm qua, cô sống với tư cách một nữ chủ nhân chuẩn mực của tòa nhà phía nam. Tuy nhiên, đó chỉ là vỏ bọc bề ngoài, bản thân Bùi Hoan vẫn chỉ có một mình.

Đây là lần đầu tiên cô sống tại nhà một người dân bình thường như Thẩm Minh, nơi có cuộc sống giản dị và tự do, nên cô mới bắt giác nảy sinh sự ngưỡng mộ.

Bùi Hoan mở cửa sổ, dõi mắt xuống bên dưới. Đường phố rất đông người. Sắp đến Tết, đâu đâu cũng treo đèn lồng và dán chữ “Phúc” ngoài cửa. Đúng lúc này, Thẩm Minh cho biết mẹ anh ta coi trọng tập tục nên anh ta phải đi mua câu đối và giấy cắt dân gian.

“Tôi sẽ đi cùng anh, có xa không?” Tâm trạng Bùi Hoan không tồi, cô hỏi anh ta.

“Không xa, đằng sau có một khu chợ chuyên bán những thứ đó.”

Bùi Hoan sợ đông người nên để Sênh Sênh ở nhà, mở sẵn ti-vi cho con bé xem. Sênh Sênh rất nghe lời, cô cũng cảm thấy yên tâm. Thế là cô khoác áo cùng Thẩm Minh đi mua đồ.

Hai người đi bộ trên hè phố. Lúc đèn đây, Bùi Hoan lái xe của Tưởng gia, dễ thu hút sự chú ý. Để đề phòng bị phát hiện, cô đành gửi tại bãi đỗ xe ở một đầu thành phố, không dám đi lấy.

Thành phố Diệp nằm ven bờ biển nên không khí ẩm ướt hơn thành phố Mộc nhiều. Sống ở đây lâu ngày, làn da con người cũng trở nên mềm mại hơn. Bùi Hoan hít một hơi sâu, quan sát xung quanh rồi mở miệng: “Quả nhiên là trung tâm kinh tế có khác, chỗ chúng tôi chỉ có lịch sử lâu đời mà thôi”.

“Lớn bằng từng này nhưng tôi chưa đi thành phố Mộc bao giờ.” Thẩm Minh lên tiếng.

“Thành phố Mộc cũng chẳng có gì đặc biệt. Để tôi nghĩ xem nào... Có một tòa thành cổ, mấy con đường cổ xưa được chính quyền bảo tồn, những chỗ khác cũng như nhau cả thôi.” Mấy hôm nay Bùi Hoan không đeo kính râm, cô quần khăn lên tận mũi nên chẳng ai nhận ra. Làng giải trí vốn là nơi ăn cơm “thanh xuân”, gương mặt mới nhiều vô cùng, nữ nghệ sĩ luôn tìm mọi cách xuất hiện trên các phương tiện thông tin đại chúng. Cô chỉ là nữ diễn viên hết thời, một khi rời khỏi làng giải trí, chẳng mấy chốc sẽ bị người đời quên lãng.

Bây giờ, Bùi Hoan đi lại ngoài phố với gương mặt không trang điểm mà không bị ai chú ý. Cô đã có thể hòa nhập vào cuộc sống ở đây, làm một người mẹ đơn thân bình thường, một mình nuôi con nhỏ.

Cảnh đêm ở thành phố Diệp tương đối lung linh. Bọn họ ra khỏi nhà vào lúc hoàng hôn buông xuống, mặt trời vẫn chưa tắt hẳn, nhưng đèn đường đã được bật sáng, cả thành phố chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Thẩm Minh đưa Bùi Hoan đi đường tắt, rẽ vào một con ngõ nhỏ. Ngõ tuy hẹp nhưng rất náo nhiệt, hai bên đây xe bán hàng rong. Bọn họ dừng lại ở quầy hoa quả, mua quýt cho Sênh Sênh. Bùi Hoan đưa cho Thẩm Minh ném thử. Sau đó, cô và anh ta mỗi người cầm một quả, vừa đi vừa bóc vỏ.

Thấy đối phương lại bắt đầu căng thẳng, Bùi Hoan cười nói: “Anh không cho tôi cơ hội cảm ơn anh, vậy thì anh đừng khách sáo với tôi. Anh cứ coi tôi là bạn bè bình thường”.

Thẩm Minh đặc biệt vui mừng. Anh ta cắn một miếng hết nửa quả quýt, miệng lắp bắp: “Cô... cô... cô không hiểu đâu, cô luôn là nữ thần trong lòng tôi”.

Bùi Hoan cảm thấy buồn cười. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghĩ danh hiệu này cũng có thể xuất hiện trên người mình. Cô kéo khăn làm mặt hề với đối phương: “Thế này cũng gọi là nữ thần ư? Anh xem, tôi không trang điểm trông khó coi chết đi được”.

Thời gian vừa rồi khá vất vả nên quả thực Bùi Hoan tiêu tụy hơn nhiều. Thẩm Minh còn đang ngậm nửa quả quýt, ngây ngốc nhìn cô. Anh ta đột nhiên nuốt xuống cổ họng, suýt nữa bị nghẹn. Sau đó, anh ta nói bằng một giọng chắc nịch: “Cô vẫn đẹp, thật sự rất đẹp. Tôi cảm thấy cô không trang điểm vẫn xinh như thường”.

Bùi Hoan không đùa với anh ta, tiếp tục bước đi: “Xinh đẹp là chuyện quá khứ rồi”.

Thẩm Minh tiến lên phía trước dẫn đường. Đi một đoạn, anh ta dừng lại mua hoa quả ẹ, Bùi Hoan chọn giúp anh ta.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Thẩm Minh hỏi: “Chắc cô vội bỏ đi nên chẳng mang theo thứ gì. Lát nữa, chúng ta đi siêu thị, tôi vẫn còn ít tiền, cũng vừa vận cần mua đồ”.

Bùi Hoan lắc đầu: “Tôi tự mua là được.”

Hai người ra chợ mua câu đối và giấy cắt dân gian. Thẩm Minh nói Sênh Sênh thích đèn lồng treo trên đường, nên mua cho con bé hai cái.

Cuối cùng, họ đi siêu thị mua vài món đồ cần thiết. Lúc về nhà, Sênh Sênh đã nằm ngủ trên sofa.

Bùi Hoan bế con bé, kiểm tra tay nó xem có bị lạnh không. Cũng may, hai tay ấm nóng, trong lòng vô cùng mềm mại, cô cúi xuống, hôn má con gái. Sênh Sênh tỉnh giấc, dụi mắt, ôm cổ cô làm nũng.

Bùi Hoan khoe đèn lồng với Sênh Sênh. Con bé quả nhiên rất thích thú, nhảy xuống đất đòi cầm chơi. Đây là đèn lồng giấy kiểu truyền thống, đốt nên ở bên trong. Sênh Sênh muốn bật sáng, Thẩm Minh liền đi xuống dưới nhà tìm nến. Sau khi làm xong, ba người vây quanh ngắm đèn lồng, cười nói vui vẻ. Ngôi nhà nhỏ có chút không khí của ngày Tết.

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng pháo, Sênh Sênh giật mình, sau đó cười khanh khách. Con bé trèo lên cửa sổ, nhìn xuống dưới đường: “Mẹ, chú Thẩm, mau lại đây xem này”.

Lại một tràng pháo nổ giòn giã, mọi người đều bật tai. Bùi Hoan bế Sênh Sênh lên cao, con bé hưng phấn hò reo ầm ĩ. Sợ con gái quá xúc động lại phát bệnh, Bùi Hoan đỡ nó một lúc rồi đóng cửa sổ. Căn phòng không còn tiếng ồn ào, cô bé Sênh Sênh tiếp tục ngấm nhìn đường phố.

Thời gian Sênh Sênh còn ở Huệ Sinh, vào dịp lễ Tết, Bùi Hoan đều đến chơi với nó. Nhưng dẫu sao, không khí trong trại trẻ cũng không thể bằng bên ngoài, nên năm nay con bé đặc biệt phấn khởi.

Nếu không gặp Thẩm Minh, hai mẹ con cô chỉ có thể tìm nhà nghỉ trú chân, đâu có tâm trạng đón Tết như bây giờ.

Bùi Hoan rất biết ơn anh ta. Quay người thấy Thẩm Minh đang trải câu đối xuống đất, chuẩn bị đem đi dán, cô liền thả Sênh Sênh, để con bé chơi đèn lồng, còn mình đi giúp anh ta.

Ngoài đường có rất nhiều người đốt pháo, bắn pháo hoa, không khí vô cùng náo nhiệt.

Bùi Hoan bật tai, đứng một chỗ ngấm ngấm. Hai câu đối màu đỏ tươi đã được dán ngay ngắn lên hai bên cửa. Trên đường phố, nhà nhà đều làm một công việc như nhau.

Thành phố Mộc cũng đang chuẩn bị đón Tết. Sắp đến đêm Giao thừa, Lan Phường bắt đầu đốt pháo ầm ĩ. Nhà có trẻ con đều dẫn ra ngoài chơi nên đường phố từng bừng náo nhiệt. Lan Phường bình thường rất thần bí, mỗi năm chỉ có dịp này mới trở nên sống động.

Trong khi đó, Hải Đường Các lại yên tĩnh hơn ngày thường. Cổ Lâm trông coi ở ngoài sân, Trần Phong không thấy bóng dáng, chỉ có Trần Dữ cùng hai đứa trẻ chơi đùa, còn trêu chọc cô, bị cô mắng một trận nên thân.

Có người xách pháo hoa đi qua, nhìn thấy Cổ Lâm, bất giác lên tiếng: “Đại đường chủ không cùng chúng tôi đi chơi sao?”.

“Hôm nay tôi có việc.”

Mọi người dần tản mát, ngoài sân khôi phục sự yên tĩnh. Cổ Lâm dõi mắt về phía cửa nhà, Tùy Viễn và các bác sĩ vẫn chưa ra ngoài.

Mọi người đang dán câu đối chuẩn bị đón Tết, còn Hoa tiên sinh thì lặng lẽ nằm trong phòng mổ mắt.

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, bác sĩ khoa mắt đi ra ngoài, tiếp theo là Tùy Viễn. Sắc mặt của bọn họ rất khó coi.

Cổ Lâm tiến lên, hỏi Tùy Viễn: “Tình hình thế nào rồi?”.

“Không tốt. Thị lực bên mắt trái nhiều khả năng không có cách nào hồi phục. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Lúc đó, viên đạn sượt qua bên ngoài, nhưng để lâu ảnh hưởng đến điểm vàng^[1], không dễ hồi phục.”

[1] Điểm vàng: Phần giữa võng mạc của mắt, nằm đối diện với đồng tử. Hình ảnh của vật thể mà rơi đúng vào điểm vàng thì sẽ nhìn rất rõ.

Hai người đều trầm mặc. Bầu không khí ở Hải Đường Các vô cùng đè nén, hoàn toàn trái ngược với thế giới náo nhiệt bên ngoài.

“Để tôi vào xem tiên sinh thế nào.” Cổ Lâm nói.

Tùy Viễn ngăn cô lại: “Khỏi, Hoa tiên sinh không cần ai an ủi”.

“Không phải an ủi. Đã đến Tết rồi, tôi muốn hỏi xem tiên sinh định đón Giao thừa thế nào?”

Tùy Viễn dõi mắt lên không trung, pháo hoa đủ loại màu sắc sáng rực một vùng trời.

Anh kéo Cổ Lâm đi ra ngoài: “Hoa tiên sinh làm gì có tâm tư đón Tết”.

Cổ Lâm đứng ở ngoài gió lạnh một lúc lâu, trong lòng lại không mấy dễ chịu khi nghe kết quả phẫu thuật, do đó, cô không tranh cãi với Tùy Viễn, để mặc anh lủi đi.

Tùy Viễn thở dài: “Cứ nhìn người ở trong nhà là tôi lại cảm thấy cuộc sống của con người thật vô vị. Cô thử nghĩ xem, Hoa tiên sinh đấu với số phận, với người đời, khó khăn lắm mới giành thắng lợi, nhưng có tất cả trong tay thì sao chứ?”, anh ta đột nhiên nắm chặt tay Cố Lâm: “Tôi may mắn hơn anh ta nhiều, người tôi thích còn có thể cùng tôi đón Tết. Cố Lâm, tôi có chuyện muốn nói với cô”.

Cố Lâm hiểu ý anh, cố tình lạnh mặt nghiêm giọng: “Tùy Viễn, anh đừng nói những điều không nên nói. Chúng ta đều là người của Lan Phường, đều có vị trí của mình, chăm sóc tiên sinh mới là việc quan trọng nhất”.

Không biết hôm nay bị sao, nhìn thấy bộ dạng của Hoa Thiệu Đình, trong lòng Tùy Viễn rất buồn. Cứ tưởng Tam tiểu thư quay về, mọi chuyện sẽ khác đi nhưng cuối cùng, Hoa Thiệu Đình vẫn phải đón một cái Tết lạnh lẽo như bao năm qua.

Anh không biết lần này Hoa tiên sinh lại phải đợi mấy năm, cũng không biết liệu người đàn ông đó còn có thể đợi thêm mấy lần sáu năm nữa đây?

Bởi vậy, Tùy Viễn cảm thấy có những chuyện nhất định phải thổ lộ ngay. Bằng không sau này muốn nói, nhiều khả năng vật còn người mất, không bao giờ có cơ hội nữa.

Cố Lâm đi rất nhanh, Tùy Viễn liền đuổi theo, đứng chắn trước mặt cô, lấy hết dũng khí nói với đối phương: “Cố Lâm, tôi thật sự thích em”.

Đêm Giao thừa, nhiệt độ ở thành phố Mộc cuối cùng cũng tăng lên đôi chút.

Hoa Thiệu Đình vẫn bị băng kín mắt trái nhưng tâm trạng không tồi. Anh đứng bên cửa sổ, cười cười nhìn Cố Lâm.

Cố Lâm không chịu nổi, lên tiếng: “Tiên sinh có chuyện thì cứ nói đi ạ”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Không dám, tôi sợ bác sĩ Tùy giết người diệt khẩu, mạng sống của tôi còn nằm trong tay cậu ta”.

Cố Lâm cúi đầu lặng thinh.

Hoa Thiệu Đình vẫy tay, bảo cô tiến lại gần. Cố Lâm đi đến, anh quan sát cô từ trên xuống dưới, đột nhiên mở miệng: “Chuyện này không phải tại tôi, là do tên óc bả đậu Trần Dữ. Mới sáng sớm, cậu ta đã rêu rao, tới qua nhìn thấy cô và Tùy Viễn cùng đi về”.

Cố Lâm tức đến mức thề sẽ băm vằm Trần Dữ, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh trả lời: “Tiên sinh đừng nghe người khác nói linh tinh”.

“Tôi đâu có ý gì.” Hoa Thiệu Đình ra hiệu cho cô đừng căng thẳng: “Tôi chỉ muốn hỏi, sau đó thì sao?”.

Cố Lâm vừa tức vừa buồn cười, một lúc sau mới khai thật: “Tôi không đi về cùng Tùy Viễn, chỉ là cùng rời khỏi Hải Đường Các mà thôi. Lúc đó, anh ta nói thích tôi”.

Hoa Thiệu Đình tựa vào cửa sổ, không tiếp tục nói đùa với cô mà tỏ ra đặc biệt nghiêm túc: “Tùy Viễn từng nhắc với tôi chuyện này. Nếu cậu ta đã mở miệng thổ lộ với cô, thì chắc chắn đó là lời thật lòng”.

Cố Lâm gật đầu, quay ra thu dọn tài liệu ở trên bàn để né tránh ánh mắt anh. Cô cất giọng ngượng ngùng: “Nếu tiên sinh cảm thấy con người anh ta ổn thì cứ như vậy đi”.

Cố Lâm có thể nhìn ra Hoa tiên sinh hy vọng cô nhận lời Tùy Viễn nên trả lời bằng một câu lập lờ, ý tứ không rõ ràng.

Nghe thấy lời nói gần như mặc nhận của Cố Lâm, Hoa Thiệu Đình không tỏ ra vui mừng mà cất giọng đầy cảm khái: “Đều là người lớn cả rồi, chuyện của hai người cứ tự quyết định đi.”

Cố Lâm hồi tưởng lại cảnh tượng ở hành lang tối qua. Dưới bầu trời pháo hoa rực sáng, cuối cùng cô cũng trao cho Tùy Viễn một nụ hôn. Người đàn ông đó đúng là tên ngọc, rõ ràng lớn hơn cô nhiều tuổi mà chưa từng có bạn gái. Cố Lâm không rõ lúc bấy giờ, cô có bao nhiêu phần thật lòng... Cuối cùng, cô một mình quay về phòng, trần trọc mất ngủ.

Cố Lâm tự hỏi lòng mình, rồi chỉ có thể kết luận, cô không hoàn toàn vì mục đích lôi kéo và mua chuộc Tùy Viễn nên mới làm vậy.

Cố Lâm quay lưng về phía Hoa Thiệu Đình, cố gắng cất giọng nhỏ nhẹ để anh yên tâm: “Tiên sinh đừng trêu chúng tôi nữa, bằng không tôi sẽ chẳng dám cùng Tùy Viễn đến gặp tiên sinh”.

“Bây giờ, cô nói chuyện cũng nghiêng về phía cậu ta rồi, tôi mất công nuôi cô sáu năm, cậu ta tự dưng được người còn suốt ngày đến chọc tức tôi.”

Hoa Thiệu Đình vừa dứt lời, Tùy Viễn liền xuất hiện ở cửa. Anh đến kiểm tra mắt của Hoa tiên sinh. Vừa ngẩng đầu, anh phát hiện Cố Lâm cũng ở trong phòng. Thế là cả ba đều im lặng, Cố Lâm ngượng ngùng đứng lui ra cửa, không nhìn bọn họ.

Tùy Viễn phấn khởi, định chào hỏi cô một câu nhưng bị phớt lờ. Bất gặp ánh mắt của Hoa Thiệu Đình, anh lắp bắp: “Anh... anh... đừng nhìn tôi như vậy, tôi đang nổi da gà đây này”.

Người đàn ông ngồi bên cửa sổ nở nụ cười mang hàm ý sâu xa.

Tùy Viễn chỉ muốn vả vào miệng kẻ nhiều chuyện. Hoa Thiệu Đình cả ngày buồn chán, bây giờ gặp chuyện mới mẻ nên tâm trạng cũng vui hơn. Điều đó càng khiến Tùy Viễn bức bối trong lòng.

“Anh đừng để ý đến chuyện của chúng tôi, hãy lo cho bản thân anh ấy, đã có tin của Tam tiểu thư chưa?” Tùy Viễn vừa nhỏ thuốc vừa hỏi.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, bình thản đáp: “Chưa tìm thấy thì tiếp tục tìm kiếm”.

“Cô ấy lái xe của nhà họ Tưởng đúng không? Như vậy càng dễ lần dấu vết.” Tùy Viễn ngẫm nghĩ rồi nhắc nhở đối phương.

“Tôi biết, nhưng lần này chẳng khác nào mò kim đáy bể, bởi cô ấy đã rời khỏi thành phố Mộc.”

“Nếu tìm không ra thì sao?”

Hoa Thiệu Đình ngược một bên mắt nhìn Tùy Viễn. Tùy Viễn không tiếp tục đề tài này mà hạ giọng khuyên anh: “Được rồi, ý của tôi là anh nên nghỉ thoáng một chút”.

Hoa Thiệu Đình ngẩng đầu để đối phương thay thuốc, đồng thời cất giọng nhàn nhạt: “Tìm không ra thì cứ tiếp tục tìm, mười năm, hai mươi năm, cho đến khi tôi chết. Cố Lâm, cô nghe cho rõ rồi ra ngoài thông báo với bọn họ. Nếu người nào không muốn tìm, bảo bọn họ có bản lĩnh giết chết tôi trước. Tôi còn sống ngày nào thì vẫn phải tìm kiếm ngày đó. Đây là mệnh lệnh, rõ chưa?”.

“Vâng, thưa tiên sinh.”

Cuối cùng, Hoa Thiệu Đình nói có chuyện muốn hỏi, chỉ giữ lại Tùy Viễn, bảo Cố Lâm ra ngoài trước.

“Tôi muốn hỏi cậu, vết sẹo mổ đẻ trên bụng phụ nữ và vết sẹo mổ ruột thừa có gì khác biệt không?”

Vừa định trả lời, Tùy Viễn chợt nhận ra điều bất thường, ngượng ngập vặn lại đối phương: “Hả, anh hỏi chuyện này làm gì? Anh định bắt ai mổ đẻ?”.

Hoa Thiệu Đình chẳng buồn giải thích: “Cậu ra dấu vị trí cho tôi xem nào”.

Tùy Viễn không hiểu nhưng vẫn làm theo lời anh. Hoa Thiệu Đình chau mày: “Đúng là Bùi Bùi đã từng sinh con. Tôi đã nhìn thấy vết sẹo đó, nhưng cô ấy nói là mổ ruột thừa, không cho tôi hỏi kỹ”.

“Một cái là ở bên phải, một cái ở giữa, anh chẳng có kiến thức gì cả.”

Hoa Thiệu Đình nói lạnh lùng: “Kiến thức của tôi không cần thiết dùng vào phương diện này”.

Tùy Viễn nhanh chóng đoán ra, vì sao Hoa Thiệu Đình có thể nhìn thấy vết sẹo ở bụng Bùi Hoan. Anh ta mất tự nhiên, mắng một câu: “Đúng là lưu manh”. Hoa Thiệu Đình liếc anh ta: “Bác sĩ Tùy, chuyên nghiệp một chút”.

“Mổ dễ cũng tốt, người mẹ khỏi cần chịu đau đớn cực nhọc.” Tùy Viễn nói một câu an ủi. Hoa Thiệu Đình lắc đầu: “Tôi còn không hiểu cô ấy hay sao? Giống lần này, cô ấy chẳng mang theo thứ gì, một mình đi tỉnh khác, cũng không dám rút tiền từ ngân hàng. Không hiểu cô ấy sống kiểu gì nữa?”.

Tùy Viễn biết Hoa Thiệu Đình luôn lo lắng cho Tam tiểu thư, khuyên nhủ cũng vô dụng. Anh ta đành đi ra ngoài ngó nghiêng, sau đó quay lại hỏi: “Thím Lệ dẫn cháu nội đến đại sảnh lớn gói sủi cảo, anh có đi xem không?”.

Hoa Thiệu Đình ngẩng đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ, vừa vặn có người bắn pháo hoa sáng rực. Không khí vui vẻ và náo nhiệt mới là đêm Giao thừa.

Anh cười nói: “Đi thôi”.

Đêm Giao thừa, toàn thành phố không ngủ, đèn đóm sáng trưng.

Trong một năm, chỉ riêng tối hôm nay là không có khoảng cách giữa các khu vực trong thành phố. Tất cả mọi người đều có chung tập tục như nhau.

Tại ngôi nhà nhỏ ở thành phố Diệp, Bùi Hoan và Thẩm Minh đang gói sủi cảo. Phát hiện cô không biết gói, Thẩm Minh liền tiến lại gần dạy cô. Sênh Sênh còn biết một chút, bởi vì ở trại trẻ mồ côi, các cô nhân viên và những người tình nguyện thường cùng bọn trẻ nấu món sủi cảo.

“Sênh Sênh thông minh thật đấy, giỏi hơn mẹ rồi.” Bùi Hoan khen con gái.

Sênh Sênh đi đến dạy cô như người lớn. Bùi Hoan ôm con bé, hai mẹ con cùng gói. Ti-vi ở phòng ngoài bắt đầu phát chương trình Chúc mừng năm mới, âm thanh đặc biệt rộn ràng. Cửa kính đầy hơi nước nhưng vẫn có thể phân biệt được màu của pháo hoa.

Lại một năm trôi qua, dù khó khăn vất vả ra sao, năm cũ cũng đã kết thúc.

“Trước đây, cô ăn Tết thế nào?” Thẩm Minh đột nhiên hỏi.

Bùi Hoan cười lắc đầu: “Tôi cũng không nhớ rõ, chẳng có gì thú vị”.

Thẩm Minh đi đun nước sôi để chuẩn bị nấu sủi cảo. Anh ta gãi đầu: “Sau khi mẹ tôi phát bệnh, mấy năm nay tôi đều đón Tết một mình. Tôi không có công ăn việc làm ổn định, chỉ trông coi hiệu sách dưới nhà, cũng chẳng có bạn bè... nên rất vô vị. Sau này, sau này... cô có thể sống ở đây... chúng ta chăm sóc lẫn nhau... cũng rất tốt”.

Bùi Hoan mỉm cười. Theo tiếng pháo nổ từng bùng, cô cất cao giọng với anh ta: “Chúc mừng năm mới!”.

Thẩm Minh cười hì hì, vui vẻ như một đứa trẻ. Hai người bỏ sủi cảo vào cặp lồng giữ nhiệt rồi mang đến bệnh viện ẹ anh ta.

Ti-vi trong phòng bệnh cũng đang phát chương trình Chúc mừng năm mới. Mẹ Thẩm Minh trò chuyện rôm rả với bệnh nhân ở giường bên cạnh.

Thẩm Minh đi vào. Mẹ anh ta nhìn chằm chằm rồi hỏi anh ta tên gì. Người ở xung quanh đều cười. Thẩm Minh nhần nại nói chuyện với mẹ, sau đó dứt sủi cảo cho bà.

Bùi Hoan vốn ở ngoài chờ Thẩm Minh. Nhưng mẹ anh ta không nhận ra con trai, bỗng dưng nổi nóng, suýt nữa ném cặp lồng giữ nhiệt xuống đất. Chứng kiến cảnh tượng này, cô liền bảo Sênh Sênh ngồi yên trên ghế rồi chạy vào giúp đỡ.

Thẩm Minh ngăn cô lại: “Đừng, mẹ tôi lúc hồ đồ tính tình thường không ổn định. Cô dẫn Sênh Sênh đi chơi một lát đi”.

“Không sao, một mình anh khó có thể xoay sở. Anh cầm lấy, để tôi dứt cho.” Bùi Hoan nói.

Thẩm Minh không cho cô làm nhưng Bùi Hoan mặc kệ anh ta. Cô đi đỡ bà Thẩm trước, hỏi bà năm nay bao nhiêu tuổi, thu hút sự chú ý của bà. Bà Thẩm chưa từng gặp cô, nhất thời hiểu kỳ nên không còn làm mình làm mẩy. Bùi Hoan gấp miếng sủi cảo, thổi nguội, vừa nói chuyện vừa dứt cho bà. Cuối cùng, mẹ Thẩm Minh cũng ăn vài miếng.

Chứng kiến cảnh này, bà già ở giường bên cạnh hết sức ngưỡng mộ, trêu Thẩm Minh: “Hai ngày không gặp, thằng bé này đã kiếm được người vợ tốt rồi, con dâu tôi còn chẳng thèm để ý đến tôi ấy chứ”.

Thẩm Minh vội giải thích: “Không phải đâu, đây là bạn cháu. Cô ấy cùng cháu đến đây, mẹ cháu không ngồi yên nên cô ấy mới giúp đỡ. Dì đừng nói lung tung”.

Một người khác cười: “Bà già nhà cậu mà biết cậu tìm được bạn gái tốt như vậy, chắc chắn sẽ tỉnh táo ngay lập tức. Cậu mau đi nói với bà ấy đi”.

Thẩm Minh đỏ mặt. Hai người lại cùng bà Thẩm xem ti-vi một lúc. Bởi vì đã muộn nên y tá đến bảo bọn họ ra về.

Bùi Hoan bế Sênh Sênh cùng anh ta đi xuống dưới. Bây giờ đã qua thời khắc Giao thừa nhưng đường phố vẫn đông người, tiếng pháo không ngớt. Sênh Sênh bịt tai cười khanh khách.

Thẩm Minh ngập ngừng muốn nói điều gì đó. Về đến cửa nhà, anh ta mới mở miệng: “Thật ngại quá, hôm nay làm phiền cô nhiều”.

“Anh đừng nói vậy, tính ra anh cũng là ông chủ của tôi. Kỳ thực tôi không biết cách chăm sóc người khác, nhưng trước đây anh trai tôi bị ốm, tôi luôn ở bên cạnh anh ấy nên cũng có chút kinh nghiệm.” Bùi Hoan thả Sênh Sênh xuống đất, đi đun nước tắm cho con bé.

Thẩm Minh lại nói: “Hôm nay tôi thấy cô đi xem thông báo tuyển người. Cô mà đi làm thêm buổi tối thì hơi mệt. Nếu cô cần tiền gấp, tôi có thể...”.

“Đừng.” Bùi Hoan kiên quyết ngắt lời anh ta. “Mẹ anh đang nằm viện, có thể cần đến tiền bất cứ lúc nào, tôi không thể vay anh. Dù sao bây giờ tôi cũng nhàn rồi, một thời gian nữa Sênh Sênh mới mổ, tìm công việc làm thêm cũng tốt”.

Thẩm Minh hết cách, không tiếp tục thuyết phục cô. Bùi Hoan tự động đi rửa bát đĩa rồi bế Sênh Sênh đi tắm.

Thẩm Minh chạy xuống phòng mình ở tầng dưới. Đằng sau cánh cửa phòng dán tấm poster của Bùi Hoan từ mấy năm trước. Anh ta có chút buồn bực, gãi đầu nhìn poster hồi lâu.

Hiệu sách của Thẩm Minh không có thời gian kinh doanh cố định, hề có việc là anh ta đóng cửa. Từ lúc đến sống ở đây, ban ngày rảnh rỗi là Bùi Hoan cùng Sênh Sênh trông coi hiệu sách.

Vừa mới ra Tết nên đường phố vẫn còn vắng vẻ, nhưng hiệu sách vẫn mở cửa như bình thường. Bùi Hoan ngồi từ sáng đến năm giờ chiều mới đóng cửa. Buổi tối, cô đi dạy piano cho đám trẻ con ở trung tâm bồi dưỡng đến mười giờ mới về.

Nói là dạy đàn nhưng thực chất chỉ là trông nom bọn trẻ và chơi với chúng, bởi nhiều phụ huynh đi làm về muộn nên gửi con cái ở đó. Bùi Hoan tình cờ phát hiện ra chỗ này ở trên báo, trung tâm không chính quy nên cũng chẳng có nhiều quy định. Điều kiện lợi nhất là người phụ trách đồng ý cô dẫn Sênh Sênh đi cùng.

Cuộc sống của Bùi Hoan bây giờ chỉ tồn tại trong khoảng cách giữa hai cột đèn xanh đèn đỏ trên phố Hồng Diệp.

Bùi Hoan đã bỏ lại điện thoại di động khi cô rời khỏi thành phố Mộc. Tới thành phố Diệp, cô cũng không dùng điện thoại. Cho tới nửa tháng sau, khi người phụ trách của trung tâm bồi dưỡng hỏi số di động của cô, Bùi Hoan mới đi siêu thị mua loại điện thoại rẻ tiền nhất và số mới của thành phố Diệp. Trong danh bạ chỉ có số của bác sĩ và một vài người cô thường tiếp xúc.

Ngày tháng trôi qua trong bận rộn, đến khi Bùi Hoan nhớ ra, bên ngoài đã là mùa xuân.

Những đêm mất ngủ, hành trình bỏ trốn, nỗi sợ hãi... đã bị Bùi Hoan giấu ở một nơi sâu thẳm trong nội tâm mà không ai hay biết. Cả cuộc đời này, ngoài bản thân cô, chẳng người nào có thể đánh thức chúng. Yêu hay hận cũng đã trở thành quá khứ, khả năng hồi phục của con người luôn đáng kinh ngạc hơn họ tưởng.

Tất cả giống như một bức tranh sơn dầu đã phai màu, ngày càng nhạt dần, cuối cùng chẳng còn gì cả.

Mẹ Thẩm Minh hôm nay có buổi khám sức khỏe tổng thể. Trời chưa sáng anh ta đã đi đến bệnh viện, nhà chỉ còn lại hai mẹ con Bùi Hoan. Ăn sáng xong, cô xuống tầng một mở cửa hiệu sách. Thời gian vẫn sớm nên Bùi Hoan bảo Sênh Sênh ngồi trong cửa hàng vẽ tranh, còn cô đến quầy báo ở bên cạnh mua tờ báo về đọc.

Ở quầy báo, Bùi Hoan tình cờ nhìn thấy tin tức đám cưới của Tưởng Duy Thành trên trang nhất tờ giải trí. Lúc này, Bùi Hoan mới biết tên tiếng Trung của Alice là Dương Lệ Tư.

Đám cưới hoành tráng của Tưởng Duy Thành và Alice diễn ra vào tối hôm qua. Là người thừa kế duy nhất của Tưởng gia, lại là nhân vật có tiếng, Tưởng Duy Thành trước kia từng có tin đồn kết hôn nhưng anh chưa bao giờ thừa nhận. Cho đến bây giờ, cuối cùng anh cũng chịu công khai cô dâu của mình với bàn dân thiên hạ.

Phóng viên lá cải viết trên trời dưới đất. Alice chỉ là người mới, vừa gia nhập làng giải trí liền xảy ra tin đồn với Tưởng Duy Thành. Tưởng thiếu nổi tiếng phong lưu, chẳng ai ngờ cuối cùng cô lại có thể cùng anh đi đến ngưỡng cửa hôn nhân. Báo chí nhận xét không dễ nghe, có người nói Alice hy sinh sự nghiệp để đổi lấy sự chấp thuận của mẹ chồng, có người nói cô bất chấp thủ đoạn để giành lấy vị trí Tưởng phu nhân...

Bùi Hoan xem ảnh đăng trên báo. Kể từ lúc vào nghề, Alice luôn đi theo con đường ngày thơ trong sáng. Mặc dù cũng hoạt động trong làng giải trí nhưng cô chưa có cơ hội gặp cô ta.

Về cửa hàng ngồi một lúc vẫn không có khách, Bùi Hoan đi bật chiếc ti-vi nhỏ đặt ở trong góc. Cô chuyển đến kênh giải trí của thành phố Mộc, quả nhiên truyền hình đang phát lại đám cưới của Tưởng Duy Thành.

Đứng trước khách sạn bảy sao, đoàn xe hoa sang trọng xếp thành hàng dài. Đám cưới nghe nói tốn cả chục triệu, khiến toàn thành phố xôn xao. Tất cả cơ quan truyền thông liên quan đến lĩnh vực giải trí đều đưa tin.

Trong đám cưới, Tưởng Duy Thành mặc ple màu trắng. Hình ảnh anh mỉm cười hôn cô dâu có lẽ khiến không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Bùi Hoan hơi thần thờ. Ngẫm nghĩ mới thấy, cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa cô và Tưởng Duy Thành đã cách xa gần mười năm. Lúc bấy giờ, hai người chắc nằm mơ cũng không thể ngờ, họ gắn kết với nhau bằng một cuộc hôn nhân rồi lại có ngày Bùi Hoan trở thành người ngoài cuộc.

Trên màn hình, bà xã của Tưởng Duy Thành mặc bộ váy cưới màu trắng tinh khôi. Hai người đều nở nụ cười đặc biệt hạnh phúc.

Alice có ngũ quan trong sáng, ngọt ngào. Cô không thích hợp với phong cách trang điểm rực rỡ. Nhưng tại đám cưới, cô lại dùng loại son 111# Rouge Hélios mà Bùi Hoan rất quen thuộc.

Màu sắc của loại son này rất rực rỡ. Lúc còn trẻ, Bùi Hoan ngông nghênh bướng bỉnh. Cô hiểu rõ ưu thế của mình, lại thích màu sắc đỏ nên mới thường dùng nó. Hơn nữa, lần đầu tiên cô sử dụng son môi cũng là loại này, là món quà Hoa Thiệu Đình tặng cô.

Nhưng nó không thích hợp với Alice. Chẳng hiểu chỉ là trùng hợp hay vì Tưởng Duy Thành nên cô ta mới chọn phong cách trang điểm đó.

Bùi Hoan rót một cốc nước, tiếp tục theo dõi tin tức. Cô thừa nhận, bao nhiêu năm trôi qua, Alice mới là người có tư cách cùng Tưởng Duy Thành đi đến hết cuộc đời.

Đôi khi, hạnh phúc không liên quan đến chuyện gặp nhau sớm hay muộn, cũng không liên quan đến tình yêu.

Màn hình chuyển sang cảnh tuyên thệ. Tưởng Duy Thành đáng lẽ phải trao nhẫn cưới cho vợ mình. Nhưng một điều đáng ngạc nhiên là, anh chỉ đeo sợi dây chuyền kim cương gia truyền của nhà họ Tưởng vào cổ Alice.

Bọn họ không trao nhẫn cưới cho nhau.

Bùi Hoan đột nhiên đứng bật dậy. Sênh Sênh nhận ra điều bất thường, liền chạy lại đưa tranh vẽ của mình cho cô xem.

Cô vừa dỗ con gái vừa tiếp tục theo dõi cuộc phỏng vấn sau đám cưới của bọn họ.

Việc không trao nhẫn cưới tuy không hợp lễ nghĩa nhưng ngay sau đó Tưởng Duy Thành đã giải thích trong cuộc trả lời phỏng vấn công khai. Anh tiết lộ, đây là quyết định của anh và mẹ sau khi thương lượng. Mẹ anh quyết định tặng tín vật gia truyền để thể hiện sự tôn trọng con dâu.

Tưởng Duy Thành bình thần phát biểu trước ống kính camera: “Đâu phải cứ trao nhẫn mới được? Chúng tôi mất bao thời gian chọn lựa cũng không thể tìm ra kiểu dáng như mong muốn, chỉ bằng trực tiếp dùng sợi dây gia truyền sẽ càng có ý nghĩa hơn”.

Trong suốt cuộc phỏng vấn, Alice chỉ mỉm cười, không nói một lời. Biểu hiện tôn trọng người chồng và cử chỉ đoan trang của cô hoàn toàn giành được thiện cảm của công chúng.

“Mẹ, kia không phải chú Tưởng hay sao?” Sênh Sênh ngoảnh đầu xem ti-vi, đột nhiên reo lên, “Chú Tưởng hứa sẽ đến thăm chúng ta, sao chú ấy vẫn chưa tới hả mẹ?”.

Bùi Hoan tắt ti-vi, bế con bé ngồi bên cửa sổ. Cô đưa cây bút sáp màu cho Sênh Sênh rồi cầm tay con bé vẽ từng nét chữ lên giấy.

Đó là chữ “Hỉ” rất lớn.

“Nhà chú Tưởng có “chuyện hỉ”[2], nên gần đây chú ấy rất bận.”

[2] “Chuyện hỉ” là chuyện vui, việc cưới xin.

“Cô giáo ở trại trẻ mồ côi nói với con, nhà có “chuyện hỉ” sẽ phát kẹo, vậy chú Tưởng có phát kẹo cho con không?”

Bùi Hoan xoa đầu Sênh Sênh, nói nhỏ: “Có con ạ”.

16. Chương 16

Chương 16: Vật trả về chủ cũ

Buổi tối, Sênh Sênh chơi với đám trẻ con ở trung tâm bồi dưỡng đến một nhòai. Trên đường về nhà, con bé ngủ gục trên vai Bùi Hoan.

Bùi Hoan đặt con bé lên giường rồi mở tủ tìm áo khoác cô mặc hôm đến thành phố Diệp.

Thẩm Minh nấu đồ ăn đêm ở dưới nhà, gọi cô xuống. Bùi Hoan nói đợi một lát, bảo anh ta cứ ăn trước.

Bùi Hoan cầm chiếc hộp nhỏ đến bên bàn gần cửa sổ. Cô bật đèn, do dự một lúc rồi mở ra. Bên trong là chiếc nhẫn cưới Tưởng Duy Thành đưa cho cô.

Bùi Hoan thất thần nhìn chiếc nhẫn hồi lâu. Thậm chí đằng sau xuất hiện một người, cô vẫn không hay biết.

Thẩm Minh cầm bát bánh trôi tàu, cười hì hì đưa cho cô. Nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn trên bàn, anh ta tròn mắt cất cao giọng: “Cô làm gì vậy? Định bán nhẫn à? Đó là thiết kế của nhãn hiệu nổi tiếng đúng không? Bạn gái cũ của tôi suốt ngày chê tôi không có tiền đồ, hay lên mạng tra mấy kiểu nhẫn như thế này đưa cho tôi xem, nói khi nào kết hôn phải ăn chơi không sợ tốn kém...”.

Anh ta lải nhải một hồi, Bùi Hoan cười, đóng chiếc hộp lại: “Không phải, tôi chỉ lấy ra xem thôi”.

“Cô làm tôi giật mình.” Thẩm Minh lại gãi đầu theo thói quen: “Có điều nói thật, chiếc nhẫn này rất đáng giá, con gái cô đang đợi làm phẫu thuật...”.

Bùi Hoan quay đầu về phía Sênh Sênh, thở dài: “Đây không phải là đồ của tôi”.

Sắc mặt Thẩm Minh lộ vẻ hiếu kỳ, Bùi Hoan đẩy anh ta ra ngoài: “Được rồi, đừng hỏi nữa, anh cứ xuống dưới nhà ăn trước đi”. Cô đóng cửa, tựa vào cánh cửa ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng có một quyết định.

Bùi Hoan cầm điện thoại gọi cho chị Kính: “Là em, Bùi Hoan đây”.

Nghe thấy giọng cô, chị Kính xúc động hỏi một tràng dài: “Cô đang ở đâu? Sao lâu như vậy mà không thêm gọi điện thoại cho tôi? Con bé thế nào rồi? Tưởng Duy Thành đã kết hôn, cô có biết không? Cậu ta cưới Alice rồi”.

“Vâng, em biết rồi.” Giọng Bùi Hoan không một chút xao động. Sợ chị Kính lại hỏi tiếp, cô nói luôn: “Bây giờ, em đang ở thành phố Diệp... Chị Kính, chị có thể cho em vay tiền mua hai tấm vé máy bay không?”.

Chị Kính giật mình, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Con bé này, cô sao thế? Cô định đi đâu hả?”.

“Em muốn về thành phố Mộc một chuyến, nhưng em sẽ quay lại thành phố Diệp ngay trong ngày.”

“Cô điên rồi sao? Khó khăn lắm cô mới trốn thoát, việc gì phải quay về?”

“Em muốn gặp Alice. Đúng rồi, chị hãy giúp em tìm số điện thoại của cô ấy. Em có chuyện thật mà. Chị Kính, bây giờ em không có tiền mua vé máy bay, mong chị hãy giúp em.”

Nghe cô nói vậy, chị Kính mềm lòng, vừa thở dài vừa nhận lời: “Tôi sẽ đặt giúp cô ngay, cái gì gọi là vay với mượn... Cô bỏ đi mà không mang theo nhiều tiền đúng không? Đi lâu như vậy sao không gọi điện cho tôi? Lẽ nào cô nghĩ tôi sẽ bỏ mặc cô hay sao?”.

“Không phải, em chẳng có việc gì cần dùng đến tiền. Một khi đã quyết định bỏ đi, em phải nghĩ cách đối mặt. Chỉ là lần này chẳng còn cách nào khác nên mới nhờ chị.”

Bùi Hoan chỉ nói qua loa, cũng không giải thích rõ ràng. Chị Kính bảo cho địa chỉ, cô sống chết không chịu, sau đó cúp điện thoại.

Biết chị Kính sẽ bức tức nhưng bởi vì tình chị em bao nhiêu năm, Bùi Hoan vẫn tin tưởng ở chị. Quả nhiên một lúc sau, chị nhắn cho Bùi Hoan số điện thoại cô cần.

Bùi Hoan cất hộp nhẫn, xuống tầng dưới tìm Thẩm Minh, nhờ anh ta ngày mai giúp cô đưa Sênh Sênh đến trung tâm bồi dưỡng. Ở đó ban ngày cũng có giáo viên, đều là người sống ở khu vực quanh đây, có thể giúp cô trông con gái.

Thẩm Minh lập tức nhận lời, hỏi Bùi Hoan có việc gì.

“À, tôi định đi gặp một người bạn, chắc có thể quay về trong ngày.” Bùi Hoan cầm bát bánh trôi tàu đã nguội, ăn ngon lành, “Giữ đồ của người khác, trong lòng cứ thấp thỏm không yên”.

Thẩm Minh không hiểu nhưng vẫn nở nụ cười ngây ngô. Anh ta đi rửa bát, cất giọng nghiêm túc: “Cô đừng nôn nóng quá, chuyện gì cũng có cách giải quyết. Trước đây mẹ tôi thường nói với tôi, con người không nên lúc nào cũng nghĩ mình khổ. Cô thử nghĩ xem, trên đời này có công việc để cô làm, có đối tượng cô muốn đi hâm nóng cơm cho người đó, thế là đủ rồi”.

Bùi Hoan từ từ nuốt viên bánh trôi tàu cuối cùng, trong miệng toàn là hạt vừng giòn ngọt, ầm ập đến tận tâm can.

Cô nói: “Đúng vậy, anh có mẹ, tôi có con gái, như vậy cũng rất hạnh phúc rồi”.

Cô từng không biết đến nỗi khổ của người đời, từng ăn ngon mặc đẹp. Nhưng trải qua bao năm chìm nổi, cuối cùng chỉ một bát bánh trôi tàu nguội lạnh nhưng cô cũng cảm thấy thỏa mãn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bùi Hoan chưa đến sáu giờ đã đến sân bay.

Hai thành phố không xa không gần, chuyến bay mất ba tiếng đồng hồ nên gần tới buổi trưa, cô mới về đến thành phố Mộc.

Thời tiết đã ấm áp hơn, nhưng Bùi Hoan vẫn bịt kín từ đầu đến chân. Cô bắt xe đi đến điểm hẹn với Alice.

Alice hẹn gặp cô tại phòng riêng của một quán trà bình dân. Dù sao, cả hai cũng không muốn bị phóng viên bắt gặp.

Bùi Hoan đi vào, phát hiện đối phương đã ngồi đợi cô từ lâu. Bùi Hoan ngồi xuống phía đối diện, Alice mỉm cười với cô: “Tôi nên gọi một tiếng chị Hoan. Tính theo tuổi nghề, chị là bậc tiền bối của tôi”.

Bùi Hoan tháo kính râm. Hôm nay, cô mặc áo khoác và quần bò rẻ tiền, cầm túi vải bình thường, buộc tóc đuôi gà, bộ dạng chẳng khác nào vừa đi siêu thị mua thức ăn. Cô lắc đầu: “Tôi đã rút lui từ lâu rồi”.

Alice ở bên ngoài vô cùng xinh đẹp, trông còn dịu dàng hơn trên ti-vi. Đáng tiếc, cô ta vẫn dùng màu son rực rỡ đó.

Bùi Hoan nhìn ra người phụ nữ ở phía đối diện đang cố gắng khống chế thái độ thù địch với mình. Cô đành đi thẳng vào vấn đề, lấy cái hộp nhẫn khỏi túi xách đẩy đến trước mặt Alice: “Tưởng phu nhân, hôm nay tôi chỉ muốn đưa cái này cho cô, coi như trả vật về chủ cũ. Tôi không có ý gì khác, cô đừng hiểu nhầm”.

Alice dán mắt vào Bùi Hoan một lúc, cô ta đột nhiên giơ tay mở nắp hộp, im lặng nhìn chiếc nhẫn hồi lâu. Sau đó, từng giọt nước mắt chảy dài xuống gò má cô ta.

Bùi Hoan nói nhỏ: “Tôi không muốn khiến cô khó xử, thành thực xin lỗi. Tôi biết... thật ra không nên tìm cô, nhưng chiếc nhẫn này có ý nghĩa trọng đại, tôi thật sự không gánh nổi, bắt buộc phải trả về với chủ nhân của nó. Tưởng phu nhân, hôm nay tôi đến đây mà không nói với bất cứ ai, cũng không liên lạc với anh ấy, mong cô hãy yên tâm”.

Nếu những lời Tưởng Duy Thành nói với cô không có ý nghĩa đặc biệt, chỉ là anh nhất thời hưng phấn, Bùi Hoan cũng sẽ cho qua. Nhưng qua đám cưới rầm rộ hôm trước, cô mới biết Tưởng Duy Thành che giấu một bí mật to lớn, đó là lời hứa về hôn nhân, cả cuộc đời, anh chỉ định dành ột người.

Chính vì vậy, Bùi Hoan dù thế nào cũng không thể giữ chiếc nhẫn này.

Alice nắm chặt hộp nhẫn trong tay, cất cao giọng: “Bùi Hoan, chị có biết bao năm qua tôi sống thế nào không? Tôi thích anh ấy từ lúc chưa vào nghề... Tôi từng thu thập tạp chí, ảnh chụp trong phim của chị, ăn mặc trang điểm theo phong cách của chị”. Cô ta nghẹn ngào: “Nhưng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của chị bây giờ, tôi cảm thấy... chẳng đáng chút nào”.

Cô ta đặt hộp nhẫn lên ngực, nước mắt lại giàn giụa, không thể kiềm chế. Bùi Hoan không nói một lời, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh cô ta.

Cho đến khi Alice hồi phục tâm trạng, Bùi Hoan mới rút tờ giấy ăn đưa cho cô ta, nhìn cô ta lau nước mắt. Cô chỉ vào miệng đối phương: “Cô rất xinh, nhưng không thích hợp dùng màu son này. Cô chẳng cần thiết phải làm vậy”.

“Đây là một trong những món quà đính hôn Tưởng Duy Thành tặng cho tôi. Tôi biết đây là loại son chị thích nhất. Có lẽ không phải anh ấy cố ý, mà chỉ là cảm thấy người phụ nữ dùng màu này là đẹp nhất.” Alice cúi đầu, đột nhiên rút một đồng giấy ăn lau sạch sẽ vết son trên miệng. Sau đó, cô ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Bùi Hoan. Trong một khoảnh khắc, cô ta dường như muốn đánh người, nhưng cuối cùng cũng kiềm chế bản thân: “Cám ơn chị đã trả lại nhẫn cho tôi”.

Bị một người phụ nữ khác chứng kiến sự thảm hại của mình, hơn nữa còn là người luôn coi mình là tình địch, cảm giác này không dễ chịu chút nào. Tuy nhiên, mục đích của Bùi Hoan hôm nay rất chân thành, cô không muốn giả nhân giả nghĩa. Hơn nữa, dù chịu nhiều ám ức và cay đắng nhưng Alice vẫn đợi được người cô ta cần đợi.

Cuối cùng, Alice cất giọng bình tĩnh: “Tôi sẽ không nói cho Tưởng Duy Thành biết chuyện này. Tôi sẽ cất giấu chiếc nhẫn. Bất kể phải đợi bao nhiêu năm, tôi tin sớm muộn cũng có ngày anh ấy sẽ nói thật với tôi. Nếu cả cuộc đời này anh ấy không chịu nói, vậy thì đợi đến lúc chúng tôi đầu bạc răng long, tôi sẽ đem cái nhẫn này ngả bài với anh ấy”. Ngữ khí của cô ta lãnh đạm nhưng kiên định: “Bùi Hoan, chắc chắn anh ấy sẽ hiểu, tôi yêu anh ấy hơn chị”.

Bùi Hoan mỉm cười: “Như vậy là tốt nhất”.

“Tôi biết, tất cả mọi người bao gồm cả chị đều cho rằng tôi vì đồng tiền, vì muốn gả cho nhà giàu nên mới quyến rũ anh ấy. Không sao, tôi sẽ từ từ chứng minh ọi người thấy. Bây giờ, tôi từ bỏ tất cả, tôi chẳng cần thứ gì, kể cả anh ấy không cưới tôi, tôi cũng sẽ tiếp tục chờ đợi.” Alice cẩn thận cất hộp nhẫn. Lúc cô ta

cúi đầu, sợi dây chuyền kim cương trên cổ cô ta sáng lấp lánh. Sau đó, cô ta từ từ đứng dậy, phong thái tỏa ra vẻ trang nhã của một nữ chủ nhân thật sự: “Trước khi kết hôn, Tưởng Duy Thành nói với tôi, anh ấy không định trao nhẫn. Tôi liền đồng ý mà chẳng hỏi nguyên nhân. Kết quả tôi đã đoán đúng... Cả cuộc đời này anh ấy chỉ tặng nhẫn cưới ột người, nhưng người đó không phải là tôi”.

Tưởng Duy Thành thật sự may mắn, bởi có một người vợ vì yêu anh nên nguyện tác thành cho bí mật của anh.

Bùi Hoan rất hiểu tâm trạng của Alice. Lớp phấn trang điểm trên mặt lúc này hơi nhòe nhoẹt nhưng cô ta vẫn nở nụ cười kiên định. Người ngoài cuộc đều hiểu nhầm và có thành kiến với Alice nhưng sau khi trực tiếp gặp mặt, Bùi Hoan cuối cùng cũng phát hiện, thiên hạ đã nhầm. Alice là một người phụ nữ đáng khâm phục.

Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm, cất giọng chân thành với cô ta: “Tôi thật lòng hy vọng hai người sống hạnh phúc”.

Alice không nói thêm một lời, lặng lẽ đội mũ, đeo kính rồi cầm túi xách chuẩn bị rời đi. Trước khi ra cửa, cô ta lại quay người, rút hai túi kẹo và một tấm thiệp cưới đưa cho Bùi Hoan: “Anh ấy đã sớm chuẩn bị nhưng không tìm thấy chị. Vì vậy, anh ấy để ở nhà không động đến. Tuy đã muộn nhưng tôi vẫn muốn thay anh ấy đưa cho chị”.

Nhận ra đây là thiệp cưới của bọn họ, Bùi Hoan mỉm cười nhận lấy: “Là tôi nuốt lời, tôi đã hứa sẽ đi uống rượu mừng của hai người”.

Alice ngập ngừng, cuối cùng vẫn thốt ra miệng: “Nếu sau này gặp khó khăn gì, chị có thể trực tiếp tìm tôi”.

Bùi Hoan ngẩn người. Biết Alice không chịu lép vế, phải khiến cô khó xử một lần mới cân bằng tâm lý, cô quyết định tỏ ra yếu thế, lắc đầu: “Cô yên tâm, tôi sẽ không bao giờ làm phiền anh ấy, cũng không làm phiền đến cô”.

Alice nở nụ cười khách sáo, từ biệt cô.

Bùi Hoan dõi theo bóng lưng đối phương cho đến khi cô ta khuất dạng. Cô không thể không thừa nhận, đây là người phụ nữ kiên cường.

Bùi Hoan mặc áo rời khỏi quán trà. Hai tiếng đồng hồ sau mới tới chuyến bay về thành phố Diệp, nhưng cô ra sân bay luôn.

Cô cố tình không nhìn ngắm đường phố, không cố ý nhớ ra đây là nơi nào, cũng ép bản thân không nghĩ đến quá khứ. Giống như chỉ ở lại đây thêm một chút nữa thôi, cô sẽ bị đánh trở lại nguyên hình.

Đáng tiếc chỉ vì một chiếc nhẫn, Bùi Hoan đã có hành động mạo hiểm. Ngay sau khi cô rời đi, có người nhanh chóng vừa gọi điện thoại vừa bắt xe bám theo.

Nhìn qua cửa sổ máy bay, ráng chiều ở thành phố Diệp vô cùng rực rỡ.

Bùi Hoan về đến phố Hồng Diệp mới hơn bảy giờ tối. Mặc dù hơi mệt nhưng cô cảm thấy nhẹ lòng.

Hôm nay đã xin nghỉ nên cô không phải dạy đàn, mà chỉ đi đón Sênh Sênh rồi nhân tiện đi siêu thị mua thức ăn về nhà chuẩn bị bữa tối, đợi Thẩm Minh về cùng ăn.

Bùi Hoan không biết nấu nướng, mãi gần đây mới học làm vài món đơn giản. May mà Thẩm Minh tốt tính, người lại thật thà, dù cô nấu không ngon, anh ta cũng chẳng chê bai. Một tháng qua, mẹ con cô và anh ta sống rất hòa thuận.

Sau bữa cơm, ti-vi lại phát tin tức liên quan đến cuộc hôn nhân của Tưởng Duy Thành. Bản tin nhắc đến chuyện Lan Phường và gia tộc họ Tưởng đối địch, mấy năm nay tình hình giữa hai bên tương đối căng thẳng. Nhân dịp con trai độc nhất lấy vợ, mẹ Tưởng Duy Thành mấy hôm trước trả lời phỏng vấn, nói bóng gió muốn bắt tay giảng hòa với chủ nhân của Lan Phường.

Từ ngữ trong tin tức tương đối trang trọng, chỉ cho biết xuất phát từ mâu thuẫn làm ăn giữa hai bên chứ không dám đào sâu hơn.

Bùi Hoan đang thu dọn bàn ăn, nghe thấy tin này liền bảo Thẩm Minh đừng chuyển sang kênh khác. Cô dừng tay, ngồi xuống xem.

Mẹ Tưởng Duy Thành bình thường rất hiếm khi lộ diện. Thời còn trẻ, bà là tiểu thư danh gia vọng tộc hồ mưa gọi gió ở thành phố Mộc. Bà sinh con muộn, năm nay đã sáu mươi tuổi, nhưng giữ gìn nhan sắc rất tốt. Bà có phong thái con nhà quyền quý, phát biểu rất khéo léo uyển chuyển mà không kém phần trịnh trọng.

Tiếp theo, màn hình quay về phòng thu hình, người chủ trì phát biểu: “Lần này, chủ nhân của Lan Phường tôn trọng bậc trưởng bối, tỏ thái độ hết sức khiêm nhường. Hôm Tưởng Duy Thành kết hôn, Lan Phường lấy danh nghĩa của Hoa tiên sinh gửi khoản tiền mừng hậu hĩnh. Hai bên dần xếp ổn thỏa. Dư luận cho rằng, hai bên đã nhân cơ hội này xóa bỏ mọi oán thù”.

Thẩm Minh cũng theo dõi tin tức, tỏ ra hứng thú, quay sang hỏi Bùi Hoan: “Lan Phường là Kính Lan Hội phải không? Kính Lan Hội và Tưởng gia là hai thế lực lớn một sáng một tối còn gì? Chẳng phải đợt trước đường cao tốc ở thành phố Mộc bị phong tỏa vài ngày hay sao, tôi đọc được tin là do bọn họ một phen sống mái tạo thành”.

Bùi Hoan lặng thinh. Cô chuyển sang kênh khác rồi đi rửa bát. Thẩm Minh vẫn muốn tiếp tục tán gẫu, đi theo hỏi cô: “Cô là người thành phố Mộc, đã bao giờ đi Lan Phường chưa?”.

“Tôi đi rồi, cũng chẳng có gì, chỉ là một con phố bình thường mà thôi.”

“Tôi cứ tưởng như trong phim điện ảnh, tối tăm thần bí, cổng vào có người canh gác.” Thẩm Minh tưởng tượng.

Bùi Hoan bị anh ta chọc cười, lắc đầu: “Đâu có đáng sợ như vậy”. Cô vừa xếp bát đĩa lên giá vừa chuyển đề tài: “Ngày mai để tôi nấu chút gì mang đi ẹ anh, trong tủ vẫn còn nhiều thức ăn”.

Thẩm Minh vui vẻ gật đầu: “Được, mấy ngày nay tôi phải dậy sớm, mẹ tôi khám mấy buổi liền”.

Trưa hôm sau, Bùi Hoan mang cơm đến bệnh viện ẹ con Thẩm Minh. Bà Thẩm đã quen cô, mơ mơ hồ hồ đòi ăn bánh bao. Thẩm Minh nói sẽ mua cho bà, bà không chịu, kéo tay Bùi Hoan, đòi bánh bao nhân nấm hương, còn nói sinh con trai không bằng sinh đứa con gái.

Bùi Hoan an ủi bà: “Tối nay cháu về làm, ngày mai mang đến cho bác”.

Thẩm Minh ngại ngùng, bảo Bùi Hoan đừng nhận lời. Cuối cùng nói không lại mẹ, anh ta hạ giọng thì thầm: “Phiền cô quá, mẹ tôi không tỉnh táo, chẳng biết lúc nào lại nghĩ ra mấy thứ kỳ quái rồi đòi ăn”.

“Không có gì, dù sao tôi cũng nhàn rồi.”

Buổi tối, Bùi Hoan xin trung tâm bồi dưỡng cho về sớm để đi siêu thị mua thức ăn. Sau chín giờ tối, đồ tươi sống giảm giá hàng loạt.

Cô buộc tóc, xách giỏ hàng, cùng các bà thím tranh nhau chọn nấm, mua thịt băm... Sau khi chọn xong, cô đột nhiên quay đầu.

Tuy xung quanh đông đúc nhưng người lớn ở Lan Phường đều có giác quan đặc biệt nhạy cảm, Bùi Hoan luôn cảm thấy có gì đó bất thường.

Cô quan sát một lượt rồi nhanh chóng đi thanh toán. Sau đó, Bùi Hoan xách túi lớn túi nhỏ đi bộ dọc trên phố Hồng Diệp. Sắp đến nhà, cô đột ngột rẽ vào cửa hàng tạp phẩm ở gần đó.

Nhờ giá hàng che khuất, Bùi Hoan âm thầm quan sát tình hình bên ngoài cửa kính, nhưng chẳng thấy bất cứ người nào.

Tất cả vẫn bình thường, chắc tại cô đa nghi mà thôi.

Bùi Hoan tiếp tục đi về. Vừa đến nhà, chưa kịp mở cửa, đột nhiên có người thò tay từ đằng sau kéo túi đồ của cô. Bùi Hoan giật mình, giơ chân đạp theo phản xạ. Không ngờ cô dễ dàng đạp đối phương bắn ra xa.

Túi đồ rơi xuống đất, cô mới phát hiện là Thẩm Minh.

Anh ta bị va vào cửa, ngã sõng soài, dờ ra ở đó một lúc mới lắp bắp: “Tôi... tôi nhìn thấy cô mua đồ nên mới xuống giúp cô...”.

Bùi Hoan đỡ anh ta đứng dậy: “Xin lỗi, tại tôi căng thẳng quá”. Cô định xem Thẩm Minh có bị thương ở đâu, anh ta lắc đầu tỏ ý mình không sao.

Bỗng dưng bị ăn đập của Bùi Hoan, Thẩm Minh hết sức ngỡ ngàng. Đến khi hai người lên tầng trên, anh ta mới hỏi: “Cô từng tập võ phòng thân đấy à? Chuyên nghiệp quá đi...”.

Bùi Hoan lắc đầu: “Trước kia quay phim võ thuật nên tôi mới học mấy chiêu”.

“Tôi không nhớ cô đóng loại phim đó, hình như chỉ có phim văn nghệ thôi.”

Bùi Hoan quên mất đây là fans hâm mộ “ruột” của mình, nhất thời không biết bịa chuyện thế nào, đành hàm hồ cho qua: “À, tôi chỉ học lấy lệ mà thôi. Được rồi, hôm nay là lỗi của tôi, xin lỗi anh”.

Thẩm Minh cười. Bùi Hoan lên gác xem Sênh Sênh, con bé đã ngủ say. Lúc này, cô mới yên tâm một chút.

Trưa ngày hôm sau, Bùi Hoan mang bánh bao và đồ ăn đi bệnh viện tìm Thẩm Minh. Nhưng bác sĩ nói với cô, hôm nay Thẩm Minh không đến bệnh viện.

“Anh ấy có thể đi đâu nhỉ? Anh ấy ra khỏi nhà từ sáng sớm.” Bùi Hoan cảm thấy kỳ lạ. Cô đem bánh đến tẹ Thẩm Minh ăn trước, lại bảo Sênh Sênh đừng chạy lung tung rồi đi gọi điện thoại.

Di động của Thẩm Minh có tín hiệu nhưng không ai bắt máy.

Bùi Hoan chẳng biết đi đâu tìm anh ta nên đành hỏi các cô y tá. Mọi người đều nói bình thường anh ta đến rất sớm, nhưng hôm nay không thấy bóng dáng, mọi người còn tưởng anh ta bận việc đột xuất.

Bùi Hoan bế Sênh Sênh xuống tầng dưới, trong lòng hơi bất an. Điện thoại đột nhiên có tin nhắn gửi tới, là số của Thẩm Minh. Bùi Hoan mở ra xem, đầu óc trống rỗng ngay tức thì.

Có người dùng máy của Thẩm Minh nhắn cho cô: “Nếu cô còn muốn gặp anh ta thì hãy dẫn con gái đến Hội quán 817. Không có con bé, vậy thì đừng mong gặp lại anh ta”.

Bàn tay cầm di động của Bùi Hoan run run. Sênh Sênh đứng một lúc, cảm thấy buồn chán nên kéo tay áo cô, hỏi nhỏ: “Mẹ ơi, chúng ta về nhà đi”.

Bùi Hoan lập cập gọi vào số di động của Thẩm Minh. Đầu kia quả nhiên có người bắt máy nhưng im lặng. Bùi Hoan lập tức đoán ra là ai: “Hoa Thiệu Đình, anh đúng là đồ khốn”.

Nói xong, Bùi Hoan ném mạnh điện thoại, di động đập vào bờ tường vỡ tan. Các bệnh nhân và y tá đang ở xung quanh đều giật mình, đứng lại nhìn cô.

Bùi Hoan ngồi xổm xuống hành lang bệnh viện, ôm chặt Sênh Sênh, vùi mặt vào người con bé. Lồng ngực cô tắc nghẽn, toàn thân run rẩy.

Sênh Sênh hoảng sợ, ôm cổ mẹ thì thầm: “Mẹ đừng tức giận, Sênh Sênh nghe lời mẹ”.

Vừa nói, con bé vừa giơ tay vỗ lưng Bùi Hoan, tỏ ý vỗ về, giống như mỗi lần cô bảo con bé đừng sợ.

Bùi Hoan quay người về phía phòng bệnh. Mẹ Thẩm Minh vẫn không biết gì. Bà không tỉnh táo nên cũng chẳng nhận ra hôm nay con trai mình chưa đến.

Bùi Hoan nghiêng răng đứng dậy. Cô bế Sênh Sênh rồi tháo khăn quàng cổ để che đi gương mặt nhỏ nhắn của con bé. Sau đó, cô nói: “Sênh Sênh, cho dù xảy ra chuyện gì, con cũng phải nhớ, mẹ rất yêu con”.

Sênh Sênh nửa hiểu nửa không gật đầu rồi ngả vào vai Bùi Hoan. Bùi Hoan liền bế con bé đi nhanh xuống dưới vẫy taxi.

Trên đường đi, Sênh Sênh hỏi khê: “Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa đúng không?”.

Sênh Sênh lớn lên ở trại trẻ mồ côi, bởi vì ốm yếu bệnh tật nên luôn bị mọi người nhìn bằng con mắt khác thường. Vì thế con bé đặc biệt nhạy cảm.

Bùi Hoan nghẹn ngào, lắc đầu: “Làm gì có chuyện đó, Sênh Sênh là mạng sống của mẹ”. Cô ôm chặt con gái vào lòng, hít một hơi sâu, ép bản thân bình tĩnh. Sau đó, cô lẩm bẩm: “Bất kể xảy ra chuyện gì, lần này mẹ sẽ luôn ở bên con”.

Hội quán 817 quả nhiên là do người của Kính Lan Hội mở. Bùi Hoan thoát nhìn là đoán ra ngay. Nó là câu lạc bộ tư nhân, bên ngoài mở một quán bar bình thường làm bình phong. Lúc Bùi Hoan xuống xe, tài xế taxi ngập ngừng vài giây, có lòng tốt nhắc nhở: “Cô mang trẻ con vào trong đó... thì không hay cho lắm. Nơi này loại người nào cũng có”.

Bùi Hoan lắc đầu, trả tiền rồi đi thẳng vào hội quán.

Rất nhanh có một người quen ra cửa đón cô. Cố Lâm mặt mày vô cảm, cung kính cúi đầu chào hỏi Bùi Hoan: “Tam tiểu thư”. Nói xong, Cố Lâm ra hiệu cô đi theo mình. Bọn họ bắt thang máy xuống tầng hầm.

Bốn mặt thang máy đều lắp gương soi, Bùi Hoan không nhìn Cố Lâm nhưng vẫn bắt gặp nụ cười trên khóe miệng cô ta, giống hệt hôm hai người ở trước cửa Hải Đường Cúc.

Thảo nào Cố Lâm đặc ý như vậy, chắc chắn cô ta đã sớm biết cô có con.

Tầng hầm trang trí xa hoa lộng lẫy, khác hoàn toàn trên mặt đất. Mùi hương mờ ám như có như không thoang thoảng khắp nơi, vách tường đều là thảm nhung màu tím mờ, hành lang ngoằn ngoèo, thậm chí nhìn không ra cửa phòng ở vị trí nào.

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, nếu có người đi qua cũng cúi thấp đầu. Hành lang nhiều ngã rẽ, không có người dẫn đường, chắc chắn Bùi Hoan sẽ bị lạc trong mê cung này.

Bùi Hoan đi theo Cố Lâm. Cô thì thầm dặn dò Sênh Sênh đừng lên tiếng. Sau đó, cô giữ đầu con bé trước ngực mình, không cho nó nhòm ngó lung tung.

“Thẩm Minh đang ở đâu?”

Cố Lâm hơi dừng bước, quay đầu nói: “Hoa tiên sinh dặn chúng tôi đưa anh ta đi nghỉ, bây giờ chắc anh ta đang ngủ”.

“Cô dùng loại thuốc gì?” Bùi Hoan hỏi thẳng. “Đừng nói những lời thừa thãi với tôi”.

“Là thuốc an thần, chúng tôi chỉ muốn anh ta yên tĩnh một lát.”

Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm.

Cố Lâm đưa cô đi tới căn phòng ở phía trong cùng. Khi cánh cửa làm bằng da mở toang, một mùi hương thảo mộc xộc vào mũi Bùi Hoan, là mùi trầm hương hết sức quen thuộc.

Bùi Hoan đi vào trong, Cố Lâm lui ra ngoài, nói sẽ canh chừng ở trên mặt đất. Bùi Hoan quan sát một lượt, căn phòng rất rộng, không biết trước đây dùng để làm gì, nhưng bởi vì sự xuất hiện của Hoa tiên sinh nên đồ đạc bị dọn dẹp sạch sẽ.

Hoa Thiệu Đình mặc áo khoác màu xám nhạt, đang đứng tựa vào chiếc sofa dài ở góc phòng. Sofa được làm theo phong cách thời kỳ Trung cổ, trên ghế xuất hiện một khẩu súng.

Kể từ lúc Bùi Hoan bước vào phòng, Hoa Thiệu Đình không hề có phản ứng. Bùi Hoan nhìn chằm chằm khẩu súng, đồng thời che mắt Sênh Sênh. Cô mở miệng trước: “Em và đứa nhỏ đã đến đây rồi, anh thả Thẩm Minh ra đi. Nếu không phải anh ta giúp em, em còn chẳng có chỗ nương thân”.

Hoa Thiệu Đình nhắm mắt nghỉ ngơi, một lúc lâu sau mới thở hắt ra, ngồi xuống ghế, quan sát cô từ đầu đến chân: “Bùi Bùi, em có biết bộ dạng của mình bây giờ trông như thế nào không?”.

Bùi Hoan phát hiện bản thân còn có thể bật cười thành tiếng. Cô nói thản nhiên: “Con người kiểu gì cũng phải cúi đầu trước hiện thực cuộc sống. Một khi không có tiền ăn cơm, lấy đâu ra thời gian suy nghĩ đến chuyện mặc đồ gì... Được rồi, anh thả Thẩm Minh ra đi”.

Hoa Thiệu Đình gõ hai tiếng xuống thành ghế. Bức tường màu tím mờ ở bên cạnh đột nhiên mở ra một cánh cửa. Tường và cửa hoàn toàn như nhau nên chẳng ai nhận ra.

Có người dẫn Thẩm Minh đi vào phòng. Anh ta bị bịt mắt, miệng cũng bị dán kín, chỉ có thể ú ớ điều gì đó.

Thẩm Minh tạo ra động tĩnh khiến người đàn ông ngồi ở sofa chau mày. Thuộc hạ lập tức vung tay định đánh anh ta. Bùi Hoan liền xông tới ngăn bọn họ: “Đừng động vào anh ta”.

Thuộc hạ quay sang người đàn ông ngồi ở sofa. Hoa tiên sinh lắc đầu, thuộc hạ liền lui ra ngoài, trước khi đi còn đập Thẩm Minh một cái khiến anh ta ngã xuống đất.

Bùi Hoan sốt ruột: “Anh mau thả anh ta ra đi”.

Hoa Thiệu Đình cởi áo khoác ném sang một bên, chậm rãi nói với cô: “Bùi Bùi, tôi không muốn gặp em trong hoàn cảnh này, là em ép tôi”. Anh nhìn bé gái trong lòng Bùi Hoan, giơ tay về phía cô: “Giao con bé cho tôi trước đã”.

Bùi Hoan nghiêng răng, nói rành rọt từng chữ một: “Em dám đưa con bé đến đây, tức là đã nghĩ thông suốt. Anh muốn động vào con bé thì hãy giết em trước”.

Sênh Sênh bị khăn quàng cổ của mẹ che mặt nên không hiểu xảy ra chuyện gì. Nhưng con bé biết mẹ đang vô cùng tức giận. Bùi Hoan kích động, càng dùng sức ôm chặt Sênh Sênh, đến mức nó cảm thấy đau. Nó ngoái đầu muốn quan sát xung quanh nhưng bị Bùi Hoan ấn vào lòng.

Sênh Sênh bắt đầu cảm thấy sợ hãi, gọi một tiếng: “Mẹ”.

Trong lòng Bùi Hoan như bị thứ gì đó kéo xuống vực sâu. Đã đến nước này, không ai có thể cứu mẹ con cô. Cô ôm Sênh Sênh bắt động, nói với Hoa Thiệu Đình: “Mau thả Thẩm Minh. Đây là chuyện của anh và em, đừng để liên lụy đến người vô tội”.

Hoa Thiệu Đình nở nụ cười lạnh lùng: “Chuyện của tôi và em? Vậy em hãy nói cho tôi biết, đứa nhỏ này là con ai?”.

Bùi Hoan giật mình, vô thức che mặt Sênh Sênh: “Anh đừng nằm mơ. Hoa Thiệu Đình, năm xưa con anh có kết cục như thế nào, anh đã tận mắt chứng kiến rồi còn gì”.

“Vậy thì là con của em và Tưởng Duy Thành?” Ngực khí của Hoa Thiệu Đình không một chút xao động. Anh từ từ đứng dậy. Bùi Hoan muốn lùi lại phía sau theo phản xạ, nhưng vì con gái nên cổ trắn tĩnh, đứng bất động.

Hoa Thiệu Đình lấy khẩu súng ở trên sofa, Bùi Hoan vẫn không nhúc nhích.

Anh đi đến trước mặt cô, Thẩm Minh ở dưới đất ú ớ la hét điều gì đó. Hoa Thiệu Đình không thèm để ý đến anh ta mà chỉ nhìn Bùi Hoan. Anh giơ tay muốn bế đứa bé trong lòng cô. Bùi Hoan liền vung tay, tát rất mạnh vào mặt anh: “Đừng có động vào con bé”.

Cô dường như dùng toàn bộ sức lực. Đánh anh xong, nước mắt trào khóe mi.

Xung quanh đột nhiên có vô số người lao vào phòng, lo lắng hỏi anh: “Hoa tiên sinh?”.

Hoa Thiệu Đình lau vết máu ở khóe miệng, bình thản nói một câu: “Không có gì, ra ngoài đi”.

Mọi người chẳng có phản ứng, anh liền giơ súng bắn một phát vào bờ tường: “Cút!”.

Đám thuộc hạ lập tức lui ra ngoài, chẳng ai dám ở lại.

Nghe thấy tiếng súng, Sênh Sênh khóc òa lên. Bùi Hoan vừa dỗ con gái, vừa ngược mắt nhìn Hoa Thiệu Đình: “Không phải là con Tưởng Duy Thành, cũng không phải của anh. Các anh không cần hao tâm tổn trí vì đứa nhỏ này”.

Hoa Thiệu Đình cười nhạt, đi sang bên cạnh hai bước, vừa vịn tới chỗ Thẩm Minh. Ý thức anh định làm gì, Bùi Hoan lập tức đặt con gái xuống đất, giơ một tay kéo anh: “Anh dám!”.

Mũi súng chĩa vào đầu Thẩm Minh. Hoa Thiệu Đình đứng thẳng người, còn Bùi Hoan quỳ một chân xuống đất, một tay bảo vệ con gái, một tay ngăn anh lại.

Cô gần như phát điên, túm lấy mũi súng không cho anh hành động. Nhưng Hoa Thiệu Đình chỉ đứng im lặng ở đó, như đêm mưa gió của sáu năm trước.

Anh vẫn trầm mặc không thay đổi, nhưng cũng đủ hủy diệt cô, khiến cô cảm thấy bản thân chỉ là vật hiến tế. Hoa Thiệu Đình có vừa lòng hay không tùy thuộc vào tâm trạng của anh.

Hoa Thiệu Đình lên tiếng, ngữ khí càng lạnh lẽo: “Bùi Bùi, ngay hôm em trở thành người lớn, tôi đã nói rõ với em, tôi cũng có giới hạn của mình, em cần phải biết em là người của ai. Nếu em dám nói dối, vậy thì nên gánh chịu hậu quả”.

Mũi súng của anh vẫn nhắm thẳng vào người đàn ông ở dưới đất. Bùi Hoan lao tới, chắn trước Thẩm Minh: “Không được, anh ấy giúp em rất nhiều... Mẹ anh ấy còn nằm viện... Đừng, coi như em cầu xin anh!”.

“Được, vậy tôi hỏi lại lần nữa, đứa bé này là con ai?” Hoa Thiệu Đình nhìn cô, ánh mắt dần tối thẫm. Bùi Hoan nhìn con gái vẫn đang khóc nức nở, lắc đầu mà không lên tiếng. Cô kéo khăn che mắt Sênh Sênh, không cho con bé nhìn thấy rồi kéo nó vào lòng.

Hoa Thiệu Đình tựa hồ đã có quyết định, nhưng anh vẫn cất giọng nhẫn nại với cô: “Em cũng biết, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ làm việc thiện, cũng chẳng có hứng thú nuôi con của người khác. Con bé và Thẩm Minh, hôm nay tôi chỉ giữ lại một người, tự em chọn đi”.

“Anh hãy thả Thẩm Minh đi, anh ta là người vô tội, không hề biết chuyện của em”.

Hoa Thiệu Đình đảo mắt qua người đàn ông ở dưới đất, gật đầu: “Được thôi, vậy thì tôi sẽ xử lý đứa nhỏ, để tránh sau này nó lớn lên, ngày ngày nhắc nhở tôi, em đã làm những chuyện gì ở bên ngoài”. Nói đến đây, anh xoay cổ tay, nhắm thẳng mũi súng vào Sênh Sênh.

Cuối cùng vẫn xảy ra tình huống này.

Bùi Hoan cảm thấy toàn thân bị rút hết sức lực, cô gần như quỳ trước mặt Hoa Thiệu Đình. Cô lập tức kéo Sênh Sênh ra sau lưng, run rẩy nắm lấy bàn tay đang cầm súng của anh chĩa vào ngực mình.

Cô ngược mắt nhìn anh, cất giọng kiên định: “Anh nổ súng đi. Nếu anh muốn nó chết thì hãy giết em trước”.

Hoa Thiệu Đình tức đến mức không thể kiềm chế, lên cơn ho sặc sụa. Bùi Hoan giữ chặt tay anh: “Em đã chịu đựng đủ rồi. Anh cả... Em đã hứa với con bé, lần này cho dù xảy ra chuyện gì, em cũng đi theo nó. Nếu anh thật sự muốn giết nó, em sẽ chết cùng nó”.

Cô nhắm mắt, không dám nhìn anh. Nước mắt lại chảy dài xuống gò má, không biết bao giờ mới dừng lại.

“Anh đừng giày vò em nữa. Đây chẳng phải lần đầu tiên anh đối xử với em như vậy... Nhưng em không trách anh, em tệ như vậy đây.”

Cảm thấy Hoa Thiệu Đình muốn lùi lại phía sau, Bùi Hoan ra sức giữ tay anh, ấn họng súng vào người mình: “Chúng ta kết thúc đi. Em thật sự chịu đủ rồi, em biết mình vĩnh viễn không thể thoát khỏi... Em cũng chẳng muốn rời xa anh, nhưng em còn có Sênh Sênh, không thể bỏ mặc con bé”.

Hoa Thiệu Đình đứng bất động. Không biết bao lâu sau, khi nước mắt trên mặt Bùi Hoan đã khô cạn, anh đột nhiên mở miệng gọi thuộc hạ: “Đưa người này ra ngoài trước. Thả cậu ta đi”.

Người vừa vào đều là thuộc hạ của Cố Lâm, bọn họ do dự một lát, lại hỏi: “Tiên sinh, có cần cho hắn một bài học để hắn không dám ăn nói bậy bạ?”.

“Không cần, hãy thả cậu ta ngay lập tức.”

“Vâng.”

Thẩm Minh bị đưa ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại bọn họ.

Bùi Hoan buông tay anh, ngồi bệt xuống đất. Sênh Sênh sợ chết khiếp, nắc nhen ở trong lòng cô.

Bùi Hoan không chịu nổi cảnh tượng này, lòng cô đau đớn như dao cắt. Cô không thể để con bé đối mặt với sự thật tàn nhẫn như vậy, nên cất giọng khản đặc hỏi anh: “Hoa Thiệu Đình, anh tạo nghiệp chướng còn chưa đủ hay sao? Cứ phải đi đến nước này?”.

Hoa Thiệu Đình im lặng. Bùi Hoan biết, từ trước đến nay, anh nói một là một, hai là hai. Anh đã thả Thẩm Minh thì chắc chắn không tha cho Sênh Sênh. Cô hết hy vọng, trong lòng hạ quyết tâm, an ủi con gái: “Mẹ sẽ luôn ở bên con. Không sao đâu, con đừng khóc nữa”.

Sênh Sênh vốn sợ đến mức không thể thốt ra lời. Thấy Bùi Hoan như vậy, nó càng hoảng sợ. Nó bắt đầu túm chặt áo Bùi Hoan, sắc mặt đỏ bừng, hô hấp dần trở nên khó nhọc.

Nhận ra điều bất thường, Bùi Hoan lập tức tháo khăn quàng cổ, đặt con bé nằm xuống đất: “Sênh Sênh!”.

Cuối cùng, con bé bị ép đến mức phát bệnh. Bùi Hoan đã vượt quá giới hạn chịu đựng của bản thân, quay người hét lên với Hoa Thiệu Đình: “Anh hãy ra tay đi, đừng để con bé chịu khổ nữa. Anh là đồ khốn... đến trẻ con cũng không buông tha”.

Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo của Sênh Sênh. Nhận ra đôi môi nó ngày càng tím ngắt, anh chợt hiểu nguyên nhân vì sao. Toàn thân anh run rẩy, cánh tay buông thõng, khẩu súng rơi xuống đất.

Bùi Hoan không biết làm thế nào để Sênh Sênh dễ chịu hơn, cô gần như phát điên.

Hoa Thiệu Đình có phản ứng trước. Anh ôm Bùi Hoan để cô bình tĩnh, đồng thời gọi người đưa Sênh Sênh đi cấp cứu: “Bảo Tùy Viễn đến ngay, lập tức đưa đi bệnh viện”.

Mặt Bùi Hoan giàn giụa nước mắt, đầu tóc lòa xòa. Sau khi Sênh Sênh được đưa đi cấp cứu, cô mới tìm lại chút ý thức, giơ tay bóp trán mình.

Hoa Thiệu Đình đột nhiên khó chịu trong người. Nhìn thấy khước miệng anh rỉ máu, trong lòng Bùi Hoan càng hỗn loạn.

Cuối cùng, cô cũng hiểu đây là số phận của mình, cô không thể từ bỏ anh.

Bùi Hoan nhích lại gần đỡ Hoa Thiệu Đình nhưng anh lắc đầu, tùy tiện giơ tay lau vết máu. Bùi Hoan không dám động đây, ngồi yên bên cạnh anh. Hoa Thiệu Đình nghỉ ngơi một lúc, cảm thấy đã ổn, anh gượng cười quay đầu nhìn cô: “Sao em lại bướng bỉnh như vậy? Con bé bị bệnh đến mức này... Khụ khụ, biết rõ Tùy Viễn có thể chữa khỏi cho con bé mà em vẫn không chịu nói thật với tôi?”.

Bị anh vạch trần, toàn bộ tâm tình của Bùi Hoan lại dội lên trong giây lát. Cô nhìn anh qua làn nước mắt mờ mờ, rất lâu sau mới mở miệng: “Anh cả, em cầu xin anh, xin anh hãy tha cho con bé”.

Bùi Hoan nắc nhen, thanh âm ngày càng nhỏ dần: “Là em cứ muốn sinh con bé. Tưởng Duy Thành giúp em... Năm đó, anh ấy cố tình bày ra hiện trường cho anh thấy, để anh tin đứa con không còn nữa mới tha cho em. Thật ra, con bé không sao, chỉ là sau khi lọt lòng đã mắc căn bệnh giống anh, nhưng em không hề hối hận”.

Bùi Hoan cố gắng đè nén tâm trạng, kéo tay Hoa Thiệu Đình sụt sùi: “Nếu anh không tin thì hãy đi xét nghiệm, nó đúng là con gái anh... Một giọt máu đào hơn ao nước lã, dù anh không cần nó, em cũng sẽ nuôi nó lớn khôn. Em xin anh... Cả cuộc đời này anh đã làm rất nhiều việc cho em, anh hãy vì em mà tha cho con gái của chúng ta, được không anh?”.

Hoa Thiệu Đình im lặng từ đầu đến cuối. Đợi Bùi Hoan nói xong, anh thở dài một hơi, đột nhiên ngã người về phía sau. Bùi Hoan giật mình, vội quay sang ôm anh.

Thật ra anh không sao, chỉ là trong lòng buồn giá.

“Ba mươi mấy năm cuộc đời, đến ngày hôm nay anh mới cảm thấy bản thân là người hoàn toàn thất bại.”

Hoa Thiệu Đình nằm xuống đất mới dễ chịu một chút. Tùy Viễn từng nói anh có rất nhiều tật xấu. Quả đúng như vậy, anh là người tự cao tự đại, từ trước đến nay chưa bao giờ cho rằng mình làm sai.

Ví dụ bây giờ, anh thật sự nghĩ không thông, rốt cuộc bản thân đã làm những gì, mới có thể khiến Bùi Hoan khẳng khái nhận định, anh muốn xử lý con ruột của mình.

Hoa Thiệu Đình giơ tay kéo Bùi Hoan nằm xuống ngực mình.

Anh cất giọng trầm trầm: “Anh hơi khó chịu trong người, vì vậy em đừng ồn ào nữa. Em hãy nghe cho rõ những lời anh nói. Không phải anh không thích trẻ con. Anh không muốn có con là bởi vì... Trước đây bác sĩ nói với anh, căn bệnh của anh là bệnh di truyền. Mẹ anh cũng bị nhưng vẫn kiên quyết sinh ra anh. Sau đó, bà qua đời vì bệnh tim đột phát. Đây đã là bi kịch của hai thế hệ, tại sao còn để con chúng ta chịu khổ? Năm xưa anh không cho em mang thai, một mặt vì thương em còn quá trẻ, mặt khác...”. Hoa Thiệu Đình dừng lại, nâng cằm Bùi Hoan, lau sạch nước mắt trên gò má cô rồi mới nói tiếp: “Anh có khả năng ra đi bất cứ lúc nào. Ngộ nhớ một ngày nào đó anh xảy ra chuyện, em mới bao nhiêu tuổi? Một mình em làm sao có thể nuôi dưỡng con nhỏ bị bệnh? Bùi Bùi, em hãy thử nghĩ xem, đây không phải là chuyện đơn giản, không như mấy trò bình thường em hay gây ra. Anh phải suy nghĩ cho em, em có hiểu không?”. Nói đến đây, anh áp tay vào má cô.

Bùi Hoan ngồi dậy, hai người coi như bình tĩnh một chút. Bất gặp bộ dạng cúi đầu của cô, Hoa Thiệu Đình thở dài, ôm cô ngồi lên sofa.

Bùi Hoan giơ tay che mặt, nói nhỏ: “Thật ra, em cũng không tin là anh tàn nhẫn như vậy, nhưng chính anh đã ép em đi bệnh viện... Anh không muốn đứa con đó”.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Bùi Hoan vẫn canh cánh trong lòng.

Hoa Thiệu Đình vuốt tóc cô: “Em luôn nói hổ dữ không ăn thịt con, đúng là anh không hy vọng em sinh con để con và em phải chịu khổ, nhưng anh đâu đến nỗi súc sinh như vậy”. Biết cô không hiểu, anh lại thở dài: “Tùy Viễn luôn khuyên anh nên cho em biết sự thật, nhưng anh không thể nói rõ. Những người đưa em đi là thân tín ở bên cạnh anh. Đúng là anh không muốn có con nhưng thật sự không phải anh làm chuyện đó. Thai nhi đã bốn tháng, em tưởng anh không thương xót hay sao? Làm sao anh có thể ra tay? Em đánh giá cao anh quá đấy! Bùi Bùi... Anh cũng là con người, một người đàn ông bình thường”.

Hoa Thiệu Đình ôm Bùi Hoan, thì thầm bên tai cô: “Lúc biết em có thai, anh vui mừng biết bao. Nhưng anh chẳng còn cách nào khác. Từ trước đến nay, chưa có chuyện nào khiến anh do dự như vậy. Nhân lúc thai nhi còn nhỏ, anh định khuyên em bỏ đi, nhưng lại không đành lòng. Sau đó, anh quyết định để em sinh con. Anh thích con gái, nếu là con gái thì tốt biết mấy!”. Anh vỗ đầu cô: “Không tin em cứ đi hỏi Tùy Viễn, anh bị cậu ta cười nhạo không biết bao nhiêu lần. Đến bây giờ cậu ta vẫn còn trêu chọc, nói anh chỉ thích bé gái”.

Lúc nói câu này, anh không hề giống Hoa tiên sinh, mà giống một người cha yêu thương con gái của mình, có thể vì đứa bé làm bất cứ điều gì.

Nghe anh bộc bạch, Bùi Hoan lại bắt đầu chảy nước mắt. Cô cảm thấy mình bị điên rồi, ở đâu ra nhiều nước mắt đến thế.

Lần nào cô cũng nhắc nhở bản thân không được rơi lệ nhưng cuối cùng vẫn chẳng tiến bộ.

Sáu năm xa cách, cô dùng toàn bộ sức lực để hận anh. Đến cuối cùng, tất cả lại chỉ là một sự hiểu nhầm.

Nước mắt cô càng tuôn như suối. Hoa Thiệu Đình biết không thể dỗ dành, nên để mặc cho cô khóc. Nước mắt ướt đầm vai áo sơ mi của anh, Bùi Hoan còn nghiêng răng cắn anh mới giải tỏa tâm trạng.

“Hãy nói cho em biết là ai làm?” Cuối cùng, Bùi Hoan cất giọng khản đặc.

Ánh mắt Hoa Thiệu Đình hơi tối tăm, anh lắc đầu: “Em yên tâm, sau này sẽ không ai có thể làm hại con của chúng ta. Nó tên là gì, Sênh Sênh phải không?”.

“Anh nói cho em biết đi.”

“Anh đã xử lý những người đó, em không cần lo lắng... Là bọn họ tự ý quyết định, cho rằng anh tuyệt đối không để em giữ lại đứa bé.”

Bùi Hoan không tiếp tục truy vấn. Cô hiểu tính Hoa Thiệu Đình, chuyện anh không làm, nhưng lại tự nguyện gánh sáu năm trời, chắc chắn có nguyên nhân nào đó mà anh không thể giải thích.

Cô lơ mơ cảm thấy sự việc này không đơn giản, cô không dám tiếp tục đoán mò.

17. Chương 17

Chương 17: Nên lười thì lười

Mắt Hoa Thiệu Đình đã gần như không nhìn rõ, Bùi Hoan biết là do phát súng của mình gây nên. Cô giờ tay chạm nhẹ vào vết sẹo mờ mờ trên lồng ngực của anh, anh nắm tay cô không cho cô động đậy.

Bùi Hoan chợt nhớ tới tiết lộ của Tùy Viễn, nói Hoa Thiệu Đình đi bệnh viện nhìn thấy cảnh tượng sau khi cô phá thai, anh bị ốm một trận thập tử nhất sinh. Cô không thể tưởng tượng ra tâm trạng của anh lúc đó. Anh là người không muốn cô chịu cực khổ nhất trên cõi đời này, cô hiểu rõ điều đó nên mới ngông nghênh chẳng sợ điều gì. Anh đối xử với cô rất tốt, thậm chí cả bố mẹ cô cũng không bằng. Vậy mà cô còn suýt nữa giết chết anh.

Bùi Hoan có trăm ngàn lời muốn nói nhưng không thể thốt ra miệng. Cô ôm Hoa Thiệu Đình, lặng lẽ rơi lệ.

Sợ cô cứ khóc mãi ảnh hưởng đến sức khỏe, Hoa Thiệu Đình lau nước mắt trên mặt cô: “Được rồi, em đừng khóc nữa, chúng ta đi xem Sên Sên thể nào... Em đã làm mẹ rồi đấy”.

Bùi Hoan miễn cưỡng khôi phục tâm trạng, rút giấy ăn lau sạch mặt mình.

Ngoài cửa đột nhiên có người lên tiếng: “Tiên sinh”.

Hoa Thiệu Đình nói khẽ: “Vào đi”.

Cố Lâm đẩy cửa đi vào, khoe mắt thấp thoáng ý cười. Cô nhìn Bùi Hoan, cuối cùng cung kính cúi đầu, rồi mới quay sang Hoa Thiệu Đình: “Tiên sinh, tôi đã xử lý Thẩm Minh rồi, tiên sinh khỏi cần lo lắng”.

“Tôi bảo cô động đến cậu ta bao giờ?” Hoa Thiệu Đình không ngờ Cố Lâm lại làm vậy, nghiêm giọng: “Quý xuống!”.

Cố Lâm lập tức quỳ xuống tẩm thảm, cúi đầu giải thích: “Đây là sự việc đột xuất, tôi cũng chỉ nghĩ đến sự an toàn của người ở thành phố Diệp mà thôi”.

Nghe tin dữ, Bùi Hoan sững sờ, giấy ăn trong tay rơi xuống đất. Cô lão đảo đứng dậy, cất giọng khản đặc hỏi Cố Lâm: “Cô đã... làm gì anh ta rồi?”.

Cố Lâm không nhìn Bùi Hoan, vẻ mặt hết sức lạnh nhạt: “Là anh ta không biết tốt xấu, sau khi được thả về còn định báo cảnh sát. Để tránh phiền phức không cần thiết, tôi đã cho anh ta gặp tai nạn giao thông”.

Hoa Thiệu Đình không có thời gian chất vấn Cố Lâm. Nhận ra Bùi Hoan có vẻ bất thường, anh liền kéo tay cô.

Đầu óc Bùi Hoan nổ tung, cô không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Cũng chẳng biết lấy đâu ra sức lực, cô đẩy Hoa Thiệu Đình sang một bên, đi nhặt khẩu súng ở dưới đất rồi nhắm thẳng vào Cố Lâm bóp cò.

Cố Lâm phản ứng nhanh như chớp, nhảy sang một bên né tránh, viên đạn bay sượt qua tóc cô ta.

Hoa Thiệu Đình lập tức giữ cổ tay Bùi Hoan, ôm chặt cô vào lòng: “Bùi Bùi, em hãy bình tĩnh lại... Bùi Bùi!”.

Bùi Hoan không thể thốt ra lời, cảnh vật trước mắt cô như một bộ phim câm đen trắng. Sự chấn động và bi thương đến bất thành hình cuối cùng cũng khiến cô suy sụp.

Bùi Hoan đứng không vững, chìm vào hôn mê bất tỉnh.

Mấy ngày qua như một cơn ác mộng, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, Bùi Hoan không chịu mở miệng nói chuyện với bất cứ ai.

Đầu óc cô vẫn tỉnh táo, cô còn lơ mơ nghe thấy bác sĩ kết luận: “Đây là chứng rối loạn căng thẳng sau chấn thương. Trong thâm tâm, Bùi tiểu thư đang tự trách, áp lực tâm lý quá lớn, hãy cho cô ấy thời gian”.

Bùi Hoan biết có tự trách cũng chẳng giải quyết được vấn đề, bây giờ làm gì cũng vô ích, nhưng cô vẫn không thể vượt qua bóng đen tâm lý ấy. Cô luôn có cảm giác mình đang bị nhốt ở một nơi nào đó, không thể thoát ra. Đến ngày thứ ba, Tùy Viễn dẫn Sênh Sênh vào phòng bệnh. Con bé lặng lẽ nhìn Bùi Hoan, cô đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra mấy năm trước, lúc đó Sênh Sênh vừa tròn một tuổi, cô buộc phải giao Sênh Sênh cho người khác, để người ta đưa nó đi trại trẻ mồ côi... Cảnh tượng đó cả đời khó quên.

Bùi Hoan tựa như giật mình tỉnh giấc, giơ tay về phía Sênh Sênh.

Tùy Viễn do dự, sợ cô quá xúc động gây tổn hại đến con bé. Tùy Viễn hỏi thăm dò một câu, Bùi Hoan bình tĩnh nói với anh: “Được rồi, tôi biết anh là ai. Tôi thật sự không sao, cho tôi ôm con bé đi”.

“Mẹ.” Sênh Sênh lao vào vòng Bùi Hoan, “Chú Tùy nói con không sao rồi. Chú ấy nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho con. Con sẽ khỏe mạnh như các bạn khác”.

Bùi Hoan im lặng ôm con gái một lúc lâu. Sau đó, cô véo mũi nó: “Mẹ cũng không sao cả”.

Sênh Sênh quay đầu liếc Tùy Viễn một cái, thì thầm vào tai cô: “Các chú ấy đều nói mẹ bị ốm. Còn cả bác kia nữa... có phải bác ấy bắt nạt mẹ không?”. Con bé cúi đầu vào lòng Bùi Hoan: “Con sợ bác ấy”.

Bùi Hoan rất buồn, nhưng không biết giải thích thế nào, đành an ủi nó: “Con đừng sợ, sẽ không có ai bắt nạt chúng ta”.

Sênh Sênh ôm Bùi Hoan. Thân thể ấm áp của con bé khiến cô cuối cùng cũng lấy lại sự tỉnh táo. Cô đi đến bên cửa sổ, dõi mắt ra bên ngoài. Buổi trưa ánh nắng rực rỡ, cả thành phố như chìm trong tia sáng màu vàng nhạt, hoa đào nở rộ từ bao giờ.

Bùi Hoan hỏi Tùy Viễn: “Đây là nơi nào?”.

“Bệnh viện Hựu Nhân của thành phố Diệp. Hoa tiên sinh và người nhà họ Đường có mối quan hệ qua lại. Để thuận tiện, tiên sinh nhờ bọn họ sắp xếp hai mẹ con cô đến nơi này.”

Bùi Hoan gật đầu, thả Sênh Sênh xuống đất, để con bé tự đi lấy hoa quả trên bàn. Tùy Viễn đi đến bên Bùi Hoan, cô im lặng một lúc lại hỏi tiếp: “Có cứu được Thẩm Minh không?”.

Tùy Viễn thật thà đáp: “Không”.

Bùi Hoan không thể kiềm chế, quay người, giơ tay ôm mặt.

Tùy Viễn thử giúp cô thả lỏng tinh thần nhưng vô dụng. Anh nói: “Cô yên tâm, Kính Lan Hội sẽ chịu trách nhiệm với mẹ anh ta, ở bệnh viện cũng mời y tá riêng chăm sóc. Sau này mọi chi phí chữa trị và sinh hoạt đều có người phụ trách. Hoa tiên sinh đã cử người lo cho bà ấy đến khi bà ấy qua đời. Hơn nữa... với căn bệnh của mình, bà ấy cũng không biết con trai mình xảy ra chuyện”.

Bùi Hoan cố gắng giữ bình tĩnh: “Nói thì dễ... Nếu không nhờ có Thẩm Minh, tôi và Sênh Sênh bây giờ cũng chẳng biết sẽ ra sao. Vậy mà tôi lại hại chết anh ta”.

Biết không có cách nào an ủi, Tùy Viễn đành chuyển đề tài: “Hoa tiên sinh đã sai người đưa Cố Lâm về Lan Phường. Tiên sinh nói khi nào về sẽ xử cô ấy”.

Bùi Hoan quay sang anh ta: “Anh khuyên tôi cũng vô ích, tôi sẽ không tha thứ cho Cố Lâm. Tôi biết con bé đó không muốn tôi yên lành, nhưng nó dựa vào cái gì mà coi mạng người như cỏ rác? Về chuyện này, chắc chắn nó có mưu tính từ trước”.

Tùy Viễn im lặng, một lúc sau mới thở dài: “Tôi hiểu rồi”.

Không khí trong phòng bệnh trở nên căng thẳng. Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa. Sênh Sênh chạy đi mở cửa, mừng rỡ chào hỏi: “Cháu chào chú Đường ạ!”.

Bùi Hoan quay đầu về phía cửa ra vào. Người đàn ông vừa xuất hiện có dáng vẻ nho nhã, ôn hòa. Anh ta xoa đầu Sênh Sênh, đưa cho con bé mấy cái kẹo. Bùi Hoan thấy anh ta tương đối quen mặt, nhớ là đã từng gặp nhưng vì thời gian quá lâu nên chẳng có ấn tượng. Cô đang ngập ngừng không biết chào hỏi thế nào, Tùy Viễn mở miệng chào anh ta trước, sau đó giới thiệu: “Đây là Đường Tụng”.

Bây giờ Bùi Hoan mới nhớ ra, mỉm cười: “Lâu rồi không gặp, cảm ơn Tứ thiếu đã chiều cố chúng tôi”. Nói xong, cô lại quay người đi chỗ khác, không có tâm trạng tiếp khách.

Gia tộc họ Đường rất nổi tiếng ở thành phố Diệp. Đường lão gia năm xưa cũng dính dáng đến xã hội đen, trong gia tộc xảy ra không ít chuyện, bây giờ chỉ còn lại đứa cháu trai duy nhất là Đường Tụng. Đường Tụng có tính cách ôn hòa, dù Bùi Hoan tỏ thái độ lạnh nhạt nhưng anh ta cũng không cảm thấy thất lễ.

Sênh Sênh muốn ăn táo ở trên bàn, Tùy Viễn liền dẫn nó đi rửa.

Phòng bệnh trở nên yên tĩnh, Bùi Hoan miễn cưỡng ôn lại chuyện cũ: “Lần gặp trước là cùng ăn cơm ở thành phố Mộc, sau đó tôi nghe nói Tứ thiếu đã kết hôn”.

Đường Tụng gật đầu. Im lặng vài giây, anh ta mở miệng: “Tôi vừa đi gặp Hoa tiên sinh”, anh ta đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, tiếp tục lên tiếng: “Bệnh viện này xảy ra không ít chuyện, tôi và bà xã cũng từng gây phiền phức ở nơi này. Có điều, tất cả rồi sẽ qua đi”.

Câu cuối cùng, anh ta nói chậm rãi, có sự ám chỉ rõ ràng.

Bùi Hoan bình thản đáp: “Cảm ơn anh, tôi đã nghĩ thông suốt rồi”.

“Hoa tiên sinh có phúc, con gái hiểu chuyện, ngoan hơn đứa nhỏ nhà tôi nhiều.” Đường Tụng cười. Hôm nay, không phải anh ta đến đây để khuyên giải Bùi Hoan. Ngừng một lát, anh ta nói tiếp: “Với tư cách là bạn bè, tôi có hai câu muốn nói, nhưng đề cập thẳng với Hoa tiên sinh thì không hay lắm. Bởi một mặt, tôi là hậu bối, không có tư cách góp ý với tiên sinh. Mặt khác, người ngoài đứng xem chơi cờ, không mách nước mới là quân tử... Nhưng kể mỗi giao tình nhiều năm, lần này tôi quyết định không làm quân tử”.

Bây giờ, Bùi Hoan mới nghiêm túc quan sát anh ta. Người đàn ông này rất có giáo dục, lại hòa nhã thân thiện. Vậy mà không ngờ, trong cuộc đấu đá nội bộ của Đường gia mấy năm trước, anh ta lại là người giành thắng lợi sau cùng.

Đường Tụng nói với cô: “Tam tiểu thư hãy nhắc nhở Hoa tiên sinh, cẩn thận không tức nước vỡ bờ, khi nào nên lùi thì lùi”.

Nghe anh ta nói vậy, sống lưng Bùi Hoan lạnh toát, cô hỏi: “Anh cảm thấy ai có vấn đề?”.

Đường Tụng lắc đầu, giúp cô mở cửa sổ: “Thời tiết ẩm áp, cô hãy đưa con gái ra ngoài đi dạo đi.” Nói xong anh ta lịch sự bảo cô nghỉ ngơi nhiều hơn rồi chuẩn bị rời đi. Đến cửa phòng, anh ta lại bổ sung một câu: “Đây là cực hạn của Hoa tiên sinh, cũng là cực hạn của Kính Lan Hội”.

Bùi Hoan một mình suy tư hồi lâu. Đến khi hoàng hôn buông xuống, cô bước ra khỏi phòng bệnh của mình.

Sênh Sênh đang ngồi ngoài cửa đọc truyện tranh. Con bé thay bộ đồ mới kiểu công chúa rất đẹp, nhìn qua cũng biết là đồ đắt tiền. Không hiểu ai mua bộ váy này để lấy lòng con bé.

Bây giờ, Sênh Sênh đã xác nhận thân phận là con gái Hoa tiên sinh. Nó ngồi một chỗ đọc sách nhưng ở các góc cũng phải có bốn, năm người bảo vệ.

Bùi Hoan tạm thời gác câu nói của Đường Tụng sang một bên, đi đến xoa đầu con gái: “Ai mua sách cho con thế?”.

“Chú Đường ạ. Chú ấy bảo nhà chú ấy cũng có bạn nhỏ, thích xem thứ này.”

“Chúng ta đi thôi, lát nữa xem sau.” Bùi Hoan kéo con bé đi tìm Hoa Thiệu Đình.

Hoa tiên sinh đang nói chuyện với Tùy Viễn. Hai mẹ con Bùi Hoan vừa đi vào, Tùy Viễn liền lui ra ngoài.

Nhìn thấy Hoa Thiệu Đình, Sênh Sênh sợ hãi trốn sau lưng mẹ, không chịu đi ra.

Bùi Hoan bắt lặc: “Con ngoan, mau lại đây”.

Nói thế nào con bé cũng không chịu nhúc nhích, Bùi Hoan đành bế nó lên. Hoa Thiệu Đình thở dài: “Thôi, em đừng ép con”.

Bùi Hoan nằm viện mấy ngày, Sênh Sênh sống chết không cho anh lại gần, hề gặp anh là méo máo. Cuối cùng, Hoa Thiệu Đình không chủ động tìm con bé, mà nhờ Tùy Viễn trông hộ.

“Hôm đó, anh làm con bé sợ chết khiếp.” Bùi Hoan vừa dỗ con gái vừa nói với anh. Sênh Sênh cúi đầu, trốn trong lòng mẹ. Nhưng con bé không giấu nổi sự tò mò, thỉnh thoảng lại liếc trộm Hoa Thiệu Đình. Một lúc sau, cảm thấy anh cũng không đến nỗi đáng sợ, nó hỏi nhỏ: “Bác ấy có bắt nạt mẹ không?”.

“Không đâu con.” Bùi Hoan bế Sênh Sênh đưa cho Hoa Thiệu Đình.

Thấy cổ áo con bé xộc xệch, Hoa Thiệu Đình giơ tay giúp nó chỉnh lại. Nhưng anh vừa động đây, Sênh Sênh lại quay người ôm chặt lấy mẹ.

“Sênh Sênh nghe lời, tin mẹ được không con?” Bùi Hoan không cho con bé làm nũng, lại chỉ Hoa Thiệu Đình, bảo nó gọi một tiếng “bố”. Nhưng không biết có phải Sênh Sênh được di truyền tính bướng bỉnh của mẹ hay không mà đồ thể nào cũng không chịu mở miệng.

“Được rồi, con muốn gọi là gì cũng được, đợi nó hết sợ anh rồi tính sau.” Hoa Thiệu Đình giơ tay bế con bé, Sênh Sênh cúi đầu không nhìn anh, mà nghịch bông hoa nhỏ bằng vải trên áo mình.

Trẻ con dễ bị phân tán sự chú ý. Một lúc sau, con bé kéo chuỗi hạt trên cổ tay Hoa Thiệu Đình, cảm thấy thú vị nên dần dần không còn sợ như ban đầu.

Hoa Thiệu Đình tháo chuỗi hạt đưa cho nó. Bùi Hoan ra ngoài bảo Tùy Viên làm thủ tục xuất viện. Trong phòng nghỉ chỉ còn lại hai bố con.

Hoa Thiệu Đình lặng lẽ ngắm con gái, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Là chủ nhân của Kính Lan Hội, anh đã làm nhiều chuyện đáng bị báo ứng. Vì vậy, ông trời mới bắt anh chờ đợi bao nhiêu năm, cho đến khi một mắt sắp không còn nhìn thấy, đến khi chỉ còn sót lại chút hơi thở cuối cùng, mới chịu trả con gái cho anh.

Sênh Sênh tung đi tung lại vòng hạt, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Tại sao bác lại bắt nạt mẹ cháu? Bố của các bạn không bao giờ bắt nạt mẹ của các bạn ấy đâu”.

Hoa Thiệu Đình cười, con gái đang thay mẹ hỏi tội anh. Anh thử ôm nó, nói nhỏ: “Bố có bắt nạt mẹ đâu”.

Sênh Sênh một lòng hướng về Bùi Hoan, bĩu môi: “Bác nói dối, cháu nhìn thấy rồi”. Nó ném vòng tay xuống bàn, quay người trừng mắt với anh: “Sau này, bác không được bắt nạt mẹ cháu nữa”.

Tuy con bé còn nhỏ, nhưng cũng có người nó muốn bảo vệ.

Nhìn gương mặt tức giận của Sênh Sênh, Hoa Thiệu Đình chợt nhớ tới Bùi Hoan lúc còn nhỏ, lòng anh mềm nhũn. Con cái quả là một sự nối tiếp kỳ diệu, anh chỉ hận không thể đem cả thế giới đến trước mặt con bé, chỉ cần nó vui là được.

Hoa Thiệu Đình bị Sênh Sênh chọc cười, nhưng con bé muốn bảo vệ mẹ nên tỏ ra nghiêm túc. Thấy anh như vậy, nó càng không vui, giơ tay véo mặt anh, không cho anh cười. Sau đó, nó nghiêm giọng: “Nếu bác ngoan, không bắt nạt mẹ con cháu, cháu sẽ gọi bác là bố”.

Sênh Sênh nhớ các cô giáo ở trại trẻ mồ côi dạy, đứa trẻ ngoan cần phải biết lý lẽ, mới có thể được nhận phần thưởng.

Hoa Thiệu Đình gật đầu: “Được, bố sẽ cố gắng”.

Bùi Hoan từ ngoài đi vào. Vừa mở cửa, cô liền nhìn thấy Sênh Sênh vỗ vỗ má Hoa Thiệu Đình, nói với anh câu gì đó như người lớn. Hoa Thiệu Đình liền nhận lời con bé.

Không hiểu tại sao, Bùi Hoan đột nhiên muốn khóc. Cô cố đè nén tâm trạng, đi đến ôm cả hai bố con. Trải qua biết bao gian nan trắc trở, biết bao chua xót, cuối cùng cũng có ngày hôm nay, nhưng cô không thể thốt nên lời.

Hoa Thiệu Đình nắm tay cô, nói nhỏ: “Được rồi, anh ở đây, tất cả sẽ ổn thôi”.

Cô từng gây chuyện, từng điên cuồng, cũng từng bị ức hiếp; hay trách anh, nói dối, hận anh, thậm chí muốn giết anh, nhưng Hoa Thiệu Đình lúc nào cũng chỉ một câu nói, anh vẫn ở đây nên tất cả sẽ ổn thôi.

Trước khi bọn họ khởi hành về thành phố Mộc, Bùi Hoan đi thăm mẹ Thắm Minh. Bà Thắm vừa được khám tổng thể, tình trạng tắc mạch máu não không nghiêm trọng, tinh thần của bà cũng rất tốt. Chỉ là bà vẫn không nhận ra mọi người.

Bùi Hoan lại làm bánh bao nhân nấm hương ẹ Thắm Minh, rồi cô nói với bà cô phải về nhà, sau này bà muốn ăn gì hãy nói với hộ lý, họ sẽ làm cho bà. Tương lai nếu có dịp đến thành phố Diệp, cô nhất định sẽ đi thăm bà.

Bà Thắm không hiểu, chỉ kéo tay Bùi Hoan cười cười.

Bùi Hoan không yên lòng, định đón bà về thành phố Mộc chăm sóc, nhưng nhà bà ở đây, các bác sĩ điều trị và hàng xóm láng giềng thân thiết cũng ở đây, bà đi nơi khác chưa chắc đã là điều tốt lành.

Hoa Thiệu Đình nói với cô: “Lá rụng về cội, bà ấy cũng nhiều tuổi rồi, em không cần gò ép quá”.

Mọi người khuyên nhủ mãi, cuối cùng Bùi Hoan mới chịu rời đi.

Cả đoàn về đến Lan Phường, Trần Phong đã đứng chờ sẵn ở cửa. Vừa nhìn thấy Bùi Hoan và Sênh Sênh, anh ta lập tức đi tới nghênh đón. Thuộc hạ của anh ta biết ý, đều đổi cách xưng hô, gọi cô là phu nhân.

Bùi Hoan nghe không quen: “Các anh đừng gọi tôi như vậy”.

“Không được, đây là quy tắc.” Trần Phong xưng hô đặc biệt thuận miệng. Quay sang Sênh Sênh, anh ta không biết nên gọi là gì nên cung kính xin ý kiến của Hoa Thiệu Đình: “Hoa tiên sinh!”.

Hoa Thiệu Đình trầm tư suy nghĩ, Bùi Hoan lên tiếng: “Anh đừng chiều con bé quá, nó vẫn còn nhỏ, bảo mọi người gọi nhũ danh là được”.

Nghe cô nói vậy, cuối cùng anh cũng đồng ý.

Sênh Sênh đã không còn sợ và trốn tránh Hoa Thiệu Đình. Nó ngoan ngoãn để anh bế vào nhà. Con bé hiểu chuyện, nhanh chóng nhận ra Hoa Thiệu Đình đối xử với mình rất tốt. Chỉ có điều, nó vẫn chưa chịu gọi anh là bố.

Trần Phong cũng nhận ra điều bất thường: “Tại sao con bé không chịu gọi tiên sinh?”.

“Nó cho rằng biểu hiện của tôi vẫn chưa đủ tốt.” Hoa Thiệu Đình mỉm cười trên con bé. Sênh Sênh vẫn im lặng, vừa nắm tay bố vừa lên quan sát Trần Phong.

Vị tiểu thư nhỏ này có đôi mắt giống hệt Hoa tiên sinh, Trần Phong đâu dám sơ suất, liền mang đồ chơi đã chuẩn bị sẵn đưa cho Sênh Sênh. Sênh Sênh ngoan ngoãn nhận hết, nói với anh ta: “Cháu cảm ơn chú”.

Người ở Lan Phường đều muốn gặp Sênh Sênh nhưng bị Hoa tiên sinh ngăn lại: “Không cần, chúng tôi xin nhận tâm ý của mọi người”.

Con gái anh, một mình anh thương yêu là đủ. Làm thiên kim của Hoa tiên sinh nhiều lúc cũng không phải điều tốt lành.

Về đến Hải Đường Các, Bùi Hoan dọn dẹp phòng mình cho Sênh Sênh ở. Con bé mệt mỏi cả ngày, vừa leo lên giường là ngủ ngay. Hoa Thiệu Đình hôn lên má nó, nói nhỏ với Bùi Hoan: “Tuần sau, Tùy Viễn sẽ thu xếp chỗ cho con. Ở độ tuổi này làm phẫu thuật là tốt nhất, hơn nữa, tình trạng của nó khá hơn anh, dễ dàng hồi phục. Bùi Bùi... Em cứ yên tâm”.

Bùi Hoan gật đầu, đắp chăn cho con rồi cùng anh đi ra ngoài. Cô khép cửa, thở dài: “Em không cảm thấy lo lắng về tình trạng của con bé nữa rồi”.

Bây giờ là mùa xuân, thời tiết tương đối ấm áp, Hắc Tử đã tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, cuộn tròn mình nằm trong bể. Hoa Thiệu Đình và Bùi Hoan dừng lại xem nó. Anh sai người mang con chuột bạch, Hắc Tử há miệng nuốt trọn.

Màu sắc thân thể của loài rắn này mờ mờ nhưng miệng đen sì nên lúc vồ mồi, trông rất đáng sợ.

Tâm trạng của Hoa Thiệu Đình rất tốt. Bùi Hoan có lời muốn nói, nhưng anh mở miệng trước: “Anh biết em muốn khuyên anh điều gì... Để anh suy nghĩ đã”.

“Bây giờ đã có con gái, anh càng không thể khăng khăng làm theo ý mình.” Bùi Hoan nhắc nhở.

“Anh biết.” Hoa Thiệu Đình để Hắc Tử tiêu hóa đồ ăn, không chạm vào người nó.

Anh và Bùi Hoan đi dọc theo hành lang dài. Sắp đến bữa tối, xung quanh không một bóng người. Cổ Lâm đang bị giam lỏng, Hải Đường Các càng yên tĩnh. Hoa Thiệu Đình tựa vào cây cột gỗ, sờ mặt Bùi Hoan: “Nhìn này, em lại gầy đi rồi”.

Nghe anh nói vậy, trong lòng cô trào dâng nỗi chua xót. Cô lẩm bẩm: “Thành phố Diệp không tốt chút nào. Đi ra ngoài mới biết, con người cần có một gia đình”.

Hoa Thiệu Đình động lòng, cúi đầu định hôn Bùi Hoan nhưng cô nghiêng mặt né tránh: “Đừng, có người đấy”.

Anh cắn vành tai cô, cười khê: “Có người thì sao chứ? Con chúng ta đã lớn như vậy rồi”, ngừng vài giây, anh đột nhiên nói tiếp: “Chúng ta chọn ngày kết hôn đi”.

Bùi Hoan tựa mặt vào vai anh, ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Thôi khỏi”. Sợ anh hiểu nhầm, cô vỗ vai an ủi: “Chỉ là một tờ giấy thôi, đâu có tác dụng gì. Hơn nữa, em cũng chẳng có tâm trạng tổ chức đám cưới, chúng ta cứ như bây giờ cũng được, không cần để ý đến hình thức làm gì”.

Hoa Thiệu Đình không hề bất ngờ, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Anh luôn cảm thấy không công bằng với em. Nếu mọi chuyện vẫn tốt đẹp, em đã gả cho anh vào năm hai mươi tuổi rồi”.

Bùi Hoan không hề tỏ ra vui vẻ hay xúc động. Thời thiếu nữ, cô ngày đêm mơ ước được gả cho Hoa Thiệu Đình, thường tưởng tượng ra cảnh đám cưới hạnh phúc. Bây giờ nghĩ lại mới thấy, con người quả nhiên không thể đoán trước số phận.

Cô đã sớm dùng hết vận may của cuộc đời này. Cô đã từng đăng ký kết hôn, nhưng người cô gả không phải là anh. Mặc dù đã một lần lấy chồng nhưng cô chưa bao giờ mặc váy cô dâu.

Bây giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, Bùi Hoan cảm thấy hơi buồn cười.

Cô thở dài, ngẩng đầu nhìn Hoa Thiệu Đình: “Em không muốn làm quả phụ, thôi thì chúng ta cứ như vậy đi”.

Hoa Thiệu Đình nâng cằm Bùi Hoan, không cho cô né tránh. Anh cắn nhẹ môi cô theo kiểu trừng phạt. Bùi Hoan mỉm cười, đẩy anh mà không được.

Anh nói: “Được thôi, anh sẽ tranh thủ sống thêm vài ngày, để em khỏi nghĩ đến chuyện tái giá”.

Hai người hôn nhau một lúc, Bùi Hoan ôm chặt người anh, lại hỏi: “Đừng đánh trống lảng, anh hãy suy nghĩ đến chuyện phẫu thuật có được không?”.

Hoa Thiệu Đình im lặng. Sau đó, anh dõi mắt về phía phòng Sên Sên đang ngủ: “Đợi anh sắp xếp xong đã. Nơi này thanh tịnh bao nhiêu năm, nếu quyết định phẫu thuật, chỉ e anh chưa kịp vào phòng mổ, Lan Phường đã loạn rồi”.

Bùi Hoan lại nhớ đến lời nhắn nhủ của Đường Tụng. Cô thử tìm cách khuyên anh: “Hôm ở thành phố Diệp, Tứ thiếu đến thăm em, để lại lời nhắn, muốn em truyền đạt cho anh. Anh có thể cân nhắc”. Cô ngược mặt nhìn Hoa Thiệu Đình: “Tức nước vỡ bờ, khi nào nên lùi thì lùi”.

Mọi người đều biết, Hoa tiên sinh có được ngày hôm nay là bởi vì trong thế giới của anh chưa từng có từ “lùi bước” hay “nhượng bộ”.

Nghe câu này, Hoa Thiệu Đình không tỏ ra tức giận. Anh quay về phòng đốt lò hương, đồng thời nói với cô: “Con người Đường Tụng quá thông minh. Rất nhiều thứ là cậu ta không muốn. Cậu ta mà muốn, chắc chắn anh không thể trở thành bạn bè của cậu ta”.

Bùi Hoan đương nhiên hiểu ý. Hoa Thiệu Đình lại nói: “Nhưng cậu ta không ở trong cuộc, không hiểu con người đã tới nước này, muốn rút lui cũng đâu dễ dàng”, anh thở dài, “Trước mắt còn chuyện Cổ Lâm nữa”.

Bùi Hoan không hỏi anh định xử lý cô ta thế nào mà lắc đầu khuyên nhủ: “Ngày mai tính sau, anh đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Bùi Hoan dọn đồ của mình sang phòng Hoa Thiệu Đình. Cô treo quần áo vào tủ của anh. Hoa Thiệu Đình lười nhác đứng bên cạnh dõi theo cô.

Cô mặc áo thun màu gạo nhạt rộng thùng thình nên trông càng gầy hơn. Thấy anh cứ nhìn mình mãi, Bùi Hoan vừa gấp đồ vừa hỏi: “Sao thế?”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu. Hôm nay, Bùi Hoan không trang điểm, chỉ đeo đôi hoa tai phỉ thúy đơn giản anh tặng năm xưa. Lúc đó, Bùi Hoan còn nhỏ, tính cách lại nổi loạn nên không phù hợp. Bây giờ, cô đã trở thành người phụ nữ nền nã, đôi hoa tai trở nên đặc biệt hài hòa.

Cô cúi xuống tìm đồ, để lộ làn da trắng nõn và xương quai xanh. Hoa Thiệu Đình giơ tay vuốt ve cổ cô. Bùi Hoan cười, bảo anh đừng lộn xộn: “Anh không cho người khác động vào thì em tự thu dọn là được chứ gì”.

Căn phòng thoáng thoảng mùi hương dễ chịu. Hoa Thiệu Đình đột nhiên dùng sức kéo cô về phía mình. Bùi Hoan mất thăng bằng, hai người liền ngã vào trong tủ quần áo.

Bên dưới là lớp vải vóc mềm mại, tủ cũng có mùi thơm của gỗ, ánh sáng không lọt vào trong tạo thành bầu không khí mờ ám và kín đáo vô cùng.

Bùi Hoan nằm đè lên người Hoa Thiệu Đình, mắc quần áo lại rơi xuống người cô. Cô oán trách một câu, anh lại kéo gáy cô xuống hôn cuồng nhiệt. Hai người không nhìn rõ đối phương, chỉ có thể thân mật trong đồng quần áo hỗn loạn.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng nói: “Người đâu rồi? Anh có cần mắt nữa không đấy?”.

Tùy Viễn hỏi hai câu không thấy ai trả lời liền đẩy cửa đi thẳng vào phòng ngủ của Hoa Thiệu Đình. Chứng kiến cảnh tượng trong phòng, anh ta hóa đá ngay tức thì.

“Xin lỗi... Tôi quên mất phu nhân cũng có mắt.” Tùy Viễn ngượng ngùng, bổ sung một câu: “Hai người cứ tiếp tục, lát nữa tôi quay lại cũng được”.

Hoa Thiệu Đình đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Tùy Viễn, sắc mặt không thay đổi: “Bác sĩ Tùy lúc nào mới nhớ gõ cửa trước khi vào phòng đấy?”.

Tùy Viễn giả bộ không nghe thấy, quay sang giá sách ở bên cạnh.

Bùi Hoan đỏ mặt, vội vàng chỉnh lại áo xống và đầu tóc. Quần áo ở trong tủ rơi tung tóe dưới đất, cảnh tượng vô cùng lộn xộn.

Tùy Viễn đành giữ im lặng, giúp Hoa Thiệu Đình nhỏ thuốc mắt rồi lập tức chạy mất.

Hoa tiên sinh lẩm tạt, cũng tương đối cầu kỳ, Tủ quần áo của anh rất lớn. Sau hành động vừa rồi, trong tủ trở nên lộn xộn. Bùi Hoan vừa bực tức vừa xấu hổ: “Anh gọi người đến thu dọn đi. Anh phô trương như vậy, em không hầu hạ nổi”.

Hoa Thiệu Đình rất thích nhìn bộ dạng làm nũng của cô. Anh cầm tay cô, vuốt ve vết sẹo, đồng thời cất giọng trầm ấm: “Được rồi, không trêu em nữa, tối nay em muốn ăn gì?”.

Bùi Hoan ngẫm nghĩ, quay đầu nói với anh: “Để em nấu cho anh”.

Hoa Thiệu Đình khá bất ngờ.

Bùi Hoan mỉm cười, ôm cổ anh: “Sau này, em sẽ cho anh một mái ấm gia đình. Anh, em và cả Sên Sên của chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau”.

Buổi tối, Hải Đường Các cuối cùng cũng bật sáng tất cả các ngọn đèn.

Mọi người đều biết Bùi Hoan dẫn con gái trở về, Lan Phường bao nhiêu năm chưa gặp chuyện vui như vậy nên đều đến chỗ Hoa tiên sinh chia vui. Chỉ có Trần Phong viện cớ chuẩn đi tìm Cổ Lâm.

Sau khi trở về Lan Phường, Cổ Lâm buộc phải ở trong nhà của mình, không được phép rời khỏi dù chỉ một bước. Lúc này, cô ta ngồi nghiêm chỉnh trên sofa. Trong phòng không bật ti-vi hay máy tính nên chẳng có một tiếng động.

Ngoài cửa canh gác cẩn mật nhưng trong số đó có mấy người là thuộc hạ của Trần Phong nên anh ta có thể dễ dàng đi vào.

Anh ta hỏi Cổ Lâm: “Cô định thế nào? Tôi đã bảo cô đừng manh động, cô lại không nghe. Bây giờ... cô còn định hợp tác với tôi nữa không?”.

Cổ Lâm thất thế, Trần Phong cũng chẳng cần khách khí với cô ta. Đi vài bước, anh ta lại nói: “Nương nương đã quay về, bây giờ cả gia đình đang vui vẻ ăn tối, chỉ có cô ở đây đợi chết. Cô tưởng lão hồ ly sẽ tha cho cô sao?”.

“Hoa tiên sinh sẽ không làm vậy.” Cổ Lâm cất giọng lãnh đạm, “Tôi ở bên tiên sinh sáu năm, tôi không tin tiên sinh không có chút tình cảm nào với tôi”.

Đến giờ, Trần Phong mới hiểu thế nào gọi là ngu ngốc hết thuốc chữa: “Chúng ta cứ chờ xem. Lão hồ ly mãi vẫn chỉ là lão hồ ly, không thể coi là con người”.

Cổ Lâm bắt giác nhấn mạnh với anh ta: “Tôi và anh có mục đích hoàn toàn khác nhau. Anh vì Trần gia, còn tôi chỉ vì bản thân. Điều này vĩnh viễn không thay đổi”.

“Vâng, cô chỉ vì bản thân, vậy nếu anh ta bảo cô đi chết, cô có đi không?”

Cổ Lâm cất cao giọng: “Tiên sinh sẽ không làm vậy”.

“Đại đường chủ ơi là Đại đường chủ, cô còn non lắm.” Trần Phong lắc đầu: “Không sao, cô chỉ vì bản thân là đủ rồi”.

Anh ta dõi mắt ra ngoài. Giữa những ngôi nhà trong Lan Phường đều có khoảng cách, cũng như mối quan hệ của con người nơi đây với nhau đều có một khoảng cách nhất định, từ trước đến nay chưa bao giờ quá gần gũi. Nhưng trên con đường này, anh ta và Cổ Lâm đang ngày càng xích lại gần nhau.

Trước khi rời đi, Trần Phong chỉ tay về phía trước: “Cô phải ghi nhớ, con phố này cũng như tôi và cô, đều không mang họ Hoa”.

Nửa tháng trôi qua, ở Lan Phường dường như không mấy ai nhớ đến khu nhà ở bên cạnh Hải Đường Các đang giam lỏng một người.

Cổ Lâm không thể tiếp tục chờ đợi, liền cho người đi nhắn tin rằng cô muốn gặp Hoa tiên sinh. Tuy nhiên, cô chỉ nhận được câu trả lời ngắn gọn: “Tiên sinh nói, Đại đường chủ hãy tự suy xét bản thân”.

Cô chỉ còn cách tiếp tục ở trong phòng chờ đợi từ sáng đến tối. Sau đó, chợt nhớ tới người phụ nữ ở Tây Uyển, cô cả đêm mất ngủ.

Lúc Cổ Lâm bị gọi đến Hải Đường Các, cây cối đã nhú chồi non, thời tiết ấm áp đến mức cô có ảo giác, từ đầu đến cuối chưa từng xảy ra những chuyện trong nửa năm qua.

Cổ Lâm đi vào Hải Đường Các, đúng lúc Bùi Hoan từ trong phòng đi ra ngoài. Cô cất cao giọng: “Hoa Thiệu Đình, anh chiều con bé quá đấy!”. Nói xong, Bùi Hoan đóng sầm cánh cửa.

Gặp nhau ở hành lang, Bùi Hoan ngược mắt nhìn Cổ Lâm mà không lên tiếng. Cổ Lâm không né tránh, đứng thẳng người chào hỏi: “Phu nhân!”.

Bùi Hoan tiếp tục đi về phía trước. Cổ Lâm không nhường lối. Bùi Hoan đành dừng lại nhìn cô ta. Cổ Lâm nhếch miệng cười: “Thời gian này phu nhân được nghỉ ngơi tử tế nên khí sắc tốt hơn hồi ở thành phố Diệp”.

“Không cần cô bận tâm.”

“Phu nhân về đây lâu như vậy mà vẫn chưa đi thăm Nhị tiểu thư hay sao?”

Bùi Hoan vốn chẳng thèm để ý đến cô ta nhưng nghe câu này, cô lập tức ngẩng đầu.

“Hoa tiên sinh vẫn chưa nói với phu nhân về chuyện của Nhị tiểu thư?” Ngữ khí của Cố Lâm vẫn rất cung kính.

“Tình trạng của chị ấy không mấy ổn định, vẫn đang phải điều trị. Khi nào chị ấy khỏe lại, tôi sẽ đi thăm sau.” Bùi Hoan quay người, dời mắt về phía phòng của Hoa Thiệu Đình, nói tiếp: “Cô không cần dùng chuyện này để chia rẽ chúng tôi. A Hi từ nhỏ mắc bệnh tự kỷ, tinh thần không tốt lắm. Anh ấy đã nói cho tôi biết rồi”.

“Vậy sao?” Ý cười trên khóe miệng Cố Lâm mang hàm ý nào đó: “Tinh thần không tốt? E rằng có một số lời tự đáy lòng, tiên sinh chỉ nói với người bên cạnh mà không nói với phu nhân”.

Bùi Hoan lắc đầu: “Cố Lâm, đây là chuyện nhà chúng tôi. Tôi sẽ đợi anh ấy tự mình nói với tôi, không cần người khác truyền đạt”.

Bùi Hoan muốn đi nhưng Cố Lâm vẫn đứng yên bất động, cho đến khi có người đi tới kéo cô ta tránh đường.

Cố Lâm đi gặp Hoa tiên sinh. Gian ngoài tiếp khách có thêm một chiếc bàn dài, nơi vốn mang phong vị cổ xưa bây giờ xuất hiện thêm đồ chơi trẻ em xanh xanh đỏ đỏ. Cố Lâm nhìn kỹ, hình như là một ngôi nhà nhỏ màu da cam vừa mới lắp.

Cố Lâm mỉm cười: “Tiên sinh thương con gái thật đấy”.

Hoa Thiệu Đình đang dọn đồ chơi, nhặt từng thứ một ném vào chiếc thùng ở bên cạnh. Nhìn thấy Cố Lâm, anh liền ngồi vào chiếc ghế ở đằng sau rồi giơ tay ra hiệu cho cô tiến lại gần như thường lệ.

Cố Lâm đứng yên một chỗ nhìn anh: “Tiên sinh bảo tôi suy xét bản thân, nhưng tôi đâu có làm sai điều gì. Chúng ta mạo hiểm tới thành phố Diệp trong khi không thông báo với người của mình, nên không thể dễ xảy ra sai sót. Thắm Minh sau khi được thả định gây rắc rối. Theo quy tắc, chúng ta nên cho anh ta một bài học. Hơn nữa, tình trạng của anh ta sẽ không phiền phức, tôi xử lý cũng rất sạch sẽ, mọi người có thể hoàn toàn yên tâm. Tiên sinh, đây là điều mà tiên sinh từng dạy bảo tôi”.

Sau khi thốt ra lời, Cố Lâm trở nên bình tĩnh. Lúc chưa đến đây, cô ít nhiều cũng không can đảm, nhưng khi gặp anh, cô cảm thấy trong lòng lắng xuống.

Thái độ của Cố Lâm chính là có chết cũng không hối hận. Cô thừa nhận điều đó, im lặng chờ Hoa tiên sinh nổi giận.

Nhưng Hoa Thiệu Đình không có phản ứng đặc biệt, anh ta đột nhiên mở miệng: “Đi nhặt hết những thứ màu xanh lá cây bỏ vào thùng, Sênh Sênh không thích, con bé chỉ cần màu da cam”.

Cố Lâm ngăn người vãi giầy rồi làm theo lời anh. Đồ chơi màu xanh không nhiều nên cô nhanh chóng nhặt xong. Hoa Thiệu Đình dời theo bóng lưng cô, lên tiếng: “Trên đời này, bậc làm cha mẹ nào cũng như nhau cả. Cố Lâm, bố mẹ cô bỏ rơi cô chắc cũng có nỗi khổ của họ. Nếu cô không cam tâm, muốn vượt lên để không thua kém ai, vậy thì cô hãy sống tốt một chút”.

“Hoa tiên sinh...” Cố Lâm buột miệng, nhưng ép bản thân không nói tiếp.

Giọng Hoa Thiệu Đình càng nhẹ hơn: “Tôi giao chuyện trong bang hội cho cô xử lý, từ trước đến nay chưa từng nghi ngờ điều gì, là bởi vì cô biết giữ chừng mực. Tâm ý của Tùy Viễn chắc cô cũng hiểu. Sau này, cô và cậu ta muốn ở lại Kính Lan Hội thì ở, không muốn thì tôi sẽ thu xếp để hai người ra ngoài sống cuộc đời bình yên. Còn cô thì sao? Cố Lâm, trước đây tôi đã nói rõ ràng với cô rồi, cô còn trẻ, đừng nhảy vào hố lửa”. Anh rất hiếm khi nhiều lời với cô như vậy, hôm nay thật sự phá lệ: “Sau đó tôi nghĩ, tính cách cô độc đoán, muốn ở lại tiếp quản Lan Phường cũng là điều dễ hiểu. Tôi cũng từng nhắc với cô chuyện này, thứ của cô sớm muộn cũng thuộc về cô, cô vội làm gì chứ?”.

Cố Lâm nhanh chóng tiếp lời: “Tiên sinh, tôi không nghĩ đến điều này, tôi đâu phải là Trần Phong”. Cô không ngừng lắc đầu: “Tiên sinh thật sự không biết tôi muốn gì. Sáu năm qua, tôi một lòng một dạ, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện khác”.

Cô còn muốn nói điều gì đó nhưng người đàn ông ngồi ở phía đối diện đột nhiên nghiêm giọng: “Vậy mà cô còn dám tự tiện quyết định những điều không nên làm”.

Hoa Thiệu Đình cầm tập tài liệu trên bàn ném vào người cô, ngữ khí thay đổi trong giây lát: “Đây là tài liệu của trại trẻ mồ côi Huệ Sinh, ảnh và bệnh án của Sênh Sênh đều nằm ở đây, cô còn không điều tra ra? Biết con bé có bệnh mà cô còn dám giấu giếm, đổ hết trách nhiệm cho Tưởng gia, làm tôi suýt nữa hại chết con gái mình. Đây là một lòng một dạ của cô hay sao?”

Cố Lâm lùi lại phía sau một bước. Biết nói gì bây giờ cũng đã muộn, cô cất giọng run run: “Tôi tưởng tiên sinh không muốn giữ đứa bé. Cho dù đứa bé này là con của tiên sinh, tiên sinh cũng chưa chắc đã muốn giữ nó”.

“Trên thực tế, cô không muốn Bùi Bùi trở về bên tôi thì đúng hơn.” Hoa Thiệu Đình nhìn cô, ánh mắt thâm trầm của anh khiến cô rùng mình, “Đừng tưởng được gặp A Hi là chuyện gì cô cũng biết. Cố Lâm, tôi ghét nhất loại người không nghe lời, đặc biệt là liên quan đến con gái tôi, đây không phải lần đầu tiên có người tự ỉnh thông minh”.

“Tiên sinh!” Cố Lâm không thể tiếp tục duy trì sự bình tĩnh. Đã đến nước này, cô không còn đường lùi: “Cho dù sáu năm qua tiên sinh chỉ coi tôi là thể thân, tôi cũng không oán trách tiên sinh. Tôi có trái tim chân thành của mình, trước mặt bao người, tôi còn dám thổ lộ...”. Cô không thể nói tiếp, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má.

Cố Lâm đột nhiên không còn cảm thấy sợ hãi, hét lớn: “Tôi thích tiên sinh thì có gì sai? Tôi không muốn Bùi Hoan quay về đây. Chị ta dựa vào cái gì chứ? Vì chị ta nên bệnh của tiên sinh mới ngày càng nghiêm trọng, chị ta có biết không? Lúc tiên sinh nằm trên giường bệnh, chị ta vẫn thoải mái đi đóng phim, kết hôn với người khác, giấu đứa nhỏ không chịu cho tiên sinh biết... Rõ ràng Bùi Hoan mới là người nói dối, chị ta chịu tội cũng đáng đời”.

“Cô câm miệng ngay cho tôi!” Hoa Thiệu Đình đập bàn, mở ngăn kéo, lấy khẩu súng để xuống đất rồi đá về phía Cố Lâm: “Quy tắc của Lan Phường là không động đến phụ nữ. Tôi sẽ không để người khác gây khó dễ cho cô, cô tự mình ra tay đi!”.

Nói xong câu này, anh giơ tay rút trà, thái độ như mới vừa dặn Cố Lâm thu đồ, không một chút tiếc nuối và thương hại.

Cố Lâm không thể đứng vững. Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy kết cục của mình. Cô lão đảo lùi lại phía sau, ngã xuống đất.

Nước mắt lại tuôn ra như suối. Sáu năm qua, cô chẳng được coi là thể thân, thậm chí không bằng con mèo thất lạc đó, bởi vì ít nhất Hoa tiên sinh cũng không đích thân ép chết nó.

Cố Lâm ngẩng đầu, sau lưng Hoa Thiệu Đình là khung cửa sổ, ánh sáng chan hòa. Nhưng anh ngồi ngược sáng nên cô không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Cố Lâm cảm thấy bản thân thật nực cười. Cô nghĩ, con người ở trên cõi đời này đúng là có sự phân chia sang hèn. Bùi Hoan tốt số, cô không thể sánh bằng. Nhưng cô cho rằng, mình thông minh hơn Bùi Hoan. Đến cuối cùng, không phải cô thua Bùi Hoan, mà là thua người đàn ông lãnh đạm từ trong cốt tủy này.

Hoa tiên sinh quả nhiên tàn nhẫn, luôn phân biệt rạch ròi cao thấp, không nhân nhượng bao giờ. Dù là người thân cận, anh cũng không bỏ thí chút lòng thương hại.

Cố Lâm bò đi nhặt khẩu súng.

Hoa Thiệu Đình vẫn ngồi yên, từ từ uống một ngụm trà, nhìn cô tiến đến bên chân mình. Ánh mắt của anh quả nhiên chẳng khác nào nhìn một con chó.

Vào thời khắc này, Cố Lâm mới hiểu tại sao người phụ nữ ở Tây Uyển lại bị ép đến mức phát điên. Hoa tiên sinh có khả năng khiến người khác suy sụp.

Dịu dàng chỉ là vỏ bọc bề ngoài của lão hồ ly, bản chất của anh vẫn là Hoa tiên sinh không từ thủ đoạn.

Hoa Thiệu Đình lặng lẽ uống hết cốc trà, thở dài một tiếng.

Anh cúi đầu nói với Cố Lâm: “Sao cô không hiểu, tôi đối với cô và Bùi Bùi không giống nhau”, ngừng vài giây, anh tiếp tục mở miệng: “Tâm tư của đàn ông đối với phụ nữ thật ra rất đơn giản, yêu một người là

phải giành lấy đối phương bằng được. Bù Bù theo tôi từ năm mười tám tuổi. Tôi lớn hơn cô ấy nhiều tuổi, vốn định đợi cô ấy trưởng thành để cô ấy suy nghĩ kỹ. Thế nhưng, tôi không thể đợi lâu hơn. Cô cũng là người ở bên cạnh tôi, tôi có động đến cô không? Từ trước đến nay, tôi đối với cô không phải như cô tưởng tượng”.

Đây là lời nói thật lòng của Hoa tiên sinh, của một người đàn ông với một người phụ nữ.

Cố Lâm bật cười thành tiếng, nhưng nước mắt tuôn trào. Ngoài cười nhạo bản thân, cô không biết nên nói gì vào thời khắc này. Dù khổ sở đến mấy, hôm nay cô cũng coi như đã đi đến tận cùng.

Cô nhắm mắt, nắm chặt khẩu súng.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, có người muốn xông vào phòng nhưng bị ngăn lại.

“Cho cậu ta vào.” Hoa tiên sinh ra lệnh.

Tùy Viễn đẩy cửa lao vào. Nhìn thấy khẩu súng trên tay Cố Lâm, anh lập tức xông tới định giằng lấy.

Cố Lâm không cho anh toại nguyện: “Ở đây không có việc của anh, mau ra ngoài đi”.

“Em mau đưa súng cho tôi!” Tùy Viễn sốt ruột nhưng Cố Lâm sống chết không chịu buông tay. Cuối cùng, anh cúi thấp người giữ chặt tay đối phương, không cho cô động thủ, đồng thời nói với Hoa Thiệu Đình: “Anh đã từng nhận lời tôi”.

Hoa Thiệu Đình im lặng nhìn hai người.

Tùy Viễn nói tiếp: “Lúc đó, anh đã đồng ý, chỉ cần tôi giữ bí mật, anh sẽ tha cho Cố Lâm một lần, bất kể cô ấy làm sai điều gì”.

Hoa Thiệu Đình đặt cốc trà xuống bàn, nhắm mắt một lúc mới mở miệng: “Cố Lâm khiến tôi suýt nữa giết chết con gái mình, ép Bù Bù hận tôi... Bởi vì đã nhận lời cậu nên tôi sẽ tha cho cô ta lần này”. Ngữ khí của anh có chút bất lực: “Vậy mà người nào cũng bảo tôi tàn nhẫn”.

Anh không nói tiếp mà ra hiệu Cố Lâm bỏ súng xuống: “Được rồi, tôi sẽ tha cho cô ta một lần. Tùy Viễn, cậu hãy đưa nó đi, từ nay về sau, cô ta không được phép bén mảng đến Hải Đường Các, không được phép nhúng tay vào chuyện của bang hội. Bây giờ, cậu đưa cô ta quay về nơi ở trước đi”.

Nói xong, Hoa Thiệu Đình gọi người đưa bọn họ ra ngoài. Cố Lâm phủ phục trước mặt anh, cất giọng khẩn cầu: “Tiên sinh, đừng bắt tôi... đừng bắt tôi biến thành Nhị tiểu thư thứ hai, tôi không muốn bị nhốt ở trong phòng”.

Tùy Viễn bịt miệng cô, không cho cô lên tiếng. Hoa Thiệu Đình lại thở dài: “Không phải tôi cấm cô ra ngoài, chỉ là cô đừng đến gặp tôi nữa. Đây là mệnh lệnh, nếu cô không tuân theo, Cố Lâm, lần thứ hai phạm lỗi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô”.

Nói xong, anh liền nhắm mắt, không muốn nhìn cô.

Cuối cùng, Cố Lâm bị Tùy Viễn lôi ra ngoài. Trước khi rời khỏi Hải Đường Các, cô quay đầu, thấy Hoa Thiệu Đình đang đi tới phòng của con gái, người giúp việc xách thùng đồ chơi đi theo, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hải Đường Các một màu xanh mát mắt, trong sân nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh. Hắc Tử bò lên hòn non bộ, sau đó thè lưỡi về phía Cố Lâm.

Ở Lan Phường, có lẽ chỉ động vật mới có lòng thương hại. Cố Lâm nhìn vào đôi mắt của con rắn độc, trong lòng lạnh buốt đến cực điểm. Mùa xuân tiết trời ấm áp, nhưng trái tim cô đã hoàn toàn nguội lạnh.

Sau khi Cố Lâm bị đưa về phòng mình, Tùy Viễn vẫn không rời đi. Anh im lặng nhìn đối phương, chẳng biết mở miệng thế nào.

Cố Lâm gơ tay kéo anh. Tùy Viễn có chút bất ngờ, nhưng lập tức ôm cô.

Cố Lâm dựa vào lòng anh, nói nhỏ: “Anh cũng thấy rồi đấy, Hoa tiên sinh thật sự muốn trừ khử em, như giải quyết một thứ rác rưởi... Tùy Viễn, sau này chỉ có mình anh ở bên cạnh em mà thôi”.

Tùy Viễn gật đầu, trong lòng buồn bã.

“Nhưng dầu sao, em không phải là Bùi Hoan, không yếu đuối như chị ta.”

Trong cuộc đời này, người nào bỏ rơi cô, cô sẽ bắt kẻ đó trả giá gấp bội.

Cố Lâm dõi mắt về phía Hải Đường Các qua cửa sổ hướng đông. Cô mỉm cười, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Tùy Viễn: “Trước kia, anh từng nói sẽ giúp em, liệu có phải thật lòng không?”

“Anh...”

“Hoa tiên sinh sẽ không tha cho em. Anh cũng nghe rõ rồi đấy, em suýt nữa hại chết con gái của tiên sinh, làm sao tiên sinh có thể thật lòng bỏ qua cho em?”. Cố Lâm ghé sát tai Tùy Viễn, thì thầm: “Chắc chắn tiên sinh sẽ âm thầm trừ khử em, không cho anh tìm thấy xác...”.

Tùy Viễn chỉ ôm chặt cô mà không lên tiếng.

18. Chương 18

Chương 18: Chưa từng rời xa

Vài ngày sau, chuyện của Cố Lâm lan truyền khắp Lan Phường, có người nói cô ta đã rời khỏi nơi này, Hoa tiên sinh không trừng phạt cô ta. Tuy nhiên, cũng có nhiều người không tin, Cố Lâm dám làm trái ý chủ nhân, sao có thể bảo toàn mạng sống?

Sau khi Cố Lâm rời đi, Hải Đường Các ngày càng vắng người. Thuộc hạ canh gác ở ngoài cũng đều là những gương mặt xa lạ.

Bùi Hoan định tìm Trần Phong hỏi chuyện, vừa vặn gặp Trần Dữ ở bên ngoài. Trần Dữ tỏ ra thần bí, giải thích với cô: “Phu nhân, Đại đường chủ vừa bị xử lý, chúng tôi không yên tâm về người của cô ta nên đổi một loạt”.

“Đây là ý của Hoa tiên sinh?”

Trần Dữ im lặng vài giây, cúi đầu đáp: “Vâng”.

Bùi Hoan không hỏi nhiều. Chuyện của Cố Lâm cũng chẳng ai muốn nhắc tới. Cô ta thật sự thất thế. Với tính cách của Hoa Thiệu Đình, chắc chắn anh cũng không bao giờ giữ cô ta ở lại.

Tùy Viễn vẫn như bình thường, chỉ là ít nói hơn. Hằng ngày, anh vẫn đến Hải Đường Các khám bệnh và thay thuốc cho Hoa Thiệu Đình, còn nhắc đối phương nên sớm đưa con gái đến bệnh viện. Sênh Sênh sắp phải tiến hành phẫu thuật.

Biết trong lòng anh có khúc mắc, Bùi Hoan hẹn buổi tối đi dạo, nhưng Tùy Viễn từ chối: “Tôi phải đến bệnh viện chuẩn bị. Tôi không sao đâu, cô cứ yên tâm, tôi sẽ không đem bệnh của con bé ra làm trò đùa”.

“Ý tôi không phải vậy. Tùy Viễn, bao nhiêu năm qua, người tôi tin tưởng nhất chính là anh.” Bùi Hoan vừa đưa mắt về phía phòng của Hoa Thiệu Đình vừa nói: “Anh ấy ở vị trí chủ nhân quen rồi, có những lời không thể nói thẳng. Tôi hy vọng anh có thể hiểu, anh ấy đối với Cố Lâm...”.

“Được rồi phu nhân, chuyện của Cố Lâm coi như kết thúc, cô không cần nhắc tới. Khi nào rảnh, tôi sẽ đi thăm cô ấy, chúng tôi không sao đâu.” Tùy Viễn cười cười: “Khó khăn lắm cô mới trở về, khi nào Sênh Sênh khỏi bệnh, mọi người cũng có thể yên tâm”.

Nghe anh nói vậy, Bùi Hoan đành từ bỏ ý định khuyên nhủ.

Buổi đêm, Bùi Hoan trần trọc khó ngủ. Cô quay sang ôm Hoa Thiệu Đình, anh cười: “Em đừng lo, bệnh của Sênh Sênh không quá phức tạp, Tùy Viễn mổ chắc chắn không sao”.

Bùi Hoan hơi gật đầu, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy khó diễn tả. Tựa vào ngực anh một lúc, Bùi Hoan đột nhiên hỏi: “Anh định tha cho Cố Lâm thật sao? Em thấy anh đã rút hết người của con bé”.

Hoa Thiệu Đình không trả lời. Anh vừa vuốt ve sống lưng cô vừa nói: “Anh biết trong lòng em khó chịu, nhưng anh đã hứa với Tùy Viễn”.

“Không phải, em đã nghĩ thông suốt rồi.” Bùi Hoan thở dài. “Thật ra, em hiểu tâm trạng của Cố Lâm, nhưng bất luận nó làm gì, em cũng không rời xa anh”. Cô ôm thắt lưng Hoa Thiệu Đình: “Em thông cảm cho Cố Lâm, nhưng chỉ là thông cảm mà thôi”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Em ghen đấy à?”.

Bùi Hoan buồn bực, cọ đầu vào ngực anh.

Anh cúi xuống hôn lên má cô: “Ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đưa Sênh Sênh vào phòng mổ”.

Bùi Hoan nằm một lúc vẫn không thể chợp mắt. Hoa Thiệu Đình rất thính ngủ, cô xoay đi xoay lại làm anh tỉnh giấc. Một lúc sau, chợt nhớ tới một chuyện, anh thò tay vào trong áo ngủ của cô.

Bùi Hoan nhón nhột, liền túm tay anh: “Được rồi, muộn như vậy anh còn muốn làm gì? Mau ngủ đi”.

Hoa Thiệu Đình sờ bụng cô: “Đừng động đây, để anh xem vết sẹo...”. Anh tìm đúng vị trí, nhẹ nhàng vuốt ve. Vị trí đó rất nhạy cảm, Bùi Hoan rùng mình, kéo tay anh, cất giọng thản nhiên: “Tất cả đã trở thành quá khứ rồi”.

Hoa Thiệu Đình im lặng. Anh có thể tưởng tượng ra, những năm qua, cô đã phải chịu biết bao khổ sở. Lúc cô cần anh nhất, anh lại không ở bên cạnh.

Hiểu rõ tâm trạng của anh, Bùi Hoan an ủi: “Cũng chẳng có gì. Lúc mổ đẻ, bác sĩ tiêm thuốc tê nên em không cảm thấy đau”.

Hoa Thiệu Đình ôm chặt cô: “Tên của Sênh Sênh là do trại trẻ mồ côi đặt hay em đặt?”.

“Là bác sĩ đỡ đẻ đặt giúp. Lúc nhờ người mang con bé đến Huệ Sinh, em đã thêm tên nó lên áo.” Bùi Hoan từ từ hồi tưởng lại. Khoảng thời gian cô một mình trốn ở bệnh viện sinh con là giai đoạn khó quên nhất trong cuộc đời.

Hoa Thiệu Đình muốn biết mọi chuyện về con gái. Dù sao cũng không ngủ được, Bùi Hoan liền kể chi tiết cho anh nghe.

Lúc cô khó dễ, đau đến mức gần mất đi ý thức, bác sĩ muốn cô phân tán sự chú ý nên tùy tiện hỏi: “Bố đứa nhỏ họ gì? Cô đã nghĩ đặt tên con là gì chưa?”.

Bùi Hoan cảm thấy bản thân chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, lắc đầu nguây nguậy, sau đó thốt ra một từ: “Hoa”.

Bác sĩ cười: “Lần trước siêu âm ra con gái, vậy thì gọi là Sênh Sênh đi. Tên Hoa Sênh viết chữ rất đẹp”.

Chớp mắt đã mấy năm trôi qua, bây giờ hồi tưởng lại mới thấy, tất cả đều có ý nghĩa. May mà cô đã làm đúng.

Bùi Hoan tựa vào lòng Hoa Thiệu Đình, nói nhỏ: “Đáng lẽ phải tìm một cái tên hay hơn nhưng lúc đó không kịp. Sau này, em cảm thấy tên Sênh đặt cạnh họ của em cũng hay nên cứ giữ nguyên như vậy”.

Anh yên lặng nghe cô nói, một lúc lâu sau mới vuốt ve mặt cô, đồng thời lên tiếng: “Bùi Bùi, anh rất cảm ơn em”.

Anh cảm ơn cô dù xảy ra nhiều chuyện cũng không oán không hờn, cảm ơn cô đã vượt qua muôn vàn khó khăn vất vả để bảo vệ con gái của hai người, cảm ơn cô vì chưa bao giờ từ bỏ tình yêu đối với anh.

Hoa Thiệu Đình rất hiếm khi nói những lời như vậy, nỗi chua xót tích tụ bao năm trong lòng Bùi Hoan lập tức tan biến. Cô im lặng áp mặt vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh.

Cảm giác anh định tiếp tục mở miệng, cô ngắt đầu chủ động hôn anh, không cho anh lên tiếng. Cô thì thầm: “Con đường này là do em chọn, anh chẳng làm gì có lỗi với em cả”.

Hoa Thiệu Đình bế cô nằm lên người anh. Bùi Hoan cười khê, vỗ má anh: “Nếu cảm thấy áy náy, sau này anh hãy đối xử tốt với Sênh Sênh, hãy yêu con bé giống như yêu em”.

Hoa Thiệu Đình thở dài, kéo đầu Bùi Hoan, hôn lên trán cô. Anh nửa thật nửa đùa: “Vậy thì hết cách, cả cuộc đời này anh chỉ yêu một mình em, không còn sức lực và tinh thần dành cho người khác”.

Bùi Hoan đắm vào vai anh. Tuy anh nói vậy nhưng cô biết anh rất yêu con gái. Ban ngày, Sênh Sênh vừa bảo thích căn phòng nhỏ màu cam, Hoa Thiệu Đình lập tức sai người sơn phòng của con bé thành màu cam. Bùi Hoan không cho, anh liền nhắc cô chuyện hồi xưa cô đòi một vườn hoa hồng vào dịp sinh nhật.

Bùi Hoan nghiêng răng, trừng mắt với anh. Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Anh còn chưa lo cho em xong, bây giờ lại thêm một người”. Cả hai đều là “tai họa” mà anh không thể trốn tránh.

Bùi Hoan lại nằm xuống giường: “Sênh Sênh vừa quay về, anh liền chiều nó lên tận mây xanh, khiến em thành mẹ kế. Chỉ anh mới biết dỗ con, có là tai họa cũng đáng đời anh”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười: “Em cũng biết điều đó à? Trước đây, tại anh nuông chiều em quá nên em mới hình thành tính cách bướng bỉnh, bây giờ lại quay sang trách anh rồi”.

Bùi Hoan trằm chằm nhìn đầu, mặc kệ anh: “Mau ngủ đi thôi”.

Hoa Thiệu Đình quả nhiên nhắm mắt đi ngủ. Bùi Hoan nằm thẳng một lúc, lại xoay người rúc vào lòng anh. Trong lòng cô tồn tại nhiều nỗi lo lắng và bất an, nhưng có anh ở đây, cô không còn cảm thấy sợ hãi.

Thế sự vô thường, cô từng yêu, cũng từng đánh mất. Trên con đường đời, cô đã qua nhiều ngã rẽ, trong khi anh vẫn ở chỗ cũ đợi cô, chưa từng rời xa.

Ca mổ của Sênh Sênh diễn ra rất thuận lợi.

Thân phận của Hoa Thiệu Đình không tiện ở lại bệnh viện nên chỉ có Bùi Hoan ở bên con bé từ đầu đến cuối. Tùy Viễn làm việc khác không đáng tin cậy, nhưng ít ra anh cũng là thiên tài y học, ca phẫu thuật tim bình thường này không làm khó được anh.

“Cần quan sát một thời gian. Tình trạng khuyết tật thông liên thất của con bé đỡ hơn Hoa tiên sinh rất nhiều, khả năng tái phát tương đối thấp. Tuy nhiên, vẫn có một số điều cần lưu ý trong cuộc sống thường ngày, ví dụ tránh vận động mạnh...”

Bùi Hoan cảm ơn anh, Tùy Viễn chỉ gật đầu. Cô còn muốn mở miệng nhưng anh không có tâm trạng, khuyên cô đi nghỉ ngơi.

Bùi Hoan tiếp tục ở lại bệnh viện một thời gian. Cho đến khi Sênh Sênh cắt chỉ, kết quả kiểm tra không có vấn đề, hai mẹ con cô mới chuẩn bị về nhà.

Hôm Sênh Sênh xuất viện, Lan Phường chỉ cử một xe ô tô đến đón. Thấy chỉ có mình Tùy Viễn, Bùi Hoan lập tức phát hiện ra điều bất thường. Cô không lên xe, hỏi anh: “Hôm nay, Lan Phường có chuyện gì hay sao? Đám Trần Phong đâu rồi?”.

Bình thường đều là Trần Phong cử người, hơn nữa, chiếc xe này rõ ràng là xe của Tùy Viễn.

Tùy Viễn ngó nghiêng xung quanh rồi nói với cô: “Cố Lâm xảy ra chuyện, người của cô ấy cũng không thể dùng. Để tôi đưa mẹ con cô về trước”.

Bùi Hoan còn đang do dự, Tùy Viễn tỏ ra vô cùng sốt ruột: “Cô mau lên xe đi. Nếu tôi có ý đồ khác thì đã không mổ cho con bé”.

Cô vội vàng bế Sênh Sênh ngồi vào ghế sau. Tùy Viễn nhanh chóng nổ máy. Đi một đoạn, Bùi Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, giật mình: “Đây không phải đường về Lan Phường”.

Tùy Viễn lặng thinh.

Thời tiết ẩm áp, Sênh Sênh mặc áo khoác, cảm thấy hơi nóng nên xoay người định cởi ra nhưng bị Bùi Hoan ngăn lại.

Tùy Viễn phóng xe như bay về hướng đông: “Hai mẹ con cô tạm thời đừng về Lan Phường”.

“Tại sao?”

Tùy Viễn liếc Bùi Hoan qua kính chiếu hậu: “Đừng hỏi tôi, tôi chỉ có thể làm đến nước này mà thôi”.

Bùi Hoan định gọi điện cho Hoa Thiệu Đình. Tùy Viễn lập tức phanh kít, khiến cô mất thăng bằng, điện thoại suýt nữa văng đi. Cô liền cất cao giọng: “Tùy Viễn, anh hãy nói rõ xem nào”.

“Bây giờ cô mà tìm Hoa tiên sinh, có nghĩa cô và con gái tự tìm đường chết. Bản thân anh ta cũng khó giữ nổi mạng sống, cô cứ tạm lánh mặt trước rồi tính sau.” Bất chấp sự truy vấn của Bùi Hoan, Tùy Viễn lại tiếp tục lái xe về phía trước.

Xe ô tô cuối cùng dừng lại trước cổng một khu dân cư bình thường ở phía đông thành phố. Tùy Viễn ra hiệu cho Bùi Hoan xuống xe: “Đây là căn hộ riêng của tôi, sẽ có người tiếp ứng. Dù xảy ra chuyện gì, mẹ con cô cũng đừng quay về Lan Phường”.

Bùi Hoan đã lờ mờ đoán ra sự việc. Cô ôm Sênh Sênh không chịu xuống xe: “Chắc anh cũng biết tính tôi, nếu không nói rõ ràng, tôi sẽ không nghe lời anh”.

Phía trước có hai xe ô tô dừng lại, một người xuống xe đi về bên này. Bùi Hoan không để ý. Cô đang nói chuyện với Tùy Viễn, cửa xe ô tô đột nhiên bị kéo ra.

“Tam tiểu thư... À không, bây giờ nên gọi là Hoa phu nhân.” Người đó nở nụ cười dịu dàng, lịch sự mở cửa xe cho cô: “Ca mổ của con bé thuận lợi là tốt rồi, Hoa tiên sinh chắc cũng yên lòng”.

“Đường Tụng?” Bùi Hoan kinh ngạc nhìn người đàn ông vừa xuất hiện. Tùy Viễn hạ cửa kính xe chào hỏi anh ta. Tình huống hiện tại chứng tỏ hai người đã có sự thỏa thuận từ trước.

“Các anh... Các anh định làm gì?” Bùi Hoan vô thức ôm chặt Sênh Sênh, kiên quyết không xuống xe.

Đường Tụng không miễn cưỡng cô. Anh ta ra hiệu cho Tùy Viễn để mình giải thích mọi chuyện với Bùi Hoan, sau đó anh ta lấy kẹo mút đưa cho Sênh Sênh. Con bé không ý thức được mối nguy hiểm, tự mình ngồi bóc kẹo ăn.

“Phu nhân đừng cố chấp nữa. Từ lúc ở thành phố Diệp, Hoa tiên sinh đã có sự chuẩn bị. Tiên sinh hy vọng tôi có thể giúp đỡ, nhờ tôi đến thành phố Mộc đón hai mẹ con cô ngay sau khi Sênh Sênh tiến hành ca phẫu thuật.”

“Anh ấy biết sẽ xảy ra chuyện?”

“Tôi đã sớm khuyên tiên sinh. Cục diện này duy trì suốt hai mươi năm, thời gian quá lâu, ngay cả tiên sinh cũng cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa, lại là những người ở bên dưới.” Đường Tụng nói rất bình thản: “Tôi từng khuyên tiên sinh khi nào nên lùi thì lùi, đáng tiếc sự việc không đơn giản như tôi tưởng. Kính Lan Hội là một tổ chức lớn, ai mà chẳng muốn ngồi ở vị trí chủ nhân, nắm quyền lực tối thượng? So với Đường gia chúng tôi, Kính Lan Hội khó xử lý hơn nhiều. Hoa tiên sinh có thể chống đỡ đến ngày hôm nay, cũng đủ khiến người đời khâm phục”.

“Tôi không thể bỏ mặc anh ấy, tôi phải quay về.” Bùi Hoan tỏ ra kiên quyết, cô vỗ vỗ vào thành ghế lái: “Tùy Viễn, mau lái xe đi”.

Đường Tụng không cho cô đóng cửa: “Tôi biết phu nhân cũng giống Hoa tiên sinh, tuyệt đối không phải là người yếu đuối. Nhưng...”, anh ta liếc bé gái bên cạnh Bùi Hoan, nhắc nhở cô: “Cô phải nghĩ cho Sênh Sênh. Tôi cũng đã làm bố nên có thể hiểu tâm trạng của Hoa tiên sinh. Dù tiên sinh chẳng sợ điều gì, nhưng sao có thể nhẫn tâm nhìn con gái bị hại chết”.

Bùi Hoan quay sang Sênh Sênh, con bé đang mãi ăn kẹo, không để ý đến người lớn.

Đường Tụng lịch sự chỉ tay về chiếc xe ở đằng trước: “Phu nhân hãy đi cùng chúng tôi. Đường gia muốn bảo vệ hai người cũng không phải chuyện khó khăn”.

Bùi Hoan ngập ngừng do dự. Thật ra, cô biết sớm muộn cũng có ngày hôm nay. Hoa Thiệu Đình vốn là người không bao giờ thỏa hiệp, thủ đoạn vô cùng cực đoan, thậm chí không thêm nghĩ đến đường lùi. Bởi dù sao anh sống ngày nào biết ngày đó.

Nhưng cuối cùng, người anh lo lắng nhất vẫn là mẹ con cô.

Thấy người lớn im lặng, Sênh Sênh không biết xảy ra chuyện gì, liền kéo tay áo Bùi Hoan và nhìn cô bằng ánh mắt vừa ngây thơ vừa hiếu kỳ.

Đường Tụng nói đúng, con bé đâu có tội tình gì.

Bùi Hoan ôm chặt Sênh Sênh, hít một hơi thật sâu, ép bản thân trấn tĩnh. Sau đó, cô bế con bé xuống xe: “Con ngoan, mau đi chơi với chú Đường”.

Đường Tụng dắt tay Sênh Sênh, mỉm cười với nó, Sênh Sênh vẫn ngậm kẹo mút, đột nhiên hỏi Bùi Hoan: “Mẹ không đi cùng con sao?”.

Bùi Hoan cúi đầu hôn lên má con gái: “Mẹ phải về nhà, bố con gặp phiền phức, mẹ không thể bỏ mặc bố một mình. Con đừng lo, khi nào giải quyết xong công việc, mẹ sẽ đi đón con về”.

Đường Tụng thở dài, không tiếp tục khuyên nhủ.

Bùi Hoan dỗ Sênh Sênh rồi đứng thẳng người nhìn anh ta: “Anh đừng khuyên tôi nữa. Anh không hiểu đâu, tôi gặp anh ấy từ bé, mười tám tuổi đã đi theo anh ấy. Các anh chỉ thấy Hoa tiên sinh ngồi ở vị trí trên cao, mà không biết anh ấy bỏ biết bao nhiêu tâm huyết mới giữ được sự ổn định cho Kính Lan Hội. Bao nhiêu năm qua, dù khổ cực hay mệt mỏi, anh ấy cũng không bỏ rơi tôi. Lan Phường là nhà của tôi, nhà xảy ra chuyện, tôi phải về gánh vác cùng anh ấy”.

Tùy Viễn không nhịn nổi, gầm lên với cô: “Sao cô nghĩ quẩn thế? Cô có biết bao nhiêu người muốn anh ta chết không? Cổ Lâm vừa xảy ra chuyện, người của cô ấy bị đối hết, Trần Phong nhân cơ hội khống chế Hải Đường Các. Sau khi mẹ con cô đi bệnh viện, hấn liền... Hiện tại, không ai nhìn thấy Hoa tiên sinh, cũng chẳng người nào biết tình hình của anh ta. Cô quay về có tác dụng gì chứ?”.

Quả nhiên là người thân cận ra tay, chắc chắn Hoa Thiệu Đình đã bị phát bệnh, bằng không tại sao Lan Phường lại không có bất cứ hành động nào?

Đây rõ ràng là tình huống xấu nhất. Trong lòng Bùi Hoan đã có dự định, cô bảo Đường Tụng đưa Sênh Sênh đi, còn mình quay người lên xe Tùy Viễn.

“Bùi Hoan, cô có thể nghe tôi một lần không? Trần Phong đã chuẩn bị lâu rồi, vụ hấn bị trúng đạn cũng là do hấn tự gây ra, để gây chia rẽ mọi người, khiến ai cũng sợ bị Hoa tiên sinh xử lý. Bây giờ bọn họ đều theo Trần Phong làm phản.”

“Mau lái xe về Lan Phường.”

“Tôi nói thật với cô, Hoa tiên sinh bị suy tim nghiêm trọng, bây giờ đã phát triển đến giai đoạn chân tay tê liệt, không thể đi lại. Trần Phong đang giam lỏng anh ta. Bây giờ cô mà về thì chỉ có con đường chết. Cô cũng biết người nhà họ Trần phải nhần nhịn bao nhiêu năm rồi đấy. Cô có thể cứu Hoa tiên sinh hay không? Cô quay về tự đứng lại khiến anh ta chết cũng không nhắm mắt ấy chứ!”

“Câm miệng!” Bùi Hoan nghiêm giọng: “Anh đừng nhiều lời, mau lái xe đi!”.

Hải Đường Các luôn là nơi yên tĩnh nhất Lan Phường nhưng hôm nay nơi này rơi vào tình trạng bất thường.

Trên đường về, Bùi Hoan phát hiện nhà cửa ở Lan Phường vắng lặng như tờ, không có người đi lại. Lần trước, khi Hội trưởng quá cố qua đời, Lan Phường cũng rơi vào tình trạng tĩnh mịch giả tạo tương tự.

Mọi người đều có lập trường của mình. Hội trưởng hiện tại bệnh tật đầy mình, nếu xảy ra chuyện, cũng có khả năng xuất phát từ nhiều nguyên nhân. Vì vậy, chẳng ai dám ra mặt vào thời điểm này, bởi một khi đứng nhầm “đội hình”, hậu quả sẽ rất khó lường.

Bùi Hoan im lặng từ đầu đến cuối, cho tới khi đi vào Hải Đường Các, cô mới hỏi Tùy Viễn: “Chuyện anh ấy bị suy tim nghiêm trọng, có phải do anh hạ thủ hay không?”.

Tùy Viễn giật mình, cất giọng khàn khàn: “Tôi thật sự không muốn làm vậy, là anh ta dồn Cổ Lâm vào chỗ chết...”.

Bùi Hoan không nhịn nổi, tức giận mắng Tùy Viễn: “Bao nhiêu năm nay, anh ấy đâu làm chuyện gì có lỗi với anh. Tất cả mọi người ở Lan Phường hận anh ấy cũng chẳng sao, anh dựa vào cái gì chứ?”.

Tùy Viễn chưa kịp tiếp lời, trong sân đột nhiên có người đi tới chào hỏi bọn họ.

Trần Phong đứng ở sau bể nước, đối diện cổng ra vào: “Phu nhân về rồi à? Tôi còn chưa kịp điều xe đi đón, thật là... Bác sĩ Tùy, tôi biết ngay thế nào anh cũng mềm lòng”.

Trên hành lang toàn là thuộc hạ của Trần Phong, Bùi Hoan chẳng thèm để ý, đi thẳng về phía hẻm nhưng lập tức có người ngăn cô lại.

“Mau buông tôi ra.” Bùi Hoan đẩy bọn họ, “Một lũ ăn hại, nếu không phải Hoa tiên sinh bị ốm, liệu các người có dám to gan như vậy?”.

Trần Phong cười khùng khục: “Đúng thế! Hôm nay tâm trạng của phu nhân không tốt, lửa bốc lên đầu rồi. Tất cả tránh ra, để phu nhân lại đây trước đã”.

Bùi Hoan đi đến trước mặt hẻm, chỉ hỏi một câu: “Anh ấy đâu rồi?”.

“Tình trạng của Hoa tiên sinh tương đối nghiêm trọng. Chúng tôi sợ có kẻ gây chuyện nên đã cử người canh chừng tiên sinh rồi.”

Bùi Hoan quay đầu về căn phòng của Hoa Thiệu Đình. Nơi đó mở toang cửa, có người đi ra đi vào. Hình như thuộc hạ của Trần Phong đang chuyển đồ hay tìm kiếm thứ gì đó.

Hoa Thiệu Đình không ở Hải Đường Các.

“Anh đưa anh ấy đi đâu rồi?” Bùi Hoan rất sốt ruột, “Trần Phong, anh cứ thử đi hỏi mọi người xem. Dù anh ấy chết, anh cho rằng mọi người sẽ thừa nhận anh làm Hội trưởng hay sao?” Nghĩ đến bệnh tình của Hoa Thiệu Đình, lại bắt gặp bộ dạng ung dung của Trần Phong, cô tức đến mức giơ tay định đánh hẻm.

Trần Phong liền túm cổ tay Bùi Hoan vặn ngược, khiến cô không thể động đậy. Cô nhổ vào mặt hẻm: “Phì, anh dè tiện thật đấy! Không lợi dụng Tùy Viễn, anh có thể động đến anh ấy hay sao? Đừng có nằm mơ”.

Trần Phong sa sầm mặt, đẩy cô ngã xuống đất. Lập tức có hai người đi đến, giữ tay Bùi Hoan không cho cô nhúc nhích. Tùy Viễn định mở miệng, Trần Phong lập tức cướp lời: “Chuyện này cậu đừng xen vào”.

Bùi Hoan quay sang Tùy Viễn: “Tôi thật sự không ngờ anh lại phản bội anh ấy”.

“Tôi đâu có! Tôi chỉ là...” Tùy Viễn vội vàng giải thích.

Trần Phong kêu Tùy Viễn ra ngoài rồi đi đến bên Bùi Hoan: “Được rồi, cô đừng dọa bác sĩ Tùy nữa. Bác sĩ Tùy chẳng làm gì cả, chỉ thương xót Đại đường chủ thôi. Phu nhân à, cô chẳng hiểu đạo lý làm người gì cả”. Anh ta đột nhiên vung tay tát Bùi Hoan: “Cô thử đi hỏi lão hồ ly xem anh ta coi Cố Lâm là gì? Cô không ở đây sáu năm, Cố Lâm vất vả hầu hạ anh ta, đến cuối cùng anh ta coi không bằng con chó. Chỉ là một tên Thẩm Minh mà thôi, nhưng bởi vì cô không vui nên anh ta mới ép chết Cố Lâm. Là các người tạo nhiều nghiệp chướng, có ngày hôm nay cũng đáng đời”.

Bùi Hoan tức giận đá Trần Phong. Hẻm giơ tay định đánh cô, Tùy Viễn lại xông đến kéo tay hẻm: “Sao anh lại trút giận lên cô ấy?”.

Người ở xung quanh đều dồn mọi ánh mắt về bên này, Trần Phong cố kiềm chế, chỉnh lại áo xống rồi trừng mắt với Bùi Hoan: “Được, tôi không so đo với đàn bà, chúng ta sẽ tìm lão hồ ly thanh toán. Tôi sẽ tính từng món nợ với hẻm”.

Nói xong, Trần Phong dặn thuộc hạ đưa Bùi Hoan đi đến đại sảnh phía trước.

Tất cả cửa ra vào của đại sảnh phía trước đã bị phong tỏa. Hàng năm, Lan Phường đều tổ chức tiệc Trung thu tại nơi này. Năm ngoái, Bùi Hoan cũng trở về vào đúng dịp Trung thu, lúc đó cảnh sắc tiêu điều, còn hôm nay thời tiết tươi đẹp, nắng vàng rực rỡ.

Vừa bị lôi vào trong đại sảnh, Bùi Hoan liền nhìn thấy Hoa Thiệu Đình đang ngồi ở vị trí chủ nhân. Cố Lâm đứng sau lưng anh.

Nhìn thấy Bùi Hoan, Cổ Lâm nửa cười nửa không chào hỏi cô.

Bùi Hoan nóng lòng muốn đi xem tình trạng của Hoa Thiệu Đình nhưng Trần Phong không cho. Hắn trói tay cô, kéo một chiếc ghế đến trước mặt Hoa Thiệu Đình, cách khoảng hai mét rồi ấn Bùi Hoan ngồi xuống ghế.

Cô và Hoa Thiệu Đình lần đầu tiên gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Hoa Thiệu Đình có vẻ không ổn, sắc mặt trắng bệch. Anh ho khù khụ, không thể thốt ra lời. Khi anh ngược mắt nhìn Bùi Hoan, cô liền thôi giãy giụa.

Cô cố gắng ngồi thẳng người, giữ thái độ thản nhiên, để anh đỡ đau lòng.

Trần Phong lấp đạn vào khẩu súng, Tùy Viễn căng thẳng đứng bên cạnh.

Sau đó, Tùy Viễn đi đến kéo Cổ Lâm, thì thầm điều gì đó. Cổ Lâm đẩy anh ta: “Anh đừng can thiệp vào chuyện này. Nếu cảm thấy không nhẫn tâm, anh hãy đợi ở bên ngoài”.

Trần Phong cười: “Chắc chắn, tôi biết ngay bác sĩ Tùy sẽ mềm lòng mà. Cũng chỉ vài viên thuốc mà thôi, cậu lo lắng gì chứ? Lão hồ ly gần chết bao lần mà vẫn vượt qua đấy thôi. Đợi hắn khai ra điều tôi cần, tôi sẽ cho hắn một phát là xong”.

“Anh dám giở trò trong thuốc của anh ấy?” Bùi Hoan quay sang Tùy Viễn: “Anh ấy mắc bệnh tim nghiêm trọng, vậy mà anh dám hạ thuốc?”. Cô không cảm thấy bất ngờ khi Trần Phong và Cổ Lâm gây ra những chuyện này, nhưng cô thật sự không nghĩ Tùy Viễn dám hạ thủ. Bệnh tình của Hoa Thiệu Đình phát triển đã đến mức không thể kéo dài, dùng thuốc sai sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Tùy Viễn là bác sĩ riêng nên biết rõ điều này hơn ai hết.

Tùy Viễn muốn giải thích. Nhận ra sự dao động của anh ta, Cổ Lâm lập tức bắt anh ta rời khỏi đại sảnh.

Bùi Hoan vùng vẫy, đứng dậy định đi đến bên Hoa Thiệu Đình. Nhưng tay cô bị trói ngược ra đằng sau, động tác vô cùng khó khăn. Trần Phong vẫn thông thả lấp hết mấy viên đạn rồi chĩa súng về phía cô, khiến cô không dám nhúc nhích.

Trần Phong cười nói: “Ngồi về chỗ cũ, đừng có động dậy”.

Cổ Lâm đi tới vỗ vỗ lên mặt Bùi Hoan, cất giọng chế nhạo: “Hoa tiên sinh bị suy tim, ho ra máu. Bây giờ tiên sinh không thể nói chuyện, chân tay tê liệt. Tôi khuyên chị nên thật thà một chút, bằng không...”.

Trần Phong lên đạn, nhìn chằm chằm Hoa Thiệu Đình: “Bằng không, tôi sẽ bắn chết cô ngay trước mặt hắn. Tôi thật sự tò mò, không biết Hoa tiên sinh sẽ có phản ứng thế nào khi chứng kiến cảnh tượng này”, hắn cười lớn, “Hoa tiên sinh vĩ đại của chúng ta rất thâm độc tàn nhẫn, từ trước đến nay chẳng tha mạng một ai”.

Hoa Thiệu Đình quả thật không thể động dậy nên anh không bị trói chân tay. Anh thở hắt ra một hơi, miễn cưỡng giơ ngón tay lau vết máu ở khóe miệng. Sau đó, anh chau mày nhìn Bùi Hoan, nói chậm rãi: “Anh biết ngay mà... khụ khụ... thế nào em cũng không nghe lời, sẽ quay về đây”.

Thấy anh có thể nói chuyện, Bùi Hoan thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bất gặp bộ dạng này của anh, cô thật sự không chịu đựng nổi, mở miệng nói với Cổ Lâm: “Tôi biết cô không muốn anh ấy chết, chỉ hận tôi mà thôi. Hôm nay, chúng tôi đều ở trong tay các người, các người hãy mau đưa anh ấy đi bệnh viện. Chỉ cần anh ấy không sao, cô muốn xử lý tôi thế nào cũng được”.

Nghe câu này, Cổ Lâm đập mạnh một phát, làm chiếc ghế của Bùi Hoan bị đổ, cô cũng đồng thời ngã xuống đất.

Cổ Lâm cất giọng lạnh lùng: “Chị tưởng mình vẫn còn là phu nhân à? Bây giờ không đến lượt chị nói chuyện”.

Hoa Thiệu Đình đột nhiên gọi cô ta: “Cổ Lâm!”.

Cố Lâm càng bức bối. Ở vào hoàn cảnh này mà Hoa tiên sinh vẫn không muốn Bùi Hoan chịu ảm ức. Nhưng anh vừa mở miệng, trong thâm tâm cô ta tự nhiên cũng muốn thỏa hiệp. Cô ta quay lưng về phía Hoa Thiệu Đình, lại bồi thêm cho Bùi Hoan một cú đập: “Bọn họ không đánh phụ nữ, còn tôi không có quy tắc đó”.

Cố Lâm đập Bùi Hoan mấy phát để trút giận. Sau đó, cô ta kéo Bùi Hoan khỏi mặt đất, đồng thời định đánh tiếp. Trần Phong lập tức ngăn cô ta: “Được rồi, cô mà đánh nữa, lão hồ ly chết vì thương xót, tôi biết tìm ai để đòi đồ”. Nói xong, hắn chìa súng vào gáy Bùi Hoan rồi bảo Cố Lâm đi trói Hoa Thiệu Đình. Cố Lâm do dự hồi lâu.

Hoa Thiệu Đình ngồi trên chiếc ghế xa hoa đó, sắc mặt hết sức lãnh đạm. Cho đến ngày hôm nay, anh bị giam lỏng, bị uy hiếp, trong tay chẳng còn thứ gì, chỉ còn hơi thở cuối cùng, nhưng anh vẫn ngồi ở vị trí chủ nhân của Kính Lan Hội.

Cố Lâm đột nhiên chột dạ, không thể ra tay. Trần Phong mắng cô ta: “Lúc ép cô chết, lão hồ ly có thương xót cô không? Mau làm theo lời tôi. Hắn là con cáo già, không trói chân tay hắn, tôi không thể yên tâm”.

“Chân tay của tiên sinh đã hoàn toàn bị tê liệt, tiên sinh còn có thể làm gì? Thôi đừng trói nữa.” Cố Lâm nói với Trần Phong: “Anh mau tra hỏi điều anh cần đi, hỏi xong hãy xử lý Bùi Hoan. Tôi không muốn nhìn thấy chị ta nữa”.

Trần Phong sốt ruột, định đích thân ra tay. Thấy Hoa Thiệu Đình sắp bị làm nhục, Bùi Hoan sốt ruột hét lên: “Trần Phong, anh dám?”.

Trần Phong không tức giận mà ngược lại nhếch miệng cười. Hắn đột nhiên thay đổi ý định, rút con dao găm đi về phía Hoa Thiệu Đình. Ở giây tiếp theo, hắn nhắc một cánh tay của Hoa tiên sinh, nói với mọi người: “Tại sao tôi không dám? Nếu cô thương lão hồ ly này, tôi sẽ thử cho cô thấy. Nếu hắn thật sự không thể động đây, tôi sẽ không trói chân tay hắn”. Nói xong, Trần Phong vung dao, mũi dao đâm thẳng vào cánh tay của Hoa Thiệu Đình, máu tuôn ra trong giây lát.

Hôm nay Hoa Thiệu Đình mặc áo lụa màu trắng, nên càng nổi bật khi bị nhuộm máu đỏ.

“Đừng...” Viên mắt Bùi Hoan đỏ hoe. Vừa định hét lên một câu nữa, đúng lúc bắt gặp ánh mắt trầm mặc của Hoa Thiệu Đình, cô liền ép bản thân ngậm miệng.

Trần Phong đâm một nhát nhưng Hoa Thiệu Đình ngồi im bất động. Nhìn thấy máu, Trần Phong như nổi cơn điên, lại bồi thêm nhát nữa, Hoa Thiệu Đình vẫn không có phản ứng.

Trần Phong thu con dao về, cười ha hả: “Ồ, chân tay bị tê liệt thật. Anh đã trở thành phế nhân, còn muốn chiếm Lan Phường đến bao giờ?”. Hắn phất khởi cầm con dao kề vào cổ Hoa Thiệu Đình, uy hiếp anh: “Mau nói đi, lộ hàng mà chú tôi để lại cho anh đang ở đâu? Cả khoản tiền đó nữa”.

Cố Lâm chìa súng vào đầu Bùi Hoan, Trần Phong giơ con dao, chỉ vào cô ta: “Anh không nói, Bùi Hoan sẽ đi đòi ngay lập tức”.

Hoa Thiệu Đình ho khù khụ, cuối cùng chỉ lắc đầu. Tay anh chảy máu ròng ròng. Cũng không biết do anh chẳng còn sức lực hay lười ngẩng đầu, từ đầu đến cuối, anh chỉ nhìn một mình Bùi Hoan mà không để ý đến bất cứ người nào khác.

19. Chương 19

Chương 19: Tình thế nguy cấp

Hai bên giằng co căng thẳng, Trần Phong hết cách, hắn vì món đồ mới giữ lại mạng sống của Hoa Thiệu Đình.

Thứ Trần Phong cần là nền móng của Kính Lan Hội. Chuyện này rất ít người biết. Không hiểu Trần Phong nghe ai nói, trên đời tồn tại một món đồ cổ, là vật báu đã biến mất khỏi lịch sử và một khoản tiền cực

lớn. Hai thứ này là gia sản cuối cùng của Lan Phường. Một ngày nào đó, nếu xảy ra chuyện lớn, người của Kính Lan Hội có thể dựa vào nó để làm lại từ đầu. Từ trước đến nay, chỉ có Hội trưởng mới được tiếp quản, nhưng không được động đến, trừ khi gặp tình huống đặc biệt.

Trần Phong dùng mọi thủ đoạn vẫn không thể tác động đến Hoa Thiệu Đình. Hắn sốt ruột đi đi lại lại quanh anh: “Đây là bí mật lớn nhất của Kính Lan Hội, nhưng cũng là đồ của nhà họ Trần chúng tôi, tự nhiên bị anh chiếm giữ hai mươi năm. Anh mau nói đi, khi nào nhận được thứ đó, tôi sẽ để anh ra đi nhẹ nhàng, cũng không gây khó dễ cho vợ con anh. Lão hồ ly, anh cũng nên bị báo ứng từ lâu. Trong vụ giao dịch ngày hôm nay, anh hoàn toàn không bị lỗ”.

Trần Phong nói thế nào, Hoa Thiệu Đình cũng không phản ứng. Thấy mềm cứng đều không xong, Trần Phong càng tức giận. Hắn đột nhiên đổi chiến thuật, lớn tiếng, đả kích anh: “Anh còn đặc ý gì chứ? Từ vị trí trên cao đột nhiên rơi vào hoàn cảnh bị thân tín phản bội, mùi vị chắc cũng không dễ chịu đúng không? Lúc ngồi ở đây ra lệnh chặt tay A Thất, đánh Tùy Viễn, sỉ nhục Cố Lâm, anh oai phong biết bao, mắt chẳng thêm chớp một cái. Anh có bao giờ nghĩ qua, bản thân cũng sẽ có ngày hôm nay? Nhìn anh bây giờ... chân tay không thể động đây, ngay cả người phụ nữ của mình cũng chẳng bảo vệ nổi. Tôi giết cô ta, anh làm gì được tôi nào?”.

Trần Phong gần như phát điên, ra lệnh cho Cố Lâm động thủ.

Cuối cùng, Hoa Thiệu Đình cũng nhìn cô ta, mấp máy môi nói khẽ: “Cố Lâm, đừng khiến tôi cảm thấy cô cũng là con chó đại”.

Trần Phong nghiêng răng kèn kẹt, dùng báng súng đập vào đầu Hoa Thiệu Đình để anh câm miệng. Hắn ra tay khá mạnh, máu từ trán Hoa Thiệu Đình chảy ròng ròng.

Bùi Hoan vùng vẫy, mắng nhiếc Trần Phong. Cố Lâm ấn vai Bùi Hoan, không cho cô động đây. Khóe miệng cô ta thấp thoáng ý cười.

Đã đến nước này, kiểu gì cũng phải giải quyết một lần, nhưng trong lòng Cố Lâm vẫn le lói tia hy vọng, rằng Hoa Thiệu Đình vẫn để ý đến cô ta.

Tuy nhiên, ngay cả khi đã mất hết mọi thứ, bị khống chế và sỉ nhục như lúc này, trong mắt anh cũng chỉ có một mình Bùi Hoan. Còn cô ta không bằng một con vật nuôi trong nhà.

Cố Lâm thở dài, chìa súng vào đầu Bùi Hoan, đồng thời nói với Hoa Thiệu Đình: “Là tiên sinh ép tôi không còn con đường khác có thể chọn lựa. Con chó nghe lời với con chó đại có gì khác nhau? Dù sao trong mắt tiên sinh, tôi cũng chỉ đến thế mà thôi”. Nói xong, cô ta lập tức lên đạn.

Hoa Thiệu Đình chậm rãi mở miệng: “Trần Phong, tôi đã đưa cho Bùi Hoan thứ chú cần”.

Trần Phong liền giơ tay ngăn Cố Lâm, nghi ngờ hỏi anh: “Ý anh là gì?”.

“Món đồ cổ... và một mã khoản tiền chú cần đều nằm trong tay cô ấy.” Hoa Thiệu Đình nói rất chậm, vết thương trên cánh tay không còn chảy máu, nhưng sắc mặt anh càng lúc càng tái nhợt.

Trần Phong quan sát Bùi Hoan: “Thứ quan trọng như vậy mà anh lại giao ột người đàn bà?”.

Hoa Thiệu Đình liếc hắn, lắc đầu: “Kể từ lúc giữ lại mạng sống anh em nhà chú, tôi đã biết sẽ có ngày hôm nay. Nếu tôi xảy ra chuyện, Bùi Bùi sẽ khó thoát thân... Vì vậy, tôi phải nghĩ cách bảo vệ cô ấy”. Ngờ khí của anh rất bình thản, thậm chí có chút tiếu nuối: “Trần Phong, chú có biết tại sao tôi nhất quyết không chịu phẫu thuật? Chẳng phải tôi sợ chết, mà là Hội trưởng quá cố... khụ khụ, chú ruột của chú chọn tôi làm chủ nhân của Lan Phường, với điều kiện không cho tôi chữa bệnh. Đây là... cái giá tôi phải trả khi tiếp quản Kính Lan Hội của nhà chú”.

Hoa Thiệu Đình không phải vô duyên vô cớ giành được tất cả. Thế giới này rất công bằng, Lan Phường lại không phải tổ chức từ thiện. Quy luật sinh tồn của con phố này vừa đơn giản vừa tàn khốc, bất cứ chuyện gì cũng phải đánh đổi và trả giá.

Trần Phong ngây người, kinh ngạc hỏi một câu: “Sao có thể như vậy? Không thể nào!”.

“Người ở Lan Phường đều không có lương tâm, làm gì có chuyện vô duyên vô cớ hưởng lợi. Năm đó, anh em chú còn trẻ lại không nên người, Hội trưởng quá cố chẳng còn cách nào khác nên mới chọn tôi tiếp quản bang hội. Ông ấy biết căn bệnh của tôi không sống được bao lâu. Nếu tương lai tôi qua đời, Lan Phường sẽ trở về tay các chú một cách tự nhiên. Trong lòng ông ấy vẫn luôn hướng về người thân ruột thịt của mình. Nhưng tâm huyết của Hội trưởng đã bị các chú chà đạp.”

Máu trên trán chảy xuống làm mờ mắt Hoa Thiệu Đình. Anh định giơ tay lau nhưng chẳng có sức lực. Anh đành nhích người, cuối cùng cũng có thể tựa vào thành ghế phía sau.

Bùi Hoan chấn động đến mức không thể thốt lên lời. Bao nhiêu năm qua được Hoa Thiệu Đình che chở và bảo vệ, cô hoàn toàn không biết Lan Phường tồn tại nhiều chuyện đáng sợ đến vậy.

Thảo nào Hoa Thiệu Đình không chịu tiến hành phẫu thuật. Khi Hội trưởng trước kia qua đời, anh đã bỏ lỡ thời cơ chữa trị tốt nhất. Sau này, mức độ rủi ro càng lớn, anh lại vì Bùi Hoan nên mãi không chịu hạ quyết tâm.

Cô cảm thấy chua xót thay anh. Vì chiếc ghế kia, anh đã bỏ biết bao tâm huyết trong hai mươi năm qua, đến cuối cùng đổi lại là sự phản bội và xa lánh của mọi người. Nhiều lúc, mọi người quên mất Hoa Thiệu Đình chỉ là một bệnh nhân. Để kéo dài sự sống, anh phải bỏ ra nhiều gấp mấy lần người bình thường. Anh không có thời gian do dự và cảm thông với người khác. Anh chỉ có thể tiến về phía trước, bởi lùi một bước là vực sâu thăm thẳm. Anh buộc phải độc ác và tàn nhẫn.

Trần Phong nhanh chóng bình tĩnh. Tình hình trước mắt rất rõ ràng, hẳn phải lấy bằng được món đồ cổ. Kể cả sự thật như Hoa Thiệu Đình tiết lộ, hẳn cũng không thể tha thứ cho anh. Bằng không, với thủ đoạn của lão hồ ly, giữ lại mạng sống của anh tức là gây phiền phức cho bản thân. Dù sau này hẳn đoạt được quyền lực cũng không thể ngồi yên ổn ở vị trí trên cao.

Nền móng của Lan Phường là thứ vô cùng quan trọng, vậy mà Hoa Thiệu Đình lại giao cho Bùi Hoan.

Thấy Trần Phong im lặng, Hoa Thiệu Đình lại mở miệng: “Được rồi, tôi biết chú lo lắng điều gì. Ngày nào tôi chưa chết, chú sẽ không yên tâm ngày đó”.

“Anh cả!” Bùi Hoan hét lên, định ngăn cản anh, nhưng Hoa Thiệu Đình lắc đầu, không cho cô mở miệng.

Anh tiếp tục lên tiếng: “Đồ ở trong tay Bùi Hoan, chú mà giết cô ấy thì sẽ chẳng giành được bất cứ thứ gì. Chú không động đến cô ấy, ngoài tôi ra, chẳng ai biết đồ không ở trong tay chú, nên chú có hay không cũng vậy thôi. Bây giờ, Kính Lan Hội chưa đến mức rơi vào tình cảnh phải dùng đến khoản tiền hộ mệnh đó”.

“Nhưng nếu anh không sao, tôi và Cố Lâm sẽ...” Trần Phong quay đầu liếc Cố Lâm.

Hoa Thiệu Đình cười cười: “Các người sợ tôi trả thù đúng không? Được rồi, tôi chết, các người sẽ vĩnh viễn yên tâm. Sau khi tôi chết, chú hãy để Bùi Hoan và Sênh Sênh rời khỏi nơi này. Chỉ cần chú không động đến hai mẹ con cô ấy, sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra”.

Bùi Hoan tròn mắt kinh ngạc nhìn Hoa Thiệu Đình, một lúc sau mới cất giọng run run: “Anh nói vớ vẩn gì thế? Anh đừng đem mạng sống ra đánh đổi...”. Cô sốt ruột đến mức sắp khóc. Nhưng quả thực, cô không biết đồ cổ, mặt mã mà bọn họ nhắc tới là thứ gì. Vật quan trọng như vậy, sao anh có thể giao cho cô?

Bùi Hoan muốn giải thích, để Hoa Thiệu Đình từ bỏ điều kiện trao đổi, nhưng Trần Phong đã bị lời anh nói thu hút. Hắn nhìn Hoa Thiệu Đình chăm chăm. Bất gặp bộ dạng thảm hại của anh, hắn cười lớn tiếng như phát rồ: “Lão hồ ly ơi là lão hồ ly, anh sắp tận số rồi. Không ngờ cuộc đời này, anh lại thảm bại trong tay một người phụ nữ. Không ngờ vì cô ta... anh có thể nhận cái chết về mình. Anh vốn là người tuyệt đối không lựa chọn cách thức cực đoan này. Theo như tôi hiểu, với tính cách của anh, thà anh để chúng tôi đánh chết cô ta cũng không bao giờ chịu giao ra món đồ đó”.

Hoa Thiệu Đình có thể sống đến ngày hôm nay, không phải vì anh không sợ chết, mà ngược lại bởi vì anh muốn sống, nên dùng mọi cơ hội để duy trì sự sống. Nếu niềm tin đó bị lung lay, anh cũng chẳng ngồi ở vị trí chủ nhân đến ngày hôm nay. Vậy mà anh vì Bùi Hoan thu xếp đầu vào đấy, không tiếc đem cả Kính Lan Hội ra đánh cược, thậm chí không chịu chữa đường lui ỳnh.

Trần Phong đương nhiên không bỏ qua cho Hoa Thiệu Đình. Hắn cười cười, chìa súng vào cổ anh: “Đến bây giờ anh vẫn chưa chịu thừa nhận rằng mình đã thua?”.

Hoa Thiệu Đình dường như không còn sức lực nói lời vô ích với hắn. Anh lên tiếng mà không nghĩ ngợi: “Chú thắng rồi”.

Một người có thể leo cao bao nhiêu, cần xem khả năng chấp nhận bị ngã đau của anh ta đến mức nào. Chỉ trong một đêm, Lan Phường vật đổi sao dời, tâm phúc bao năm lại muốn lấy mạng anh. Tuy nhiên, rơi vào hoàn cảnh này nhưng Hoa Thiệu Đình vẫn bình thản đối mặt.

Mọi người đều nói lão hồ ly tàn nhẫn, nhưng anh cũng có nhược điểm, một khi đã coi là người của mình thì sẽ không đối xử tệ. Nhưng thật nực cười, cuối cùng, người phản bội anh không phải là kẻ thù, mà chính là đối tượng anh hao tâm tổn trí bảo vệ.

Hoa Thiệu Đình không cảm thấy bất ngờ, bởi anh đã lường trước sự việc.

Bùi Hoan giàn giụa nước mắt, cô cất giọng chế nhạo: “Trần Phong, cho đến bây giờ anh vẫn không hiểu dụng tâm của chú anh hay sao? Anh vĩnh viễn không thể ngồi lên vị trí đó. Dùng mẹ con tôi để uy hiếp anh ấy, anh đúng là đồ đốn mạt. Cũng chỉ có anh mới sử dụng thủ đoạn hạ lưu như vậy”.

Trần Phong chẳng thèm để ý đến Bùi Hoan. Cô mắng nhiếc thế nào hắn cũng bỏ ngoài tai.

Thấy Trần Phong cầm súng hướng về phía Hoa Thiệu Đình, Bùi Hoan gần như phát điên, la hét kêu hắn dừng tay. Bởi vì kẻ thù nhiều năm cúi đầu nhận thua, Trần Phong hưng phấn đến mức đánh mất lý trí.

Bao nhiêu năm qua, hai anh em hắn đã phải ngậm đắng nuốt cay, bây giờ mới được phát tiết. Khoái cảm khi được tận tay giết chết kẻ thù khiến con người không thể kiềm chế. Trần Phong chỉ hận không thể cầm dao, xẻo từng miếng thịt trên người Hoa Thiệu Đình.

Trần Phong chìa mũi súng vào mặt Hoa Thiệu Đình, miệng nở nụ cười tàn nhẫn: “Vĩnh biệt Hoa tiên sinh, tôi sẽ chăm sóc phu nhân và con gái anh chu đáo”.

Đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng súng, bầu không khí căng thẳng như quả bóng nổ tung trong giây lát.

Đám thuộc hạ canh gác ngoài cửa định lao vào, bên trong bất chợt vang lên giọng nói nghiêm nghị của Cố Lâm: “Tất cả ở ngoài cho tôi”.

Không ai dám xông vào trong đại sảnh.

“Cố Lâm, em đừng tin lời Trần Phong. Một khi lấy được thứ anh ta cần, anh ta sẽ vứt bỏ em đấy.” Tùy Viên vô cùng sốt ruột, định đi vào. Nhưng có người nổ súng bắn hai phát đạn ra cửa, anh ta đành đứng yên bất động.

“Đừng vào đây!” Cố Lâm gầm lên. Nói xong, cô ta kéo mạnh Bùi Hoan xuống đất.

Bùi Hoan đau đến mức không thể thốt nên lời. Cố Lâm lại cho cô mấy cú đập để trút giận. Tinh thần của cô vô cùng căng thẳng, không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, vì vậy bị ăn đòn cũng chẳng cảm thấy đau.

Bùi Hoan đỡ đỡ ánh mắt về phía trước. Cô vẫn chưa định thần sau phát súng vừa rồi.

Đúng lúc Trần Phong lên nòng súng, đầu hắn bất ngờ dính đạn. Cố Lâm đã giết chết hắn.

Hoa Thiệu Đình nhìn thấy Cố Lâm đột nhiên dịch chuyển mũi súng về phía Trần Phong, nhưng anh không có bất cứ phản ứng nào. Trần Phong còn đang đắc ý, không ngờ Cố Lâm ra tay từ đằng sau. Hắn ngã xuống trong nỗi kinh ngạc tột độ, trước khi chết vẫn còn kịp nhìn thấy ánh mắt của Hoa Thiệu Đình.

Lúc hắn còn nhỏ, chú hắn dẫn Hoa Thiệu Đình về nhà, đám trẻ con vây quanh Hoa Thiệu Đình muốn chơi với anh. Nhưng anh không chào hỏi bất cứ ai, kể cả có người giới thiệu Trần Phong là cháu ruột của Hội trưởng, anh cũng không mở miệng.

Kể từ thời khắc đó, anh em Trần Phong có ấn tượng xấu về Hoa Thiệu Đình.

Anh không gần gũi bọn họ, lại có đôi mắt như thể moi ra mọi bí mật ở trong lòng người đối diện bất cứ lúc nào, khiến bọn họ không khỏi sợ hãi.

Trần Phong sợ và hận đôi mắt đỏ suốt bao nhiêu năm trời. Đến phút cuối, hắn vẫn không thể thoát khỏi. Máu từ đầu Trần Phong bắn lên mặt Hoa Thiệu Đình, nhuộm đỏ tấm lông chồn màu trắng sau lưng anh. Nhưng dù rơi vào tình trạng thảm hại, anh vẫn biếng nhác tựa vào thành ghế, bộ dạng trầm tĩnh như thường lệ.

Điều khác biệt duy nhất là, vào giây phút này, anh đã chịu nhìn thẳng vào Trần Phong.

Hoa Thiệu Đình lặng lẽ chứng kiến hắn ngã xuống, mỉm cười với hắn: “Trần Phong, lần đầu gặp mặt, không ai dám nói chuyện với tôi, chỉ có chú dẫn Trần Dữ tiến lại gần, nói sau này chúng ta là anh em”, anh ngừng vài giây, thấy Trần Phong dù sắp tắt thở nhưng vẫn mở mắt trừng trừng nhìn mình, anh nói hết câu: “Cũng bởi vì lời nói của chú năm đó nên tôi mới giữ lại tính mạng của anh em nhà chú”. Vừa dứt lời, Hoa Thiệu Đình liền tựa vào thành ghế thở dốc.

Cố Lâm cảm sung đi từng bước đến trước mặt anh.

Cô ta nở nụ cười tự giễu, đồng thời cất giọng lạnh lùng: “Tôi vẫn không thể chứng kiến tiên sinh bị giết chết. Trần Phong muốn hại tiên sinh, tôi liền cho anh ta đi đời... Tôi luôn một lòng một dạ với tiên sinh, chưa bao giờ thay đổi. Xảy ra chuyện ngày hôm nay là do tiên sinh ép tôi, là do con đàn bà dê tiện này tạo thành”.

Thấy Hoa Thiệu Đình sắp không xong, Bùi Hoan gần như cầu khẩn đối phương: “Cố Lâm, tôi xin cô, hãy đưa anh ấy đi bệnh viện trước, hoặc gọi Tùy Viễn vào đây... Đừng để anh ấy chịu cực khổ. Cô chỉ hận tôi mà thôi, chỉ cần cô chịu cứu anh ấy, đánh chết tôi cũng được”.

Cố Lâm quay đầu, nở nụ cười khinh miệt với Bùi Hoan, tựa như câu nói vừa rồi rất nực cười. Cô ta giơ tay định nổ súng bắn Bùi Hoan, Hoa Thiệu Đình liền nghiêm giọng: “Cô cứ nhắm vào tôi, đừng động đến cô ấy”.

Cố Lâm quả nhiên không dám động đây, bàn tay cầm súng run run. Cô ta đúng là bị Hoa tiên sinh nuôi thành một con chó. Chủ nhân ra lệnh, cô ta thậm chí không có dũng khí nổ súng.

Cố Lâm nhìn trừng trừng Bùi Hoan, nước mắt bất giác chảy xuống. Cô ta quay người nói với Hoa Thiệu Đình: “Chị ta ở bên tiên sinh mười năm đúng không? Tiên sinh cho tôi mười năm, tôi cũng có thể làm được”.

Cô ta không thể không chế bản thân, mặt giàn giụa nước mắt, đột nhiên cúi thấp người ôm Hoa Thiệu Đình.

Hoa Thiệu Đình dùng hết sức lực giơ tay vỗ đầu Cố Lâm, cất giọng nhẹ như gió thoảng: “Cô vẫn còn là trẻ con”.

Anh chưa bao giờ coi cô là phụ nữ.

Cố Lâm khóc nức nở, ra sức lắc đầu. Sau đó, cô chợt nhớ ra Hoa Thiệu Đình đang bị thương, liền lấy khăn cầm máu vết thương trên cánh tay anh, đồng thời lau sạch mặt anh.

Cả quá trình đó, Hoa Thiệu Đình lạnh lùng nhìn cô lên cơn điên. Cố Lâm không thể kiềm chế giọt lệ, cô còn trẻ nhưng lòng gang dạ sắt, tất cả nước mắt tích tụ đến ngày hôm nay chảy hết một lần.

Sự trầm mặc của Hoa Thiệu Đình khiến Cố Lâm vô cùng tuyệt vọng. Cô vừa khóc vừa nói: “Lần đầu tiên tôi gần gũi tiên sinh như vậy”. Cô không nở buông tay, nhưng chẳng biết làm gì, cuối cùng ôm mặt anh.

Bùi Hoan lão đảo đứng dậy. Nhận ra ý đồ của Cố Lâm, cô cất cao giọng bảo cô ta dừng tay. Cố Lâm nhắm mắt, ôm Hoa Thiệu Đình, để đầu hai người kề sát vào nhau.

Ở giây tiếp theo, cô ta giơ súng nhắm thẳng vào huyệt thái dương của Hoa Thiệu Đình.

Viên đạn một khi bắn ra sẽ xuyên qua đầu bọn họ, cả hai sẽ cùng chết.

Cố Lâm nói giọng vô cùng bình tĩnh bên tai Hoa Thiệu Đình: “Không giành được tiên sinh, tôi sẽ tự tay hủy diệt. Tôi tuyệt đối không để tiên sinh và Bùi Hoan ở bên nhau... Không bao giờ!”.

Bùi Hoan lao đến: “Đừng!”.

“Hoa tiên sinh, tiên sinh chỉ có thể cùng tôi xuống suối vàng!”

Trước khi Cổ Lâm nổ súng, Hoa Thiệu Đình đột ngột giơ tay nắm chặt cổ tay cô ta. Không ngờ anh vẫn còn sức lực, Cổ Lâm giật mình hoảng hốt. Chỉ một hai giây mất tập trung, một thứ gì đó bất chợt từ tay áo Hoa Thiệu Đình bay ra ngoài, ngoạm vào cánh tay Cổ Lâm.

Không ngờ anh lại giấu con rắn độc đó.

Cơn đau kịch liệt nhanh chóng lan tỏa toàn thân Cổ Lâm. Rắn độc Mamba chứa độc tố thần kinh đáng sợ. Cổ Lâm lập tức cảm thấy toàn thân tê liệt muốn bóp cò cũng không còn kịp nữa. Sau khi bị chọc giận, Hắc Tử nhanh như chớp quần quanh cổ Cổ Lâm, khiến cô ta không thở nổi, loạng choạng lùi lại phía sau một bước.

Hoa Thiệu Đình liền đoạt khẩu súng trong tay cô ta, tìm tư thế ngồi dễ chịu, ho vài tiếng mới miễn cưỡng mở miệng: “Trần Phong tuy là đồ bỏ đi, nhưng ít nhất cậu ta cũng biết rõ tôi là hạng người gì”. Anh nhìn vết thương bị rắn cắn của Cổ Lâm, cất giọng đáng tiếc: “Hai ngày trước, đúng là tôi bị tê liệt”.

Hôm nay, chân anh đã có thể động đậy, nhưng anh vẫn đóng kịch đến tận bây giờ. Vừa rồi bị Trần Phong đâm hai nhát, đập vào đầu, Hoa Thiệu Đình cũng không có phản ứng. Anh không hổ danh là lão hồ ly, bất chấp thủ đoạn để giữ mạng sống.

Hoa Thiệu Đình giơ tay, chĩa súng về phía Cổ Lâm. Lúc này, mặt cô ta đỏ ửng, độc tố thần kinh phát tác, khiến toàn thân tê liệt, ngã xuống đất.

Cổ Lâm định nói gì đó nhưng không thể thốt ra lời. Cô ta trợn mắt, chỉ tay về phía Hoa tiên sinh.

Lúc này, Bùi Hoan đã tháo được sợi dây thừng trói tay. Cô đi tới đỡ Hoa Thiệu Đình, không cho anh nổ súng: “Đừng! Tùy Viên vẫn ở bên ngoài!”.

Hoa Thiệu Đình quả thật cũng không còn sức lực, tựa vào người cô thở dốc:

“Tùy Viên!” Bùi Hoan gọi lớn tiếng.

Đám người ở bên ngoài ủa vào đại sảnh phía trước, chẳng ai ngờ lại có kết quả như vậy.

Thuộc hạ của Trần Phong và Cổ Lâm chột dạ, đồng loạt quỳ xuống đất. Hoa Thiệu Đình đảo mắt một lượt. Bùi Hoan không cho anh mở miệng, định bắt anh nằm xuống nghỉ ngơi nhưng anh cố chấp lắc đầu, ngồi thẳng người, cất giọng lạnh lùng: “Hãy tự xử lý đi, đừng đợi tôi ra tay”.

Nhìn thấy bộ dạng trợn mắt nghệt thờ của Cổ Lâm, Tùy Viên lập tức gọi người hút máu độc, sau đó bế cô ta chạy ra ngoài. Anh nhanh chóng quay lại, thúc giục Bùi Hoan đưa Hoa Thiệu Đình đi bệnh viện.

“Cảm ơn... cảm ơn anh đã tha mạng cho Cổ Lâm.” Tùy Viên lắp bắp.

Hoa Thiệu Đình không nhìn anh. Tùy Viên lại bổ sung một câu: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm. Thuốc của anh là do tôi đổi, tôi biết hậu quả ra sao”.

Bùi Hoan muốn giải thích hộ Tùy Viên, rằng anh bị Cổ Lâm lừa, hơn nữa cũng đã hối hận, bằng không, anh chẳng tự động đến đón cô và Sênh Sênh. Nhưng Bùi Hoan chưa kịp mở miệng, Trần Dữ đột nhiên từ bên ngoài xông vào đại sảnh.

“Hoa Thiệu Đình!” Thấy anh trai chết thảm, Trần Dữ vô cùng phẫn nộ. Anh ta liền rút súng đi thẳng về bên này.

Bùi Hoan xông ra ngăn cản Trần Dữ, giải thích với anh ta, Trần Phong không phải do bọn họ giết chết. Nhưng Trần Dữ đã đánh mất lý trí, nhắm thẳng mũi súng về phía cô.

Đúng lúc này, Hoa Thiệu Đình đột nhiên đứng dậy, kéo mạnh Bùi Hoan, nghiêng người che chắn cho cô.

Trần Dữ bị hận thù che mờ mắt, không nghĩ ngợi liền nổ súng. Người ở bên ngoài xông tới, không chế anh ta.

Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Bùi Hoan ở trong lòng Hoa Thiệu Đình nên không tận mắt chứng kiến, nhưng cô biết rõ một điều, lần này, anh thật sự không xong rồi.

Hoa Thiệu Đình bị trúng đạn vào lưng. Tuy không nhìn thấy nhưng Bùi Hoan sờ thấy chất lỏng ấm nóng. Cổ họng tắc nghẹn, cô ra sức lắc đầu.

“Anh không thể chết...” Bùi Hoan không ngừng bảo Hoa Thiệu Đình cố gắng kiên trì: “Anh hãy nghĩ đến Sên Sên. Chưa đợi được con bé gọi anh là bố, anh đừng bỏ cuộc... Hãy nhìn em! Em không cho phép anh ngủ, anh nghe rõ chưa?”.

Tại sao lại ra nông nỗi này?

Hoa Thiệu Đình lắc đầu. Lần này, anh có thể cảm nhận tim mình dường như ngừng đập. Anh mệt đến mức tựa hồ dựa hoàn toàn vào người Bùi Hoan. Cô chỉ biết ra sức ôm chặt lấy anh.

Anh hùng còn có lúc cùng đường, huống chi Hoa tiên sinh lại chẳng phải là anh hùng gì cho cam. Đây là cực hạn của anh.

Hoa Thiệu Đình mất hết sức lực, toàn thân thả lỏng. Bùi Hoan quỳ xuống ôm chặt lấy anh. Anh muốn nói câu gì đó nhưng không thể thốt nên lời mà chỉ mấp máy môi.

Xung quanh vô cùng ồn ào. Tùy Viên sốt ruột, bảo cô buông tay. Nhưng Bùi Hoan ôm chặt người anh, áp vào mặt anh, nghe câu nói đó.

Hoa Thiệu Đình nói với cô: “Để con gái chúng ta... lấy tên là Bùi Sên đi”.

20. Chương 20

Chương 20: Làm lại từ đầu

Tang lễ của Hoa tiên sinh được tổ chức vào ngày lập hạ.

Cho tới lúc này, Lan Phường đã gột sạch bóng đen của cuộc xung đột ngày hôm đó. Vừa xảy ra biến cố động trời, nhưng con phố này vẫn trầm mặc như thường lệ.

Kể từ đời chủ nhân đầu tiên đến giờ, mỗi lần xảy ra đại biến, Kính Lan Hội đều như gặp cơn giông bão lớn. Sau khi trời đất đảo lộn, những người còn lại tiếp tục làm ra vẻ thiên hạ vẫn thái bình.

Chỉ là trong lòng mọi người đều biết rõ, sự ra đi của người đàn ông đó, đánh dấu một thời đại đã chấm dứt.

Từ sáng đến tối, Bùi Hoan đứng ở Thính Chỉ Đường đón khách. Nơi đây từng tổ chức lễ tang của Hội trưởng quá cố, bây giờ lại là Hoa tiên sinh.

Tất cả những người đến viếng đều mặc trang phục màu đen. Một khi con người chết đi, bao nhiêu thù hận, oán trách cũng tan thành mây khói. Mặc dù không ai phủ phục trước di ảnh của Hoa tiên sinh khóc lóc, nhưng ít ra mọi người cũng đến đây với tấm lòng chân thành. Do là quả phụ của Hoa tiên sinh nên nhiều người tỏ ý an ủi Bùi Hoan nhưng cô khéo léo từ chối.

Bùi Hoan đứng ở đó, mặc bộ váy đen và khăn xô trắng trùm mặt. Ngày xưa, vị Tam tiểu thư này rất ngông cuồng, bướng bỉnh. Sau khi trải qua nhiều trắc trở, cô đã trở nên nền nã hơn, từ đầu đến cuối không rơi một giọt lệ.

Cáo phó của Hoa tiên sinh rất đơn giản, anh qua đời do bệnh tim đột phát. Những kẻ phản bội đi theo Trần Phong và Cố Lâm ngày hôm đó đã bị xử lý sạch sẽ, chỉ còn lại Trần Dữ. Sau khi biết sự thật anh trai chết trong tay người nào, Trần Dữ nhốt mình ở nhà nhiều ngày, không dám đến gặp Bùi Hoan.

Cố Lâm được cứu sống nhưng tình trạng rất tồi tệ. Tùy Viên đã đưa cô ta đi. Kể từ hôm đó, cô ta không chịu mở miệng nói chuyện. Người nhà họ Trần muốn tìm cô ta trả thù nhưng Bùi Hoan ra sức khuyên nhủ. Cuối cùng, bọn họ cũng đồng ý tha cho Cố Lâm, không tiếp tục truy tìm tung tích của cô ta.

Sau khi viếng, mấy chú bác thuộc hàng trưởng bối của Lan Phường cố ý nán lại, thăm dò ý tứ của Bùi Hoan.

Hoa tiên sinh ra đi quá bất ngờ, chỉ để lại một cô con gái. Nhưng đứa bé vẫn còn nhỏ, chắc chắn không thể tiếp quản bang hội. Do đó, mọi người đều chờ Bùi Hoan mở miệng.

Tuy nhiên, Bùi Hoan giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Vài ngày sau, khi đám tang của Hoa tiên sinh kết thúc, Bùi Hoan mới công bố di chúc của anh, cho biết Kính Lan Hội sẽ do Trần Dữ tiếp quản.

Quyết định của anh không chỉ khiến người trong bang hội giật mình, ngay cả Trần Dữ cũng không dám tin.

Đồ đạc ở Hải Đường Các đã bị thu dọn sạch sẽ. Từ nay về sau, sẽ không có người nào sống ở nơi này, cả khu nhà bị phong tỏa.

Bùi Hoan gọi Trần Dữ đến gặp, bàn giao hết sự vụ của bang hội cho anh ta. Chỉ duy nhất một chuyện, cô tỏ thái độ kiên quyết.

Bùi Hoan mặc bộ váy màu đen, trang điểm nhẹ nhàng, dáng vẻ tao nhã và trầm tĩnh, hoàn toàn khác cô bé ngang ngược năm nào.

Cô nói với Trần Dữ: “Bây giờ, anh đã là Hội trưởng rồi. Nói thật với anh, trước khi đi, Hoa tiên sinh không cho tôi giao thứ đó cho anh. Một mặt, đây là lá bài để mẹ con tôi bảo toàn mạng sống. Mặt khác, anh ấy nói, nếu Kính Lan Hội bị anh đẩy đến tình cảnh phải dùng số tiền đó, thôi thì để mọi người giải tán cho xong”.

Trần Dữ im lặng hồi lâu. Tới khi Bùi Hoan chuẩn bị rời đi, anh ta mới đuổi theo cô.

Hai người đứng ở hành lang dài. Hành lang này nối liền Hải Đường Các với vô số khu nhà ở bên ngoài. Hồi chú của Trần Dữ còn sống, mấy đứa trẻ thường chạy nhảy ở đây. Mọi người đều là anh chị em, chơi đùa cùng nhau. Bùi Hoan ít tuổi nhất trong đám trẻ. Cô còn nhớ, Trần Phong luôn hù dọa cô. Trần Dữ thật thà từ nhỏ, thường dỗ cô, đưa cô đi mua đồ ăn.

Trẻ con vốn ngây thơ trong sáng, nhưng mảnh đất này vốn không sạch sẽ, những đứa trẻ sống ở đây không mưu mô thì khó có thể tồn tại. Vì vậy, những người anh em năm xưa đến khi trưởng thành đều ngoảnh mặt làm ngơ với nhau. Giống như Hoa Thiệu Đình từng nói, người sống ở Lan Phường số phận đã định không có lương tâm, chẳng ai có thể trách ai.

Người đi trà lạnh, không ai bận tâm đến chuyện thắng thua.

Bùi Hoan mỉm cười với Trần Dữ: “Kính Lan Hội vốn mang họ Trần, Trần Phong đã qua đời nên anh ấy trả nó lại cho anh”.

Trần Dữ do dự một lát, ra hiệu cô đi tới chỗ không người mới tiếp tục nói chuyện. Bùi Hoan đành đi cùng anh ta tới một góc khuất. Lan Phường đang ở thời kỳ phục hồi sau biến cố nên rất yên tĩnh.

Trần Dữ cúi đầu nói nhỏ: “Đúng là chúng tôi không cam tâm, nhưng anh trai tôi vì điều đó cũng đã bỏ mạng, chị dâu và cháu tôi không nơi nương tựa, một gia đình thế là tan nát... Bây giờ tôi nghĩ thông suốt rồi, tính cách của tôi không phù hợp làm chủ nhân Kính Lan Hội. Hơn nữa, tôi cũng không có tham vọng lớn như vậy”.

Bùi Hoan lắc đầu: “Anh ấy đã sắp xếp như vậy, sẽ không thu hồi quyết định của mình”.

“Có thể... cho tôi gặp tiên sinh không?”

Bùi Hoan đưa mắt quan sát xung quanh. Nắng vàng rực rỡ, cây cối tốt tươi, nhưng bởi vì có tang nên Lan Phường tràn ngập không khí nặng nề và u ám.

Cô thở hắt ra một hơi, tỏ thái độ kiên quyết: “Trần Dữ, anh ấy sẽ không gặp anh. Sau này, bất cứ chuyện gì cũng do anh tự quyết định”.

Nói xong, cô liền rời đi.

Tầm chàng vạng, sau khi tiễn hết khách, Bùi Hoan kêu mấy thuộc hạ thân cận giúp chuyển đồ dùng sinh hoạt từ Hải Đường Các đến nơi ở mới.

Nhà mới do Bùi Hoan tự chọn. Cô quyết định rời khỏi Lan Phường, mua một ngôi biệt thự có sân vườn yên tĩnh và kín đáo ở gần ngoại ô thành phố.

Hoa phu nhân không cho người trong bang hội biết địa chỉ nhà mới. Trần Dữ đề nghị cử người bảo vệ mẹ con cô nhưng cô không đồng ý.

Đợi người của Kính Lan Hội ra về, Bùi Hoan thay quần áo rồi đi bệnh viện.

Thỏ khôn đào ba lỗ, hơn nữa con thỏ này lại là Hoa tiên sinh. Anh đương nhiên hiểu rõ đạo lý nên lùì thì lùì, nhưng ở vào vị trí của anh, muốn lùì cũng đâu phải chuyện dễ dàng. Do đó, anh mới quyết định để mình “chết” đi.

Bùi Hoan cảm thấy chua xót thay anh. Nội dung bản cáo phó là do anh đích thân dặn dò. Dù nằm trên giường bệnh, tinh thần và thể xác vô cùng mệt mỏi nhưng anh vẫn không yên tâm về chuyện bang hội, vẫn thu xếp đâu ra đấy.

“Anh đã trả hết món nợ ân tình với Hội trưởng quá cố, khoảng thời gian hai mươi năm đã quá đủ rồi. Từ nay về sau, Kính Lan Hội tốt hay xấu là chuyện của nhà họ Trần, không liên quan đến anh.” Lúc nằm trên giường bệnh, Hoa Thiệu Đình đã nói câu này.

Anh bị trúng đạn nhưng cũng may lúc đó tâm trạng của Trần Dữ quá kích động nên không bắn trúng chỗ hiểm. Nghiêm trọng nhất vẫn là căn bệnh của anh.

Tùy Viễn cảm thấy cắn rứt lương tâm nên không bỏ đi mà tiếp tục ở lại chữa trị cho Hoa Thiệu Đình.

Hoa tiên sinh dùng tang lễ của mình làm bình phong để né tránh ánh mắt mọi người. Anh được bí mật đưa vào một bệnh viện tư. Tùy Viễn mấy ngày liền không chợp mắt, cuối cùng cũng cứu sống anh. Tuy nhiên, lúc đó anh ta cho Hoa Thiệu Đình uống loại thuốc an thần Clozapine, khiến triệu chứng suy tim càng nghiêm trọng. Do đó, bây giờ Hoa Thiệu Đình vẫn buộc phải thay tim. Độ rủi ro của ca phẫu thuật lần này lớn hơn trước, nhưng bọn họ chẳng còn cách nào khác.

Là người nhà của Hoa Thiệu Đình, Bùi Hoan ký tên vào giấy cam đoan chấp nhận phẫu thuật mà không thương lượng trước với anh.

Khi Bùi Hoan quay về, Tùy Viễn chỉ tay vào căn phòng đối diện nói với cô: “Hoa tiên sinh sẽ được đưa vào phòng giám hộ bệnh nặng ngay bây giờ. Người nhà sẽ không thể vào thăm cho đến cuộc phẫu thuật sáng ngày mai. Cô muốn nói gì thì mau nói với anh ta đi”.

Lúc Bùi Hoan vào phòng bệnh, Sênh Sênh đang ôm con thỏ bông bỏ ra giường trò chuyện với bố. Nhìn thấy Bùi Hoan, con bé liền nhào vào lòng cô.

Bùi Hoan dắt tay Sênh Sênh, ra hiệu nó yên lặng cho Hoa Thiệu Đình nghỉ ngơi. Sau đó, cô giao con bé cho Tùy Viễn, đóng cửa quay người nhìn anh.

Hoa Thiệu Đình nằm trên giường bệnh, tinh thần không tồi. Tuy anh nói chuyện có chút khó khăn nhưng so với hai ngày trước, cô đã rất thỏa mãn.

Bùi Hoan nắm tay anh nói nhỏ: “Chuyện ở Lan Phường em đã làm theo lời anh dặn. Mọi người tưởng anh đã qua đời nên khóc lóc chia buồn với em”. Cô mỉm cười: “Anh cứ yên tâm, uy phong của Hoa tiên sinh vẫn còn nguyên vẹn, bọn họ không dám động đến mẹ con em. Em đã cho người dọn đồ sang nhà mới. Trên tủ kệ của anh có một đồng hồ cổ, em không rành lắm, ngắm mãi cũng chẳng biết thứ mà Trần Phong nói là thứ gì?”.

Hoa Thiệu Đình thò tay vào trong áo cô. Ban đầu, Bùi Hoan không hiểu anh định làm gì. Nhưng ngay sau đó, cô lập tức có phản ứng, kinh ngạc hỏi anh: “Ý anh là sợi dây này?”.

Hoa Thiệu Đình khẽ gật đầu: “Đúng là những hạt phỉ thúy, bạch kỳ nam trong sợi dây của em... Quan trọng nhất là mấy hạt bạch kỳ nam có tuổi đời hàng trăm năm đó”.

Trầm hương vốn là loại gỗ quý giá, nhưng mấy hạt được gọi là bạch kỳ nam trên sợi dây lưng của Bùi Hoan có chất liệu rất đặc biệt, vô cùng mềm mại. Bùi Hoan tưởng phỉ thúy mới có giá trị mà không hề để ý đến mấy hạt gỗ đó.

Từ năm mười tám tuổi đến nay, Bùi Hoan chưa bao giờ để tâm bảo quản sợi dây, thậm chí còn từng làm đứt nó một lần. Bây giờ biết rõ sự thật, nghĩ đến chuyện mình đeo cả mạch máu của Kính Lan Hội, trong lòng cô cảm thấy không thoải mái, muốn tháo sợi dây khỏi người.

Hoa Thiệu Đình cười cười, giữ tay cô: “Nhìn bộ dạng sợ hãi của em kìa, không sao đâu”.

Cô yên lặng nhìn anh một lúc lâu, sau đó chỉnh lại gối dưới đầu anh rồi lên tiếng: “Bao nhiêu năm qua Tùy Viễn luôn giúp anh tìm quả tim thích hợp, cuối cùng cũng không phí công vô ích. Ngày mai tiến hành phẫu thuật rồi, Hoa Thiệu Đình, việc gì em cũng làm theo ý anh. Chuyện cuối cùng này, anh phải nghe lời em, vì em và Sênh Sênh, anh tuyệt đối... tuyệt đối không được...”.

Hoa Thiệu Đình cười cười: “Bây giờ phụ nhân làm chủ, anh đâu dám không nghe”.

Bùi Hoan nắm chặt tay anh. Hoa Thiệu Đình im lặng một lúc, lại nói với cô: “Có một chuyện anh muốn nói cho em biết. Dù sao anh cũng có khả năng không ra khỏi phòng mổ, còn giấu giếm, chắc em sẽ trách anh”. Anh ra hiệu cô lại gần một chút mới thì thầm: “A Hi đang ở Tây Uyển”.

Bùi Hoan cúi đầu, một lúc sau mới hỏi: “Có phải chị ấy ngay cả em cũng không nhớ? Hay là không muốn gặp em?”.

“A Hi bị tâm thần phân liệt mức độ nặng. Anh không dám dẫn em đến gặp cô ấy, sợ cô ấy sẽ bị kích động khi nhìn thấy em.” Hoa Thiệu Đình thẳng thắn thừa nhận: “Cô ấy bị như vậy là do anh năm xưa tra hỏi cô ấy... Bởi vì chính A Hi đã sai người bắt em đi bệnh viện phá thai”.

Bùi Hoan cố gắng đè nén nỗi đau. Trên thực tế, không phải cô chưa từng nghĩ qua khả năng này. Xâu chuỗi một loạt móc xích trước sau, đối tượng có thể tiếp xúc với thân tín của Hoa tiên sinh, lại biết anh không muốn có con cũng chỉ có mấy người mà thôi.

Bùi Hoan hít một hơi sâu, cố gắng không khóc trước mặt Hoa Thiệu Đình, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của anh: “Em biết anh chỉ muốn tốt cho em”. Im lặng một lát, cô vẫn không thể chấp nhận sự thật: “Tại sao A Hi lại làm vậy? Em không biết chị ấy hận em đến thế. Chị ấy chẳng bao giờ bộc lộ tâm tình, luôn che giấu ở trong lòng”.

Hoa Thiệu Đình giơ tay vuốt ve khuôn mặt Bùi Hoan, để cô kiên cường hơn: “A Hi là chị gái em, anh sợ em không chịu nổi khi biết sự thật. Nhưng ngày mai, anh có khả năng không thể ra ngoài, sau này sẽ không ai cho em biết sự thật”. Ngừng một lát, anh lại lên tiếng: “Bùi Bùi, thật ra một phần cũng do anh. Cô ấy trách anh thiên vị”.

Chuyện này là bí mật tối thượng của Lan Phường, ngoài Hoa Thiệu Đình và Tùy Viễn, không ai biết rõ sự thật.

Trước khi vào phòng mổ, Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng tiết lộ với Bùi Hoan.

Năm xưa, khi biết tin Bùi Hoan mang thai, anh đã tỏ thái độ cứng rắn, muốn khuyên cô phá thai. Sau đó, Bùi Hoan giận dữ bỏ nhà ra đi, khó khăn lắm anh mới đưa được cô về, làm sao có thể nhẫn tâm bắt ép cô. Hơn nữa, bản thân anh luôn chiều theo ý cô, cũng không nỡ bỏ đứa con.

Ai ngờ A Hi lợi dụng điểm này. Bùi Hi từ nhỏ từng bị đả kích tinh thần nên mắc bệnh trầm cảm nhiều năm. Cô một lòng ái mộ Hoa Thiệu Đình. Hai chị em vốn sống hòa thuận bên nhau. Nhưng dần dần, Hoa Thiệu Đình chỉ yêu thương chiều chuộng một mình Bùi Hoan, sau này Bùi Hoan còn dọn sang sống chung với anh. Bùi Hi bị đối xử lạnh nhạt, càng nghĩ càng bế tắc. Cô cảm thấy Hoa Thiệu Đình thiên vị, cuối cùng dồn hết sự ghen ghét và căm hận vào em gái ruột của mình.

Vấn đề tâm lý của Bùi Hi ngày càng nghiêm trọng, gần như điên cuồng. Sau khi em gái mang thai, cô biết bản thân không còn cơ hội nên lợi dụng lúc Hoa Thiệu Đình dưỡng bệnh, tự đi tìm thân tín bên cạnh anh tiến hành một cuộc giao dịch, để bọn họ bắt Bùi Hoan đi phá thai.

Bùi Hi ngụy trang thành tình huống Hoa tiên sinh muốn xử lý đứa con. Như vậy, Bùi Hoan sẽ hận anh đến chết, sẽ không bao giờ quay về Lan Phường.

Khi Hoa Thiệu Đình đến bệnh viện, tất cả đã quá muộn. Nhìn thấy hiện trường bi thảm mà Tưởng Duy Thành cố ý bày ra, anh tưởng đứa con không còn nữa. Sau đó, Bùi Hoan vô cùng căm hận anh, bản thân anh lại ôm một trận thập tử nhất sinh, nên việc duy nhất có thể làm là để Bùi Hoan rời khỏi Lan Phường.

Tất cả những chuyện này đã trở thành quá khứ, bây giờ Hoa Thiệu Đình kể lại một cách bình thản. Nhưng nếu không có sự hiểu nhầm đó, bọn họ đã không lãng phí sáu năm qua.

Nghe đến đây, Bùi Hoan không thể kiềm chế giọt lệ. Cô không biết những năm qua Hoa Thiệu Đình sống thế nào. Quả nhiên, mỗi con người ở Lan Phường đều không đơn giản. Đó là chị gái duy nhất của cô, nhưng vì sự đố kỵ mà có thể làm ra chuyện như vậy, huống chi là người khác.

Hoa Thiệu Đình không bao giờ cho Bùi Hoan biết đến mặt đen tối của cuộc đời, anh hy vọng cô sống vô tâm vô tư, cả đời làm người phụ nữ bé nhỏ của anh. Đáng tiếc, chỉ vì sự đố kỵ của Bùi Hi mà hủy hoại cả ba người.

Bùi Hoan lau nước mắt, hỏi anh: “Tại sao anh lại đưa ra lời giao hẹn sáu năm? Nếu anh cho em quay về sớm hơn...”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, chỉ tay vào đồng máy móc, giọng cười giải thích: “Lúc đó, tình trạng của anh cũng như bây giờ. Tùy Viên không chắc có thể cứu sống anh. Anh nghĩ, sáu năm sau em quay về, anh không còn nữa. Dù em buồn, em hận anh đến mức nào, chỉ cần anh chết đi, em có thể buông hết tất cả”.

Sáu năm trước khi bệnh tình nguy kịch. Hoa Thiệu Đình từng nghĩ đến chuyện buông tay. Nhưng cuối cùng anh may mắn thoát chết. Sau nhiều năm bị giày vò trong bệnh tật và cô đơn, anh phát hiện bản thân không có cách nào dứt bỏ cô.

Anh nói chậm rãi: “Nếu đã không nỡ từ bỏ, vậy thì anh sẽ bắt chấp thủ đoạn, ép em quay về bên anh. Chỉ cần A Hi vẫn còn sống, sớm muộn em cũng sẽ trở về”.

Nước mắt càng tuôn ra như suối trên mặt Bùi Hoan: “Anh lúc nào cũng vậy, luôn giúp em thu xếp mọi việc... Tại sao anh không hỏi xem em nghĩ thế nào?”.

Thấy cô khóc rất thương tâm, Hoa Thiệu Đình lắc đầu bất lực: “Bùi Bùi, nếu em muốn anh dễ chịu một chút thì đừng khóc nữa”. Anh dang hai tay: “Được rồi, nếu để Sênh Sênh nhìn thấy em khóc khó coi hơn con bé thì rất mất mặt. Mau lại đây để anh ôm nào”.

Bùi Hoan vừa khóc vừa cười, lau sạch nước mắt rồi nép người vào vòng tay của anh. Cô thật sự hết cách, cả cuộc đời này đều không lại anh, chỉ có thể cất giọng run run: “Anh nhất định không sao. Nếu anh xảy ra chuyện... em biết làm thế nào đây?”.

Bùi Hoan không dám nói cho Hoa Thiệu Đình biết, khi nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của mọi người ở tang lễ, cô sợ hãi đến mức không dám nói chuyện với bọn họ. Cô sợ một khi mở miệng, cảnh tượng đó sẽ trở thành sự thật.

Cô không dám nghĩ đến tình huống xấu nhất. Ngộ nhỡ xảy ra bất trắc, có lẽ cô sẽ không sống nổi.

Nghe nhịp tim tương đối bình ổn của Hoa Thiệu Đình, trong lòng Bùi Hoan dần lắng xuống. Cô nhắm mắt tựa vào cổ anh, một lúc sau mới nói nhỏ: “Anh đừng nói chuyện nữa, nghỉ ngơi đi, em sẽ ở đây với anh”.

Hôm sau, Hoa Thiệu Đình bị đẩy vào phòng mổ, sắc mặt anh trắng bệch. Trong lòng Bùi Hoan rất đau đớn nhưng cô cố gắng không để lộ ra tâm trạng, sợ anh lo lắng.

Tùy Viên không yên tâm về cô, tranh thủ nói với cô một câu: “Tôi sẽ cố gắng hết sức mình”.

Bùi Hoan vô cùng mệt mỏi. Lúc xảy ra biến cố, cô bị Cố Lâm đánh rất đau, nhưng Hoa Thiệu Đình đang trong cơn nguy kịch nên cô cố nhịn, không nói cho anh biết. Thêm vào đó, cô phải đứng ra tổ chức đám tang giả, đối diện với người của Lan Phường, bây giờ lại lo cho ca mổ của anh.

Bùi Hoan tựa vào tường thở một hơi dài: “Tôi biết. Nếu anh cũng không làm được thì chẳng ai có thể cứu anh ấy”.

Tùy Viễn nói: “Hoa tiên sinh dặn tôi, nếu ngày nào đó anh ta không còn, tôi sẽ nói cho cô biết chuyện A Hi ở Tây Uyển”.

Bùi Hoan gật đầu: “Anh ấy nói với tôi rồi”. Cô dõi mắt ra ngoài cửa sổ: “Tôi nghĩ, sau này sẽ đón A Hi ra ngoài, tìm một viện điều dưỡng cho chị ấy, nhưng cần xem xét tình hình cụ thể của chị ấy đã”.

Tùy Viễn không có ý kiến, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Ngoài ra, còn một chuyện nữa. Tiên sinh để lại cho cô một khoản tiền, đủ để cô sống an nhàn đến hết đời. Mật mã là số trên tấm biển cửa nhà Tây Uyển nơi A Hi đang sống. Tiên sinh để lại thứ đó, bởi nếu anh ta gặp bất trắc, người của Kính Lan Hội cũng không dám gây phiền phức ẹ con cô”.

Bùi Hoan không bắt ngờ khi biết Hoa Thiệu Đình đã sớm sắp xếp mọi chuyện. Anh sinh ra là một người luôn đưa ra quyết định, tất cả nằm trong tầm kiểm soát của anh. Bằng không, Hội trưởng quá cố chẳng chọn anh làm chủ nhân của Kính Lan Hội.

Bùi Hoan ngẩng đầu, trừng mắt với Tùy Viễn: “Anh ấy muốn chết cũng không dễ dàng như vậy”.

Tùy Viễn cười: “Đây mới chính là Tam tiểu thư mà tôi biết”.

Bệnh tình của Hoa Thiệu Đình rất phức tạp, chức năng tim phổi đều suy yếu. Do đó, ca phẫu thuật kéo dài gần mười tiếng đồng hồ mà vẫn chưa có tin tức.

Bùi Hoan và Sênh Sênh đợi ở ngoài. Con bé cũng biết hôm nay Hoa Thiệu Đình mổ nên đặc biệt yên tĩnh, tự mình ngồi một chỗ, giống như đang nghĩ ngợi điều gì.

Ban đầu, Bùi Hoan còn thấy căng thẳng. Nhưng phải chờ đợi quá lâu, thần kinh của cô đã tê liệt, thậm chí bây giờ cô còn có ý nghĩ, thôi thì mặc cho số phận.

Đến lúc trời tối, trên hành lang chỉ còn lại Bùi Hoan và Sênh Sênh.

Bên trong là Hoa tiên sinh danh tiếng lẫy lừng. Anh là chủ nhân Kính Lan Hội, từng được tiền hô hậu ủng, tùy tiện đi ra ngoài cũng không dễ dàng. Vậy mà đến cuối cùng, anh chẳng để lại thứ gì cho bản thân.

Làm người khó nhất là có thể rút lui khi đang ở trên đỉnh cao. Lời nhắc nhở của Đường Tụng cũng là ý này. Anh ta sợ Hoa tiên sinh nghĩ không thông, không chịu giao tâm huyết bao năm cho người khác.

Nhưng bọn họ đều quá xem nhẹ Hoa Thiệu Đình. Anh gây dựng tiếng tăm lẫy lừng trong bao năm qua, nhưng cũng có thể từ bỏ hết tất cả.

Ca mổ vẫn đang tiến hành, trời mỗi lúc một tối. Bùi Hoan chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với tình huống xấu nhất. Thậm chí, cô còn nghĩ xem nên giải thích với Sênh Sênh thế nào khi nghe tin dữ.

Khi Tùy Viễn đi ra ngoài, Bùi Hoan lập tức chạy đến hỏi anh kết quả, giọng nói run run.

Ca mổ kéo dài khiến Tùy Viễn mệt đến mức toàn thân không còn chút sức lực. Anh thở dài một hơi, giơ tay vỗ vai Bùi Hoan: “Có lẽ cô không nhận được tài sản rồi, ca mổ rất thành công”.

Nước mắt trào khóe mi, Bùi Hoan ôm Tùy Viễn, muốn nói câu cảm ơn anh nhưng cổ họng nấc nghẹn, không thể thốt ra lời.

Hoa Thiệu Đình vẫn chưa tỉnh lại, tạm thời vẫn phải dùng máy hô hấp. Khi anh được đưa về phòng giám hộ bệnh nặng. Bùi Hoan nắm tay Sênh Sênh, bật khóc thành tiếng ngoài hành lang vắng lặng.

Nhưng đây vẫn chưa phải là sự chờ đợi khó khăn nhất. Sau khi thay quả tim mới, Hoa Thiệu Đình cần trải qua thời gian theo dõi tương đối dài, để đề phòng xảy ra phản ứng đào thải.

Hai mẹ con Bùi Hoan lại chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài. Ngày nào cũng lo Hoa Thiệu Đình xuất hiện tình trạng xuất huyết và bài xích cấp tính, đến mức Bùi Hoan sức cùng lực kiệt.

Có mấy lần cô cảm thấy dường như không thể chịu đựng thêm, nhưng mỗi ngày mở mắt, nghĩ đến anh và con gái, cô lại tiếp tục gắng gượng.

Một tháng sau, Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng rời khỏi phòng giám hộ bệnh nặng. Mới sáng sớm, Tùy Viễn đã gọi điện thoại báo tin mừng cho Bùi Hoan.

Hôm đó, thời tiết ở thành phố Mộc rất nóng bức. Mỗi năm vào thời điểm này, Hải Đường Các rợp bóng cây xanh, Hoa tiên sinh sẽ sai người bê chiếc ghế mây đặt dưới gốc cây. Lần nào từ bên ngoài trở về, Bùi Hoan cũng có thể nhìn thấy anh ngồi đọc sách dưới bóng cây hải đường từ xa.

Bây giờ hồi tưởng mới thấy, cảnh tượng đó như từ kiếp trước.

Do đã lâu không nói chuyện nên cổ họng Hoa Thiệu Đình vẫn chưa thích ứng. Anh nằm trên giường nhìn Bùi Hoan, không nói một lời.

Bùi Hoan lắc đầu, ra hiệu anh đừng miễn cưỡng. Anh mỉm cười rồi quay sang Sênh Sênh.

Bùi Hoan đã đợi ngày này quá lâu nên khi anh thoát khỏi tình trạng nguy kịch, cô cũng không thấy quá xúc động. Cô không thương lượng mà nói thẳng với anh: “Sênh Sênh chuẩn bị lên lớp vỡ lòng. Đến lúc đó, con bé nên theo họ của ai thì theo, anh đừng chối bay đây”.

Ý cười nơi khóe mắt Hoa Thiệu Đình càng sâu hơn. Anh động đậy người muốn nhìn con gái. Bùi Hoan liền bế Sênh Sênh lên giường bệnh.

Sênh Sênh dè dặt ghé sát, đột nhiên giơ tay ôm chặt Hoa Thiệu Đình.

Bùi Hoan vừa định nhắc con gái nên cẩn thận một chút, Sênh Sênh bất ngờ mở miệng nói với anh: “Bố ơi, con rất nhớ bố”.

Hoa Thiệu Đình kinh ngạc đến mức nói không nên lời. Anh nắm chặt bàn tay nhỏ của Sênh Sênh, khóe mắt ươn ướt.

Anh nghĩ, cuộc đời này sống không vô ích.

Bao nhiêu oai phong lẫm lừng cũng trở thành quá khứ. Sau khi “trang sách” thuộc về anh được lật qua, thế gian này cũng không còn Hoa tiên sinh nữa.

Trung thu đến, Hoa Thiệu Đình đã xuất viện một thời gian.

Khi Bùi Hoan ra phố mua bánh nướng về nhà, Sênh Sênh vẫn chưa đi học về, chỉ có một mình Hoa Thiệu Đình ở nhà.

Anh rất lười biếng, không thích vận động. Tuy mở một cửa hàng đồ cổ ở ngoài phố nhưng thảnh thơi anh mới ghé qua, bình thường thuê hai nhân viên trông coi, chẳng thêm bận tâm.

Mắt trái của anh gần như mờ tịt nhưng anh đã quen nên không bị ảnh hưởng. Chỉ là anh vẫn không thích những nơi có ánh sáng.

Bùi Hoan lên tầng trên, thấy Hoa Thiệu Đình đang cho Hắc Tử ăn, cô mở miệng: “Em nghe nói năm nay vẫn tổ chức tiệc gia đình như thường lệ, mọi người đang tụ tập về Lan Phường”.

Hoa Thiệu Đình “ờ” một tiếng, thả con chuột bạch vào thùng của Hắc Tử, cất giọng bình thản: “Tướng Duy Thành vừa đến nhà mình”.

Bùi Hoan ngạc nhiên, quay người hỏi anh: “Anh ấy... có chuyện gì thế?”.

“Cậu ta đến thăm em. Em không ở nhà nên cậu ta ngồi một lúc rồi về.”

Bùi Hoan đứng ở lan can tầng hai nhìn xuống dưới. Bàn uống nước ở phòng khách trống trơn, đến bộ đồ uống trà cũng không dọn ra, đừng nói là bánh trái. Hoa Thiệu Đình có thái độ như vậy, Tướng Duy Thành đương nhiên không thể ở lại đợi cô. Cô cần nhắc: “Anh là chủ nhà, nên lịch sự tiếp đãi khách mới phải”.

Hoa Thiệu Đình thản nhiên đáp: “Anh chẳng bao giờ tiếp đãi người khác”.

Bùi Hoan hết nói nôi: “Đây đúng là tật xấu của anh”.

Buổi chiều, Bùi Hoan vừa chuẩn bị ra ngoài đón Sênh Sênh, chợt phát hiện một chiếc xe ô tô dừng lại trong sân nhà. Cô đang băn khoăn không biết là ai, Trần Dữ đã đẩy cửa bước xuống.

Trần Dữ hiện tại đã có sự thay đổi so với trước kia. Anh ta kém Trần Phong vài tuổi, từ nhỏ đến lớn luôn đi theo sau anh trai, chẳng phải lo lắng bất cứ điều gì. Bây giờ, gánh nặng Lan Phường đè trên đôi vai anh ta, mới qua mấy tháng nhưng con người anh ta đã trầm ổn hơn nhiều.

Nhìn thấy Bùi Hoan, anh ta cung kính chào hỏi: “Phu nhân”.

Bùi Hoan cười: “Bây giờ anh là Hội trưởng, đừng gọi tôi như vậy”.

Trần Dữ cầm một túi quà Trung thu đưa cho Bùi Hoan: “Tôi đến đây rồi mới về dự tiệc gia đình... Tôi quen rồi, tết Trung thu nhất định phải đến thăm Hoa tiên sinh. Bằng không, trong lòng không thoải mái”.

Đang là lễ tết, Bùi Hoan không tiện đuổi khách. Do dự một lát, cô mời anh ta vào nhà.

Hoa Thiệu Đình đang ngồi bên bàn, ngắm nghía hai cục đá trông có vẻ thô kệch.

Trần Dữ chợt nhớ đến hôm sinh nhật Hoa Thiệu Đình, anh ta ngốc nghếch mang đến một cục đá cho anh xem. Lúc đó, Hoa tiên sinh khuyên anh ta đừng bỏ ra. Trần Dữ không tin, nhưng đúng là con mắt của anh ta không ổn chút nào, bỏ ra khoản tiền lớn mua về, bên trong chỉ có ít ngọc trắng.

Trần Dữ đi đến bên Hoa Thiệu Đình, mở miệng hỏi: “Tiên sinh mua đá à?”.

Biết có khách đến nhà nhưng Hoa Thiệu Đình vẫn không ngẩng đầu. Mãi tới khi Trần Dữ lên tiếng, anh mới nhìn anh ta: “Nhàn rồi không có việc gì làm nên tôi mua chơi thôi”.

Trần Dữ vốn có bộ dạng điềm tĩnh, nhưng khi gặp Hoa Thiệu Đình, anh ta lại trở thành cậu bé ngốc nghếch năm nào, chân tay luống cuống. Anh ta muốn nói chuyện mà Hoa tiên sinh chẳng thèm để ý.

Trần Dữ đành tự tìm đề tài hàn huyên: “Tôi cảm thấy cục bên trái có giá trị hơn”.

Hoa Thiệu Đình liếc anh ta một cái, lật cục đá bên trái. Cục đá đã bị khoét một lỗ nhỏ, bên trong chẳng có thứ gì.

Trần Dữ càng ngượng ngập, không dám mở miệng.

Lúc này, Bùi Hoan cầm hai cốc trà đi tới, cười nói: “Hôm nay tổ chức tiệc gia đình nên sẽ rất bận rộn, cảm ơn Hội trưởng vẫn nhớ đến chúng tôi”. Nói xong, cô vừa quay người đi ra cửa, vừa giải thích: “Tôi đi đón Sênh Sênh đã, xe của trường học chắc cũng sắp đến nơi rồi”.

Gia đình Hoa tiên sinh đã thích ứng với cuộc sống hiện tại: tự nấu cơm, đưa con đi học, trông cửa hàng, cùng nhau đón lễ tết... Đây là cuộc sống vô cùng yên bình, không phải hao tâm tổn trí, là một thế giới hoàn toàn khác Lan Phường.

Thậm chí, bọn họ còn chưa từng kết hôn, không có lời hứa hẹn, vậy mà vẫn có thể cùng nhau đi đến đầu bạc răng long. Đây mới là thứ tình cảm tuyệt vời nhất ở trên thế gian này.

Trần Dữ có chút cảm khái. Thấy Hoa Thiệu Đình đi đến bên cửa sổ, anh ta cũng đi theo.

Hoa Thiệu Đình kéo rèm cửa sổ, bên ngoài trời đã nhá nhem tối. Anh dõi mắt về phía trước, một lúc sau mới quay đầu nói với Trần Dữ: “Chú hãy về đi”.

“Tiên sinh.” Trần Dữ cất giọng khẩn thiết: “Chắc hẳn tiên sinh biết tại sao tôi lại đến đây. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi không có năng lực ngồi lên chiếc ghế đó. Nếu tiên sinh muốn...”.

Hoa Thiệu Đình mỉm cười. Nụ cười của anh không giống trước kia. Có lẽ bầu không khí ở Hải Đường Các khiến con người ta không thoải mái, cũng có thể bây giờ suy nghĩ của anh thoáng hơn nên nụ cười rất chân thành.

Anh vỗ vai Trần Dữ, từ tốn mở miệng: “Tôi không có tâm tư đó. Tùy Viên dặn tôi, sau ca mổ cần chú ý nghỉ ngơi thật tốt, sống thêm mười năm cũng không thành vấn đề. Nhưng dù sao, quả tim này cũng không phải của tôi, kiểu gì mà chẳng có giới hạn, thọ đến mấy cũng chỉ mười lăm năm là nhiều nhất, có được điều đó cũng chẳng dễ dàng”.

Trần Dữ ngậm miệng. Anh ta không ngờ Hoa Thiệu Đình lại thẳng thắn bộc bạch về tình trạng sức khỏe của mình.

Hoa Thiệu Đình dỗi mắt ra đường lớn, xe ô tô của trường học vừa dừng lại, Bùi Hoan đi tới đón Sênh Sênh, dắt tay con bé về nhà.

Trần Dữ không biết Hoa tiên sinh đang quan sát cái gì. Cho đến khi hai mẹ con Bùi Hoan tay nắm tay đi vào sân, anh ta mới hiểu.

Hoa Thiệu Đình đi vòng qua người Trần Dữ, ra cửa đón con gái. Nhìn thấy bố, Sênh Sênh liền lao vào lòng anh.

Bùi Hoan cầm vở bài tập của con bé ném lên bàn, than phiền với anh: “Con gái anh giỏi quá, cô giáo nói trong lớp chỉ có mình con bé không hoàn thành bài tập về nhà”.

Hoa Thiệu Đình vỗ đầu Sênh Sênh, hỏi: “Sao vậy con?”.

Con bé ngẩng đầu, nhăn mặt nhíu mày: “Con đã viết ở quyển vở luyện chữ mấy trang rồi, tại sao còn phải viết lại?”.

Bùi Hoan liền giải thích, học sinh cần phải hoàn thành yêu cầu của cô giáo. Hoa Thiệu Đình đột nhiên nói một câu: “Ừ, thế thì con đừng viết nữa”.

“Anh...” Bùi Hoan định mắng anh, chợt nhớ ra Trần Dữ vẫn còn ở đây, cô đành kéo con gái lên tầng trên thay quần áo.

Hoa Thiệu Đình vừa mỉm cười vừa lật giở quyển vở luyện chữ của con gái.

Trần Dữ vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại mở miệng: “Tiên sinh, tiên sinh thật sự không suy nghĩ lại ư? Tôi vẫn không cho ai động đến Hải Đường Các”.

Hoa Thiệu Đình lắc đầu, đặt quyển vở về chỗ cũ rồi ngồi xuống ghế.

Bây giờ, ánh mắt của Hoa tiên sinh đã hòa nhã hơn nhiều. Trong mắt anh chỉ có Bùi Búi và con gái mình. Anh không cần hao tâm tổn trí về chuyện khác, không cần ngày đêm đề phòng những con người chẳng liên quan.

Anh nói với Trần Dữ: “Chú còn nhớ không? Tôi đến Lan Phường vào năm mười sáu tuổi. Tính ra, tôi đã ở Kính Lan Hội hai mươi năm rồi”.

Trần Dữ hơi cúi đầu. Bình thường, khi Hoa tiên sinh chưa cho phép, mọi người chỉ có thể đứng nghe anh nói chuyện. Mặc dù đã lên làm Hội trưởng nhưng Trần Dữ vẫn không dám ngồi đối diện anh.

Hoa Thiệu Đình tiếp tục lên tiếng: “Tương lai, tôi sống nhiều nhất cũng chỉ là mười lăm năm. Tôi bỏ ra hai mươi năm cuộc đời cho Kính Lan Hội, trong khi chỉ có thể ẹ con cô ấy mười lăm năm. Trần Dữ, chú còn muốn gây khó dễ cho tôi nữa sao?”.

Câu này của anh khiến Trần Dữ chẳng biết nói gì hơn, đành lặng lẽ ra về.

Hoa Thiệu Đình không có thói quen tiễn khách. Trần Dữ chào tạm biệt anh, anh chỉ gật đầu rồi quay người đi lên gác.

Buổi tối hôm đó, cả nhà Hoa Thiệu Đình ăn bánh nướng, cùng đón Trung thu.

Bị Bùi Hoan cản nhắc một hồi, Hoa Thiệu Đình đành phá lệ, đi nói chuyện với Sênh Sênh, bảo con bé phải nghe lời cô giáo.

Thật ra, Sênh Sênh rất ngoan, điều duy nhất khiến con bé ghét là bài tập luyện viết chữ.

Kết quả của cuộc nói chuyện giữa hai bố con là, Sênh Sênh vừa chau mày, còn chưa kịp làm nũng, Hoa Thiệu Đình đã mềm lòng, hoàn toàn nhượng bộ.

Ở thời khắc đó, Bùi Hoan bắt đầu nghi ngờ, người đàn ông này liệu có phải là Hoa tiên sinh trong truyền thuyết?

Ban đêm bầu trời trong vắt, gió mát rượi, thích hợp với việc ngắm trăng. Bùi Hoan không có tâm trạng, trong lòng bức bối nên bảo Sênh Sênh về phòng trước.

Cô túm tay Hoa Thiệu Đình, thuyết phục anh dạy dỗ con gái: “Sao anh lại bảo con không muốn viết thì đừng viết, không muốn làm thì đừng làm... Sau này, nó còn nghe lời ai nữa?”.

Hoa Thiệu Đình ôm Bùi Hoan vào lòng, cất giọng đầy ý cười: “Em không cảm thấy câu này rất quen tai hay sao?”.

Bùi Hoan của anh năm xưa cũng vậy, vô cùng ngang ngược. Cô muốn trời muốn đất, anh đều đáp ứng.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng tròn vành vạnh, tỏa ánh sáng dịu mát khắp không gian. Sự khó chịu tan biến trong giây lát, Bùi Hoan tựa vào người anh, nói nhỏ: “Anh đã chiều em đến mức này còn chưa đủ hay sao?”.

Hoa Thiệu Đình áp mặt mình vào mặt cô, một lúc sau mới cất giọng trầm trầm: “Vĩnh viễn không đủ”.

21. Ngoại Truyện: Câu Chuyện Ngày Xưa

Ngoại truyện: Câu chuyện ngày xưa

Đêm trước Giáng Sinh, toàn thành phố không ngủ, chỉ có Hải Đường Các đặc biệt yên tĩnh.

Lúc đó, Bùi Hoan vẫn còn ít tuổi. Một mình cô đứng dưới cây hải đường rất lâu. Thời tiết giá lạnh, ở bên ngoài một lúc là toàn thân đông cứng. Trần Phong đến khuyên nhủ: “Hoa tiên sinh nói tối nay có việc không về nhà, bảo Tam tiểu thư cứ đi ngủ trước... Tam tiểu thư đừng làm khó tôi nữa”.

Bùi Hoan dỗi mắt về phía cửa ra vào. Trời tối mịt, bốn bề vô cùng yên tĩnh, đến bóng cây cũng không thấy rõ. Cuối cùng, cô cũng chịu về phòng. Trần Phong thở phào nhẹ nhõm, vừa định rời đi liền bị cô gọi lại.

“Lần này, đối tượng là người thế nào?” Bùi Hoan hỏi anh ta.

Trần Phong giả bộ ngốc nghếch: “Tam tiểu thư đừng nghĩ ngợi lung tung. Trời lạnh quá, cô mau về ngủ đi”.

Bùi Hoan quay người tựa vào cây cột gỗ trên hành lang bất động, nhìn chằm chằm anh ta: “Anh có chịu nói thật không?”.

Trần Phong đành thành thật khai báo: “Tôi không đi theo nên chẳng rõ. Nghe nói mấy ngày trước tiên sinh nhìn trúng một cô khi đi xem kịch. Đó là sinh viên Học viện Hí kịch, vừa trẻ trung lại hiểu chuyện... Có lẽ hôm nay tiên sinh đưa cô ấy đi gặp mấy ông chủ làm phim. Muộn quá nên tiên sinh không về nhà”.

Bùi Hoan cười nhạt, cất giọng thản nhiên như không liên quan đến bản thân: “Nửa năm trước, vừa được rảnh rỗi, anh ấy liền gặp gỡ một nữ diễn viên mới. Bây giờ ngay cả người chưa chính thức vào nghề, anh ấy cũng không bỏ qua. Anh ấy thích giới nghệ sĩ như vậy sao?”.

Trong lòng Trần Phong cũng không đồng tình, nhưng ngoài miệng anh ta vẫn an ủi Bùi Hoan: “Người như Hoa tiên sinh bên cạnh có bóng hồng cũng là điều khó tránh khỏi... Cô đừng nghĩ ngợi nhiều”.

Về mặt Bùi Hoan vẫn điềm nhiên như không. Cô quay người đi về phòng, đồng thời buông một câu: “Ngày mai không cần đến trường học đón tôi. Tôi đã hẹn đi chơi cùng bạn rồi”.

Hôm sau, Bùi Hoan nói là làm, tan học bỏ về trước.

Ngày mùa đông ở thành phố Mộc, trời tối rất nhanh. Chưa tới bảy giờ, đường phố đã sáng đèn.

Hoa Thiệu Đình xuống xe, đi vào Hải Đường Các. Vừa tháo găng tay, Trần Phong từ đằng sau đi tới, báo cáo với anh: “Tiên sinh, Tam tiểu thư nói cùng bạn học đi chơi. Người của tôi đã bám theo tiểu thư, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Hoa Thiệu Đình quay sang Trần Phong, giọng nói của anh rất nhẹ, nhưng vẫn toát ra vẻ bức người: “Hiếm có người chịu được tính cách khó chiều của Bùi Bùi, ra ngoài chơi cũng tốt”.

Trần Phong gật đầu, đi theo anh hai bước lại nói: “Nhưng không có nhiều bạn mà chỉ có một nam sinh, cùng khóa với Tam tiểu thư. Tam tiểu thư và cậu ta đi đến phố quán bar. Tôi không dám tự mình quyết định, ý của tiên sinh thế nào ạ?”.

Hoa Thiệu Đình đã đi đến cửa nhà. Nghe câu này, anh lập tức dừng bước, quay người nhìn Trần Phong. Ánh mắt của anh khiến Trần Phong không dám ngẩng đầu, vội vàng giải thích: “Là sơ suất của tôi, tôi sẽ đi ngăn lại”.

Nhưng người đàn ông ở cửa không tỏ ra tức giận.

Hoa Thiệu Đình tiếp tục đi vào nhà. Trần Phong không biết phải làm thế nào, lại nghe anh dặn dò: “Bùi lớn rồi, để mặc cô ấy đi”.

Khu vực trung tâm thành phố Mộc có một con đường tập trung nhiều quán bar. Trước kia Bùi Hoan chưa từng đến nơi này bao giờ. Khi đặt chân tới đây, cô mới phát hiện mình chẳng có chút kinh nghiệm nào, đi quá sớm nên phần lớn các quán vẫn chưa mở cửa, người đi lại trên đường cũng thưa thớt. Biết thế cô đi shopping ở khu vực gần đó cho xong.

Bùi Hoan cảm thấy vô vị, quay sang Lâm Tự, cậu bạn đi cùng cô. Cậu ta ngập ngừng muốn nói điều gì đó, về mặt tương đối căng thẳng. Bùi Hoan trêu cậu ta: “Là cậu gửi tin nhắn hẹn tớ ra ngoài, sao bây giờ chẳng nói năng gì?”.

Lúc bấy giờ, Bùi Hoan vừa lên đại học. Trong trường có không ít nam sinh thích cô nhưng Bùi Hoan chẳng bao giờ để ý đến họ, mỗi ngày tan học là đi về ngay. Có tin đồn Bùi Hoan là hoa đã có chủ ở bên ngoài, vì vậy đám nam sinh biết khó mà rút lui. Lúc gửi tin nhắn, Lâm Tự cũng nghĩ chỉ một lần này rồi thôi, ai ngờ Bùi Hoan nhận lời đi chơi cùng cậu ta.

Cuối cùng, Lâm Tự cũng giành lại quyền chủ động của phái nam, sánh vai cô bước đi: “Còn sớm mà... Chúng ta vào đại một quán ngồi chờ. Nơi này buổi tối mới vui”.

Lúc đi ngang qua tấm biển quảng cáo có gương phản chiếu, Bùi Hoan phát hiện có người bám theo cô ở đằng sau. Cô liền khoác tay Lâm Tự: “Vậy chúng ta vào quán Mộng Lâm ở phía trước đi”.

Việc Bùi Hoan nhận lời đi chơi cùng mình đã đủ khiến Lâm Tự vui sướng tột cùng, nên cô đòi đi đâu, cậu cũng đáp ứng. Thế là Lâm Tự kéo tay Bùi Hoan vào quán bar đó.

Cho đến mười giờ tối, Trần Phong cứ cách nửa tiếng đồng hồ lại ở bên ngoài phòng Hoa tiên sinh báo cáo tình hình trong thành phố.

Trước đó nghe thuộc hạ thông báo Bùi Hoan và cậu bạn vào Mộng Lâm, Trần Phong toát mồ hôi lạnh, bởi đó là tụ điểm giải trí do anh ta mở. Tuy nhiên, người đàn ông trong phòng vẫn không có phản ứng.

Thấy thời gian mỗi lúc một muộn hơn, Trần Phong gõ nhẹ cửa phòng: “Tiên sinh?”.

Hoa Thiệu Đình cuối cùng cũng cho anh ta vào phòng. Trần Phong hơi bất ngờ khi thấy đối phương vẫn thanh thoi nhặt những hạt gỗ. Trên bàn có một hộp trầm hương vừa đưa đến, căn phòng thoáng thoáng mùi thơm dễ chịu.

Trần Phong không biết mở miệng ra sao.

Hoa Thiệu Đình vừa lau hạt trầm hương vừa lên tiếng: “Bùi Bùi cố tình đấy. Con phố đó có bao nhiêu quán bar, chú tưởng con bé ngẫu nhiên vào quán của chú hay sao?”.

“Vâng.” Trần Phong thở phào nhẹ nhõm, thành thật báo cáo với anh: “Cô ấy đã gọi rượu, chuẩn bị uống”.

Hoa Thiệu Đình đột nhiên dừng động tác, liếc qua Trần Phong rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mộng Lâm là nơi ăn chơi có tiếng. Buổi tối, càng đi vào trong ánh sáng càng mờ dần, chỉ còn lại bóng người chồng chéo lên nhau.

Lúc Hoa Thiệu Đình xuống xe, Trần Phong đã dẫn người vào trước, mở sẵn một lối đi cho anh.

Hoa Thiệu Đình đi vào, đúng lúc quán bar đổi bản nhạc khác, tiết tấu sôi động đến mức mọi người trở nên hưng phấn trong giây lát. Hoa tiên sinh chau mày, Trần Phong biến sắc mặt, vội bảo người đi tắt nhạc và dẹp hết đám đông.

Tất cả mọi người đều bị đuổi ra ngoài mà không hiểu xảy ra chuyện gì. Có kẻ uống say định xông đến gây chuyện, nhưng lập tức bị lôi cổ khỏi quán bar. Sau đó, toàn thể nhân viên đứng ở ngoài cửa chờ đợi.

Hoa Thiệu Đình không nhìn bọn họ, chỉ hỏi một câu: “Bùi Bùi đâu rồi?”.

“Tam tiểu thư đang ở quầy bar.”

Hoa Thiệu Đình liền đi tới nơi đó. Xung quanh nồng nặc mùi khói thuốc lá. Bình thường, anh không chịu nổi nhất là mùi này, Trần Phong lập tức khuyên anh ra ngoài đợi, bọn họ sẽ dẫn Tam tiểu thư đi gặp anh, nhưng Hoa Thiệu Đình lại nói: “Tất cả ra ngoài hết cho tôi”.

Quầy bar bật ngọn đèn màu vàng nhạt, không khí hết sức mờ ám. Âm nhạc vừa tắt, Bùi Hoan biết ngay là ai đến đây. Mọi người ở xung quanh bị đuổi ra ngoài, cô vẫn ngồi yên bất động. Lâm Tự nhận ra điều bất thường, định kéo cô rời khỏi nơi đó. Bùi Hoan đẩy cậu ta về chỗ cũ: “Không sao đâu, chúng ta chơi tiếp... Tớ đã thua nên sẽ uống hết cốc này”.

Nói xong, cô cầm ly rượu. Tuy nhiên cốc vẫn chưa kịp đưa lên miệng, có người chợt giơ tay đoạt chiếc ly trong tay cô.

Bùi Hoan quay sang Hoa Thiệu Đình, sắc mặt không hề bất ngờ, ngược lại thản nhiên chào anh: “Anh cả!”.

Lâm Tự không hiểu đầu đuôi thế nào, định hỏi người này là ai. Tuy nhiên, đối phương từ đầu đến cuối chỉ chú ý tới Bùi Hoan, coi cậu ta như không tồn tại. Lâm Tự tưởng là người nhà Bùi Hoan, định chào hỏi một tiếng. Kết quả cậu ta chưa kịp mở miệng, đột nhiên có một bàn tay bịt miệng, đồng thời ấn cậu ta ngồi xuống ghế.

Hoa Thiệu Đình giơ tay, đằng sau lập tức có người đưa cho anh ta tờ giấy ăn. Anh không nói một lời, giữ vai Bùi Hoan và lau vết rượu trên khóe miệng cô. Sau khi lau sạch, anh hài lòng lắc lắc ly rượu của Bùi Hoan, hỏi cô: “Cậu ta tên là gì?”.

Bùi Hoan nhìn anh chằm chằm, cất giọng hờn dỗi: “Cậu ấy là bạn trai em, Giáng sinh hẹn ra ngoài chơi”.

Hoa Thiệu Đình “ờ” một tiếng, biếng nhác tựa vào quầy bar rồi uống ly rượu của cô. Bùi Hoan hoảng sợ, vội vàng kéo tay anh: “Đừng! Anh không thể uống rượu”.

Hoa Thiệu Đình uống xong liền ném ly xuống đất. Ly thủy tinh vỡ tan tành, Bùi Hoan giật mình thon thót.

Hoa Thiệu Đình gõ gõ ngón tay xuống quầy. Cuối cùng, anh cũng nhớ ra bên cạnh còn có một người, liền đảo mắt qua Lâm Tự đang bị khống chế. Sau đó, anh bình tĩnh nói với Bùi Hoan: “Chơi thì được, uống rượu thì không. Nếu muốn chơi, em cứ tiếp tục, thua anh sẽ uống thay em”.

Từ nhỏ đến lớn, Hoa Thiệu Đình luôn nuông chiều cô, nhưng thứ không nên động vào, anh tuyệt đối không nhân nhượng. Anh kiêng thuốc kiêng rượu, nhưng hôm nay Bùi Hoan muốn bày trò, anh sẽ uống thay cô.

Bùi Hoan trào nước mắt, lao đến ôm chặt Hoa Thiệu Đình: “Cậu ta chẳng là gì cả... Em luôn đợi anh. Hôm qua em cũng đợi anh cả đêm... Anh không được ra ngoài tìm người khác, cũng không được dẫn họ về nhà”.

Hoa Thiệu Đình thở dài, ôm Bùi Hoan vào lòng rồi đưa cô đi ra ngoài. Anh dùng vạt áo khoác che mặt cô, không cho phép người nào nhìn cô.

Buổi tối hôm đó, cuối cùng Hoa tiên sinh cũng nhận ra một điều, Bùi Bùi của anh đã trưởng thành, anh không thể chờ đợi lâu hơn.

Cuộc đời như vở kịch, nháy mắt đã bao năm trôi qua.

Sau này, nhớ lại chuyện đó, Bùi Hoan cảm thấy buồn cười. Năm xưa anh hết sức xấu xa, còn cố tình hờ hững không để ý đến cô. Có lẽ anh cũng không ngờ cô dám làm loạn.

Bùi Hoan hỏi Hoa Thiệu Đình, chứng kiến cô và Lâm Tự ở bên nhau, anh có tức giận hay không?

Hoa Thiệu Đình đang dạy Sênh Sênh dùng bút lông viết chữ. Anh ngẫm nghĩ rồi mỉm cười: “Nếu em không uống rượu, anh sẽ chẳng đến đó”.

Bùi Hoan ngẩn người, vài giây sau mới có phản ứng, hỏi lại anh: “Anh tự tin như vậy sao? Lâm Tự là đối tượng không tồi, trẻ trung hơn anh, lại theo đuổi em mãi”.

Lúc bấy giờ tất cả vẫn chưa bắt đầu, cô có muôn vàn sự lựa chọn trên đường đời. Đáng tiếc, kết cục đã bị anh viết xong từ lâu.

Hoa Thiệu Đình cầm tay Sênh Sênh, từ từ viết chữ “Hoan” lên tờ giấy, đồng thời nhẹ nhàng nói với cô: “Bùi Bùi, em không thể rời xa anh”.

Bùi Hoan mỉm cười, ôm anh và con gái. Căn phòng tràn ngập ánh nắng ấm áp.

Anh nói rất đúng, trên đời này có rất nhiều người như vậy, nhưng dù bọn họ hoàn mỹ đến mấy cũng không bằng một mình anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tron-kiem-yeu>